ULUSLARARASI BESTSELLER

Gabriel'in Cehennemi ve
Gabriel Araña'nın yazarından

GABRİEL'İN CENNETİ

SYLVAIN REYNARD

Çevirmen: Tayla Serpil Mizrahi

OK Öykülem Kitap

Gözden Geçirilmiş YENİ BASKI

Gabriel'in Cehennemi ve Gabriel Arafta'nın Uluslararası çok satan yazarı Sylvain Reynard'tan muhteşem final.

Profesör Gabriel Emerson, sevgili Julia ile birlikte yeni hayatına başlayabilmek için, Toronto Üniversitesi'ndeki görevini bırakmıştır. Birlikte her türlü soruna karşı koyabileceklerine emindir. Ve baba olmak için de sabırsızdır.

Ama, öğrenci olmanın dayanılmaz stresi ile Julia'nın lisansüstü eğitimi, planlarını tehlikeye atmaktadır. Oxford Üniversitesi'nden akademik bir ders verme şansı verildiğinde; Bu araştırma sunumu nedeniyle önceleri Gabriel'in görüşleriyle çelişen bir durum yaşayıp karşı karşıya gelirler. Fakat Julia'nın kendinden emin ve dik duruşu bu sorunun üstesinden gelir. Ve Oxford'da geçmişlerinden bir çok kişi yeniden hayatlarında belirir; Julia'yı küçük düşürmeyi ve Gabriel'in karanlık sırlarından birini ortaya çıkartmayı amaçlayan eski bir düşman da buna dahildir.

Geri kalan karanlıkları ile yüzleşmek için Gabriel biyolojik ailesini daha detaylı araştırmaya karar verir. Ayrıca kendisi, Julia'yla aile olma ümidi üzerine şaşırtıcı etkiler yaratacak bir dizi olayı da başlatmış olur.

erotik roman
yetişkin okurlar için

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 29
Dünya Edebiyatı: 27

GABRIEL'İN CENNETİ
SYLVAIN REYNARD

Kitabın Özgün Adı: Gabriel's Redemption
Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan
Çeviri: Tayla Serpil Mızrak
Editör: Necdet Akkan
Sayfa Tasarımı: Emir Tali
Kapak Tasarım: Emir Tali

Basım: 2014
ISBN: 978-605-4688-18-0
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılıyla © Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright ©2013, Sylvain Reynard. 2014, Hayat Yayın Dağıtım
Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Apa Matbaacılık
Merkez Mah. Erkan Sok. No: 13 Kağıthane-İstanbul
Tel: 0 212 321 48 17 Sertifika No: 18189

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

OPTİMUM KİTAP
Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No: 1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42
www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

GABRIEL'İN CENNETİ

SYLVAIN REYNARD

Çeviri:
Tayla Serpil Mızrak

Optimum Kitap

"Profesör seksi ve sofistike... Ona doyamıyorum!"
—ABD'de günümüz en çok satan kitap yazarı Kristen Proby

"[Gabriel'in Cehennemi ve Gabriel Arafta] Sylvain Reynard'ın kusursuz yazarlığı ile mest oldum. Gabriel'in Cenneti ve Gabriel Arafta daima değer vereceğim kitaplar arasında olacaktır. Özlenecek olmalarına rağmen, "Gabriel'in Cenneti"nde Gabriel ve Julia'nın hikâyesinin sonunu merakla beklemekteyim."

—The Autumn Review

"Okuyucuların ayaklarını yerden kesen, sürükleyici bir aşk hikâyesi."

—Nina's Literary Escape

"Sylvain Reynard'ın duygusal açıdan yoğun ve lirik kelimeleri sayfalardan okuyucunun kalbine akmaktadır."

—Totally Booked Blog

"Sylvain Reynard'ın yazarlığı büyüleyici ve etkileyici. Gabriel esrarengiz biçimde tutkulu ve gizemli bir karakter.

—Waves of Fiction

Dante ve Beatrice'in Mars küreye yükselmesi.
Gustav Doré gravürü, 1868

"Umut," dedim, "ilahi lütuf ve liyakat emsalinin etkisi olan gelecekteki mutluluğun belli bir beklentisidir."

—Dante Alighieri, Paradiso,

XXV.067-069. Kıta

Teşekkürler

Dante Alighieri'nin İlahi Komedyası üzerine uzmanlıkları yönünde yapıtıma bilgi veren, merhum Dorothy L. Sayers, merhum Charles Williams, Mark Musa, arkadaşım Katherine Picton'a ve Amerika Dante Topluluğu'na teşekkür borçluyum. Bu romanda, cehennem ve cennet gibi yerler için Dante Topluluğunun geleneksel üslubu olan büyük harfleri kullandım.

Sandro Boticelli'nin yapıtı ve Floransa'da benzersiz Uffizi Galerisinden esinlendim. Selinsgrove ilçesi ile birlikte Oxford, Floransa, Assisi, Todi ve Cambridge şehirleri, atmosferlerini ödünç verdi.

Orijinal İtalyanca ile birlikte Dante Gabriel Rossetti'nin La Vita Nuova çevirisinin kendi versiyonu için İnternet Arşivi sitesine başvurdum.

Bu eserde Henry Wadsworth Longfellow'un İlahi Komedya çevirisinden alıntı yaptım.

Görüşleri ve desteğinden dolayı Jennifer'a minnettarım. Onun teşviki ve dostluğu olmasaydı bu kitap var olamazdı. Yaratıcı tavsiyesi ve bilgeliği için Nina'ya minnettarım. Aynı zamanda ilk taslağı okuyan ve çeşitli aşamalarında değerli yapıcı eleştirilerde bulunan Kris'e teşekkür etmeyi özel bir borç bilirim.

Berkley'de editörüm Cindy ile çalışmaktan büyük zevk aldım ve sonraki iki romanımda da onunla çalışmak için sabırsızlanıyorum. Berkley'e gelmemdeki sağduyusundan ve enerjisinden dolayı Tom'a teşekkürler. Ayrıca bu kitap üzerinde çalışan yayın, sanat ve tasarım ekibine teşekkür ederim.

Tanıtımcım Enn, yazmama teşvik ve okuyucular ile temasta kalmamı sağlayan sosyal medya ile bana yardım etmek için canla başla çalıştı. Onun takımının bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Ayrıca, özellikle Muses, Tori, Erika'yı teşvik etmeyi teklif edenlere ve Argyle Empire ve SRFans sosyal medya hesaplarım kullanan okuyuculara teşekkür etmek isterim. Sesli kitapların İtalyanca telaffuzunu belirtmede yardımcı olması nedeniyle Elena'ya özellikle teşekkür ederim. John Michael Morgan Gabriel'in Cehennemi ve Gabriel Arafta'yı okuyarak muhteşem bir iş yapmıştır.

Son olarak, Profesör ve Julianne'nın hikâyesini Gabriel Arafta ile sona erdirmeyi planladığım büyük bir sır değildir. Onların hikâyelerinin devamını yazmamı isteyen herkese teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz ve ailemin desteği benim için çok değerlidir.

S. R

Göğe yükselme 2013

Giriş

1292
Floransa, İtalya

Şair masadan kalktı ve pencereden sevgili şehrine baktı. Mimarisi ve sokakları onu çağırmasına rağmen, çok sahte seslerdi. Sanki büyük bir ışık sadece şehirden değil, dünyadan da sönmüş gibiydi.

"İnsanlarla dolu şehir ne kadar yalnız duruyor! Bir dul gibi..."

Gözleri, az önce alıntı yaptığı Lamentation (Ağıt) kitabına takıldı. Tanrı'nın Elçisi Jeremiah'ın bu hüzünlendirici sözleri bile yetersiz kalıyordu.

"Beatrice," diye fısıldadı, göğsünde sızlayan kalbini tutarak. Ölümünden iki yıl sonra bile, onun kaybı hakkında zorlukla yazıyordu.

O, sonsuza kadar genç, sonsuza kadar asil, sonsuza kadar onun kutsanmışı olarak kalacak ve dünyadaki tüm şiirler bile ona olan bu bağlılığını ifade edemeyecekti. Ancak Beatrice'in anıları ve aşkları uğruna deneyecekti.

Bölüm Bir

Haziran 2011
Selinsgrove, Pensilvanya

Profesör Gabriel Emerson elleri cebinde, ateşli gözlerle karısına bakarak çalışma odasının kapısının eşiğinde durdu. Uzun, atletik yapısı en az sert hatları ve safir rengi gözleri kadar çarpıcıydı.

Gabriel, karısı on yedi yaşındayken (ki karısı kendinden on yaş küçüktü) onunla tanışmış ve genç kıza aşık olmuştu. Gabriel'in zevk aldığı yaşam tarzı yüzünden değil, zaman ve durumlar yüzünden ayrı düşmüşlerdi.

Yine de Tanrı onların yüzüne gülmüştü. Julia altı yıl sonra Toronto'da genç adamın lisans öğrencisi olduğunda, duygusal yakınlıkları yeniden alevlenmiş ve bir buçuk yıl sonra da evlenmişlerdi ve evliliklerinin altıncı ayında Gabriel karısına daha da çok âşıktı. Onun soluduğu havayı bile kıskanıyordu.

Birazdan yapacak olduğu şey için çok uzun zamandır bekliyordu. Tabii bunu gerçekleştirebilmesi için karısının baştan çıkartılmaya ihtiyacı olabilirdi ve genç adam baştan çıkartma konusunda kendisine son derece güveniyordu.

Havada süzülen Bruce Cockburn'un "Mango" şarkısının melodileri ona, evlenmeden önceki Belize'ye yaptıkları seyahati anımsattı. Plaj dahil olmak üzere her yerde sevişmişlerdi.

Julia, müziğin ve kendisini dikkatli bir şekilde inceleyen kocasından habersiz masada oturuyordu. Etrafı kitaplar, dosya klasörleri ve Gabriel'in görev aşkıyla ailesinin evinin alt katından taşıdığı iki kutu evrak ile çevrili bir biçimde, laptopunda yazı yazıyordu.

Cambridge, Massachusetts'teki yoğun yaşamlarından uzaklaşmak için geldikleri Selinsgrove'da yaklaşık bir haftadır kalıyorlardı. Gabriel Boston Üniversitesi'nde profesördü, Julia ise Harvard'da daha önceden Oxford'da görev yapmış başarılı bir bilim adamının yanında doktorasının ilk yılını tamamlamıştı. Harvard Bulvarı'ndaki evleri tadilat altındaydı ve karmaşıktı, bu yüzünden Cambridge'e kaçmışlardı.

Selingrove'deki Clarkların evi Gabriel gelmeden önce onun isteklerine göre yenilenmişti. Gabriel'in manevi babası Richard tarafından bırakılan eşyaların çoğu da depoya kaldırılmıştı.

Julia yeni eşyalar ve perdeler seçmiş, Gabriel'i de duvarları boyamada kendisine yardım etmeye ikna etmişti. Gabriel'in estetik zevki koyu ahşap ve zengin kahverengi deriden oluşurken, Julia deniz kenarındaki bir sayfiye evinin açık renkleriyle Santorini mavisinin farklı tonlarının eşlik ettiği kırık beyaz duvarları ve eşyaları tercih etmişti.

Julia çalışma odasına Harvard Bulvarı'ndaki evlerinde sergilenen tabloların reprodüksiyonlarını asmıştı - Henry Holiday'in *Dante'nin Ponte Santa Trinita'da Beatrice'le Tanışması*, Boticelli'nin *Primavera*'sı, ve Fra Flippo Lippi'nin *Madonna ve Çocuk Melekler'i*.-

Bir an için Gabriel kendini, resimlerin sıralamasını dikkatle incelerken buldu. Tabloların, aynı zamanda Gabriel ve Julia'nın ilişkilerinin aşamalarını gösterdiği de söylenebilirdi.

Birincisi, tanışmalarını ve Gabriel'in artan takıntısını resmediyordu.

İkincisi Gabriel, Julia'yı hiç hatırlamazken Eros'un okunun genç kadını vurmasıyla başlayan ilişkilerini ve evliliklerini temsil ediyordu. Son olarak Madonna'nın resmi de, Gabriel'in olmasını umut ettiği şeyi simgeliyordu.

Bu, Julia'nın masasının başında, gelecek ay Oxford'da sunacağı ilk konferansını yazarak geçirdiği üçüncü akşamdı. Dört gün önce, daha eşyalar teslim edilmeden, üstleri başları boya içindeyken yatak odasının zemininde sevişmişlerdi.

(Julia, Gabriel'le vücut boyamanın en sevdiği spor olduğuna karar vermişti.)

Aklında fiziksel ilişkilerinin anıları ve müziğin temposunun artmasıyla, Gabriel'in sabrı sona ermişti. Onlar yeni evlilerdi. Julia'nın onu bir gece daha görmezden gelmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Sessiz adımlarla genç kadına yaklaştı. Julia'nın omuzlarına değen saçlarını yana çekti ve boynunu açığa çıkarttı. Hafif uzamış sakalları, genç kadının cildini okşarken öpücükleri yoğunluk kazandı.

"Gel," diye fısıldadı.

Julia aniden ürperirken, Gabriel'in uzun, ince parmakları, kadının boyun kavisini takip ederek bekledi.

"Tezim bitmemişti." dedi kadın ve ona bakmak için güzel yüzünü kaldırdı.

"Beni davet ettiği için özellikle Profesör Picton'u mahcup etmek istemiyorum. Programdaki en genç kişi benim."

"Onu mahcup etmeyeceksin. Ayrıca konferans notlarını bitirmek için bol bol zamanın olacak."

"Ailen için evi hazırlaman gerekiyor. İki gün içinde gelecekler."

"Onlar *benim ailem* değil." Gabriel ona ateşli bir bakış attı. "Onlar *bizim* ailemiz. Ayrıca bir hizmetçi tutacağım. Gel. Battaniyeyi de getir."

Julia döndü ve pencerenin altında duran, üzeri dolu beyaz sandalyedeki tanıdık, ekoseli battaniyeyi gördü. Dışarıya, arka bahçeyi çevreleyen ağaçlara dikkatle baktı. "Dışarısı karanlık."

"Ben seni koruyacağım." Kollarını onun beline dolayarak ayağa kalkmasına yardım etti ve bir an için göğüsleri birbirine değdi.

Julia, elbisesinin ince kumaşından kocasının rahatlatıcı ve çekici sıcaklığını hissetti.

Kocasının gözlüklerini çıkartıp masaya koyarken, "Neden karanlıkta meyve bahçesine gitmek istiyorsun?" diye takıldı.

Gabriel karları eritecek bir bakışla gözlerini karısına dikti. Daha sonra dudaklarını onun kulaklarına götürdü. "Senin içine girdiğim zaman, ay ışığında çıplak teninin parlaklığını görmek istiyorum."

Karısının kulak memesini ağzına aldı ve yavaşça ısırdı.

Julia'nın kalp atışları hızlanırken, Gabriel onu öperek boynunun her noktasını keşfetmeye başladı.

"Bir arzu bildirgesi," diye fısıldadı Gabriel.

Nihayet Julia, içeriye hakim olan müziğin farkına vararak kendini tamamen duygularına bıraktı. Burun delikleri Gabriel'in nane ve Aramis karışımı kokusu ile doldu.

Julia battaniyeyi alırken Gabriel, kedinin fareyi gözlediği gibi onu izliyordu.

Julia notlarına bakarak, "Sanırım Guido da Montefeltro bekleyebilir," dedi.

"Öleli yedi yüz yıldan fazla oldu. Onun beklemekte yetenekli olduğunu söyleyebilirim."

Julia onun gülümsemesine karşılık verip uzattığı eli tutmak için battaniyeyi diğer eline aldı.

Alt kata inip bahçenin öbür tarafına yürürlerken, Gabriel'in yüzündeki şakacı ifade büyüdü.

"Daha önce bir meyve bahçesinde hiç sevişmiş miydin?"

Gözleri kocaman açıldı ve hayır anlamında başını salladı.

"O zaman senin için ilk olduğuma sevindim."

Julia kocasının elini daha sıkı kavradı. "Benim sonuncumsun. Bir tanemsin."

Evin arkasındaki koruya girdiklerinde, Gabriel el fenerini açıp adımlarını hızlandırdı. Köklerin ve engebeli toprağın üzerinden geçerken fener yolu aydınlatıyordu.

Pensilvanya'da haziran ayıydı ve hava çok sıcaktı. Sık ağaçlar ve yaprak örtüsü, Ay'ın ve Yıldızlar'ın ışığını engelliyordu. Hava kuşların gece şarkılarıyla ve çekirge sesleriyle hayat doluydu.

Kısa bir süre sonra açıklık alana girdiler. Geniş yeşil alan yabani çiçeklerle doluydu. Alanın uzak köşesinde birkaç yaşlı elma ağacı vardı. Eski bahçenin kalıntıları geriye doğru uzanırken Gabriel'in diktiği yeni ağaçların dalları gökyüzüne doğru yayılmaktaydı.

Açıklığın ortasına doğru yürürlerken, Gabriel'in vücudu gevşemişti. Bu alanla ilgili kutsal ya da başka bir şey her zaman onu rahatlatmaktaydı. Julia onu izlerken, battaniyeyi kalın çimlerin üzerine özenle serdi, sonra feneri kapattı. Karanlık, kadife bir pelerin gibi onları sarmaladı.

Tepede, arada bir bulut demetleri tarafından yüzeyi donuklaşan dolunay parlıyor, bir grup yıldız göz kırpıyordu.

Gabriel, Julia'nın yazlık elbisesinin kapalı yakasını takip etmeden önce ellerini onun kollarında aşağı yukarı dolaştırdı.

"Bu hoşuma gidiyor." diye mırıldandı.

Karısının gölgelerin içinde bile gözle görülebilen güzelliğine hayranlıkla bakarken acele etmedi; çıkık elmacık kemikleri, dudaklarının bükümü, büyük anlamlı gözlerine bakarak yavaşça Julia'nın çenesini kaldırdı ve dudakları birleşti.

Onu arzuladığını dudaklarıyla anlatan ateşli bir aşığın öpücüğüydü bu. Gabriel, uzun bedenini onun minyon vücuduna bastırırken, parmakları yumuşak kahverengi saçlarının arasında geziniyordu.

"Biri bizi görürse ne olur?" dedi nefes nefese, dili kocasının ağzının içine kaymadan önce.

Gabriel geri çekilene kadar ısrarla onun vücudunu keşfetti.

"Bu koru özeldir. Ayrıca söylediğin gibi karanlık." Elleri karısının arkasına uzanıp belini sardı.

Omuzlarına doğru kaymadan önce gamzelerinin bulunduğu yeri keşfetti, sanki burası onu mutlu ediyordu. Merasimden uzak yavaşça elbisesini çıkardı ve battaniyenin üzerine attı.

Daha sonra parmaklarının tek bir hareketiyle sütyenini çözdü.

Julia elleriyle sütyenini göğüslerinin üstünde tutarken kıkırdadı. Sütyen siyah danteldendi ve çekici bir şekilde transparandı.

"Bu konuda çok iyisin." diye kutladı.

"Hangi konuda?" Büyük elleri sütyeninin üstünden göğüslerini kavradı.

"Karanlıkta sütyen çıkarmada."

Gabriel'in sessizliği çevrelerinde yankılandı. Geçmişinin hatırlatılmış olmasından hoşlanmamıştı.

Julia ayak parmaklarında yükselerek onun köşeli çenesine bir öpücük kondurdu.

"Ben şikâyetçi değilim. Sonuçta, ben senin tecrübelerinden faydalanıyorum."

Bunun üzerine dantel boyunca göğüslerini takip etti.

"İç çamaşırlarını beğenmeme rağmen, seni çıplak tercih ederim Julianne."

"Bu konuda emin değilim." Gabriel'in omuzunun üzerinden bakıp açıklığın çevresini taradı. "Birisinin bizi kesmesini beklemeye devam ediyorum."

"Bana bak."

Julia'nın gözleri onunkilerle buluştu.

"Burada bizden başka kimse yok. Ayrıca benim gördüğüm nefes kesici."

Başka bir kışkırtıcı hamle ile kalçalarını örtmeden önce belkemiği çukurunu ve tepeleri keşfetmek için ellerini göğüslerine koydu. Başparmaklarını teninde gezdirdi. " Ben seni örterim."

"Neyle? Battaniye ile mi?"

"Bedenimle. Birisi bize rastlasa bile, kimsenin seni görmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Julia'nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

"Her şeyi düşünüyorsun."

"Ben sadece seni düşünüyorum. Sen her şeysin."

Gabriel onun kırmızı dudaklarına eğildi ve büyük engel teşkil eden dantel sütyeni yavaşça vücudundan sıyırdı. Külotunu aşağıya çekmeden önce, dudaklarını keşfederek onu içtenlikle öptü.

Artık Julia, meyve bahçelerinde Gabriel'in önünde çıplaktı.

Ey tüm meyve bahçelerinin seks tanrıları, diye düşündü. *Lütfen hiç kimsenin bizi kesmesine izin vermeyin.*

Kemerini çözmek için onun karın kaslarınmismer üzerinden kaymadan önce, parmakları birkaç göğüs kılı kümesinde oyalanarak arzuyla kocasının gömleğini çıkardı.

Her ikisi de çırılçıplak kaldıklarında Gabriel'in kolları onu çepeçevre sarmasıyla Julia derin bir iç çekti.

"Bu gecenin sıcak olması iyi bir şey," diye fısıldadı. "Sadece bir battaniye aldık."

Bir gülümseme ile Julia kendini yere bıraktı ve kocası bedeniyle onu örttü. Karısının yüzünü her iki eliyle kavrarken mavi gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Gerdek odasında, sabah gibi yüzünün kızarmasına izin verdim: Bu huri üzerinde Cennet ve mutlu Takımyıldızları."

"Kayıp Cennet," diye fısıldadı Julia onun sakallı çenesini okşayarak.

"Fakat burada, sadece Cennet'i bulduğumu düşünebilirim."

"Burada evlenmiş olmamız gerekirdi. İlk defa burada sevişmeliydik."

Julia parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

"Şimdi buradayız."

"Gerçek güzelliği burada keşfettim."

Elleri yavaş yavaş keşfederken onu tekrar öptü. Julia'nın da karşılık vermesiyle tutkuları alevleniyor ve yakıyordu.

Evlendiklerinden beri aylar içinde, ne arzuları ne de birleşmelerinin sıcaklığı azalmamıştı. Tüm konuşmalar hareket, dokunma ve fiziksel aşkın mutluluğunda erimişti.

Gabriel karısını tanıyordu: onun uyarıldığını, heyecanını, sabırsızlığını ve gevşemesini anlıyordu. Karanlık ve canlı yeşillikle çevrili gece esintisinde seviştiler.

Açıklığın kenarında, geçmişte temiz aşklarını gözlemlemiş olan yaşlı elma ağaçları kibarca bakışlarını kaçırdı.

En sonunda her ikisi de soluklanırken, Julia yıldızlara hayranlıkla bakarak hafiflemiş bir şekilde uzandı.

"Senin için bir şeyim var." Pantolonunun yerini tesbit etmek için el fenerini bulmaya çalıştı. Julia'nın yanına döndüğünde, onun boynuna serin bir şey geçirdi.

Julia tek tek halkalardan yapılmış kolyeyi görmek için aşağıya doğru baktı.

Kolyede asılı üç tılsım; bir kalp, bir elma ve bir kitap.

"Bu çok güzel." diye fısıldadı Julia, parmaklarıyla tılsımları teker teker yoklarken.

"Londra'dan geldi. Altından yapılmış olan elma hariç halkalar ve tılsımlar gümüşten. Elma tanıştığımız zamanı temsil ediyor."

"Ya kitap?"

"Kapağına *Dante* kazınmış."

Mahcup bir şekilde ona baktı. " Benim unutmuş olduğum özel bir durum mu var?"

"Hayır. Ben sadece sana bir şeyler vermekten keyif alıyorum."

Julia içtenlikle onu öptü ve kocası bir kez daha el fenerini kenara koyarak onu sırtüstü yatırdı.

Ayrıldıklarında, avucunu karısının düz karnına koydu ve dudaklarını, başparmağının tam altındaki girintiye götürdü.

"Buraya çocuğumu yerleştirmek istiyorum."

Sözleri açıklıkta yankılanırken, Julia dondu kaldı.

"Ne?"

"Senden çocuğum olsun istiyorum."

Julia nefesini tuttu. "Bu kadar erken mi?"

Başparmağını onun teninde gezdirdi. "Ne kadar zamanımız olduğunu asla bilemeyiz."

Julia, Gabriel'in manevi annesi Grace'i ve biyolojik annesi Sharon'u düşündü. Her ikisi de genç yaşta ancak çok farklı şartlar altında ölmüştü.

"Dante, Beatrice'i yirmi dört yaşındayken kaybetti." diye devam etti.

"Seni kaybetmek çok yıkıcı olur."

Julia onun çenesindeki ufak çukura dokunmak için uzandı. "Ürkütücü konuşma. Burada olmaz, yaşam ve aşkı kutlamamızın ardından."

Gabriel yan tarafına dönmeden önce, Julia'nın karnına tövbekar öpücükleri kondurdu.

"Neredeyse Beatrice'den daha çok yaşadım ve sağlıklıyım." Elini kocasının göğsüne, dövmesinin bulunduğu yere koydu ve kanayan kalbinin üzerindeki isme dokundu.Maia yüzünden mi endişelisin?"

Gabriel'in yüz hatları gerilmişti. "Hayır."

"Eğer o yüzdense önemli değil."

"Onun mutlu olduğunu biliyorum."

"Buna ben de inanıyorum." Julia sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı.

"Ne?"

"Sharon'u düşünüyordum."

"Ve?"

"Bir anne olarak, iyi bir rol model değildi."

Gabriel dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurmak için öne doğru eğildi.

"Sen mükemmel bir anne olursun. Sevgi dolu, sabırlı ve naziksin."

"Ne yaparım bilemiyorum."

"Bunu birlikte çözeriz. Endişelenmesi gereken kişi benim. Biyolojik ailem kötü olarak nitelendirildi ve tam anlamıyla ahlaki değeri olan bir hayat yaşamadım."

Julia başını salladı. "Tammy'nin küçük oğluna karşı çok iyisin. Kardeşin bile öyle söylüyor. Ancak bir bebek için daha çok erken, Gabriel. Biz evleneli sadece altı ay oldu. Ayrıca doktoramı bitirmek istiyorum."

"Hatırlarsan eğer bunu kabul etmiştim." Tek parmağı ile karısının kaburgalarının kavislerini takip etti.

"Evlilik hayatı mükemmel ancak bir düzenlemesi olmalıdır. Her ikimiz için de."

Gabriel'in hareketleri yavaşlamıştı. "Katılıyorum. Fakat gelecek hakkında konuşmamız gerekiyor. Doktorumla görüşmelere başlasam iyi olacak, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Vasektomi ameliyatımdan beri çok uzun zaman geçti, tersine çevirme mümkün olmayabilir."

"Bir aile olmak için birden fazla yol var. Başka bir tıbbi seçeneği ele alabiliriz. Floransa'da Franciscan Yetimhanesi'nden bir çocuk evlat edinebiliriz. Doğru zamanda." Yüzünde umut verici bir ifade belirdi.

Gabriel, karısının yüzüne düşen bir tutam saçı düzeltti. " Bunların hepsi yapabileceğimiz şeyler. Floransa'da sergiye gitmeden önce, konferanstan sonra seni Umbria'ya götürmek niyetindeyim. Ancak Avrupa'dan geri döndüğümüzde doktorumla konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Karısını üstüne çekti. Kalçalarını kavrarken, tenlerinin arasında garip bir elektrik yükseliyor gibiydi.

"Hazır olduğunda denemeye başlarız."

Julia sırıttı.

"Muhtemelen hazırlanmak için çok fazla pratik yapmamız gerekecek."

"Kesinlikle."

Bölüm İki

Ertesi sabah Julia irkilerek erkenden uyandı. Henüz tanyeri ağarmamıştı ve yatak odası sessizdi. Sessizliği sadece Gabriel'in ritmik nefes alma sesi ve dışarıdaki kuşların cır cır ötmeleri bozuyordu.

Çıplak göğsüne çarşafı çekti ve nefes alışını yavaşlatmaya çalışarak gözlerini kapattı. Kâbusundaki sahnelerin yarattığı etki belirgin bir şekilde hafifledi.

Harvard'daydı, doktorasına yönelik gireceği genel sınavın yerini bulmak için kampüs boyunca koşuyordu. Kişiden kişiyi durduruyor, yardım etmeleri için yalvarıyordu. Fakat hiç kimse sınavın nerede yapılacağını bilmiyor gibi görünüyordu.

Ağlama sesleri duyuyor ve kollarında bir bebek bulunca beyninden vurulmuşa dönüyordu. Onu susturmak için göğsüne bastırıyor ama çocuğun ağlaması durmuyordu.

Birdenbire kendini bölüm başkanı Profesör Matthews'in önünde buluyordu. Adamın sol tarafındaki büyük bir işaret, genel sınavın onun arkasındaki sınıfta yapılacağını gösteriyordu. Profesör kapıyı engelliyor, ona çocukların girmesine izin verilmediğini söylüyordu.

Julia onunla tartışıyordu. Bebeğin ağlamasını durduracağına söz veriyordu. Ona bir şans vermesi için Profesör'e yalvarıyordu. Tüm umutları, tamamlanmamış doktorasının hayalleri ve bir Dante uzmanı olması bu sınava bağlıydı. Sınava giremezse programdan ilişiği kesilecekti.

Tam o anda kucağındaki bebek ağlamaya başladı. Profesör Matthews yakındaki merdiven boşluğunu işaret ederek kaşlarını çattı ve gitmesini emretti.

Bir kol vücuduna uzandı ve ona sarıldı. Gabriel'e dönüp baktığında onun hala uyuduğunu gördü. Kocasının bilinçaltındaki bir şey, Julia'yı teselli etmesi için harekete geçirmiş olmalıydı.

Julia aşk ve kaygı karışımıyla onu izledi, bedeni hala kâbusun etkisiyle titriyordu.

Sendeleyerek banyoya gidip ışıkları ve duşu açtı. Sıcak suyun onu sakinleştireceğini umuyordu. Şüphesiz banyonun parlaklığı, karanlığın birazını gidermeye yardımcı olmuştu.

Tropikal yağmur duşu altında dururken, kâbusu ve bilinçaltından yüzeye çıkmaya çalışan diğer endişelerini unutmaya çalıştı; konferansını, ailelerinin yaklaşan ziyaretini, Gabriel'in aniden bebek sahibi olma dürtülerini...

Parmakları boğazının etrafını saran gümüş kolyeye gitti. Gabriel'in kendisinden çocuk sahibi olmak istediğini biliyordu. Nişanlı oldukları zaman buna karar vermişlerdi. Lakin Julia mezun olana kadar beklemek için anlaşmışlardı. Mezuniyetine neredeyse beş altı yıl vardı.

Neden şimdi çocuk konusunu gündeme getiriyordu?

Zaten Julia çalışmaları üzerinde yeterince endişeliydi. Eylül ayı geldiğinde, derslerini ve ilerisi için plan yaparak gelecek yıl tamamlanmak zorunda olduğu genel sınavlarını almış olmalıydı.

En fazla hissettiği baskı, birkaç hafta içinde Oxford'da teslim edilmesi gereken teziydi. Julia geçen dönem Profesör Marinelli'nin doktora seminerinde Guido da Montefeltro üzerine bir tez tamamlamıştı. Profesör tezi çok beğenmiş, konferansta bir özet sunması için Julia'yı teşvik eden Profesör Picton'a bu konuda söz vermişti.

Önerilen raporu kabul edildiğinde Julia çok sevinmişti. Ama Dante uzmanlarının bulunduğu bir salonun önünde durma düşüncesi ve onların çok daha uzman oldukları bir konu üzerinde ders vermesi gözünü korkutuyordu.

Bu arada da Gabriel, Ağustos ayında Avrupa'dan döndüklerinde onun vazektomi tersine çevrimi konusundan bahsediyordu.

Vazektomi tersine çevrimi başarılı olursa ne olur?

İçini suçluluk duygusu kaplamıştı. Tabii ki onun çocuğuna sahip olmak istiyordu. Ayrıca vazektomi tersine çevrimin sadece fiziksel

bir işlemden daha fazla olduğunu biliyordu. Gabriel'in en sonunda Paulina ve Maia ile ilgili olanlardan dolayı affedilmiş olması sembolik bir jest olmuştu. Nihayet çocuklara baba ve ebeveyn olmaya layık olduğuna inanmaya başlamıştı.

Çocukları olması için dua etmişlerdi. Düğünlerinden sonra, St. Francis'in mezarına yaklaşmışlar ve kendiliğinden, evlilikleri ve armağan çocuklar üzerine Tanrı'nın kutsamasını istemişler ve özel dualar yapmışlardı.

Eğer Tanrı dualarına cevap vermek isterse, nasıl "Bekle" diyebilirim?

Julia bencil olmaktan endişe duyuyordu. Belki de eğitimi ve hedeflerinden daha fazla,çocuk sahibi olmak öncelikli olmalıydı.

Harvard herhangi bir yere gitmiyordu. Birçok kişi aile kurduktan sonra üniversiteye geri dönmüştü.

Ya Gabriel beklemek istemezse?

Gabriel hayatın kısa olduğuna dikkat çekmekte haklıydı. Grace'in kaybı bunun bir kanıtıydı. Gabriel bir çocuğun babası olabileceğini biliyordu, muhtemelen hemen yapmak istiyordu. Nasıl hayır diyebilirdi ki?

Gabriel yakıp tüketen bir yangındı. Onun tutkusu, onun arzuları, onun etrafındaki arzuların hepsini solluyor gibiydi. Bir keresinde Julia'ya ona hayır diyebilen tek kadın olduğunu söylemişti. Muhtemelen haklıydı.

Julia kocasının en derin özlemine hayır deme yeteneği konusunda endişeliydi. Kocasını memnun etme arzusu ile onu mutlu ederken, kendi mutluluğunu feda etme arasında boğulmuş durumdaydı.

Julia büyürken çok fazla şeye sahip değildi. Fakirdi ve Sharon'la birlikte St. Louis'de yaşarken ihmal edilmişti. Fakat okulda kendini fark ettirmişti. Zekâsı ve disiplini, Saint Joseph Üniversitesi ile Toronto Üniversitesi onun iyi olduğu düşüncesini sağlamıştı.

Harvard'da ilk yıl başarılı olmuştu. Şimdi çıkmanın ya da terk etmenin zamanı değildi. Şimdi çocuk sahibi olmanın da zamanı değildi.

Julia elleriyle yüzünü örttü ve dayanmak için dua etti.

Birkaç saat sonra, Gabriel koşu ayakkabıları ve çorapları elinde mutfaktan içeri girdi. Harvard tişörtü ve şort giymişti. Başı ellerinin arasında mutfak odasında oturan Julia'yı fark ettiğinde, buzdolabından bir şişe su almak üzereydi.

"Demek buradaydın." Israrlı bir şekilde onu öperken elindeki ayakkabılarını ve çoraplarını yere düşürdü. "Nereye kaybolduğunu merak etmiştim."

Onun yorgun gözleri ve altındaki mor halkalar Gabriel'in dikkatini çekti. Sıkıntılı görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Az önce mutfağın ve buzdolabının temizliğini bitirdim, şimdi de market için bir liste yapıyorum." Akıcı el yazısıyla dolu büyük bir kâğıt parçasını işaret etti. Yanında eşit uzunlukta diğer yapılacak işlerin listesiyle birlikte buz gibi soğuk ve yarısı boşalmış bir fincan kahve duruyordu.

Gabriel mutfakta etrafına bakındı, her santimi pırıl pırıldı. Hatta yerler bile tertemizdi.

"Saat yedi. Temizlik için biraz erken değil mi?"

"Yapmam gereken çok şey var." Sesi istekli gelmiyordu.

Gabriel onun elini tuttu, avucunun içini parmağıyla okşadı "Sen yorgun görünüyorsun. İyi uyumadın mı?"

"Erken uyandım ve geri uyuyamadım. Yatak odasını ve banyoyu temizlemem gerekiyor. Sonra alışverişe gitmem ve yemek planlamam gerekiyor. Ve..." Titrek bir nefes aldı.

"Ve?" Gabriel, onun yapılacaklar listesine bakan gözleriyle buluşmak için başını eğdi.

"Hareketlenmem gerekiyor. Hala üstümü bile giyinmedim." Açık mavi ipek sabahlığının kenarlarını çekiştirerek ayağa kalktı.

Gabriel onu durdurdu.

"Senin bir şey yapman gerekmiyor. Evi temizlemek için birini bulmak istediğimi söyledim ve bulacağım da." Market listesini işaret etti. "Koşudan sonra markete giderim."

Julia omuzlarından bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı. "Bunun yardımı olacaktır. Teşekkür ederim."

Gabriel eliyle karısının yanağını okşadı. " Yatağına geri dön. Bitkin görünüyorsun."

"Hala yapılacak çok şey var," diye fısıldadı.

"Ben ilgileneceğim. Konferansın üzerine çalışman gerekiyor." Hafifçe Julia'ya gülümsedi. "Ama önce biraz uyu. Yorgun bir zihin çok iyi çalışmaz."

Gabriel bir kez daha onu öptü ve üst kata götürdü. Yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdı ve üstünü örtmeden önce onun yatağa yerleşmesini izledi.

"İlk kez misafirlerimizin geleceğini biliyorum. Senin hizmetçi olmanı beklemiyorum. Ayrıca akrabalarımızın gelmesinin senin son teslim tarihine rastlamasını kesinlikle istemezdim. Günün geri kalanında çalışma odasında çalışırsın. Her şeyi unut. Ben halledeceğim."

Julia'nın alnına dudaklarını değdirdi ve uyuması için yalnız bıraktı.

&

Gabriel koşarken genellikle müzik dinlerdi, ama bu sabah kafası karışıktı. Julianne boğulmuştu. Bu belliydi.

Bu sabahki Julia'nın görüntüsü, onun erken kalkmadığını saatlerdir uyanık olduğunu gösteriyordu.

Muhtemelen onun konferansının öncesinde ziyaret etmeleri için akrabalarını davet etmemelilerdi. Fakat bu yazın büyük bir bölümünü İtalya'da geçirdikleri için ancak şimdi herkes ile birlikte olabilirlerdi.

Gabriel tek seferde bir veya iki kişiden daha fazla misafir hiç ağırlamamıştı ve o zaman da misafirlerine yemek hazırlaması için sadece bir kâhya ve bir banka hesabı desteğine izin vermişti.

Zavallı Julianne. Gabriel Harvard'daki kendi yıllarını hatırladı: her zaman dil öğrenmek, çalışmak ve sınavları hazırlamak olduğu için asla doğrú dürüst tatil olmayan tatilleri.

Kadrolu olduğu için rahattı. Hiçbir şey için Julia ile yerlerini değiştiremezdi. Özellikle, yüksek lisans okulunun baskısının yanında içki, kokain kullanma ve P— ile uğraştım.

Gabriel, ayakkabısının burnu kaldırıma takılınca tökezleyip öne doğru sallandı. Çabucak dengesini sağladı ve kendini adımlarına konsantre olmaya zorlayarak, yeniden uzun adımlarla yürümeye başladı.

Harvard'da okuduğu yılları düşünmek hoşuna gitmiyordu. Cambridge'e geri döndüğünden beri, geçmişi gösteren çok canlı uyuşturucu sahneleri yaşadığına, burun deliklerinden giren kokaini hissettiğine yemin edebilirdi. Caddede yürürken veya Harvard kampüsünde bir binaya girerken onların özlemini hissetmek, o kadar keskin bir acı veriyordu ki.

Bugüne kadar, Tanrı'nın yardımıyla direnmişti. Kesinlikle, terapisti ile yaptığı aylık randevularının olduğu kadar, haftalık Adsız Narkotik toplantılarının da yardımı olmuştu.

Ve sonra, tabii ki Julianne vardı.

Gabriel'in geçen yıl Assisi'de daha fazla gücü olsaydı, Julianne onun koruyucu meleği olurdu. Julia ona âşıktı, onun ilham kaynağıydı, onun evini ev yapmıştı. Ama Julia'nın yolunu yakalamadan önce, yalnızca zamanını sabırla beklemesi için Cennet'in ona gülümsediği korkusunu üzerinden atamıyordu.

Julianne onun öğrencisi olduğundan beri, Gabriel sayısız şekilde değişmişti. Henüz, daimi mutluluğa layık olmadığı inancını terk edememişti. Terapistinin uyarmış olduğu gibi, Gabriel'de kendini baltalama modeli vardı.

Manevi annesi Grace, neredeyse iki yıl önce kanserden ölmüştü.

Onun zamansız ölümü, yaşamın kısalığını ve belirsizliğini simgeliyordu. Eğer Julianne'yi kaybedecek olursa . . .

Eğer ondan bir çocuğun olursa, onu asla kaybetmezsin.

Sakin küçük bir ses kulağına söyledi.

Gabriel adımlarını hızlandırdı. Ses haklıydı ama bu Julianne'den bir bebek istemesi için onun birincil motivasyonunu ifade etmiyordu. O içinde çocuklar olan bir aile istiyordu, kahkahalarla dolu bir hayat ve kendi ailesi tarafından yapılan yanlışları düzeltebileceğinin bilgisi...

İç mücadelelerini karısından saklıyordu. Julia kendi kaygıları ile yüklüydü ve onlara ekleme yapmak ta istemiyordu. Julia zaten onun bağımlılıkları ve korkuları hakkında endişeliydi ve ona çok acı çektirmişti.

Gabriel eski mahallesinin tanıdık çevresini koşarken, bu sabah Julia'nın bu kadar moralsiz olmasını merak etmeye başlamıştı. Meyve bahçesinden sonra yatakta aşklarını kutlayarak birlikte inanılmaz bir gece geçirmişlerdi. Onu incitecek bir şey yaptıysa diye anlamaya çalışarak beynine eziyet etti. Ama sevişmeleri her zamanki gibi hem tutkulu hem de sevecen olmuştu.

En azından bir başka olasılık daha vardı ve Gabriel bunu neden daha önce düşünmediği için kendine küfretti. Julianne her zaman Selinsgrove'e geri dönme konusunda uç seviyede kaygı taşıyordu. Bir buçuk yıl önce, Julia'nın eski erkek arkadaşı Simon, Julia'nın babasının evine girmiş ve ona saldırmıştı. Daha sonra, Simon'un şimdiki kız arkadaşı Natalie bir yerel lokantada Julia ile karşı karşıya gelmiş, eğer saldırı şikâyetini geri almazsa onun iffetsiz fotoğraflarını ortaya çıkarmakla Julia'yı tehdit etmişti.

Julianne, fotoğrafların Simon'u töhmet altında bırakacağını çünkü onların ortaya çıkarılmasının Simon'un yararına olmadığı konusunda Natalie'yi ikna etmişti. Zira Simon'un babası başkanlığa aday olan ve kampanyasında Natalie'nin çalıştığı bir ABD senatörü idi.

O dönemlerde, Gabriel, Julia'nın başarısı hakkındaki kuşkularını kendinde saklıyordu. Çünkü bir insan bir kere şantajın tadını alınca, erkek veya kadın olsun bunu devam ettirmeye çalışacağını biliyordu.

Gabriel yine küfretti, şimdi cezalandırma hızında koşuyordu. Yaptığını Julia'ya asla söylememişti. Artık öyle yapmak istemiyordu. Fakat Julia, Simon ve Natalie hakkında endişelenirse belki o zaman ona gerçeği söylemek...

Gabriel koşusundan döndüğünde Julia uyuyordu. Örtülerin altından dışarı çıkmış ayaklarını fark edip güldü. Julia ayaklarının ısınmasından hoşlanmazdı ve bu yüzden birkaç battaniyenin altındayken bile onları mutlaka açığa çıkarıyordu.

Eğilerek örtüleri ayaklarının etrafına sıkıştırdı ve duş yapmaya gitti. Giyindikten sonra onu kontrol etti ama Julia hala uyuyordu. Aceleyle merdivenlerden aşağıya indi, mutfaktan onun hazırladığı listeyi alarak Range Rover'a yöneldi. Biraz şansla, karısı uyanmadan alışverişi tamamlaması ve güvenilir bir hizmetçi ayarlaması mümkün olurdu.

&

Akşam saat onbirde, nihayet Julia ikinci katın merdivenlerinden aşağıya indi. Gabriel'i oturma odasında oturmuş kitap okurken buldu.

Deri bir kulüp sandalyesinde, ayakları bir tabureye dayalı, gözleri gözlüklerinin arkasında hareket ediyordu.

"Bak sen, merhaba." Kitabını kapatıp bir gülümsemeyle onu selamladı.

"Ne okuyorsun?"

Kitabın kapağını gösterdi. *The Way of a Pilgrim.*

"Güzel mi?"

"Çok. J.D. Salinger'ın *Franny ve Zooey'ini* okumuş muydun?

"Uzun zaman önce. Neden?"

"Franny bu kitabı okuyor ve onu sıkıyor. İlk kez bunu orada duymuştum."

"Ne hakkında?" Kitabı alıp arka kapağına baktı.

"Durmaksızın dua etmenin ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışan bir Rus Ortodoks adamla ilgili."

Julia bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

"Ve ben de onun ne öğrendiğini keşfetmek için okuyorum."

"Bir şey için dua ediyor musun?"

Çenesini ovuşturdu. "İyi birçok şey için dua ediyorum."

"Mesela?"

"Kendi adıma, iyi bir adam, iyi bir koca ve bir gün iyi bir baba olmak için."

Julia hafifçe gülümsedi ve tekrar kitaba baktı. "Sanırım hepimiz kendi ruhsal yolculuğumuzun içindeyiz."

"Bazılarımızın yolu diğerlerinden daha uzundur."

Julia kitabı masaya bıraktı ve onun kucağına oturdu. Ben öyle düşünmüyorum. Bana kalırsa, Tanrı bizi yakalayana kadar biz O'nu kovalıyoruz."

Gabriel güldü. "*Cennet'in İzini Sürmek* gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Seninle ilgili en çok hayran olduğum şeylerden birisi, insan zaafına karşı merhametin."

"Benim de kusurlarım var Gabriel. Sadece gizliler."

Halıdaki elektrik süpürgesi izlerini ve yeni tozu alınmış mobilyaları fark ederek odaya bakındı. Hava limon ve çam kokuyordu.

"Ev harika görünüyor. Burayı temizlemesi için başka birini bulmandan dolayı sana teşekkür ederim. Bugün birçok şeyi yapabilirdim."

"Güzel." Gözlük çerçevesinin üzerinden ona baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Akşam yemeği için teşekkürler." Başını kocasının omuzuna koydu.

"Sana getirdiğim zaman aç değildin." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Sonunda bitirdim. Tezim ile ilgili bir sorunla karşılaşmıştım, bu yüzden yemeği yeterince uzun bekleterek sıkıntı verdim."

"Yardım edebilir miyim?" Gözlüğünü çıkarıp kitabının üzerine koydu.

"Hayır. İnsanların, benim araştırmamın arkasında senin beyninin olduğunu düşünmelerini istemem."

"Teklif ettiğim bu değildi." Gabriel alınmış gibiydi.

"Bunu benim yapmam gerekiyor."

Gabriel burnunu çekti. "Diğer insanların ne düşündüğü hakkında biraz fazla endişelendiğini düşünüyorum."

"Mecburum." dedi sertçe. "Eğer sen yazmışsın gibi bir rapor sunarsam, insanlar fark edecektir. Christa Peterson bizim hakkımızda dedikodular yaymaya başlamış bile. Paul söyledi."

Gabriel kaşlarını çattı. "Christa kıskanç bir orospu. Kariyerinde geriye doğru gidiyor, ileriye değil. Kolombia, İtalya'da M.Phil programına onun kaydını yaptırttı. Onlar onu doktoraya doğrudan kabul etmediler. Daha önce Kolombiya bölüm başkanı ile konuşmuştum. Bize attığı iftiralar kendi zararına oldu." Sandalyesinde kıpırdandı. " Ayrıca sen Paul ile ne zaman konuştun?"

"UCLA'ya gittiği konferanstan sonra bana e-posta göndermişti. Orada Christa'yı görmüş ve dedikodular yaydığını duymuş."

"Tezini bile okumama izin vermedin. Yine de Guido'yu bu kadar tartıştığımızdan dolayı ne söyleyeceğini bildiğime eminim."

Julia başparmağının tırnağını kemirdi ama bir şey söylemedi.

Gabriel ona daha sıkı sarıldı.

"Kitabım yardımcı oldu mu?"

"Evet, ama ben farklı bir yöntem kullanıyorum." diye kaçamak cevap verdi Julia.

"Julianne, bu iki ucu keskin bir kılıç olabilir. Orijinallik takdir edilir ancak bazen var olan metotlar bir nedenden dolayı oluşturulmuştur."

"Eğer zamanın varsa, yarın okumana izin vereceğim."

"Tabii ki zamanım var." Gabriel onun sırtını aşağı, yukarı ovmaya başladı.

"Aslında onu dört gözle bekliyorum. Amacım seni incitmek değil, sana yardım etmek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Julia göğsüne yaslanmadan önce onu tekrar öptü. "Ben sadece senin ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Dürüst ama destekleyici olacağım. Söz veriyorum."

"En iyi biçimde sonuçlanmasını umuyorum." Julia kocasına gülümsedi. "Şimdi beni yatağa götürmene ve beni neşelendirmene ihtiyacım var."

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Seni neşelendirecek ne gerekir?"

"Çıplak vücudunla beni baştan çıkararak, sorunlarımı aklımdan çıkarmak."

"Ya sevişmek için hazır değilsem?"

"O zaman, sanırım yalnız başıma yatağa gitmek zorunda kalacağım ve belki de kendi kendimi teselli edeceğim." Ayağa kalktı ve göz ucuyla kocasına bakarak gerindi.

Gabriel büyük bir hızla onun arkasından merdivenlere koştu ve onu kollarının arasına aldı.

Bölüm Üç

"Bunu sunamazsın."Gabriel öğleden sonra elinde Julia'nın tezinin bir çıktısını tutarak uzun adımlarla aşağıdaki çalışma odasına yürüdü.

Julia dehşet içinde başını laptopundan kaldırdı. "Neden sunamam?"

"Yanılıyorsun." Gabriel kâğıtları koydu ve gözlüğünü çıkartıp masanın üstüne fırlattı. "St. Francis, öldükten sonra Guido da Montefeltro'nun ruhu için geliyor. Biz bunu tartışmıştık. Benimle aynı fikirdeydin."

Julia savunurcasına kollarını kavuşturdu.

"Fikrimi değiştirdim."

"Fakat mantıklı olan tek açıklama bu!"

Julia başını sallayarak güçlükle yutkundu.

Gabriel masanın önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Belize'de bununla ilgili konuşmuştuk. Biz ayrıyken sana sahnenin çizimini yolladım, Tanrı aşkına! Şimdi insanlarla dolu bir odanın önünde duracaksın ve bunun yaşanmadığını mı söyleyeceksin?"

"Eğer benim dipnotlarımı okusaydın —"

Volta atmayı bıraktı ve yüzünü ona çevirdi.

"Dipnotlarını okudum. Bu kaynakların hiçbiri sana göre değil. Sen sadece spekülasyon yapıyorsun."

"*Sadece?*" Juli masayı geriye itti. "Söylediğimin çoğuyla hemfikir olan çeşitli saygın kaynak buldum. Profesör Marinelli tezimi beğendi."

"Sana çok yumuşak davranıyor."

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Çok yumuşak? Ve herhalde, Profesör Picton'un konferansa beni sadece merhametten davet ettiğini düşünüyorsun?"

Gabriel'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Tabii ki hayır. Senin daha iyi olduğunu düşünüyor. Fakat senin kalabalık üst düzey profesörlerin önünde ayağa kalkıp naif bir sunum yapmanı istemiyorum. Eğer benim kitabımı okusaydın—"

"Senin kitabını okudum *Profesör Emerson*. Bu arada, Sen yalnızca metinden bahsediyorsun, ben çözümlüyorum. Ayrıca gerekli olup olmadığını yansıtmaksızın, *saf saf* standart yorumlamayı benimsersin."

Gabriel'in gözleri kısıldı.

"Ben mantıklı yapılan yorumu kabul ederim." Ses tonu buz gibiydi.

"Asla bir şeyi saf saf kabul etmem."

Julia hayal kırıklığı içinde oflayarak ayağa kalktı."

"Sen benim kendi fikirlerimin olmasını istemiyor musun? Yoksa sence, kadroca düşük doktora öğrencisi olduğum için herkesin hâlihazırda söylediğini tekrar etmek zorunda mıyım?"

Gabriel'in yüzü kızardı. "Ben böyle bir şey söylemedim. Eğer hatırlayacak olursan bir zamanlar bende doktora öğrencisiydi ama artık değilim. Benim deneyimlerimden yararlanabilirsin."

"Ah, işte başlıyoruz." Julia bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı ve çalışma odasından dışarı çıktı.

Gabriel de peşinden.

"İşte başlıyoruzla, ne demek istiyorsun?"

Julia arkaya dönme zahmetinde bulunmadı.

"Toplum içinde, sana katılmıyor olmam seni tedirgin ediyor."

"Saçmalama."

"Saçmalama?" Geriye döndü. "O zaman neden senin kitabın doğrultusunda düşünmem için tezimi değiştirmemi söylüyorsun?"

Gabriel elini onun koluna koydu. "Seni çizginden ayırmaya çalışmıyorum. Aptalca bir şey yapmaman için sana yardım etmeye çalışıyorum—" Birdenbire durdu.

"Ne dedin?" Julia silkinip onun elinden kurtuldu.

"Hiçbir şey."

Gabriel gözlerini kapattı ve derin bir soluk aldı.

Gözlerini açtığında sakin görünüyordu. "Eğer şimdi başlarsan, konferansa kadar tezini yeniden yazman mümkün olabilir. Ben yardımcı olabilirim."

"Senin yardımını istemiyorum. Ayrıca bitirme tezimi değiştiremem. Zaten özeti konferans web sitesinde yayınlandı."

"Katherina'yı arayacağım." Ona cesaret verircesine gülümsedi. "O anlayacaktır."

"Hayır aramayacaksın. Onu değiştirmeyeceğim."

Gabriel'in dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Bu kadar inat olunacak zaman değil."

"Ah, evet öyle. Bu benim tezim!"

"Julianne, dinle —"

"Kendimi aptal yerine koymamdan endişeleniyorsun. Ve seni utandırmamdan."

"Öyle söylemedim."

Julia ihanete uğramasa da yaralanmış bir bakış attı. "Az önce dedin."

Ağır adımlarla yatak odasına yürüdü, arkasından kapıyı kapatmaya çalıştı. Gabriel'in eli kapının kapanmasını engelledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Senden uzaklaşmaya çalışıyorum."

"Julianne dur." Çaresizce etrafına bakındı. "Bununla ilgili konuşabiliriz."

"Hayır, konuşamayız." Bir parmağıyla kocasının göğsünü dürttü. "Artık ben senin öğrencin değilim. Kendi fikirlerime sahip olmaya hakkım var."

"Asla söylemek istediğim bu değildi."

Julia onu görmezden geldi ve banyoya doğru yürüdü.

"Julianne, kahretsin. Dur!" diye kapıdan bağırdı.

Julia aniden döndü.

"Bana bağırma!"

Gabriel bir teslimiyet ifadesi ile ellerini havaya kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim. Hadi oturup konuşalım."

"Hayıflanacağım bir şey söylemek haricinde şu an seninle konuşamam. Ve açıkça görülüyor ki senin sakinleşmeye ihtiyacın var."

"Nereye gidiyorsun?"

"Banyoya. Kapıyı kilitleyeceğim ve günün geri kalanında senden kaçacağım. Eğer beni yalnız bırakmazsan babamın yanına gideceğim."

Gabriel irkildi. Onlar evlenmeden önce bile babasıyla birlikte kalmıyordu.

"Oraya nasıl gideceksin?"

Gözlerini devirdi.

"Endişelenme. Seni arabasız bırakmayacağım. Taksi çağıracağım."

"Şehirde hiç taksi yok. Sunbury'den çağırmak zorundasın."

Julia ters ters baktı. "Bunu biliyorum, Gabriel. Burada yaşamaya alışkınım, hatırlıyor musun? Gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Arkasından kapıyı çarparak banyoya girdi.

Gabriel içeriden kilidin tıklamasını duydu.

"Kapıya vurmadan önce bir an durakladı. "Rachel,Aaron, ve Richard yakında geliyorlar. Onlara ne söyleyeceğim?"

"Açıkçası, onlara benim bir aptal olduğumu söyle."

"Julianne, lütfen beni dinle."

Gabriel kapının arkasından akan suyun sesini duydu.

"Mükemmel!" diye bağırdı. " Benden kaç. İlk kavgamız ve sen kendini Tanrı'nın kahrolası banyosuna kilitle." Avucuyla kapıya vurdu. Aniden su kapandı.

Julia duyurmak için sesini yükseltti. "Benim ilk konferansım ve sen bana tezimin boktan olduğunu söylüyorsun. Ve öyle olduğu için değil, seninle ve senin Tanrı'nın cezası kitabınla aynı fikirde olmadığım için!"

Uzun sıcak bir banyodan sonra, Julia dışarı çıktı. Yatak odası boştu. Salona girmeden önce çabucak giyindi. Merdivenlerin üzerinden uzanarak etrafı dinledi.

Evin boş olmasından memnun olarak çalışma odasına yürüdü ve kapıyı kapattı. Daha sonra arka plandan gelecek şekilde yumuşak bir caz müziği açtı ve tezine geri döndü.

&

"Julia nerede?" Rachel, kocası Aaron onun küçük bavulunu oturma odasına bırakmadan önce ağabeyine sarıldı. Uzun boyu ve zarif bedeni haki renkli pantolon ve V-yakalı beyaz bir tişörtle örtülüydü. Düz ve mükemmel sarkan uzun sarı saçlarını büyük siyah güneş gözlüğüyle geriye itmişti. Bir Gap reklamında başrol oynayabilir gibi gözüküyordu.

Gabriel'in yüz ifadesi sertleşti.

"Tezi üzerinde çalışıyor."

"Ona bizim geldiğimizi söyledin mi?" Rachel merdivenin başına yürüdü.

"Jules! Kızını buraya getir!"

"Rachel, lütfen," dedi babası paylarcasına, Gabriel'i kucaklayarak selamlamadan önce.

Oğlundan birkaç santim daha kısa olan Richard açık renk saçlara ve gri gözlere sahipti. Sakin ve ciddiydi, ayrıca zekâsı ve nezaketi onu tanıyan herkeste saygı uyandırıyordu.

Üst katta hiçbir hareket olmayınca abisine döndü, gri gözleri kısılmıştı.

"Neden saklanıyor?"

Gabriel selamlaşmak için Aaron'un elini sıktı. "Saklanmıyordur. Muhtemelen seni duymamıştır."

"Odalarınız hazır ve misafir banyosunda da temiz havlular var. Baba sen eski odanda kalabilirsin.

"Misafir odasında rahat ederim." Richard çantasını aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Julia ile sen kavgalı mısınız?" Rachel, Gabriel'e şüpheli bir bakış attı.

Gabriel dudaklarını birbirine bastırdı. "Yukarı çıktığınızda merhaba diyebilirsiniz. Daha sonra içmek için verandada buluşuruz. Akşam yemeği için barbeküde pirzola yapacağım."

"Pirzola? Harika." Aaron takdir edercesine Gabriel'in sırtına vurdu. "Buraya varmadan önce biraz Corona almak için duracaktım ama Rachel doğruca eve gelmek istedi. Birkaç dakikada geri geleceğim."

Aaron arabasının anahtarlarını aldı ve karısı onu durdurduğunda kapıya varmak üzereydi. Rachel başını iki yana sallıyordu.

Gabriel, Rachel ve Aaron arasındaki bakışmayı izledi ve kendisini mazur göstermek için uygun zamanı beklemeye karar verdi.

"Birkaç dakika içinde verandada görüşürüz." dedi ve mutfağa doğru yürüdü.

"Onlar kavgalılar. Ben Jules'la konuşmaya gideceğim sende Gabriel'le konuş. Corona'yı daha sonra alabilirsin." dedi Rachel kocasına.

"Neden kavga etmiş olabilirler?" Aaron bir elini karısının koyu kıvırcık saçlarının arasında gezdirdi.

"Kim bilir? Belki de Julia, Gabriel'e sormadan onun papyon kravat koleksiyonunu yeniden düzenlemiştir."

&

"Hey." Rachel babasının eski çalışma odasının kapısını açtı.

Julia geniş bir gülümseme ile en yakın arkadaşını karşıladı. "Rach! Selam."

İki kadın kucaklaştıktan sonra Rachel pencere kenarında rahat bir koltuğa yerleşti.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Eeee, seninle Gabriel arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"İyi bir yalancı değilsin."

Julia arkasını döndü. "Bir şeyler olduğunu sana düşündüren ne?"

"Gabriel aşağıda, sen ise burada mutsuz görünüyorsunuz. Evde gerginlik var. Bunu anlayabilmem için medyum olmam gerekmiyor."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Erkekler geri zekâlıdır."

"Bu konuda tartışamam." Julia en iyi arkadaşının karşısındaki koltuğa çökerek, bacaklarını kolun üzerinden salladı.

"Bazen bende Aaron ile kavga ederim. O çılgına döner ve birkaç saat çıkıp gider ama tekrar geri gelir." Rachel dikkatli bir şekilde arkadaşına baktı. "Gitmemi ve Gabriel'i eşek sudan gelinceye kadar dövmemi ister misin?"

"Hayır. Üzerinde çalıştığım tez notlarını okuması için ona verme hatasında bulundum. Berbat olduklarını söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" Rachel koltuğunda dikleşti, sesi yükselmişti.

"Birebir bu kelimelerle değil."

"Onun derdi ne? Ben olsam onun kafasına bir şeyler atardım."

Julia çarpık bir biçimde sırıttı. "Bunu ben de düşündüm ama kan temizlemek zorunda kalmak istemedim."

Rachel kahkaha attı.

"Neden tezinin berbat olduğunu düşünüyor?"

"Hata yaptığımı düşünüyor. Yardım etmeye çalıştığını söylüyor."

"Gabriel her şeyi kontrol etmeye çalıştığı gibi senin tezini de kontrol etmeye çalışıyor gibi geliyor. Bu yüzden terapide olduğunu düşünüyorum."

Julia bir an için sustu.

"Sadece benim duygularımı incitmemek için bana yalan söylemesini istemiyorum. Eğer tez üzerinde çalışılmayı gerektiriyorsa, benim bunu bilmem gerekir."

"Senin tezinin berbat olduğunu söylemeden, nasıl yardım edeceğini bilmeli."

Julia hayal kırıklığı içinde püfledi. "Aynen. Bana bir aile kurmak istediğini söylüyor. Sonra dönüyor küçümseyici bir uyuz gibi davranıyor."

Rachel arkadaşını durdurmak için elini kaldırdı ve hareketler yaptı. "Bir dakika bekle. O, çocuk sahibi mi olmak istiyor?"

Julia kıpırdandı. "Evet."

"Jules, bu olağanüstü! Senin adına çok mutluyum. Çalışmalara ne zaman başlıyorsunuz?"

"Bir süre asla. Ben mezun olana kadar beklemeye karar verdik."

"Bu çok uzun bir zaman." Rachel'in sesi kısıldı.

"Hem doktora üzerine çalışmak hem de bir bebek sahibi olmak çok zor olmalı."

Rachel başını salladı. Tişörtünün eteğiyle oynuyordu.

"Biz bebek sahibi olmak istiyoruz."

Julia arkadaşını daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Ne, şimdi mi?"

"Belki."

"Hazır olduğunuzu nereden biliyorsunuz?"

Rachel gülümsedi. "Bilmiyorum, gerçekten. Ben daima çocuk istemişimdir, Aaron'da aynı şekilde hissediyor. Liseden beri bunun üzerine konuşuyoruz. Aaron'a aşığım. Yalnızca ikimizin birlikte yaşamasından mutluluk duyuyorum. Fakat geleceği gözümün önüne

getirdiğimde, çocukları görüyorum. Noel için eve gelecek birisini istiyorum. Eğer annemi kaybettiğimde bir şeyler öğrendiysem, bu hayatın belirsiz olduğudur. Bir aile kurmak için beklemeyi ve bunun üstüne şansımı da kaybetmeyi istemiyorum"

Julia gözlerinin dolduğunu hissetti ancak kırpıştırarak onları dağıtmaya çalıştı. "Her yıl mamografi yaptırıyorsun, değil mi?"

"Evet, ayrıca genetik testlerde yaptırdım. Bende meme kanseri geni yok ama annemde olduğunu da zannetmiyorum. Zamanında annemin meme kanseri olduğu fark edilseydi bile, artık çok geçti."

"Çok üzgünüm."

Rachel iç çekerek pencereden dışarı baktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum fakat içime dert oluyor. Eğer çocuklarımız olur ve ben de kanser olursam ne olur? Bu her zaman aklımın bir köşesinde bulunuyor."

Yüzünü arkadaşına çevirdi. "Çocuk sahibi olmak, Gabriel'in küçümseyici tavrından kurtulmanın tek yoludur."

"Neden ki?"

"Onun üzerine bebek kirli bezini boşalttığında, küçümseyici olmayacaktır. Yardım için yalvaracak, senin ismini haykırıyor olacak."

Julia güldü. Fakat hemen durgunlaştı.

"Ben sadece onun, benim fikirlerimin de önemli olduğunu düşünmesini istiyorum. Tek kelimeyle, benim fikirlerim onunkiler kadar önemlidir."

"Elbette öyledir. Bunu ona söyle."

"Söyleyeceğim. Ama hemen şimdi onunla konuşmayacağım."

Rachel elini kolçak üzerinde ileri geri gezdirdi.

"Gabriel uzun bir yol kat etti. Onun evlendiğini ve aile kurmayla ilgili konuştuğunu görmek,bu dikkat çekicidir. Annem, Gabriel'i ilk eve getirdiklerinde odasında sürekli yiyecek sakladığını söylemişti, ne söyleseler ya da ne yapsalar her öğün cebine bir şeyler atarmış."

"Aç mıydı?"

"Aç kalmaktan korkuyormuş. Annemle babamın ona yemek vereceklerine inanmıyormuş. Böylece, yemek saklamasını engelleyene kadar Gabriel bir depo inşa etmiş. Bavullarını açıp boşaltmamış, hiçbirini. Ailemin onu kabul etme süresinin sonuna kadar açmamış. Gabriel onların bir şekilde kendisini göndereceklerini beklediği için boşaltmamış."

"Bunu bilmiyordum." Julia'nın kalbi sızladı.

Rachel anlayışlı bir şekilde baktı. "O benim abim ve ben onu seviyorum. Ama düşünmeden konuşuyor. Onun senin tezinle olan sorunu, büyük ihtimalle senin onun yazacağı gibi yazmamış olmandır."

"Konuları onun tarzında yazmayacağım. Benim kendi fikirlerim var."

"Benim tavsiyem onunla konuşman. Onun biraz terlemesine izin vermek, elbette kötü bir fikir olmayacaktır. Onu kanepede uyutmak gibi."

"Ne yazık ki, kanepedeki kişi muhtemelen ben olacağım." Julia karşı duvara dayalı duran kanepeyi işaret etti.

&

Akşam yemeğinin sıkıntılı geçtiğini söylemek yetersiz kalan bir ifade olacaktı.

Julia ve Gabriel yan yana oturuyorlardı. Dua sırasında bile el ele tutuşmadılar. Ancak sadece yorucu, bağımsız nezaket vardı,sıcak olmayan bakışlar, sevgi kelimeleri fısıldamadan, masanın altında kısacık dokunuşlar olmadan.

Gabriel'in omurgası baston yutmuş gibi, davranışı da soğuktu. Julia ise sessiz ve uzaktı.

Emersonlar iki çift lafı zor ederken, Richard, Aaron, ve Rachel konuşmanın akıcılığını sürdürdüler.

Yemekten sonra, Julia tatlı almayı reddetti ve tezi üzerine çalışmak için müsaade istedi.

Masadan kalkarken Gabriel gözleri ile onu takip etti, çenesindeki bir kas atıyordu. Fakat Julia'yı durdurmadı. Sadece onun yürüyüp gitmesini izledi.

Rachel kahve yapmak için mutfağa gittiğinde, Aaron, Gabriel'in canına tak ettiği sonucuna vardı. Masanm üzerinden eğildi.

"İnsan yağcılık yapar ve ona üzgün olduğunu söyler."

Gabriel kaşlarını kaldırdı.

"Neden benim hatalı olduğumu varsayıyorsun?"

"Çünkü senin bir damarın—" Aaron kayınpederinin bakışını yakaladı ve öksürmeye başladı. "Hımm, istatiksel olarak kavgaların yüzde sekseninde erkeklerin hatası vardır. Ancak onlar sadece özür dilerler ve bu işi bitirirler." Bunun gibi bir başka yemekte oturmak zorunda kalmayı istemiyorum. Burası o kadar soğuk ki. Isınmak için dışarı çıkmak zorunda kalacağım."

"Ben de Aaron'dan yana olduğumu düşünüyorum. Her ne kadar sormasan da." Richard kendi kendine güldü.

Gabriel bıkkın bir şekilde her iki adama da baktı.

"Onunla konuşmaya çalıştım. Bizim tartışmamız da böyle başladı. Kendini banyoya kilitledi ve bana kaybolmamı söyledi."

Richard ve Aaron, bilgiç bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Senin başın belada." diye fısıldadı Aaron. "Yatmadan önce onunla konuşman iyi olacak yoksa sana kanepe zamanı görünüyor."

Karısına eşlik etmek için mutfağa gitmeden önce başını salladı.

Richard düşünceli bir şekilde şarap kadehinin sapına hafifçe vurdu.

"*Sen de mi Brütüs?*" Gabriel kaşlarını çattı.

"Ben hiçbir şey söylemedim." Richard kibarca oğluna baktı. "Ben bu işe karışmamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim."

"Ancak yaşlı evli çiftlerin, genç çiftlere güneşin üzerlerine batmasına izin vermemelerini söylemelerinin bir sebebi vardır. Sorunlar ufak oldukları zaman, hem onlarla başa çıkmamız hem de hayatlarımız kolay olur."

"Kilitli bir kapının ardından tam anlamıyla konuşamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Onu bir kez baştan çıkardın, tekrar ona kur yap."

Gabriel inanamayan bir ifade takındı. "Karımı baştan çıkarmamı mı söylüyorsun?"

"Sana egonu yenmeni, özür dilemeni ve sonra onu dinlemeni söylüyorum. Her zaman senin önünde gördüğün adam değildim. Sen benim yaptığım hatalardan ders alabilirsin."

"Senin ve annemin mükemmel bir evliliği vardı."

Richard güldü.

"Bizim evliliğimiz mükemmel olmaktan uzaktı. Fakat başlangıçta kusurlarımızı siz çocukların gözlerinden ve kulaklarından uzak tutma konusunda anlaşma yaptık. Ebeveynler tartışırken çocuklar korkar. Edindiğim tecrübeye göre, çiftlerin kavgası para, seks, saygı ya da ilgi eksikliği yüzündendir."

Gabriel itiraz etmeye kalkıştı, ama Richard elini kaldırdı. "Anlaşmazlığınızın neyle ilgili olduğunu sormuyorum. Bu senin ve karın arasında. Julia'nın duygularını incittiğin aşikâr. Yemekte içine çok kapanıktı, seni tanımadan önce olduğu gibi."

"Mantıklı bir iletişimi kapatan biri değilim." Gabriel'in sesi otoriter geliyordu.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Richard'ın ses tonu azarlar gibiydi. "Julia mantıksız değil. Onun kalbi kırık. Birisi sizin kalbinizi kırdığı zaman, içinize kapanmanız mantıklıdır. Özellikle onun geçmişi göz önüne alınacak olursa."

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Onu incitmek istemedim."

"Bunun doğru olduğuna eminim. Fakat adil savaşmadığını düşünüyorum. Bir eş ile nasıl tartışılacağını öğrenmek bir sanattır, bilim değildir. Annenizi anlamam uzun süremi aldı. Ama bir kere yaptıktan sonra neredeyse hiç tartışmadık. Tartışmalarımız da çirkin ve incitici değildi. Julia ile kavga ederken onu hala sevdiğine, senin için önemli olduğuna onu ikna edersen, çatışmalarınızı kontrol etmek te kolay olacaktır." Richard şarabını bitirdi ve kadehi masanın üzerine koydu.

"Bir zamanlar evli ve bir kız yetiştiren birinin tecrübelerine dayanarak söylüyorum. Ne zaman bir kadın uzaklaşır ve soğuk davranırsa, bunun sebebi onun kendini korumasıdır. Benim sana tavsiyem, karma nazik davran ve onu kilitli odadan dışarı çıkmaya ikna et. Yoksa birçok yalnız geceyi kanepede geçirmeye hazırlan."

&

Julia laptopunu kapattığı zaman gece yarısını geçmişti. Herkesin yatmaya gittiğini biliyordu. Koridorda onların ayak seslerini duymuştu. Sessizce çalışma odasının kapısına gitti ve açtı.

Ebeveyn yatak odasının kapalı kapısının altından ışık sızıyordu. Hiç kuşkusuz, Gabriel okurken uyuya kalmıştı. Ona gitmeyi düşündü. Fakat onun yatağına uzaklık bitmez tükenmez görünüyordu.

Julia yemekten sonra banyolarından gizlice banyo köpüğü şişesini almıştı. Misafir banyosunda sıcak bir banyo alıp dertlerini unutmaya çalıştı.

Yarım saat sonra, Julia tekrar çalışma odasına girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Kendine gelmiş ama çok az gevşemişti. Gabriel'in aralarındaki mesafeyi korumakta kararlı görünmesinden bu yana kanepede uyuyordu.

İlk kez yıllar önce meyve bahçesinde paylaştıkları eski yün battaniyenin altında yatarken, gözünün önüne Cambridge'deki evlerinin arkası geldi. Evliliklerinin ilk birkaç ayını ve ne kadar mutlu olduklarını düşündü.

Julia bir Dante uzmanı olmak istiyordu. Bu, fedakârlık, sıkı çalışma ve tevazu gerektiren uzun bir yoldu. Kendisi üzerine yapılan eleştirileri düşünen birisi olmak istemiyordu. Yazısının düzeltilmesi gerektiğini o da biliyordu.

Ama Gabriel'in, kendisini aptal yerine koyacağını söylemesi ona dayanılmaz derecede acı veriyordu. Julia'nın teşvik edilmesi ve cesaretlendirilmesi için kocasına ihtiyacı vardı. Gabriel'in onu aşağılamasına gerek yoktu. Kocasına olan inancı yeterince zayıflamıştı.

Neden desteğe ihtiyacım olduğunu göremiyorsun?

Üzüntüsü artarken, neden Gabriel'in ona gelmediğini merak etti.

Hiç şüphesiz akşamı ailesiyle, sundurmada puro içerek, eski günlerden bahsederek geçirmişti.

Tartışmaları hakkında Rachel'e ne tür açıklama yaptığını merak etti. Neden ağlamaklı bir halde karanlıkta tek başına yattığını ve o bunu yaparken neden Gabriel'in oldukça rahat göründüğünü merak etti.

Tam o sırada koridorda bir kapının açıldığını ve Gabriel'in hızlı ve kararlı adımlarını duydu. Onun kapısının önünde durdular.

Nefesini tutarak doğruldu. Koridordan, kapının altındaki aralıktan çalışma odasına giren yumuşak bir ışık sızdı.

Ey yeni evlilerin kavga tanrıları, lütfen ona kapımı çaldır.

Kederli bir iç çekiş ve kapıya doğru uzanan bir el, bir yumruk gibi ses duydu. Çok geçmeden ayak sesleri uzaklaşırken, ışığın içinden bir gölgenin geçtiğini gördü.

Julia top gibi kıvrıldı ama ağlamadı.

Bölüm dört

Ertesi sabah çok erken bir saatte Julia'nın cep telefonu çaldı. Sıçrayarak uyandı, Police'in "Message in a Bottle" şarkısı odayı dolduruyordu. Telefon masanın üstünde titreşirken boş boş baktı. Ama cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra kısa mesaj alındığını belirten bir melodi duydu. Merakla masaya gidip telefonunu aldı.

Dante Alighieri'den dikkat çekici bir metindi.

Özür dilerim.

Ne cevap yazacağını düşünürken başka bir mesaj daha geldi.

Affet beni.

Koridorda bir ses duyduğunda, mesaja yanıt hazırlamaya başlamıştı. Birisi kapıyı vurdu.

Lütfen içeri gireyim.

Julia kapıya gitmeden önce yeni gelen mesajı okudu. Kapıyı bir çatlaktan biraz daha fazla araladı.

"Merhaba." Gabriel tereddütlü bir gülümsemeyle onu selamladı.

Kocasına dikkatle baktı, ıslak saçları onun duştan yeni çıktığını gösteriyordu ancak tıraş olmamıştı. Çekici koyu kirli sakalı yüzünü çevrelemiş ve ayakları çıplak, üstünde beyaz bir tişört ile eski bir kot pantolon vardı. O, belki de Julia'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel manzaraydı.

"Sabahın altısında kapımı çalmanın bir nedeni var mı?"

"Özür dilerim Julianne." Yüzünün ifadesi pişmanlığını yansıtıyordu.

(Kesinlikle, gözleri kan çanağı ve elbiseleri sanki Kurtuluş Ordusu için gönderilmiş, bir torbadan çıkartıp öylesine giyinmiş gibi buruşuktu.)

"Beni incittin." diye fısıldadı.

"Biliyorum. Özür dilerim." İleriye doğru bir adım attı. "Tezini tekrar okudum."

Julia bir elini kalçasına koydu. "Bunu söylemek için mi kapımı çaldın?"

"Aradım, ama cevap vermedin." Gabriel gülümsedi. "Bu bana, senin pencerene tırmandığım Toronto'yu hatırlattı."

Akşam yemeğini getirmek için Gabriel'in, onun arka bahçesinde beklerken ki anısı Julia'nın yanaklarının alev alev yanmasına sebep oldu, zira onu yeni duştan çıkmış bir havluya sarılı bir şekilde karşılamıştı.

"Bir şey unuttun. Önemli bir şeyi."

Gabriel elinde *Guido de Montefeltro için Bakış Açısı*'nı tutuyordu. "Dün gece bunu yatak odası katında buldum, hangimizin onu götürdüğüne emin değilim ama birisi onu bırakmış."

Julia, Gabriel'in Toronto'da onun posta kutusuna bıraktığı resimlemeyi görmezden geldi ve bunun yerine onun yüz ifadesini inceledi. Tedirgindi ve gözlerinde bariz bir endişe vardı. Parmaklarını ıslak saçlarının arasında gezdirdi.

"Senin benden uzak durmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama yeterince uzak kaldığımızı düşünüyorum. İçeri girebilir miyim?"

Julia geri çekildi.

Gabriel içeri girince, karısı onun arkasından kapıyı kapattı.

Julia kanepeye doğru gitti ve eski battaniyeyi omuzlarına sararak üzerine kıvrıldı.

Gabriel onun korunurcasına top halinde kıvrılmış vücudunu fark ederek, onun hareketlerini izledi. Resimlemeyi karısının bilgisayarının üstüne koydu ve ellerini ceplerine soktu.

"Tezini tekrar okudum. Yine *cehenneme* geri döndüm." Gözleri onunkilerle buluştu. "Dün bazı şeyler söyledim, söylememeliydim."

"Teşekkür ederim." Julia'nın duruşu biraz rahatlamıştı.

"Tezini geliştirmen için bazı önerilerim var." Gabriel kalçasını kenarına koyarak çalışma masasına yaslandı. "Senin ayaklarının üzerinde durabiliyor olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama bil ki bana ihtiyacın olduğunda, sana yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Ne düşündüğün bana söylemediğin sürece, önerilerini içtenlikle karşılayacağım."

"Ne düşündüğümü sana söylemeyeceğim. Nasıl yapabilirim?" Yüzü yumuşadı. "Senin fikirlerin, seninle ilgili sevdiğim pek çok şeyden biridir."

Gabriel'in gözleri resimlemeye kaydı.

"Aşırı tepki gösterdim. Özür dilerim. Ama tezinin konusu biraz kişisel, Julianne. Francis'in Guido'nun ruhunu kurtarmak için Cehennem'i göze alması, Toronto'da disiplin komitesine itirafta bulunduğum zaman yapmaya çalıştığım şeyi temsil ediyor."

Julia'nın boğazında bir yumru belirdi. Geçen yıl olanlarla ilgili düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Disiplin komitesi ve ardından ayrılmaları üzerinde kafa patlatmak çok acı verici olmuştu.

"Ben tek senin tezine tepki göstermediğimi itiraf edeceğim. Hikâyedeki kovulmanın seninki olduğunu düşünerek tepki veriyordum. Bizim hikâyemizdeki."

"Bu kadar önemli bir şeyi, görevden alınmanı asla istemedim. Bana yardım etmek için her şeyi göze aldığını biliyorum. Cehennem hayatı yaşadığını anlıyorum." Julia'nın yüz hatları sertleşti. "Durum tamamen tersine olsaydı, seni kurtarmak için Cehennemin dibine inmiş olacaktım."

Gabriel'in dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beatrice biliyordu, Cehennem boyunca Dante'ye eşlik edemeyebilirdi, bu yüzden, onun yerine Virgil'i gönderdi."

"Benim tek bildiğim Virgil, Paul Norris'dir. Onun yardımından memnunluk duyacağına emin değilim."

Gabriel homurdandı. "Paul, neredeyse hiç Virgil'e uygun bir aday değil."

"Benim için öyle."

Gabriel'in kaşları çatıldı, onun yokluğunda Paul'un, Julia'yı avutması düşüncesi, daima içinde bir dertti.

"Ben bir piçtim. O zaman da şimdi de." Masadan kalktı ve ellerini ceplerine sokarak karısının önünde durdu.

Onun yanındaki boşluğa baktı "Oturabilir miyim?"

Julia başını salladı.

Yanına oturdu ve elini uzattı. Karısının elini tuttu.

"Seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum. Ben de özür dilerim."

Gabriel onu kollarının arasına aldı ve burnunu onun saçlarına gömdü.

"Benden uzak durmak için kendini banyoya kilitlemek zorunda kalmanı istemiyorum."

Onun yüzüne eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kısa bir süre sonra Julia karşılık verdi.

Gabriel, onun sıcak ve davetkâr dudaklarını baskıyla öptü. İleri geri ve ileri geri, karısının dudaklarıyla oynadı ve kemirdi. Daha fazla dayanamayan Julia kollarını onun boynuna dolayarak daha yakına çekti.

Gabriel diliyle dudaklarının her noktasını keşfetti. Julia dudaklarını araladığında, adamın dili yavaşça içeri kaydı ve dilleri birbirlerine dokundu. Gabriel'in öpücükleri asla yapmacık olmamıştı. Duygularını çok fazla iletiyordu.

Julia onun tövbesini ve üzüntüsünü hissetti, bundan başka eksilmemiş ateşli arzusunu da hissetti.

Gabriel'in elleri, karısının yüzünden kalçalarına kaydı ve onu kucağına oturtana kadar kaldırdı. Üst bedenlerini birbirine bastırarak sarılmaya devam ederken, dudakları arzuyla keşfetmeye devam ediyordu.

"Yatağa gel." Uyarıldığının kanıtı üzerinden onu iterken, Gabriel'in sesi boğuk bir yalvarma halini aldı.

"Evet."

"Güzel." Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Misafirlerimizi kahvaltıya beklemeden önce yine de tam anlamıyla telafi edecek zamanımız var."

Julia geri çekildi. "Evde misafirler varken layıkıyla yapamayabiliriz."

"Ah, evet yapabiliriz." Gabriel'in mavi gözleri tehlikeli biçimde parladı. "Sana göstereceğim."

&

"Dün gece çok korkunçtu." Gabriel bir kolu başının altında sırt üstü uzandı. Üstünü örtmeye niyetli değildi. Yatak odası sıcaktı ve sevgili eşi aynı derecede çıplak, karnının üzerine onun yanında yatıyordu. Böyle anlarda, Gabriel günlerini yatakta, çıplak geçirmek isterdi.

"Öyleydi." Julia onun gözlerini görebilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Neden gelip benimle konuşmadın?"

"Tezini tekrar okumak istedim. Ayrıca süreye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Seninle kavga etmeyi sevmiyorum." Julia başını eğince, saçının telleri göğüslerinin üstüne döküldü. "Bundan nefret ediyorum."

"Gerçekten şaşırtıcı olan, bundan ben de hoşlanmıyorum. Aşk için savaşmaya alışkınım." Dudakları somurtur biçimde kıvrıldı. "Beni bir barışsevere çeviriyorsun."

"Senin bir kez olsun barışsever olacağına emin değilim, Gabriel." Julia'nın sesi titriyordu. "Doktora öğrencisi olmak yeterince zor. Senin desteğine ihtiyacım var."

"Sen buna sahipsin," diye şiddetle fısıldadı adam.

"Tezime seninle aynı fikirde olmamak için başlamadım. Bu sadece bir şekilde oldu."

"Buraya gel."

Julia onun üzerine uzandı ve Gabriel onu kollarının arasına aldı.

"Dünü tekrarlamaksızın aynı fikirde olmama konusunda bir çıkış yoluna ihtiyacımız var. Kalbim buna dayanamaz."

"Benimki de ," diye fısıldadı Julia.

"Eğer kendini bir daha banyoya kilitlemeyeceğine söz verirsen, ben de bencil bir piç olmamaya söz veririm." Bakışları karısının içini delip geçti.

"Bana süre verirsen kendimi banyoya kilitlemeyeceğime söz veririm. Olaylar tırmandıkça ben de senden uzaklaşıyordum. Gitmeme izin vermemeliydin."

"Mesaj anlaşıldı. Tartışma sırasında bir mola verebilir, hiç olmazsa daha sonra konuşmak için sözleşebiliriz. Ve tabii ki ertesi gün değil. Benim veya senin tekrar kanepede uyumamıza izin vermeyeceğim."

"Anlaştık. Kanepe çok rahatsız. Ayrıca yalnızlık çekersin."

"Tezin hakkında konuştuğumuz zaman, kendimi çok iyi ifade edemedim. Bunun için üzgünüm. Bana karşı çıkman konusunda endişem yok, çünkü kendi açısından düşünen herkes bu tepkiyi gösterecektir."

"Seninle, inatçılık uğruna anlaşmazlığa düşmüyorum." Julia'nın ince kavisli kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi.

Gabriel uzanarak kırışıklığı öpmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Elbette değil. Zaman zaman seni şaşırtacak kadar hatalı olabilirim"

"Profesörüm? Hata mı? İnanılmaz." Julia güldü.

"Evet, gerçekten şaşırtıcı, değil mi?" Çarpık bir gülüşle başını salladı. "Fakat tezini ikinci kez bitirdiğim zaman standart yorumlamanın hatalı olduğuna beni ikna ettin."

"Ne?" Julia kulaklarına inanamıyordu.

"Beni duydun. Tezin fikrimi değiştirdi. Bununla birlikte son bölümü nasıl güçlendireceğin konusunda bazı önerilerim var. O kısımda beni tam olarak ikna edemedin."

"Birkaç ipucu kullanabilirsin. Dipnotlar için sana kredi açacağım."

Ellerini karısının sırtına kaydırdı. "Senin dipnotlarının birinde görünmekten onur duyarım."

Julia bir an için tereddüt etti. "Tezimin korkunç olduğunu düşünmüyor musun? Bu beni gülünç duruma düşürecek?"

"Hayır. Bir kere daha düşünmeden tepki gösterdim ve senin tartışmaya yaklaştığını fark edemedim. Anladım ki Profesör Marinelli haklıymış. Tezin iyi."

"Teşekkür ederim." Julia yanağını onun göğsüne dayadı. "Seninle aynı alanda bir öğrenci olmak benim için çok zor. Sanki aynı düzeye gelmeye çalışıyorum gibi hissediyorum."

Gabriel'in parmakları onun saçlarında dolaşıyordu.

"Daha destekleyici olmak için çok sıkı çalışabilirim. Biz rekabet etmiyoruz. Aslında, bir gün seninle bir makalede birlikte olmayı istiyorum."

Julia başını kaldırdı. "Gerçekten?"

"Paylaştığımız Dante sevgisi dışında, beraber bir şeyler yaratmanın bizim için daha iyi olacağını düşünüyorum. Ayrıca, ilkelerine göre hareket etme cesaretine sahip olduğun için seninle gurur duyuyorum. Oxford'a tezini savunduğun zaman, 'İşte benim karım.' diye düşünerek en ön sırada oturuyor olacağım."

"Bu gerçek bir rüya, bu söylediğini duymak."

"O zaman bunu söylemeye devam edeceğim."

Bölüm Beş

Emersonlar'ın akrabalarının, öğlen yemeğinden önce nihayet uyanıp yatak odalarından ortaya çıktıklarında, ne kadar dinlendikleri ve mutlu oldukları üzerine yorum yapmaktan kaçınmaları ise akıllıcaydı.

Öğleden sonra Gabriel'in erkek kardeşi Scott, karısı Tammy ve oğulları Quinn ile geldi. Julia'nın babası Tom ve onun kız arkadaşı Diane dahil herkes erkenden akşam yemeğine oturdular.

Diane Stewart, kusursuz cildi, iri koyu renk gözleri ve omuzuna dökülen bukleleri ile çekici Afrika kökenli Amerikalı bir kadındı. Kırkında ve neredeyse erkek arkadaşından on yıl daha gençti. Tüm hayatı Selinsgrove'de geçen Diane, erkek arkadaşını uzun süredir tanıyordu.

Sözüm ona tatlı servisi yapmakta olan Diane, mutfakta dans eden Emersonlar'a rastladı. Gabriel evi merkezi ses sistemi ile donatmıştı ve yumuşak Latin caz melodileri havayı dolduruyordu

Birbirlerine sarılmış yeni evliler yumuşak müzikle sallanıyorlardı. Gabriel, Julia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Julia utanmış göründü ve uzaklaştı, ama Gabriel kıkırdadı ve onu tekrar kendine çekerek öptü.

Diane oturma odasına geri dönmeye niyetlenerek geri çekildi, fakat ayaklarının altındaki eski parke gıcırdadı. Aniden duran Emersonlar ona döndüler.

Diane sırıtıyordu.

"Bir şeyler pişiyor. Ve bu elmalı pay değil."

Julia alnını ona yaslayarak gülümserken, Gabriel yüksek ve mutlu bir sesle güldü.

Diane onaylarcasına başını salladı. "Kahve yapmanız çok uzun sürdü, Zannedersem nasıl yapıldığını unutmuşsunuz."

Gabriel parmaklarını, daha önce karısının karıştırdığı dağılan saçlarının içinden geçirdi. "Sevgilim?" Karısına baktı.

"Kahve hazır, pasta da soğuyor. Bir dakika sürmeyecek."

Julia, gizlice kalçalarını okşayan kocasından istemeyerek uzaklaştı.

O anda, Rachel ve Tammy de onlara katıldı. Bir ay önce Gabriel'in küçük kardeşi Scott ile evlenen Tammy, ailenin yeni üyesiydi.

Uzun sarı saçları ve açık mavi gözleriyle bir seksen boyunda ve düzgün vücutluydu.

"Ne bekliyorsunuz?" Rachel, sanki gecikmenin tek nedeni abisiymiş gibi şüpheyle ona baktı.

"Biz sadece kahve yapıyorduk." Julia bir sıra kupaya içecek koyarak utancını saklamaya çalıştı.

"Bahse girerim öyledir." Tammy muzipçe göz kırptı.

"Ben onların kahve yaptıklarını sanmıyorum. Mm-hmm." Diane onlara doğru parmağını salladı.

"Tamam. Siz hanımları yalnız bırakacağım." Gabriel oturma odasına kaçmadan önce Julia'yı namuslu bir şekilde öptü.

Rachel orta masanın üzerindeki elmalı turtaları inceledi, parmağıyla sıcaklıklarını test etti. "Bir bıçak kap, Jules. Şu turtalardan örnek alalım."

"Artık konuşuyorsunuz." Diane, Julia'nın kahve teklifini reddetti ve mutfak taburelerinden birisine oturdu.

"Peki, burada ne pişiriliyordu? Ve lütfen bana, o işi mutfak tezgâhının üzerinde yapmadığınızı söyle." Rachel, Gabriel'in satın almakta ısrar ettiği granit yükseltilere baktı.

"Çok soğuk."

Julia eliyle onun dudaklarına vurdu ancak çok geçti.

Gülmekten katılan kadınlar, acımasızca onu kızdırmaya başladılar.

"Burası sıcak mı, yoksa bana mı öyle geliyor?" Diane bir kâğıt peçeteyle kendini yelledi.

"Buranın *aşk evi* diye çağırılmasım başlatacağım."

"Annem ve babam da bunun gibiydi." Rachel etrafına baktı. "Bildiğim kadarıyla tezgâhların üzerinde değildiler. Fakat çok şefkatliydiler. Bu mutfakla ilgili bir şey olmalı."

Julia aynı fikirde değildi. Mekân ve evin kendisi ile ilgili sıcak ve rahatlatıcı bir şey vardı.

Julia'nın tezi üzerinde çalıştığı zamanlar hariç, onun ve Gabriel'in birbirlerinden uzak durma sorunları vardı.

"Demek ki abim dün telafi etti ?" Rachel, Julia'ya baktı.

Julia biraz kızardı. "Evet."

"Çok iyi. Yine de onunla konuşmam gerek. Bir kavga sonrasında çiçek alması gerekiyordu. Ya da elmas."

Julia, küçük elmaslarla çevrelenmiş ortasında büyük bir taşı olan nişan yüzüğüne baktı. "Yeterince hediye verdi."

"Çok güzel bir yüzük tatlım."Diane, gözleri sol eline odaklanarak Tammy'e döndü. "Sizinkinin benzeri. Evlilik hayatı nasıl?"

Tammy, halojen ışıkların nişan yüzüğünün elmas yontmalarını yakalamasını seyretti. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Neden olmasın?" diye sordu Rachel, ağzı yarı dolu.

Tammy'nin gözleri kapıya doğru çevrildi. "Bize tatlı servisi yapılmayacak mı?"

Rachel yutkundu. "Erkeklerin bacakları çalışsın. Eğer turta istiyorlarsa gelip alabilirler."

Tammy kıkırdadı ve iki eliyle kupayı kavrayarak kahvesini aldı.

"Scott ile çıkmaya başlamadan önce, birisiyle birlikteydim. Hukuk fakültesinden bir erkek arkadaşımdı. Tamamen beyaz çitle çevrili bir ev satın alarak evlilik üzerine konuşuyorduk. Daha sonra hamile kaldım."

Julia bakışlarını döşemeye indirip bar taburesi üzerinde huzursuzca kıpırdandı.

Tammy arkadaşlarına hüzünlü bir şekilde baktı. "Scott bana bir sürprizi olduğunu söyledi, meğer ailesi bu konudan memnunmuş. Keşke Grace'le tanışma şansım olsaydı. Olağanüstü bir kadınmış gibi geliyor."

"Öyleydi," dedi Rachel. "Her ikisi de Gabriel'i planlamamıştı. Annesi öldükten sonra ailem onu almış ve daha sonra da evlat edinmiş. Bu planlanmış bir olay değildi. Bu daha sonra oluyor."

Tammy başını salladı. "Biz çocuk sahibi olmayla ilgili konuşmuştuk. İkimizde çocuk istedik. Çok geçmeden aniden, Eric hazır olmadığına karar verdi. Onu tuzağa düşürerek hamile kaldığımı zannetti."

"Sanki kendi başına hamile kaldın." Diane havada çatalını salladı.

Julia, Eric'in davranışlarını şiddetle kınamasına rağmen, onun hazır olmaması ile ilgili duygularını paylaşmasından dolayı utanarak hiçbir şey söylemedi.

"Eric bana ültimatom verdi; bebek ya da o. Tereddüt ettiğimde, bıraktı."

"Pislik," diye mırıldandı Rachel.

"Yıkılmıştım. Hamileliğin tamamen benim sorumluluğumda olmadığını biliyordum, ama daha dikkatli olmam gerekirdi gibi hissettim. Kürtaj olmayı kabul ettim, ancak Eric çoktan gitmişti. Ayrıca kalbimin derinliklerinde, anne olmakla ilgili bir mutluluk vardı."

Bir kez daha, Julia kıpırdandı, Tammy'nin samimi ses tonu fazlasıyla etkilemişti.

"Bu yüzden tek başıma kira ödemeyi göze alamazdım,ailemin yanına geri taşındım.Hamile ve bekar yaşamak bana kusurlu olduğumju hissettirdi."

"Çok üzgünüm." Julia'nm gözleri sulanmaya başlamıştı.

Tammy uzanarak ona sarıldı.

"Daha iyi oldu. Fakat onun velayet hakkını devretmesi yüzünden onu asla affetmeyeceğim. Artık Quinn, onu asla babası olarak bilmeyecek."

"Her sperm verici baba değildir," diyerek araya girdi Rachel. "Richard, Gabriel'e genetik materyal katkısında bulunmadı ama onun babası."

"Gabriel'e genetik materyal katkısında bulunanın kim olduğunu bilmiyorum ama yakışıklı biri olmalı çünkü bu oğlan *gayet iyi*." Diane oturma odasını işaret etti. "Benim erkeğim kadar iyi değil, öte yandan hiçbiri değil."

Julia, birisinin babasını "çok iyi" bulma fikrini düşünerek rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı.

Tammy devam etti. "Bir işim olduğu için şanslıydım. Scott ile bölge avukatlık bürosunda çalıştım. Ben hamileyken, birkaç kez dışarı çıktık. Biz sadece arkadaştık fakat bana o kadar nazikti ki. Bebek sahibi olduğum zaman, ondan bir daha haber alamayacağımı sanmıştım. Fakat Quinn doğduktan birkaç hafta sonra, beni görmeye geldi. Bana çıkma teklif etti, etkilenmiştim"

"Hatırladığım kadarıyla o da senden etkilenmişti." Rachel sırıttı. "Abayı aşırı yakmıştı."

Tammy nişan yüzüğüne dokundu ve onu parmağında evirip çevirdi. "Bebeği emziriyordum, bu yüzden beni almadan önce sütü pompalamak zorunda kalıyordum. Bebeğe ailem baktı. Fakat hiçbir zaman Scott beni garip ya da tuhaf hissettirmedi. Beni bir insan, bir kadm yerine sadece bir anne olarak gördü. Eric'le birlikteyken, onu bana bir parça olsun âşık sanıyordum."

Arkadaşlarına baktı ve gülümsedi.

"Bu yüzden senin görüşmelerinde gergindim. Senin ne düşündüğün hakkında endişeliydim. Ancak sen çok misafirperverdin." Julia'ya baktı. "O zamanlar daha Gabriel'le tanışamamıştım ama sonradan fark ettim ki o da çok nazikti. Hatta Quinn onun takım elbisesini mahvettiğinde bile."

"Sen onu Julia ile tanışmadan önce görseydin." Rachel yüzünü buruşturdu. "Kuru temizleme faturasını Quinn'in eline verirdi."

Tammy tekrar konuştuğunda Julia, Gabriel'in adına itiraz etmek üzereydi. "Gabriel'i bunu yaparken hayal bile edemiyorum. Quinn ile birlikte olağanüstüler. Ya Scott? Babalık bir erkek için güzel bir şeydir. İyi bir adam o," diye açıkladı. "Scott yere iner ve Quinn'le güreşir.

Eğlenceli ve nazik biridir. Bu onun bambaşka bir tarafıdır."

Julia, Tammy'nin sözlerini düşünerek, Gabriel'in nasıl bir baba olacağını merak etti.

"Bir kız doğurmak için sabırsızlanıyorum." Tammy kendi kendine gülümsedi. "Scott ona bir prenses gibi davranacaktır."

"Çok çocuk mu istiyorsunuz?" Rachel kaşlarını kaldırarak, şaşkınlık içinde sordu.

"Evet. Bizim için iki çocuğun yeterli olacağını düşünüyorum ama eğer bir tane daha oğlan olursa, kız doğurana kadar denemek istiyorum."

O anda, Scott mutfağa girdi, uykusu gelmiş yirmi bir aylık çocuğu taşıyarak Tammy'e doğru yürümeden önce diğer kadınlara başını salladı. "Sanırım yatma vakti geldi."

Julia, bir doksan boyunda, güçlü yapılı Scott ile koruyucu şekilde özenle kucağında tuttuğu küçük sarışın melek arasındaki tezatlığa güldü.

"Sana yardım edeyim." Tammy ayağa kalktı. Kocasını öptü ve yukarı çıktılar.

Rachel tatlı tabakları ve turta yığınlarına baktı. "Sanırım erkekler kendi tabaklarını alsalar iyi olur" Turtadan iki dilim kesti, tabağa koydu ve oturma odasına geçti.

Diane, Julia'ya baktı aynı zamanda huzursuz bir şekilde fincanı ile oynuyordu.

"Bir dakika konuşabilir miyiz, tatlım?"

"Elbette." Julia taburede oturuşunu değiştirdi ve tüm dikkatini Diane'ya vermek için döndü.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece şu kadarını söyleyeyim. Babanla çok uzun süredir birlikteyiz."

Julia hafifçe Diane'ya gülümsedi. "Bunun harika olduğunu düşünüyorum."

"Onu annem ve ailemin geri kalanıyla tanıştırdım. Hatta Pazar günleri koroda şarkı söylememi dinlemek için benimle birlikte kiliseye gelmeye bile başladı."

Julia babasının bir kilisede olma düşüncesinin yarattığı şaşkınlığı saklamaya çalıştı.

"Babam düğünüme seni getirip getiremeyeceğini sorduğu zaman ciddi bir şeyler olduğunu biliyordum. Onu seviyorum."

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Vay be. O bunu biliyor mu?"

"Elbette. O da beni seviyor." Diane çekinerek gülümsedi. "Gelecek hakkında konuşuyoruz. Planlar yapıyoruz..."

"Bu harika."

"Öyle mi?" Diane'nın koyu renk gözleri Julia'nın gözlerini inceliyordu.

"Onu seven biriyle beraber olduğu için mutluyum. Her ne kadar Deb'den bahsetmek istemesem de, eminim, onların uzun süre birlikte olduklarını biliyorsundur. İlişkilerinin asla yürümeyeceği belliydi. Ayrıca gerçeği söylemek gerekirse onları bir çift olarak beğenmiyordum."

Diane sanki bir şey üzerinde düşünüyormuş gibi sessizdi.

"Baban ve ben kalıcı şeyler yapmak konusunda konuşuyoruz. Biz bunu yaptığımızda senin annenin yerini almaya çalışmadığımı bilmeni istiyorum."

Julia kasıldı. "Sharon benim annem değildi."

Diane teselli edercesine elini Julia'nın koluna koydu. "Özür dilerim."

"Babamın onun hakkında sana ne söylediğini bilmiyorum ama çok fazla olmadığını tahmin ediyorum."

"İşi oluruna bıraktım. Bir insan konuşmaya hazır olduğunda, konuşacaktır."

Julia sessizce kahvesini yudumladı. Julia lise son sınıftayken ölen annesi hakkında konuşmaktan veya düşünmekten hoşlanmıyordu.

Sharon alkolikti ve Julia'nın hayatının büyük bir kısmına kayıtsız kalmıştı. Kayıtsız kalmadığı zamanlarda ise kötü davranmıştı.

"Grace benim için bir anne gibiydi. Ona Sharon'dan daha yakındım."

"Grace iyi bir kadındı."

Julia, Diane'in yüz ifadesini inceledi ve hafif bir endişe ile karışık gözlerinde umudu gördü.

"Senin üvey annem olman konusunda endişelerim yok. Sen ve babam evlenecek olursanız, ben orada olacağım."

"Orada bulunmandan daha fazlasını yapacaksın tatlım. Benim nedimelerimden birisi sen olacaksın."

Diane kollarıyla Julia'yı sararak sımsıkı kucakladı.

Sonunda, parmaklarıyla gözlerini silerek geri çekildi. "Hep bir ailem olsun istemiştim. Bir koca ve kendime ait bir ev istemiştim. Kırk yaşındayım ve nihayet tüm rüyalarım gerçek oluyor. Senin ne hissedeceğin konusunda endişeliydim. Senin, babanı sevdiğimi bilmeni istedim, böylece onunla parası için birlikte olmadığımı anlardın."

İki kadın gülmeye başlamadan önce Julia şaşkın şaşkın ona baktı.

"Şimdi senin şaka yaptığını biliyorum. Babamın hiç parası yok."

"O iyi bir adam, bir işi var, ayrıca beni de mutlu ediyor. Bir kadın mükemmel bir erkek bulduğunda, ona bağlanır ve para konusunda endişelenmez."

Julia cevap vermeden önce, Tom onlara katıldı. Diane'nın nemli gözlerini görünce ona doğru yürüdü.

"Şimdi durup dururken nereden çıktı bu?" Eli onun yüzüne uzandı ve parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Diane sadece seni ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu." Julia onaylayıcı bir ifadeyle babasına baktı.

"Öyle mi?" Sesi boğuk geliyordu.

"Senin sorduğun bu değildi ama benim onayımı aldın."

Aşağı baktı, koyu renk gözleri kızının gözleriyle buluştu.

"Öyle mi?" diye tekrarladı, ses tonu yumuşamıştı.

Tom başlarının üstüne birer öpücük kondurmadan önce iki kadına sarıldı.

"Kızlarım," diye fısıldadı.

&

Kısa bir süre sonra, Julia, Diane ile babasına hoşça kal dedi. Belki de onlar birlikte yaşıyorlardır, diye düşündü. Belki de en azından haftada birkaç gece birlikte yaşadıklarını düşünmüştü ve Diane'in birlikte yaşadığı annesine saygıdan dolayı birlikte yaşamadıklarını söylediğinde şaşırmıştı.

Julia, Diane'in evlenmek ve kendine ait bir eve sahip olmak için neden bu kadar acele ettiğini şimdi anlamaya başlamıştı.

&

Tatlı servisi yapıldıktan sonra, Richard Clark viski ve puro içerek arka verandada oturuyordu. Hava serin ve soğuktu. Eğer gözlerini kapatsa, neredeyse arka kapıdan çıkan ve onun yanındaki Adirondack sandalyeye oturan karısı Grace'in hayalini görebilirdi.

Kasvet kalbini ele geçirmişti. Asla onun yanında tekrar oturmayacaktı.

"Nasılsın?"

Richard gözlerini açtığında, yanındaki sandalyede oturan gelini Julia'yı gördü. İnce bacaklarını altına almış ve Gabriel'in eski kaşmir hırkalarından birine sarınmıştı.

Richard purosunu sol eline geçirdi ve kül tablasına götürdü, dolayısıyla Julia'yı rahatsız etmezdi.

"Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Akşam yemeği harikaydı," diye beğenisini dile getirdi. "Gerçekten olağanüstüydü."

"Biz İtalya'dayken öğrendiğim bazı yemeklerin aynısını yapmaya çalıştık. Beğendiğinize memnun oldum." Julia başını sandalyenin arkalığına yasladı, uzun uzun karanlık gökyüzüne baktı.

Richard tekrar viskisinden bir yudum aldı, Julia'yı bir şeylerin rahatsız ettiğini seziyordu. Ancak mahremiyeti zorlamak istemediği için sessiz kaldı.

"Richard?"

Adam kısık sesle güldüm. "Bana baba demen konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyordu."

"Tabii ki, baba. Özür dilerim." Ahşabı çizerek, tırnağını sandalyenin kolunda aşağıya doğru indirdi.

"Özür dilemene gerek yok. Biz bir aileyiz, Julia. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Julia parmağını sandalyede bırakmış olduğu izin üzerinde gezdirdi. "Bazı şeyleri değiştirmemiz sizi rahatsız ediyor mu? Evin içinde?"

Richard yanıtlamadan önce tereddüt etti.

"Banyonun yenilenmesi gerekiyordu, ayrıca giriş katı ve ebeveyn yatak odasında yapılan diğer eklemeler de akıllıca olmuş. Grace, sizin mutfak ile ilgili yaptıklarınızı beğenirdi. Yıllardır granit tezgâh için bana yalvarmıştı."

Julia kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Birçok şeyi aynı bıraktık."

"Lütfen üzülmeyin. Grace burada olsaydı, memnuniyetle evini yeniden dekore etmene yardımcı olurdu."

"Misafir odasında rahat mısınız? Orada kalmanızla ilgili fikrinizi değiştirip değiştirmediğinizi merak ediyordum."

"Çok naziksin, ama bunların hiçbirinden rahatsız değilim. Beni rahatsız eden, Grace'in gitmesi ve bir daha geri gelmeyecek olması. Duyguların asla gitmeyeceğinden korkuyorum."

Richard alyansına, düz altın halkaya dokundu.

"Evde olduğum zaman, bazen sesini duyuyor ya da parfümünü kokluyorum, yemin ederim. Philadelphia'da olduğum zaman onu hissetmiyorum. Apartman dairemde onun hiçbir anısı yok." Kendi kendine gülümsedi. "Burada olduğum zaman ayrılığımız o kadar kötü değil."

"Acı verici mi?"

"Evet."

Julia, eğer Gabriel'i kaybetseydi nasıl hissedeceğini düşünerek bir süre oturdu. Harap olurdu.

İnsan hayatının uzunluğu belirsizdir. Biri kanser olabilir veya bir araba kazasında ölebilir ve göz açıp kapayıncaya kadar bir aile, param parça olabilir.

Bir yerden, Julia hafif bir fısıltı sesi duydu, *Eğer Gabriel'den bir çocuğun olursa, her zaman onun bir parçasına sahip olursun.*

Ses, arkasından gelen düşünceden daha fazla ürpermesine neden oldu.

Tepkisini fark eden Richard ayağa kalktı ve bir battaniyeyi onun omuzlarına örttü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Philadelphia'da yaşamayı seviyor musunuz?"

"Araştırma konum beklediğim kadar iyi değil. Emekliliği düşünüyorum." Purosunun küllerini kül tablasına silkeledi. "Rachel ve Scott'a daha yakın olmak için taşınmıştım, ama onları pek göremiyorum. Onlar kendi hayatlarıyla meşguller. Bütün arkadaşlarım, baban da dahil buradalar."

"Geri dönün."

"Efendim?" Sandalyesinde döndü geliniyle yüz yüze geldi.

"Selinsgrove'e geri dönün. Burada yaşayın."

"Artık burası sizin eviniz, oğlumla senin."

"Biz sadece tatil süresince buradayız. Yatak odalarını hemen değiştirebiliriz ve siz de eşyalarınızı Philadelphia'dan geri taşıyabilirsiniz."

Purosunu dudaklarına götürdü. "Teklifin çok nazik ama ben seçimimi yaptım. Bir yıl önce evi Gabriel'e sattım."

"Sizin nereye ait olduğunuzu bilmek onu daha mutlu ederdi."

Richard başını salladı. "Asla sözümden geri dönmem."

Julia ikna edici bir strateji için beynini zorladı.

"Bu bizim için sevap olacaktır. Ayrıca hayır duasına ihtiyacımız var."

Richard güldü.

"Bu böyle bir şey, Gabriel inatçı olduğunda zaman zaman ona şöyle derdim; Ne çeşit duaya ihtiyacın var?"

Julia'nın yüz ifadesi değişti.

"Yanıtlanmamış bir duam var."

Julia daha fazla yorum yapmazken, Richard purosundan bir nefes çekti ve dumanını dışarı verdi.

"Bence, Tüm dualar er ya da geç cevaplanır. Bazen cevaplar hayır olur. Fakat bir yanıt almanız için kesinlikle dua edeceğim. Geri dönme düşüncesine özenmiyorum gibi davranamam. Ama evin içini yaptırmanız çok vaktinizi aldı. Siz alt katı döşemiş, duvarları boyamış..."

"Gabriel'in ilaç borçlarını ödemek için bu evi ipotek ettirdiniz."

Richard şaşkınlıkla ona baktı.

"O sana böyle söyledi, öyle mi?"

"Evet."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Gabriel bize geri ödedi."

"Onun, evini size açması için şimdi daha iyi bir nedeni var."

"Bir baba evladı için her şeyi yapar." Richard'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Para benim umurumda değildi. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

"Kurtardınız. Sen ve Grace." Julia bahçenin çevresine bakındı. "Evde aile olduğu sürece, Şükran günü ve Noel için birlikte olabiliriz. Evin kimin olduğu fark etmez. Ya da burada kimin yaşadığı."

Sundurma boyunca esen hışırtılı bir esinti yüzünü okşadıkça, omuzundaki battaniyeye sıkıca sarıldı. "Gabriel meyve bahçesini hiç elden bırakmamasına rağmen, canlandırmak için işçi kiraladı. Ağaçları onlar dikti."

"Yaşlı ağaçlar yıllarca iyi mahsul vermemişti. Ne yazık ki biraz fazla iyimserdi."

Julia meyve bahçesi yönünde ormana doğru baktı. "İyimserlik onun için iyi."

Richard'a döndü.

"Eğer burada yaşasaydınız, meyve bahçesini denetleyebilirdiniz. Onun yetenekli ellerde olduğunu bilmek Gabriel'i rahatlatacaktır. Bize yardımcı olurdunuz."

Richard senelerce sürmüş gibi gelen bir sessizlikten sonra konuştu. Konuştuğunda sesi çatallıydı. "Teşekkür ederim."

Julia onu purosu ve düşünceleriyle baş başa bırakmadan önce elini sıktı. Yaşlı adam gözlerini kapattı ve bir umut hissi benliğini sardı.

&

Misafirler yatmak için çekildikten sonra, Julia jakuzinin kenarına oturarak suyun sıcaklığını kontrol etti. Birkaç dakika gevşemek için sabırsızlanıyordu.

Konferansı üzerinde çalışması gerektiğini biliyordu, ama günün hengâmesi onu yorgun düşürmüştü. Boston'daki terapistini araması gerekip gerekmediğini düşündü. Şüphesiz Dr. Walters'm anksiyete ve evlilik çatışması ile Gabriel'in aile kurma isteğini tekrarlamasıyla nasıl başa çıkacağı konusunda önerileri olurdu.

Bir bebek istemek korkunç bir şey değildi. Julia, Tammy'nin Eric'de nitelendirdiği soğuk kayıtsızlıkla Gabriel'in hassas coşkusunu karşılaştırdı

Tabii ki Julia tercihini biliyordu. Onun sadece geri adım atması ve Gabriel'in tutkusunun onu ve hayallerini ele geçirmesine izin vermemesi gerekiyordu. Neticede bir gün önceki Gabriel'le olan çatışması bir çift olarak ne kadar çok şey öğrenmeleri gerektiğini göstermişti. Onların, bir çocuk dünyaya getirmeden önce bu dersleri öğrenmeleri gerekiyordu.

Su seviyesinin yükselmesini beklerken, boynundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Gabriel'i tuvalet masasının yanında sezerek döndü. Gömleğinin üst üç düğmesini açmıştı, beyaz atletinin kenarından birkaç göğüs kılı görünüyordu.

"Sana bakmaktan asla bıkmayacağım." Julia'nın sarındığı peluş havluyu çözmeden önce onun boynuna bir öpücük kondurdu.

"Senin resmini yapmam gerekir." Parmak uçlarını karısının omurgası üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

"Geçen gece Caravaggio'da resmimi yapmıştın. Döşemenin üzeri tamamen boyanmıştı."

"Ah, evet. Onu temizlemek zorunda kalmak beni üzdü. Üzerine daha fazla şey eklemeyi umuyordum."

"Misafirlerimizin olmadığı bir geceyi beklememiz gerekecek."Kocasına sırnaşık bir bakış attı. "Bana katılmak ister misin?"

"Seyretmeyi tercih ederim."

"O zaman, kesinlikle bir şov sahneleyeceğim." Duvara asılan bir kadın resmi pozunda arkaya eğilerek, iki eliyle saçlarını boynundan kaldırdı.

Gabriel inleyerek ileriye doğru bir adım attı.

Julia elini uzatarak onu durdurdu.

"Dün gece misafir banyosunda banyo köpüğümü bırakmıştım. Sakıncası yoksa benim için alır mısın?"

"Sorun değil, *Tanrıça'm.*" Uzaklaşmadan önce dudaklarının tadına baktı.

Banyo köpüğünü bulması birkaç dakikasını aldı, çünkü birisi onu yere düşürmüş ve çöp sepetinin yanına yuvarlanmıştı. Onu almak için durduğunda sepet ile duvar arasına sıkışmış bir şey dikkatini çekti.

Küçük dikdörtgen bir kutuydu.

Etiketi okudu. *Gebelik testi.*

Fakat kutu boştu.

Şaşkınlığını yenip, etiketi doğru okuduğunu iki kere kontrol ettikten sonra, kutuyu bulduğu yere koydu ve odasına geri döndü.

Hiçbir şey söylemeden banyo köpüğünü Julia'ya uzattı, o da küvete girmeden önce sandal ağacı ve mandalina özü kokusu ile suyu hazırlamaya başladı.

Kışkırtıcı bir duruş düşünerek kendini ayarlamıştı.

Düşünürken dalıp gitti, Gabriel ise hareketsiz duruyordu.

"Sorun ne?" Onu daha iyi görebilmek için kendini küvetin köşesine çekti.

Gabriel elini ağzının ve çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Rachel hamile mi?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Bana denediklerini söylemişti. Neden?"

"Misafir banyosunda boş bir gebelik testi kutusu buldum. Birisi onu saklamaya çalışmış gibi görünüyor."

"Muhtemelen onundur."

"Senin olmasını isterdim." Gabriel ona etkileyici bir bakış attı, Julia teninin alev alev yandığını hissetti.

"Dün olanlardan sonra bile?"

"Elbette. Çiftlerin tartışması. Kocalar aşağılıktır. Sıcak, terli barışma seksi yaptık ve yolumuza devam ettik."

Julia eğilip suya baktı. "Ben savaşmadan sıcak, terli barışma seksi yapmayı tercih ederim."

Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıktı. "Bu daha çok barışmanın amacını boşa çıkarır değil mi?"

Julia derin bir nefes aldı ve onun gözleriyle buluşmak için koyu renk gözlerini kaldırdı. "Bir aile olmaya hazır değilim."

"Zamanımız gelecek." Gabriel onun elini tuttu, dudaklarını sabunlu parmaklarına götürdü. "Ve inan bana, bu gece başka bir kavga başlatmayı ya da stresini artırmayı istemiyorum."

Julia hafifçe gülümsedi.

"Testin Tammy'in olabileceğini düşünüyorum."

"O çocuk sahibi olmaya hazır."

"Quinn, Eylül ayında iki olacak. Onun Scott ile beraber çocuk istediğini biliyorum."

Gabriel yatak odasında gözden kaybolmadan önce ışığı kısığa ayarladı. Bir süre sonra geri döndüğünde Julia, tavana monte edilmiş hoparlörden Astrud Gilberto'nun dalgalanan sesini duydu

Julia kocasına minnettar bir bakış attı. "Testi alan kim olursa olsun, hamile olmadığını öğrenmiş olmalı. Ama hamile olsaydı, tekrar amca olacaktın. *Amca Gabriel.*"

Tepki vermeden gömleğinin düğmelerini çözdü. Kaslı göğsündeki dövmesini ve hafif karışmış koyu renk kıllarını açığa çıkararak, gömleğini üstünden sıyırıp çıkardı.

Julia, kocasının ellerini kemerine götürmeden önce gömleğini bir askıya asmasını izledi. Onun sataşmalarıyla hareketleri yavaşlayan Gabriel gülümsedi.

Julia gözlerini devirdi. "Sen bitirene kadar banyo suyu soğuyacak." "Bundan şüpheliyim. Bitirdiğim zaman kesinlikle burada ayakta olmayacağım."

"Neden olmayacaksın?"

"Çünkü senin içinde bitirmek niyetindeyim."

Bir sırıtma ile baksırını çıkarmadan önce pantolonunu astı.

Julia kocasının vücudunun güzel olduğunu biliyordu, hatta bu yüzden endamı daima nefesini keserdi. Dar bir bel ve kaslı baldırların çevrelediği dar kalçalarla biten geniş omuzları vardı. Kolları ve karnı kesin sınırlara sahipti, göze çarpan cinselliğine yol gösteren V eğrisi de öyleydi.

"Ne zaman bana böyle baksan, beni öldürüyorsun." Gözlerini açlıkla ona dikti.

"Neden?" Julia küvetin içinde ona yer açmak için ileriye doğru hareket ederek edepsizce ona baktı.

"Çünkü beni yalamak istiyormuşsun gibi bakıyorsun. Her yerimi."

"Yaparım."

Kaşla göz arasında Gabriel onun arkasına yerleşti, bacaklarını onun etrafına sararak. "Bu koku tanıdık."

"Bana Floransa'da kullandığın masaj yağını hatırlattığı için bu banyo köpüğünü aldım. Sırtımı ovuyordun, hatırladın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla bundan daha fazla ovuyordum." Gabriel burnunu onun kulağına sürdü. "Bu güzel koku bana ne yaptırır hiçbir fikrin yok."

"Oh evet, biliyorum." Julia onun göğsüne yaslanınca belinde onun sertliğini hissetti.

"Başlamadan önce—*ah*—diğer faaliyetlere, benimle konuşmanı istiyorum."

"Ne hakkında?" Julia gerildi.

Gabriel ellerini onun boynunun her iki tarafına yerleştirdi ve masaj yapmaya başladı.

"*Rahatla.* Ben düşman değilim. Ben sadece bana biraz güvenmen için seni ikna etmeye çalışıyorum. Stresli olduğun zaman banyo köpüğü alma eğilimin var. Ve her gün alır oldun."

"Aklımda bir sürü şey var."

"Anlatsana."

Julia sol eliyle suyun üstünde sabun köpüğünü ileri geri itti.

"Doktoramda başarısız olup bırakmak zorunda kalma konusunda endişeliyim. Tezim hakkında da kaygılanıyorum."

Gabriel omuzlarını silkti.

"Tezin hakkında konuşmuştuk ve gerçek fikirlerimi de söylemiştim o mükemmel. Programını bırakmayacaksın. Sadece bir seferde

bir sömestır yüksek lisans almak zorundasın. Bu hafta akrabalarımızı ağırlamak zorunda değilsin. Yarın, bütün günü senin tezin üzerinde çalışarak geçireceğimizi duyuracağız. Gün boyunca kendilerini eğlendirecekler ve yarın gece onlara akşam yemeği için ızgara biftek yapacağım. Rachel ile Tammy'nin iştahla saldıracaklarına eminim."

Julia'nın kasları, onun parmakları altında yumuşamaya başlamıştı. "Bu yardımcı olacaktır. Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı, dudaklarını onun boynuna bastırırken. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Julia döndü ve içtenlikle onu öptü.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Julia gülümsüyordu. "Senin doğum günün, biz İtalya'da iken olacak. Nasıl kutlamak istersin?"

"Seninle birlikte. Yatakta. Bir kaç gün boyunca." Gabriel kollarını onun beline doladı ve göbeğinin çevresindeki teni okşadı.

"Umbria'da bize katılmaları için aile fertlerini davet etmek ister misin? Onlar Floransa'daki sasunuma bizimle gelecekler."

"Hayır, seni sadece kendime istiyorum. Doğum günün için onları Cambridge'a davet edebiliriz."

Julia elini onunkinin üzerine koyarak hareketini durdurdu. "Doğum günümün büyük bir mesele yapılmasını istemiyorum."

Gabriel arkasına yaslandı. "Ben bunu aştığımızı sanıyordum."

"Eylül ayında çok yoğun olacağız."

"Yirmi beşinci yaş kilometre taşıdır."

"Otuz beşte öyle."

"Kilometre taşlarım sadece senin sayende önemlidir. Sensiz onlar boş günlerdir."

Julia yüzünü onun göğsüne gömdü. "Bu kadar tatlı olmak zorunda mısın?"

"Hayatım boyunca ekşi yedikten sonra, evet." Ağzıyla karısının boyun kavisini ve sabundan kayganlaşmış omuzunu keşfetti.

"Tahminimce daha sonra, Eylül'de bir parti vereceğiz. İşçi Bayramı'nı hafta sonu kutlamalıyız." Julia önüne dönmeden önce,

bir kez daha onun göğüs kaslarına öpücük kondurdu. "Bu gece Richard ile konuştuğunda, sana ne söyledi?"

"Geri taşınmak istiyor, ama ev de satın almak istemiyor. Sanırım emekliliği için o paraya güveniyor."

"Ev satın almadan burada yaşayabilir. Aldırmazsın, değil mi?"

"Hiç de değil. Onun burada yaşamasını tercih ederim. Fakat tadilat istismarı ile ilgili kötü hissediyor."

"Şimdi onlardan hoşlanabilir. Tek sorun mobilyalara ne yapıldığı. Cambridge'de onlar için yer yok."

"Tom'a verebiliriz. Mobilyaları artık eskidi."

Profesörün sesi aşırı ciddiydi.

"Bunu yapar mısın?"

"Yalan söylemiyorum, Julianne. Baban en sevdiğim kişi değil.

Ama senden sonra ..." Gabriel onu öptü.

"Richard'ın ayrılmak istemediği, Grace ile birlikte aldığı eşyalar, ayrıca bizim depoya koyduğumuz onun geride bıraktığı bazı mobilyalar var. Odayı hazırlamamız için yeni mobilyaları dışarı taşımak zorundayız.

Eğer tercih edersen bunu Rachel'e teklif edebiliriz."

"Babama bunu teklif etmenin güzel olacağını düşünüyorum. O ve Diane evlenmekten bahsediyorlar."

Gabriel onun beline sarılı kollarını sıkıştırdı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"O babama karşı çok iyi, bana da öyle. Babamın birisiyle birlikte yaşlanmasını istiyorum."

"Sana kötü haber vermek istemem ama baban zaten yaşlanıyor. Hepimiz öyleyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gabriel, Julia'yı karşısına gelecek şekilde hareket ettirdi ve onun bacaklarını beline doladı.

"Ne kadar şanslısın ki, bütün gece seni ayakta tutmak için çok yaşlı değilim. Sanırım bu henüz vaftiz etmediğimiz bir oda .

Bölüm Altı

Gece yarısından sonra, Richard battaniyelerin altından sürünerek yatağa birisinin girdiğini hissetti. Dönerek karısının vücuduna sarıldı.Vücudun şekli tanıdık ve yumuşaktı, kendini ona bastırırken yüksek sesle iç çekti. Grace hoşnutluk içinde aynı ölçüde iç çekti, böyle anlarda daima kocasına geri yaslanırdı.

"Seni özlemişim." Richard onu öperken saçlarını okşadı. Kemoterapiden önceki uzun ve düz saçları ona garip görünmüyordu.

"Ben de seni özledim sevgilim." Grace onun eline uzandı ve parmakları birbirine kenetlendi.

Richard, nikâh yüzüğüne onun nikâh ve nişan yüzüğünün çarptığını hissetti. Yüzüğünü çıkartmadığına memnun oldu.

"Senin hayalini kuruyorum."

Grace yüzüklerinin temas ettiği yeri öptü. "Biliyorum."

"Sen çok gençtin. Önümüzde hayatlarımız, yapmak istediğimiz pek çok şey vardı." Tom'un sesi son kelimede alçaldı.

"Evet."

"Ben bunu özledim," diye fısıldadı. "Karanlıkta sana sarılmayı. Sesini duymayı. Seni kaybettiğime inanamıyorum."

Grace, onun sol elini serbest bıraktı ve göğsüne doğru çekti.

Richard kendini karısının göğüslerindeki yakıcı izleri hissetmeye hazırladı. Onun yara izleri acı vermesine rağmen, onlara bakmak veya dokunmak asla onu rahatsız etmemişti. Fakat o buna izin vermeyecekti.

Grace estetik ameliyatı olmaya karar vermişti ancak ameliyatı imkansız kılan kanser geri dönmüştü. O, Richard için her zaman güzel, her zaman büyüleyiciydi, son haliyle bile.

Grace, Richard'ın elini yukarıya çekince adamın avucu yuvarlak eti kavradı. Richard sadece bir an için tereddüt etti. Grace elini onunkinin üzerine koydu ve bastırdı.

"Ben iyileştim," diye fısıldadı. "Bu senin hayal edebileceğinden çok daha fazla harikaydı. Ayrıca bu incitmedi."

Richard'ın gözleri açıldı. "İyileştin?"

"Acı yok. Gözyaşı yok. Ve bu yüzden, o kadar güzel ki."

"Özür dilerim. Senin hasta olduğunu fark edemedim." Konuşma yetisini tekrar kazandı. "Dikkat etmem gerekirdi. Fark etmeliydim"

"Zamanı değil." Grace uzandı ve onun elinin tersini öptü.

"Orada sana göstermek istediğim o kadar çok şey var ki. Henüz değil. Dinlen sevgilim."

&

Ertesi sabah Richard, boş yatakta bir bilgiyle uyandı, ona çok değerli bir hediye verilmişti. Kendini uzun süredir olmadığı kadar huzurlu ve hafiflemiş hissediyordu

Ailesi ile birlikte kahvaltı etti ve Philadelphia'da yaptığı araştırma konusundan istifa etmek için hazırlıklar yapmaya başladı.

Ertesi hafta dairesini satılığa çıkardı ve eşyalarını çok uzun yıllar önce karısıyla satın aldıkları eve geri götürmek için nakliyeci kiraladı.

Gabriel, eşyalar eve geri getirilse dahi onları depoya yerleştirmekte ısrar etti.

Nakliye kamyonları geldiğinde, Richard'ın kararından önce kendi mobilyalarını taşımalarını isteyerek, nakliyecileri ebeveyn yatak odasına yönlendirdi.

"Hayır." Richard elini oğlunun omuzuna koydu. "Artık misafir odası benim."

Gabriel taşıyıcılara ona bir dakika vermelerini işaret etti. Kaşları çatılmış bir şekilde babasına döndü.

"Neden eski odanızı istemiyorsun?"

"Ebeveyn odası artık sizin, Julia ile senin. Julia orayı boyattı ve kendine göre düzenledi. Benim onu geri almam olmaz."

Gabriel itiraz edecekti, ancak Richard elini kaldırarak onu durdurdu.

"Uyuduğum her yerde Grace benimle birlikte olacak. O beni misafir odasında da bulacaktır." Taşıyıcılara seslenip onları üst kata yönlendirirken, elini bir kez daha Gabriel'in omuzuna koydu.

Babası kararından memnun göründüğünde, Gabriel özellikle ona itiraz etmezdi. Babasının sözlerini tuhaf bulsa bile, bunu kendine saklardı.

(Fakat gerçekte onun söylediklerini tuhaf bulmuyordu.)

O gece, ev boşalıp sessizleştiğinde Richard neredeyse Grace'in onunla birlikte yatağa girdiğini hayal edebilirdi. Yan tarafına döndü ve rüyalarında onunla buluşmadan önce huzur içinde uykuya daldı.

Bölüm Yedi

Temmuz 2011
Oxford, İngiltere

Professor Gabriel O. Emerson, Magdalen Koleji'nin avlu çevresindeki kemerli yollarının beşinci basamağındaki mütevazı misafir odasına küçümseyerek göz gezdirdi. Mavi gözleri, duvar boyunca yerleştirilmiş bir çift tekli yatağa rastladı ve onları işaret etti.

"Bunlar da ne böyle?"

Julia'nın gözleri onun suçlayıcı parmağının yönünü takip etti."Sanırım bunlar yatak."

"Bunu ben de görebiliyorum. Buradan gidiyoruz."

Gabriel çantaları topladı ve kapıya yaklaştı, fakat Julia onun durdurdu. "Çok geç Gabriel. Yorgunum."

"Aynen. Hangi cehennemde uyumamız gerekiyor?"

"Magdalen öğrencileri nerede uyuyor? Yerde mi?"

Gabriel ona utandıran bir bakış attı. "Gülünç, iğrenç tek kişilik bir yatakta asla uyuyamam. Randolph'un içini araştırmalıyız."

Julia iki eliyle gözlerini ovuşturdu. "Rezervasyonumuz şu andan itibaren iki günlük. Hem de söz verdin."

"Nigel bana, kullanılmayan öğretim görevlisi odalarından birini, içinde çift kişilik yatak ve banyosu olan bir oda sözü vermişti." Gabriel çevresine bakındı. "Çift kişilik yatak nerede? Banyoyu başka kiminle paylaşmak zorunda kalacağımızı Tanrı bilir!"

"İki gün boyunca diğer misafir odalarıyla banyoyu paylaşmanın bence sakıncası yok. Çoğu zaman konferansta olacağız."

Julia kocasının hiddetli bakışlarını görmezden gelerek, aşağıdaki harika avluya hakim olan pencereye yürüdü. Sağ taraftaki kemerlerin üstünü süsleyen garip taş figürlere özenerek baktı.

"Bana, C.S. Lewis'in yazarken bu heykellerden ilham aldığını söylemiştin. *Aslan, Cadı ve Dolap*."

"Hepsi bu," dedi Gabriel kısık bir sesle.

Julia alnını vitraya dayadı. "Onun hayaletinin hiç burada dolaştığım düşünüyor musun?"

"Böyle bir odaya uğradığından şüpheliyim." Gabriel havayı kokladı. "Muhtemelen bardadır."

Julia gözlerini kapattı. Uzun bir gün olmuştu, Londra'da otelden tren istasyonuna seyahat, daha sonra Oxford'a ve şimdi buraya. Bu yüzden haddinden fazla yorgundu.

Gabriel ondaki tedirginliği, odanın öbür tarafından hissetti.

"Hayaletler diye bir şey yoktur, Julianne. Bunu biliyorsun." Sesi nazikti.

"Grace ve Maria'yı gördüğünde ne dersin?"

"Bu farklı."

Julia kapıda ona eşlik etmeden önce mağlup bir ifade takınarak, efkârlı bir biçimde heykellere baktı.

"Otelde kalmak seni mutsuz mu edecek?" Gözleri onunkileri aradı."Daha fazla mahremiyetimiz olur."

"Olur, evet." Bakışlarını kaçırdı.

Gabriel ikiz yataklara baktı. "Bu şeylerde seks neredeyse imkânsız. Yeterince yer yok."

Julia gülümsedi. "Ben öyle hatırlamıyorum."

Gabriel'in yüzüne yavaş yavaş kışkırtıcı bir gülümseme yayıldı ve dudakları onunkine değecek şekilde yaklaştı.

"Bayan Emerson, bu bir meydan okuma mı?"

Julia bir an için dikkatle ona baktı. Çok geçmeden, kocasının ipek kravatını eline dolayıp onun dudaklarını kendininkine çekerken yorgunluğunu üzerinden atmış gibi görünüyordu.

Gabriel bavullarını yere bıraktı ve öfkesini unutarak onu öptü. Karısından uzaklaşmadan, ayağını geriye uzatıp tekmeleyerek arkalarındaki kapıyı kapattı.

Bölüm Sekiz

Bir süre sonra, Gabriel dar yataklardan birinde karısıyla sarmaş dolaş yatıyordu. Julia onun göğsüne yaslanıp adını fısıldadı.

"Yeteneğini kaybetmemişsin. Senin en son buluşunu son derece tatmin edici buldum."

"Teşekkür ederim." Göğsü kabarmıştı. "Artık geç oldu. Uyku zamanı."

"Uyuyamam."

"Tezin hakkında mı endişeleniyorsun?"

"Senin gurur duymanı istiyorum."

"Ben her zaman seninle gurur duyacağım. Seninle gurur duyuyorum." Gabriel'in mavi gözleri karısınınkileri deldi.

"Ya Profesör Picton?"

"Eğer o senin hazır olmadığını düşünseydi, seni davet etmezdi."

"Birisi bana soru sorarsa ve ben de cevabını bilmiyorsam ne olur?"

"Sen onu yapabildiğin en iyi şekilde cevaplarsın. Eğer seni sıkıştırırlarsa, onlara iyi bir soru sorduklarını ve sorunun üzerinde biraz düşüneceğini söyleyebilirsin."

Julia onun göğsüne yaslandı ve parmaklarıyla onun karın kaslarını ölçtü.

"Sence, benim adıma yalvarması için C.S. Lewis'e rica etsem, benim için dua eder mi?"

Gabriel homurdandı.

"Lewis, Kuzey İrlandalı bir Protestan'dı. O azizlere niyaz etmeye inanmazdı. Seni duysa bile görmezden gelirdi. Prensip olarak.

"Tolkien'e sor. O Katolik'ti."

"Benim için dua etmesini Dante'ye sorabilirim."

"Dante zaten senin için dua ediyor." Gabriel'in sesi Julia'nın saçlarının arasında kayboldu.

Julia onun kalp atışlarını dinleyerek gözlerini kapattı. Her zaman onun ritmini rahatlatıcı buluyordu.

"İnsanlar sana neden Toronto'yu terk ettiğini soracak olurlarsa?"

"Biz her zaman ne söylüyorsak onu söyleyeceğiz. Boston'da olmak istedim çünkü sen Harvard'a gidiyordun ve biz evleniyorduk."

"Christa Peterson farklı bir hikâye anlatıyordur."

Profesörün gözleri kısıldı. "Onu unut. Bu konferansta, bizim onun hakkında endişelenmemize gerek yok."

"Eğer çirkin bir şey duyarsan sinirlenmeyeceğine dair sen de bana söz ver."

"Bana biraz kredi ver." Sesi bıkkın geliyordu. "Boston Üniversitesi ve Harvard'da dedikodularla uğraşmak zorunda kalmıştık ve ben sinirlenmemiştim."

"Tabii ki." Julia onun göğsünü öptü. "Ama akademisyenler sıkılır ve konuşmak isterler. Hiçbir şey bir seks skandalından daha heyecan verici değildir."

"Bayan Emerson, maalesef sizinle aynı görüşte değilim." Gabriel'in gözleri parladı.

"Oh, gerçekten?"

"Seninle seks, bir skandaldan daha heyecan vericidir."

Gabriel onu sırt üstü çevirdi ve boynunu öpmek için eğildi.

&

Güneş ufukta yükselmeden önce, Julia odaya geri döndü. Pencereden giren bir ışık hüzmesi yataktaki çıplak adamı aydınlatmıştı.

Gabriel karnının üzerine yatıyordu, koyu renk saçları karmakarışıktı. Yatak çarşafı tehlikeli bir biçimde yere sallanmış, sırtının alt kısmı ve poposunun üstündeki gamzeleri ortaya çıkmıştı.

Julia ona beğeniyle baktı, gözleri onun kaslı sırtında ve en büyük kasında gereğinden daha uzun bir süre takılı kaldı.

Kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını bir sandalyenin üzerine koyarak, yogo pantolonunu ve tişörtünü çıkardı. Onlar evlendiklerinden beri, Julia neredeyse hep çıplak uyuyordu. Bu şekilde—sevdiğiyle tenleri birbirine değerek uyumayı— tercih ediyordu.

Gabriel yatakta hareket hissettiğinde kıpırdandı. Hemen karısını kollarının arasına aldı ama uyanması birkaç dakikayı aldı.

"Nereye gittin?" Parmaklarını Julia'nın kolunda aşağı yukarı dolaştırmaya başladı.

"Avludaki taş figürleri görmeye gittim."

Gabriel'in gözleri açıldı. "Neden?"

"Narnia Günlükleri'ni okudum. Onlar benim için çok özeldi."

Gabriel onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Yani Lewis'den dolayı mı burada kalmak istedin?"

"Ve senin yüzünden.Sen buradayken, Paulina'nın da burada yaşadığını biliyorum ayrıca ben..." Her ikisinin de unutmaya çalıştığı birisinden bahsettiğine pişman olup sustu.

"Biz âşık olmadan önceydi bu. Burada onunla çok az zaman geçirdim." Kollarıyla Julia'yı sarmaladı. "Eğer senin nedenlerini bilseydim bu gece seni Randolph'a götürmeye çalışmazdım. Neden bana söylemedin? "

"Galiba benim çocuksu Narnia Günlükleri'ne tutunduğumu düşünüyorsun."

"Senin için önemli olan bir şey çocukça olmayabilir."

Gabriel onun ne söylediğini dikkate alarak bir an için düşündü. "Ben de o kitapları okudum. New York'ta eski yerinde, annemin evinde bir dolaptalar. Eğer uslu bir çocuk olsaydım, Narnia'nın gizli kapaklı olmadığına ikna edilirdim. Açıkçası değildim."

Gabriel, Julia'nın gülmesini bekledi ama o gülmedi.

"Anlıyorum, hikâyeleri gerçek yapmak için bir şey yapmaya istekli olmak gibi." diye fısıldadı Julia.

Gabriel ona daha sıkı sarıldı. "Eğer Lewis'in nerede yaşadığını görmek istiyorsan, seni onun evine Kilns'e götüreceğim. Daha sonra Inklingsler'in buluştuğu yere, Bird and Baby'ye gideceğiz."

"İsterim."

Gabriel onun saçlarına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Bir defasında yaşıtım olmadığını ama karım olduğunu söylemiştim. Senin bana inanmamandan korkuyorum."

"Bazen, senin böyle düşündüğüne inanmak zor oluyor."

Gabriel irkildi.

"Bazen sana kanıtlamak için daha iyi bir iş yapmam gerekiyor." diye fısıldadı "Ama yapma yönteminden emin değilim."

Bölüm Dokuz

Magdalen'nın yemek salonundaki kahvaltıdan sonra, Gabriel konferansın olacağı St. Anne'e taksiyle gitmeleri konusunda ısrar etti. Julia'nın (onun yüksek topuklu ayakkabıları ile) yürüyüşüyle hayatta olmayacağından endişeleniyor, ayrıca ona ayakkabılarını değiştirmesini sormasının da kahrolası hiçbir yolu yoktu.

"Bu gerçek bir rüya," diye mırıldandı Julia, Oxford'a doğru yol alırken. "Araştırmamı sunabilmek şöyle dursun, burayı ziyaret etmenin mümkün olacağını bile asla hayal edemezdim. Buna inanamıyorum"

"Çok çalıştın." Gabriel onun elini dudaklarına götürdü. "Bu senin ödülün"

Omuzlarında beklentilerin ağırlığını hisseden Julia sustu.

Ashmolean Müzesi'ni geçerlerken, birdenbire Gabriel'in gözleri parladı.

"Oraya girebilsek nasıl bir sorun olur, merak ediyorum." Müzeyi işaret etti. "Hatırladığım kadarıyla, bir veya iki kaçamak için yeterli yerleri vardır."

Julia utanınca gülerek onu yanına çekti.

Gabriel onu sakinleştirip yanaklarını kızartacak yeteneğe, biraz olsun gururlanmadığı bir beceriye sahipti. Ayrıca birkaç gün önce İngiliz Müzesi'nde duvara dayanıp tango yaptıklarında onu utandırdığından daha fazlasını yapmıştı.

(Yine de Elgin Mermerler'i onların çarpmasından kurtarmak zorundaydı.)

Emersonlar ilk oturumun başlangıcından hemen önce St. Anne's Üniversitesi'ne vardılar. İçeride elli akademisyenden oluşan bir grup, Dante çalışmalarının olağanüstü dünyası hakkında sohbet ederken,

hafif yemek masalarında çaylarını yudumlayarak, keyifle çerezleri öğütüyorlardı.

(Çünkü gerçekten, bu dünya dışarıdan göründüğünden çok daha ilginçti.)

Gabriel kendine kahve almadan önce Julia'ya çay doldurdu.

İçeceklerini yudumlarken, Gabriel onu iki önemli Oxford profesörü ile tanıştırdı.

Konferans salonuna girme vakti geldiğinde, Gabriel elini karısının zayıf sırtına koydu, onu ilerlemeye teşvik edercesine. Julia iki adım atıp durdu.

Kulaklarını tanıdık ve pervasız bir kahkaha doldurdu, kahkahanın kaynağı birkaç metre uzakta göründü. İlk göze çarpan, tüvit giyinmiş yaşlı ve genç bir grup erkeğin ortasındaki kuzguni saçlı bir güzel oldu.

Kadın uzun boylu ve bedenini saran siyah etek, ceket içinde kıvrak ve alımlı görünüyordu. Yaklaşık on santim topuklar onun uzun bacaklarını daha da uzatmıştı.

(Bir kere hayatında, Profesör beğenmemiz dışında bir dışında da,yani şık tasarım bir çift ayakkabıyıda önemserdi.)

Siyah saçlı bronz tenli bir adamın, gözlerini Emersonlar'a dikerek kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamasıyla kadının kahkahası azalmıştı.

"*Kahretsin,*" dedi Gabriel, alçak sesle.

Julia yanında duran erkeğin tepkilerini listelerken, Gabriel, Christa Peterson ile Professor Giuseppe Pacciani'ye şiddetli bir bakış sundu.

Julia'nın bakışları birinden diğerine sürüklenirken, üzerinde korkunç bir batma hissi uyandı.

Birden fazla adam, gözleri onun göğüslerinde ve kalçalarında gereğinden fazla durarak dönüp ona baktı. Julia,Gabriel'in elini bıraktı ve göğsünü daha fazla örtmek için ceketinin düğmelerini ilikledi.

Birkaç erkeğin değerlendirmesinde, gözle görünen bir hayal kırıklığı bakışı belirginleşti.

Açıkçası Julia, onların genç ve nefis lisans öğrencisi gibi değil, Profesörle yatan ve bir skandal ağma düşmüş bir kadından bekledikleri kadar canlı da değildi.

"Bunu kesip atacağım." Gabriel ileri atıldı, fakat Julia parmaklarını onun koluna bastırdı, yün takımının içinden etine batırarak.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Sonra."

"Yapamazsın,"diye tısladı Julia. "Burada olmaz."

"Cennette problem mi var?" Christa'nın kendini beğenmiş sesi odada yankılandı. "Sanırım balayı çok uzun sürmedi."

Kadının çekici ağzı alaycı bir şekilde kıvrılarak kedi gibi gözleri Julia'ya dikilmişti. "Buna şaşırmadım."

Julia Gabriel'i çekmeye çalıştı ama o yerinden kıpırdamadı, bedeni öfkeden titriyordu.

"Konuşmak istiyorum, Bayan Peterson."

Christa yavaş yavaş Profesör Pacciani'ye yaklaştı. Kadın Gabriel tarafından tehdit edildiğini gösteren bir görüntü sergiledi.

"Toronto'da olanlardan sonra değil. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, tanıkların önünde söylemen gerekecek."

Pacciani'nin yanında duyduğu güvenden dolayı sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Bir olay çıkarman senin yararına olmaz, Gabriel. Sen istifa ettikten sonra birkaç şey öğrendim. Sizin BDSM'ye katılımınız gibi. Profesör Ann Singer'in sizin Dom'unuzmuş, bilmiyordum?"

Rakiplere yakın olanların üzerine bir sessizlik çöktü, gözleri Christa'dan Gabriel'e yer değiştiriyordu.

Julia onun elini tuttu ve çekti. "Hadi gidelim. *Lütfen.*"

Gabriel'in öfkesine rağmen bilinci yerindeydi, akranlarının şimdi mest olduklarının tamamen bilincindeydi. Yine de ileriye hamle yapıp,Christa'yı boğazından ele geçirmemek için bütün iradesini kullandı.

Küfür ederek aniden döndü ve eski öğrencisinden tek bir adım uzaklaştı.

"Sabırsızlıkla tezini bekliyorum, Julianne." Christa daha fazla insanın duyması için sesini yükseltti. "Böyle önemli bir konferansta birinci sınıf öğrencisinin yer alması olağandışıdır. Buna rağmen siz bunu başardınız?"

Julia omzunun üzerinden Christa'ya bakarak durakladı.

"Beni Profesör Picton davet etti."

"Gerçekten mi?" Christa şaşırmış göründü. "Konuşmaya Gabriel'i çağırsak daha iyi olmaz mıydı? Demek istediğim, muhtemelen ondan öğrendiklerinizi tekrar ediyorsunuzdur. Ya da basitçe söylemek gerekirse, sizin için tezinizi yazmış olabilir."

"Kendi araştırmamı ben yaptım." Julia'nın sesi sakin ama çelik gibiydi

"Eminim sen yaptın." Christa, Gabriel'in sırtına bakarak yorumda bulundu. "Fakat senin 'araştırman' bir tez yazmana yardımcı olamaz. Harvard'a girmek için yattığın tüm profesörleri bize anlatmayı planlamıyorsan eğer."

Gabriel bir küfür savurdu ve Julia'nın elini serbest bıraktı. Etrafında dönerek, öfke saçan gözlerini Christa'ya doğru çevirdi.

"Bu kadar yeter. Sen benim karıma söz söyleyemezsin. Anlıyor musun?"

"Öfke, öfke, Gabriel." Christa'nın koyu renk gözleri eğlenceli bir şekilde sapıkça parladı.

"*Profesör* Emerson," diye tersledi.

Julia bedeniyle kocasının yolunu engelledi.

"Hadi gidelim." Julia hafifçe elini onun göğsüne yerleştirdi, hemen papyonunun altına.

"Yolumdan çekil." Gabriel ateş püsküren bir ejderha gibi görünüyordu.

"*Benim için*," diye yalvardı, yüzünün ifadesi sanki rica ediyordu.

Gabriel ağzını açmadan önce, yanı başında otoriter bir ses geldi.

"Bunun anlamı nedir?"

Sağında kısa ve mükemmel şekil verilmiş beyaz saçlı, gözlüklerinin arkasında parlayan gri mavi gözlü Katherine Picton duruyordu.

Dikkatini Christa'ya çevirmeden önce hoşnutsuzlukla Profesör Pacciani'ye baktı.

"Sen kimsin?"

Christa'nın duruşu, savunma amacından yaltaklanmaya doğru yön değiştirdi. Elini kadına uzattı.

"Columbia'dan Christa Peterson. Toronto Üniversitesinde tanışmıştık."

Katherine uzatılan eli görmezden geldi. "Colombia'daki öğretim üyelerini tanırım, siz onlardan biri değilsiniz."

Christa elini çekti, kızarmıştı. "Doktora öğrencisiyim."

"O zaman kendinizi başka birisi olarak tanıtmayın." diye tersledi Katherine.

"Siz Colombiya'dan değilsiniz. Colombiya'ya gidiyorsunuz. Tekrar ediyorum, neden buradasınız?"

Christa cevap vermeyince, Profesör Picton sesini yükselterek daha da yaklaştı.

"Zor mu duyuyorsunuz? Size bir soru sordum. Benim konferansımda misafirime hakaret ederek ne yapıyorsun?"

Christa, Professor Picton'un antipatisi altında odada yer değiştiren enerjiyi hissederek neredeyse sarsıldı. Hatta Profesör Pacciani bile geri adım attı.

"Ben de herkes gibi seminere katılmak üzere buradayım."

Katherine dimdik durdu ve ondan daha uzun ve elli yıl daha genç olan doktora öğrencisine baktı.

"Adınız konuk listesinde yok. Kesinlikle sizi davet etmedim."

"Profesör Picton, özür dilerim. Genç bayan bir arkadaşım." Profesör Pacciani yumuşakça araya girdi. Eğildi ve Profesör Picton'un elini öpmek için hamle yaptı fakat kadın umursamaz bir tavırla ona elini salladı.

"Giuseppe, sizin bir arkadaşınız olarak, onun katılımını affedebilirim. Ancak zoraki." Kadın ona baktı "Ona biraz görgü öğretmeniz gerekiyor."

Katherine doğrudan Christa'ı adres gösterdi.

"Toronto'da sizin sebep olduğunuz büyük hasarı biliyorum. Neredeyse sizin yalanlarınız, benim departmanımı yok ediyordu. Burada edep kurallarını takip edeceksiniz, yoksa sizi dışarı çıkarttıracağım. Anlıyor musunuz?"

Katherine bir yanıt beklemeden, akıcı bir İtalyanca ile arkadaşının herhangi bir şekilde konuklarının ziyaretini tatsızlaştırması halinde, şahsen onu sorumlu tutacağını net ifadelerle belirterek, Pacciani'yi azarlamaya başladı

Katherine mükemmel ve affetmeyen bir hafızası olduğunu da sözlerine ekledi.

(Onun doğru söylediğini belirtmek gerekiyor.)

"Anladın mı?" Gözlüklerinin üzerinden ters ters adama baktı.

"*Kesinlikle*, Profesör." Pacciani başıyla selam verdi, yüz ifadesiyle gergin ve öfkeliydi.

"Zarar gören taraf benim," diye itiraz etti Christa. "Ben Toronto'da iken, Gabriel—"

"Palavra," diye çıkıştı Katherine. "Ben yaşlıyım, bunak değilim. Aşağılanmış bir kadını gördüğümde tanırım. Herkes için de böyle olmalı." Bu defa sert ifadesini, Christa'yı kuşatıp onun dedikodularına kulak veren erkeklere yöneltti Katherine.

"Bununda ötesinde, kendinizi yalnızca arkadaşınızın davetiyle çağrıldığınız bir konferansa getirmeniz hiç profesyonelce değil. Bu bir kardeşlik partisi değil."

Profesör Picton bir kez daha odaya baktı, sanki ona karşı çıkacak herkese meydan okuyacakmış gibi bir tavırla. Onun utandıran bakışları altında şehvet düşkünü izleyiciler ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başladılar.

Görünüşe bakılırsa tatmin olmuştu, dikkatini tekrar Bayan Peterson'a çevirdi ve çenesini kaldırdı.

"Tamamen bitirdiğime inanıyorum."

Bunu söyledikten sonra, Christa'ya sırtını döndü. Kısmen top ateşine tutulan odanın diğer sakinleri, küçük ama cesur bir yetmişlik tarafından kolayca kazanılan bir çamur güreşi maçının akademik eşdeğerine sadece şahit oldular.

"Sevgili arkadaşlar, Sizi gördüğüme çok mutlu oldum. Uçak yolculuklarınız nasıldı?" Katherine, Gabriel'in elini sıkmadan önce kollarını Julia'nın gergin omuzlarına doladı ve onu kardeşçe kucakladı.

"Uçuş iyiydi. Trenle gelmeden önce Londra'da birkaç gün geçirdik." Gabriel Profesör Picton'u yanağından öptü. Zoraki gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Onların ayak takımı kabul edilmeleri gerçeğine rağmen etkilenmedim." dedi

Katherine dudak bükerek. "Konferans organizatörüyle konuşmalıyım. Siz genç insanların böyle bir kişiye konu olması hariç, seyirci içinde katlanma zorunda kalması yeterince kötüydü. Ne gülünç bir kızdı."

Profesör Picton'un yaşlı gözleri çabucak Julia'nın sıkıntılı ifadesine takıldı ve tavrı yumuşadı.

"Bu akşam size içki ısmarlayacağım, Julianne. Küçük bir sohbet için bize zaman ayıracağını düşünüyorum."

Profesörün sözleri Julia'nın sükûnetini sarstı. Onun özellikleri arasında ön planda olan üstü örtülü korku ifadesiyle, Julia bir an titrediğini hissetti.

Gabriel onu belinden kavradı. "Bu çok cömertçe, Katherine, ama bunun yerine, akşam yemeği için neden siz bize katılmıyorsunuz ?"

"Teşekkür ederim, bundan zevk duyarım. Ama önce Julianne ile konuşacağım." Eski öğrencisine döndü, yüz ifadesi nazikti. "Son konuşmadan sonra gelip beni bulun, The Bird and Baby'ye gideceğiz."

Ondan ayrılır ayrılmaz Profesör Picton'un çevresi birkaç akademik hayranı tarafından kuşatıldı.

Julia için sakinliğine geri dönmesi bir dakika aldı, sakinleştiğinde Gabriel'e yaslandı.

"Çok utanıyorum."

"O konuştuğunda Katherine'nın yarıda kesmesine üzüldüm. Birkaç kelime söylemek isterdim.

Julia ellerini ovuşturmaya başladı. "Christa'ya hiç cevap vermemeliydim. Biz uzaklaşmalıydık."

Gabriel'in yüz ifadesi gerginleşmişti. Etrafına bakındıktan sonra ağzını karısının kulağına yaklaştırdı. "Kendin için yapacağın en doğru şey dik durmandı. Ayrıca orada durmayacaktım ve bir fahişenin sana söz söylemesine izin vermeyecektim."

"Eğer biz uzaklaşmış olsaydık, o bu kadar ileri gidemezdi."

"Saçmalık. O zaten bize iftira atıyor. Kendin böyle söylemiştin."

Julia'nın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Senin durmanı istedim."

"Ayrıca sana bu şekilde konuşmasına izin vermemle ilgili olmadığını açıklamıştım." Gabriel çenesini sıktı gevşetti. "Bir orospu yüzünden kavga etmeyelim. Onun istediği de tam olarak buydu."

"O kavgacıydı. Ayrıca bunu ona sen verdin." Julia hızla boşalan oda da çevresine bakındı. "Utanç verici sahneye tanık olduklarını bilerek, yarın herkesin önünde durmak zorundayım."

"Eğer hiçbir şey söylemeseydim, eğer hiçbir şey yapmasaydım, o zaman onunla aynı fikirdeymişim gibi görünecekti." Gabriel'in gürleyen sesi boğazında zayıfladı.

"Ben seni durdurmak istedim, sen de beni fırçaladın." Ona yaralanmış bir bakış attı. "Ben senin karınım. Hız kesme tümseği değilim."

Julia eski Fendi omuz çantasını kavradı ve konferans salonuna doğru kalabalığı takip etti.

Bölüm On

Profesör Emerson karısının uzaklaşmasını izlerken öfke içinde kaynıyordu. Christa Peterson'u saçından tutarak dışarıya sürüklemek ve ona bir ders vermek istiyordu. Ne yazık ki onun öğrencisiyken izlediği baştan çıkarıcı tutumuna bakıldığında muhtemelen bundan hoşlanırdı.

Ve koleksiyon defteri için fotoğraflar çekerdi.

Bir kadına vurmak ona yaraşır bir şey değildi.

Ya da belki de öyleydi. Belki de bir kadına vurmak tam da ona yaraşır bir şeydi. Öfke ve şiddet kemiğe yazılırdı, DNA'nın bir ürünüydü. Belki de Gabriel aynı babası gibiydi.

Gözlerini kapadı. Bu düşünce aklına gelir gelmez geri bastırdı. Biyolojik ailesinin ne yapıp ne yapmadığını düşünmek için şu an uygun bir zaman değildi.

Gabriel asabi olduğunu biliyordu. Bunu kontrol etmeye çalışıyor ama sık sık yenik düşüyordu. Bir keresinde, bu onun ayıbıydı, bir kadına vurmuştu. Toronto'da öğretmenlik yapıyordu. Kadınlar güzel ve seksiydi; şehir müzik ve sanat saptırmalarıyla olgunlaşmıştı. Gabriel yine de çok depresifti. Paulina onu ziyarete gitmişti ve seksüel ilşkilerine geri dönmüşlerdi - yine. Her birliktelik sonrası Gabriel bunun son olacağına dair yemin ediyordu. Fakat kadın ellerini ne zaman adama dokundursa, Gabriel pes ediyordu. O bunun yanlış olduğunu biliyordu. Onunla olan sürekli ilişkisi her ikisine de zarar veriyordu. Fakat ruhu, her ne kadar istemese de, çok ama çok zayıf olan etine bağlıydı.

Paulina Boston'a geri döndüğünde Gabriel içki içmeye başladı. Lobby'de bir VIP oldu ve her gece farklı bir kadınla sevişti.Viskiyle yıkanmış bazı gecelerde bazen birden fazla kadınla bazen de aynı

anda birden fazla kadınla birlikte oldu. Hiçbir şey işe yaramadı. Çoğu Paulina'yla geçirdiği son bir kaç gün tarafından yaratılmış, geçmişinin gölgesinde, kokain alışkanlığına dönmekten yalnız bir dikkatsiz an uzaklıkta olduğunu hissediyordu.

Sonra Ann ile tanıştı. Eskrim ortak ilgi alanlarıydı ve birkaç kere kulüplerinde maç yapmışlardı, son seferinde sadece karanlık bir odaya kaçarak kısa ama güçlü bir seks yapmak için.

Ann Singer yeni ve baştan çıkartıcı farklılıklar sunuyordu. Daha önce hiç deneyimlemediği, yeni, kuvvetli zevkler yaşatıyordu ona. Gabriel'in merakını uyandırmıştı. Adamın aklını vücuduna döndürmek ve onu orada sabitlemek gibi bir yeteneği vardı, onu düşünceden ve endişeden uzak tutuyordu. Ve bu kendisini Ann'in Toronto'daki evinin bodrumunda nasıl bulduğunu açıklıyordu; çıplak, bağlanmış ve dizlerinin üzerinde.

Ann adamın hislerini hem zevkle hem de cezayla karıştırıyordu. Her bir vuruşta tüm duygusal acıları kanayıp gidiyor gibiydi. Gabriel'in tek hatalı düşüncesi neden mental ızdırabını fiziksel acıyla yatıştırmak için bu kadar uzun süre beklediğiydi. Ama bu düşünce bile hemen unutulmuştu.

Sonra aşağılanma geldi. Ann'in egemenliği adamın vücudunun yanı sıra aklının da üstündeydi. Gabriel'in etini moraratıkça onu istekliliğinden arındırmaya çalışıyordu. Gabriel onun ne yaptığını farketti ve ruhu ayıldı. Fiziksel acıyı arzuluyor ve kabul ediyordu, ama psikolojik manipulasyonu kabullenmiyordu.

Geçmişi sağolsun zihni yeterince bok gibiydi.

Gabriel direnmeye başladı.

Ann onu en aşağıdan en yukarıya tırmanmaya çalışmakla suçladı ve girişimlerini ikiye katladı. Gabriel'in hayat hikayesini en baştan anlattırdı ve kendi koltuk analizine dayanan spekülatif bir efsaneye döndürdü. Bazıları yüzeysel olarak doğruya yakındı. Ama geri kalanı...

Habersizce, Gabriel'in içinde birşeyler koptu.

St. Anne's Koleji'nde dururken, Gabriel tam olarak Profesör Singer'ın ne diyerek onu çileden çıkarttığım hatırlamıyordu. Karşılaşmanın tam olarak ne kadar uzun sürdüğünü çıkartamıyordu. Hatırladığı tek şey beyaz ve sıcak, kör edici hiddetti.

Süratli bir el hareketiyle sağ bileğindeki bağı kopardı ve kadının yüzüne elinin tersiyle vurdu. Ann'in ufak tefek bedeni kiremitli zemine kapaklandı.

Gabriel ayağa fırladı ve kadının başında durdu, derin nefes alıp veriyordu. Kadın kıpırdamadı.

Kapılardan biri açıldı ve Gabriel kendini, kadını korumak için fırlayan Ann'in korumasıyla tek koluyla savaşırken buldu.

Bu onun Ann ile olan son seksüel ilişkisi ve BDSM ile olan son deneyimiydi. Kontrolünü kaybettiği ve bu kaybettiği gerçeği onu tiksindirmişti ve bir daha asla bir kadına vurmamaya karar vermişti. Şimdi bile adamın içini utanç kaplıyordu.

Gabriel gözlerini kapadı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Julianne'ye hiçbir zaman Profesör Singer'la olan bitenin tamamını anlatmamıştı. Şimdi de bunu yapmaya yanaşmıyordu. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi.

Gabriel'in geçmişi hakkında Christa'nın söylediklerine kulak misafiri olabilecek yüksek Dante uzmanlarını zihinsel olarak kategoriledi. Utanç vericiydi, kesinlikle. Ama o bordroluydu ve tam profesördü. Hepsi cehenneme gidebilirdi ve Dante'nin Cehennemi'ni bireysel olarak çalışabilirlerdi.

Ama Julianne'in ününü daha da kirletmeden önce Christa'yi durdurmalıydı. Julia'ya daha önce laf arasında kızgınlıkla orospu kelimesinden bahsetti harici herşeyi söylemişti ama yine de onun akademik kariyerini dizlerinin üzerinde kazandığım ima etmişti.

Aklında bu fikir dönüp dururken papyonunu ve süet ceketini düzeltip dersliğe girdi.

&

Julia kocasının yaklaşışını izledi, adam gözlerini kaçırıyordu ve yüzü asıktı.

Adam Julia ile Profesör Picton arasındaki yerini almadan, Profesör Pacciani'yle oturan Christa'ya ters bir bakış attı. Gabriel deri evrak çantasından Meisterstück 149 dolma kalemini ve not defterini çıkartırken hiç konuşmadı. Vücut dili bariz bir şekilde kapalıydı.

Julia Dante'nin İlahi Komedya'sında sayı olarak üçün kullanılmasını konu alan derse dikkatini vermeye çalıştı. Ana fikir ve sunumun aktarılışı Cenevre Toplantıları'nın zalim ve alışılmış dışı cezalara bakışıyla çakışıyordu. Daha kötüsü ise Gabriel'in yanında olmak ve onun üç parçalı takım elbisesinden yayılan öfkeyi hissetmekti.

Gözünün ucuyla, kocasının bol bol not aldığını gördü, zarif yazı stili alışılmadık bir biçimde zor ve yataydı. Ağzının kenarlarında gerginlik vardı ve gözlüklerinin arkasında siyah kaşları bilindik bir şekilde çatılmıştı.

Julia hayal kırıklığına uğramıştı ama öfkeli değildi. İntikam alan bir melek olmanın onun karakteriyle uyumlu olduğunu biliyordu. Bu yanını takdir ettiği zamanlar olmuştu, örneğin Simon, Julia'ya saldırdıktan sonra onu duygusuzca dövmesi gibi.

Ama onunla kavga etmeyi sevmiyordu, özellikle kalabalık içinde. Julia onun, Katherine onu savunsa da, kontrolünü kaybetmesini ve bir dolu önemli insanın önünde olay yaratmasından kesinlikle hoşlanmamıştı.

Julia sessizce iç geçirdi. Gabriel'in ona olan aşkı ve karısının başarılı olmasına dair arzusu öfkesini ateşliyor gibiydi.

Adamın ilk ciddi ve sadık ilişkisisin. Ona biraz rahatlık tanı.

Julia ona dokunmak istedi ama alacağı karşılıktan çekindi. Kesinlike onu rahatsız etmek istemiyordu. Onu gözlüklerinin üzerinden bakışları bir şeyleri saklar gibi kendisine bakarken hayal etti.

Böyle bir karşılık Julia'yı çok üzerdi.

Onu bu denli sinirli görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gabriel'in Dante seminerindeki patlayıcı birlikteliklerini düşündü,

Paulina hakkında onu zorlamıştı. Öfkesi arzuya dönüşene kadar çok hiddetliydi.

Julia bacaklarını açıp kapattı. Şimdi arzu hakkında düşünmenin sırası değildi. Onunla konuşmak için Magdalen'deki odalarına gitmeyi bekleyecekti. Öbür türlü Gabriel onunla barışmaya karar verebilir ve bir köşeye çekip onunla konferans seksi yapabilirdi.

(Konferans seksi belirli akademisyenlerin yaptığı ayrıcalıklı bir pişmanlıktır. Ne olursa olsun kaçınılmalıdır.)

Bir sonraki ders ilk başta işkence gibiydi. Julia'nın düşünceleri tek bir noktada toplandıkça ilgisi azaldı. Eğer Gabriel onu dinlemiş olsaydı, Christa ağlarını büyük, toplu bir seyirci grubu olmadan savuracaktı. Şimdi Julia bu utandırıcı oyuna seyirci olmuş diğer katılımcılarla aynı ortama girmek zorundaydı. Başlangıç olarak utangaçtı. Christa onun rahatsızlığını yüze katlamıştı.

Atışmalarına rağmen, Julia günü onun yanında, öğle yemeğinde ve sık sık yaptıkları çay ve kahve aralarında geçirmeyi tercih ederdi. Ama bir gece önce Julia'nın konferansa gidenler arasında dolaşmasına ve bu sayede Julia'nin çevre edinmesine karar vermişlerdi.

Julia kendini kısa konuşmalar yapmaya, Profesör Marinelli ve Picton'un eski arkadaşlarına kendisini tanımalarına izin verdi, bu sırada Gabriel odanın diğer tarafında dolanıyordu. Cazibeyle dolu olduğu çok belliydi - konferansa gelenlerin çoğuyla konuşmaya çalışıyordu.Julia'ya çevrilen bakışlara göre kendisi hakkında konuşuyor olmalıydı.

Kadınlar Gabriel'in etrafında pervaneydi. Nerede olursa olsun yanında bir ya da iki kadın vardı. Hakkını vermek gerekirdi ki kadınların ilgisini sabırla kabul ediyor ama onları cesaretlendirmiyordu.

Julia kendi konuşmalarına odaklandı ama yine de Gabriel'in nerede olduğuna ve kiminle olduğuna dair çevreye göz gezdirmekten kendini alamadı.Aynı zamanda Christa'nın pozisyonunu da işaretlemişti ama kadın asla Profesör Pacciani'den uzaklaşmıyordu. Julia bu durumdan şüphelenmişti.

Pacciani'nin gözleri Christa'yı takip eder gibiydi ve bir seferinde Julia onun göz kırptığına emindi. Fakat kadına yaklaşmak ya da konuşmak için hiçbir çaba göstermedi. Christa'nın yanında mutlu gözüküyordu, her ne kadar Christa diğer adamlarla flört eder gibi davransa da.

Julia çayını yudumlayarak profesörü dinledi. Daha sonra, günün sona ermesini özlemle beklerken, profesör onu son araştırma projeleri ile eğlendirdi.

&

Son ders süresince Gabriel Julia'nın sandalyesinde kıpraştığım farketti. Kadın bunu son bir saattir yapıyordu, sanki acilen kadınlar tuvaletine gitmesi lazımmış gibiydi.

Gabriel Christa'ya karşı bu siniri saatlerdir besliyordu, sözlerini ve davranışlarını haklı göstermek için olanları kafasında büyütüyordu.

Magdelen'e döndüklerinde Julia'ya vermek üzere kafasında haklılığına dair bir konuşma hazırlıyordu ki Julia ona bir not uzatarak adamı şaşırttı.

Kavga etmek istemiyorum.
Özür dilerim.
Beni savunduğun için teşekkür ederim.
Profesör Pain'den bahsettiği için üzgünüm.

Gabriel notu iki kere okudu.

Julia'nın siyah ve beyaz içindeki pişmanlığı adamın kalbini sıkıştırmıştı.

Neredeyse hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen Julia özür dilemişti.

Ondan biraz daha fazla destek almış olmak hoşuna giderdi. Onun merhametine gıpta ediyordu – onu korumak için güçlü olan isteğine söz verilmiş bir merhamet. Ama bir özrü beklemiyordu.

İkisinin gözleri buluştu ve Julia, Gabriel'e çekinmeden bir gülümseme sundu. Gülümseme belki nottan da fazla Gabriel'i çözmüştü.

Gabriel'in öfkesi pişmanlığının altında dindi.

Beklemeden karısının kâğıdını ters çevirdi ve yazdı,

Emerson tam bir eşşektir.
Ama onu affetmeni umuyor.

Julia'nın kâğıdı okuması bir saniyesini aldı. Ve okuduğunda kahkahasını bastırdığı için ağzından boğuk bir homurtu çıktı.

Ses odanın içinde ekolandı ve eğitmen notlarından kafasını kaldırıp makalesini dinlemeye katılmak için vahşi bir domuzun nasıl St. Anne's College'e girebildiğini düşündü.

Kıpkırmızı olan Julia, öksürük krizi taklidi yaptı, Gabriel de sırtına vurdu. Ders devam ederken notlarına şunları ekledi,

Seni utandırdığım için özür dilerim.
Daha iyi olacağıma söz veriyorum.
Sen benim hız tümseğim değilsin.
Sen benim Beatrice'imsin.

Julia'nın nazik yüz hatları aydınlandı ve Gabriel onun omuzlarının rahatlayışını gördü.

Terredütle adamın serçe parmağına uzandı ve kendi serçe parmağıyla onu tuttu. Bu Julia'nın kimse görmeden Gabriel'in elini tutma şekliydi. Gabriel parmağını onunkinin etrafına sardı ve gözünün ucuyla karısına baktı.

Evet Profesör Emerson bazı durumlarda bir göt olabiliyordu. Ama en azından üzgündü.

Konferans bittikten sonra Katherine Julia'yı The Eagle and Child barında bir içki içmeye kaçırdı. Bar yerel olarak "The Bird and Baby" ya da "The Fowl and Foetus" olarak da tanınıyordu." Belki de Oxford'daki en meşhur bardı burası. Julia burayı görmek için çok istekliydi çünkü burası The Inklings olarak tanınan ve içinde C.S. Lewis, J.R.R.Tolkien ve Charles Williams'ı içinde bulunduran bir edebiyat gurubunun buluşma yerlerinden biriydi.

İçeride Katherine iki bardak Caledonian birası aldı ve eski öğrencisini arkada bir köşeye yöneltti. Rahatça hareket edebildiklerinde bardaklarını tokuşturdular ve biralarından büyük bir yudum aldılar.

"Seni görmek çok güzel, Julianne. Çok iyi gözüküyorsun." Katherine eski öğrencisinin görüntüsüne şöyle bir baktı. "Düğünün tam bir zaferdi. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim."

"Bize katıldığına çok memnunum." Julia bardağını biraz fazla sıkıyordu, eklemlerinin beyazlığı tedirginliğini ele veriyordu.

"Dersin hakkında kaygılı mısın?"

"Biraz." Julia birasını yudumladı, Katherine'in onunla neden ısrarla yalnız konuşmak istediğini merak ediyordu.

"Kaygılı olman anlaşılabilir ama gayet iyi olacaksın. O korkunç kadından sonra kendini hala biraz sarsılmış hissetmen gayet doğal."

Julia'nın midesi altüst oldu ve başını salladı.

Katherine diğer müşterilerin kendi konuşmalarıyla meşgul olduklarından emin olduktan sonra devam etti.

"Gabriel hiç sana,ona nasıl borçlandığımı anlattı mı?"

"Sana bir iyilik yapmış olmaktan söz etti ama belirli bir şey söylemedi."

Katherine düşünceli bir şekilde boyanmamış bir tırnakla bardağına vurdu.

"Sana söylediğini düşünmüştüm. Ama başka bir insanın gururunu korumak onun huyudur."

Katherine gözlüklerini çıkarttı ve masaya koydu.

"Altı yıl önce Toronto'da aşamalı emeklilikteydim. Jeremy Martin, Gabriel'i benim yerime almıştı ama ben hala yüksek lisans öğrencilerinin gözetmeniydim ve bir seminer veriyordum.Güz döneminin başında burada, Oxford'da eski bir arkadaştan bir email aldım. Bana eski profesörümüz John Hutton'un hastanede kanserden ölüyor olduğunu söyledi."

Profesör Hutton'un çalışmasını biliyorum. Makalemdeki kaynaklardan biri kendisi."

"Yaşlı Hut muhtemelen benim bildiğimden daha fazla Dante hakkında bilgi yutmuştur." Katherine'in ifadesi neredeyse özlem doluydu. "Onun ölüyor olduğunu duyduğumda seminerimi vermeye çoktan başlamıştım. Ve CBC için Dante ve yedi ölümcül günah hakkında bir dizi ders vermeyi kabul etmiştim. Jeremy'e gidip buraya gelebilmek için bir hafta izin alıp alamayacağımı sordum."

Katherine'in keskin bakışları çok az şey kaçırırdı ve o kesinlikle Julia'nın Profesör Martin'in isminin bahsedilmesine olan sertliğini gözden kaçırmamıştı.

"Jeremy geçen sene her ikinizin de dostuydu. Gabriel'e yardım etmek için çok uğraştı ama sonuçta yapabileceği çok şey yoktu."

Julia sandalyesinde kıpırdandı. "Okuluna transfer olması için Christa'ya neden yardım ettiğini hep merak etmişimdir. Birlikte olduklarına dair söylentiler vardı."

"Söylentiler insanları yaralar. Bazen masum insanları incitir. Sizden daha iyisini beklerdim Bayan Emerson, Profesör Martin hakkındaki dedikoduları dinlemenizi değil."

Julia bocaladı.

"Özür dilerim. Elbette, haklısınız."

"Jeremy'i ve karısını yıllardır tanırım. İnan bana, Christa Peterson çıplakken, elinde The Dacameron'un orijinal el yazmasını ve bir kutu tutarak bile onun dikkatini çekemezdi.

Julia Profesör Picton'un imgesel betimlemesine gülerken neredeyse boğuluyordu.

"Durumumu açıkladıktan sonra Jeremy Gabriel'le konuştu. Uzun sözün kısası ben yokken benim seminerimi ve diğer sorumluluklarımı Gabriel üstüne aldı."

"Bunu bilmiyordum."

Katherine kafasını yana eğdi. "Bu seni şaşırtmamalı. Gabriel yaptığı iyilikleri gizli tutmak ister diye düşünüyorum ama bunu yapması dikkate şayan. Yardım etmeyi önerdiği zaman yardımcı profesörlükte ilk yılıydı, doktorasını yeni bitirmişti. İşleri henüz bilmeyen biri için yaptığı şey olağanüstü nazikti. Bu olduğunda Noel'in ertesine kadar uzaktaydım ve onu dört ay boyunca bütün işlerin yükü altında bıraktım. Sonrasında eve geldiğimde çok iyi arkadaşım oldu. Dolayısıyla görebileceğin gibi ona borçluyum."

"Yardımcı olabildiği için çok memnun olduğuna eminim, Profesör. Bize yağtığınız herşeyden sonra borcunuz çoktan unutuldu."

Katherine durakladı, etrafını dikkatlice gözledi. "Gabriel bana The Inklinks hayranı olduğunuzu söyledi."

"Öyleyim. Onları tanıyor muydunuz?"

"Bir keresinde Tolkien'le tanışmıştım, küçük bir kızken. Babam Leeds'te bir Beowulf uzmanıydı, o ve Tolkien birbirlerine benzerlerdi. Buraya babamı ziyaret için trenle geldim."

"Nasıl biriydi?"

Katherine sandalyesinde geri yaslandı ve tavana baktı.

"Ondan hoşlanmıştım. O zamanlar onu basitçe yaşlı biri olarak görmüştüm, babam gibi. Ama anımsıyorum, ona evimizin arkasında yaşayan bir porsuk ailesi hakkında uydurma bir hikaye anlatmaya ikna etmişti. Hikayeden baya hoşlanmış gibiydi." Oturdukları köşeyi gösterdi.

"Burası The Inklings'lerin buluştukları yerdi."

Julia yavaşça çevreyi inceledi. Bir çocuk olarak, bir yığın Narnia kitabıyla saklandığı odasında, bir zamanlar Lewis'in oturduğu yerde oturacağını düşünmemişti hiç. Bu bir mucize gibiydi.

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim." Julia'nın sesi neredeyse boğazında düğümlenmişti.

"Zevkle."

Katherine'in ifadesi değişti.

"Yaşlı Hut'u görmem neredeyse bütün dönem sürmüştü. Oxford'a geldiğimde karısı beni hastaneden kovmuştu. Haftalar boyunca her gün kadının fikrini değiştirmek için her gün karşısına çıktım, onu görmeden ölmemesini umuyordum."

"Kim bu kadar gaddar olabilir ki?"

"Shoah'tan sonra bu soruyu mu soruyorsun? Sayısız soykırımdan sonra? İnsanlar inanılmaz derecede gaddar olabilir.

"Yaşlı Hut'un durumunda ben gaddardım ve bunu ödedim. Fakat o dönem Bayan Hutton'un ilgiyle kendi intikamını alma şansıydı.

"Çok üzgünüm."

Profesör Picton elini salladı. "Gabriel barışım için olanak sağladı.

Her zaman ona borçlu olacağım, bu da sana karşı özel bir sorumluluk hissettiğim anlamına geliyor."

"Arkadaşınızı görebildiniz mi?"

"Mrs. Hutton'un teyzesi hastalandı. O onu ziyaret ederken ben de profesörü görebildim. O sırada ölmek üzereydi ama yine de konuşabildik.

"Toronto'ya geri döndüm ve depresyonumu çalışarak yendim ama hiçbir zaman Gabriel'e hikâyenin tamamını anlatmadım, ya da John'u ölmeden önce görmenin benim için neden o kadar önemli olduğunu." Katherine dudaklarını bastırdı, sanki bir şey yüzünden bölünüyor gibiydi. Sonra omuz silkti.

"Ben hariç bütün önemli oyuncular öldü. Bunu bir sır olarak saklamanın anlamı yok." Bardağın üstünden Julia'ya baktı. "Kocandan bir şeyleri saklamanı beklemiyorum ama senden sır saklamanı istiyorum."

"Elbette Profesör."

Katherine yaşlı parmaklarını bardağının etrafına doladı.

"Ben onun öğrencisiyken ve sonrasında Cambridge'de öğretim görevlisiyken Yaşlı Hut ve ben birlikteydik. O evliydi. Benim şansıma burada, Oxford'da yaşarken kimse bizi öğrenmedi. Ama en sonunda dedikodular çıktı, on yıl boyunca peşimi bırakmayan dedikodular."

Julia'nın ağzı açık kaldı.

Katherine ona baktı, mavi gözleri eğleniyormuş gibi parlıyordu.

"Bakıyorum da şaşırdın. Her zaman bu kadar yaşlı değildim. Zamanında çekici sayılıyordum. Ve gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı? İnsanlar tutkulu oldukları bir konu hakkında yanyana çalışıyorlar ve bu tutku en sonunda başka bir şeye dönüşüyor. Dante Paolo ve Francesca'yı anlatırken bundan bahsediyor."

Katherine gözlüklerini tekrar gözlerine yerleştirdi.

"Ben akademik pozisyon almaya çalışırken dedikodu daha da saldırgan oldu. Öğrenci meslektaşlarım arasında Yaşlı Hut'un bana olan ilgisinden ve onun beni tercih ettiği gerçeğinden dolayı kıskananlar vardı. Aşkımızla ilgili hiçbir kanıt olmamasına rağmen onun benim araştırmamın yazarı olduğunu söylüyorlardı. Hatta birisi ben Cambridge Universitesi'ndeki bir işe başvurduğumda Yaşlı Hut'un yalnızca benimle yattığı için bana referans verdiğini yazıp yollamıştı."

Julia güldü.

Sonra elini ağzıyla kapadı.

"Çok özür dilerim. Bu komik değildi."

Katherine'in gözleri parladı.

"Elbette ki komik. Onun referans mektubunu görmen lazımdı. Bayan Picton Dante çalışmasında yeterlidir, yazmıştı. Tanrı aşkına ben onun sevgilisiydim. Bir cümleden daha fazlasını yazma zahmetine giremez miydi?"

Julia korku içinde bakarken Profesör Picton kıkırdadı.

"Şimdi şaka yapabiliyorum ama uzun yıllar boyunca çok mutsuzdum. Evli bir adama âşık olmuştum ve onu kendime alamamanın

yasını tutuyordum. Evlilik yok, çocuk yok. Araştırmamı sunmaya başladığımda dedikodular sona erdi. İnsanlar derslerimi dinlemişti, bazıları Yaşlı Hut'un pozisyonundan mutsuzdu ve ne hakkında konuştuğumu bildiğimin farkına vardılar. Kendim için bir isim yapmak ve onun gölgesinden çıkmak için çok uğraştım. Bu nedenle Yaşlı Hut ölürken onunla aramızda yaşananları bilen tek kişi karısıydı."

Katherine Julia'ya dikkatle baktı.

"Bu sabah Bayan Peterson'un itibarını sarsmak için elimden geleni yaptım ve yapmaya devam edeceğim. Fakat başarısız olsam bile insanlar önünde sonunda en son sıkandallardan sıkılırlar. Kendi fakülte pozisyonunun sahibi olana kadar dedikodular unutulacaktır."

"Altı yıl sonrasından bahsediyorsunuz, Profesör."

Profesör Picton gülümsedi. "Bu akşam seninle paylaştıklarımdan sonra bana Katherine demen daha iyi."

"Teşekkür ederim Katherine." Julia kadının gülümsemesine çekingence karşılık verdi.

"Mükemmel olarak insanların dedikoduları unutmasını sağlayabilirsin. Eğer kendini kanıtlarsan dünyadaki bütün dedikodular da olsa seni yıkamaz. Diğerlerinden daha fazla çalışmak zorunda olduğun bir gerçek ama senin sıkı çalışmaya üşendiğini sanmıyorum."

"Hayır üşenmiyorum."

"İyi." Katherine sandlayesinde geriye yaslandı. "Bir sonraki tavsiyemi duymak biraz zor olacak."

Julia gelecek sözleri duymak için kendini hazırladı.

"Akademik olarak daha iddialı olman gerek. Çekingen olmanın senin doğanda olduğunu ve yüzleşmekten kaçınmayı tercih ettiğini biliyorum. Ama akademik arenada bunu yapamazsın. Bir makale sunduğunda ve birisi sana meydan okuduğunda ona geri meydan okumalısın. Yönü belli olmayan ya da kötüleyici eleştirileri kabullenemezsin, özellikle de herkesin içinde. Anlıyor musun?"

"Seminerlerimde konuşma sıkıntısı çekmiyor gibiydim. Profesör Marinelli hep memnundu."

"İyi. Yarın için sana tavsiyem kendin olman. Zeki ol. Mükemmel ol. Ve yaralı bir geyikmişsin gibi kurtlar tarafından parçalanmana da izin verme."

Julia'nın gözleri bu farklı benzetmenin üstüne büyüdü ama bir şey söylemedi.

"Kocanın da seni savunmasına izin veremezsin. Bu seni zayıf gösterecektir. Başarılı olmak istiyorsan kendini ve fikirlerini savunmalısın. Gabriel bundan hoşlanmayacaktır ama onu, senin yardımına koştuğunda seni zavallı gösterdiğini ve sana iyilikten çok kötülük yaptığını göstermek zorundasın. Akademide centilmenlik öldü."

Julia emin olmayarak başını salladı.

Katherine içkisini bitirdi.

"Hadi şimdi Gabriel'in Oxford Dante Topluluğu'ndaki yaşlı piçleri, sabah ki duyduklarını unutturmakta başarılı olup olmadığını görelim."Julia göz kırptı. "Bazıları için duydukları onu daha da çekici kılacaktır. Korkarım ki kocan onların tahmin ettiğinden daha ilgi çekici."

&

Gabriel Jullianeden ayrı olan zamanını akıllıca kullandı. King's Arm'da eski arkadaşları ve yeni tanıdıklarla buluştu ve tatlı dilini konuşturdu. Bir saatin sonunda yarım düzüne Dante uzmanını Christa Peterson'un kıskanç bir eski öğrenci olduğuna ve kendisiyle Julia'nın onun iftiralarının kurbanı olduklarına ikna etmişti.

Böylece yemek için Julia ve Profesör Picton'a katıldığında ruh hali daha iyiydi. Şarap aktıkça Katherine daha çok konuşuyordu, Gabriel'de yetişebildiği kadar cevap veriyordu.

Julia sessizdi, normalinden biraz daha fazla, büyük gözleri yorgundu. Çoğunlukla yemeğini didikledi ve canı tatlı çekmedi. Günün olaylarının onu yorduğu belliydi.

Bayanlar tuvaletine gitmek için izin istediğinde Katherine, Gabriel'e endişeli bir bakış attı.

"Dinlenmeye ihtiyacı var. Zavallı Julia, bitap düştü."

"Evet." Gabriel'in ifadesi düşünceliydi ama daha fazla yorum yapmadı.

Katherine adamın boş şarap bardağını başıyla işaret etti. "İçmeyi bıraktın."

"Bıraktım." Gabriel kadına sabırlı bir şekilde gülümsedi.

"Fena bir fikir değil. İçki içmeme dönemlerinden ben de geçiyorum." Ağzını mendiliyle sildi. "Annen olmayan birinden anaç bir öneriyi kabul eder misin?"

Gabriel ansızın ona döndü. "Neyle ilgili?"

"Seni küçük düşüren kişileri idare etme yeteneğinle ilgili bazen endişe duyuyorum. Özellikle evlenmişken."

Gabriel karşı çıkmaya başladı ama kadın onu durdurdu.

"Ben yaşlıyım istediğim gibi davranabilirim. Ama sen akademik konferanslarda Julliane'in şampiyonu olamazsın. Eğer onu savunmaya kalkarsan onun zayıf gözükmesine neden olursun."

Gabriel mendilini katladı ve masaya koydu. "Christa Peterson'la olan bu sabahki olay alışılmışın dışındaydı. Kariyerlerimizi mahvetmeye çalıştı."

"Olabilir. Öyle de olsa korkarım ki iyilikten çok kötülük yaptın."

Gabriel kaşlarını çattı ve Katherine taktik değiştirmeye karar vedi.

"Seninle ben hep iyi arkadaş olduk.Senin yeteneğine ve zekana sahip bir oğlum olsaydı keşke.Düşüncesi bile hoşuma gidiyor."

Gabriel'in ifadesi yumuşadı. "Teşekkür ederim Katherine. Senin arkadaşlığın benim için önemli."

"Julia'ya biraz akıl verdim. Onun konuşmamız hakkında seninle konuşacağından hiç şüphem yok. Ama o dönmeden önce sana söylediğimi düşünmeni istiyorum. O iyi ve çok zeki bir genç kadın. Onun zekâsının parlamasına izin ver."

"Bu istediğim tek şey." Gabriel ellerine baktı. Gözleri evilik yüzüğünün yansıttığı ışığa takıldı ve kendini ona bakarken buldu.

"İyi." Katherine konunun bittiğini işaret edercesine parmağını masaya vurdu. "Şimdi, umarım Ocak'ta Harvard'da vereceğim ders serisinden önce senin evinde bir yemeğe davet edilirim. Greg Matthews beni her zaman sıvı nitrojen içinde pişirilmiş antrelerin servis edildiği bu değişik moleküler gastronomi restoranların birine götürür. Yemek mi yiyorum yoksa organik kimya sınavına giriyorum hiç bilemem."

&

Yemekten sonra Gabriel Katherine'i All Souls'daki konutuna eşlik etmek için ısrar etti, burada birbirlerine iyi geceler dilediler ve ertesi sabah kahvaltıda buluşmaya karar verdiler.

"Tam sekiz otuzda." Katherine kol saatine vurdu. "Geç kalmayın."

"Cesaret edemeyiz." Gabriel başıyla selam verdi.

"Bakalım göreceğiz." El sallayarak kolejin tahta kapısının ardında kayboldu ve kapı kapandı.

İkisi yalnız kaldıklarında Gabriel Julia'nın elini tuttu ve parmaklarının soğuduğunu farketti. Onları ısıtmaya çalıştı, parmakları evlilik yüzüğüne ve nişan yüzüğüne değiyordu.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi Gabriel. "Ama sana bir şey göstermek istiyorum. Sadece bir dakika sürecek."

Julia'yı Radcliff Kamarası'nın köşesine yöneltti, üniversitenin ikonu olmuş büyük, yuvarlak bir binaydı bu. Gökyüzü karanlıktı, ay yoktu, fakat birkaç ışık binayı aydınlatıyordu.

Yaklaşırken Gabriel karısının elini sıktı. "Eskiden bu binanın etrafında yürüyerek vakit geçirirdim. Bu binaya hep hayranlık duymuşumdur.

"Harika."

Julia istekli bir şekilde mimariyi, taşları, kubbenin ve sütunun etkileşimini inceledi. Gökyüzü mürekkep rengindeydi ve kubbe sanki onun üstündeki bir damlaymış gibi parlıyordu.

Gabriel elleriyle karısının yanaklarını kavradı. "Bu sabah olanlar hakkında konuşmak istiyorum seninle."

Dokunuşu altında Julia'nın gerildiğini hissetti. Gözleri onunkilerle buluştu ve başparmaklarını elmacık kemiklerinin üstünde gezdirdi. "Seni utandırdığım için özür dilerim."

"İlk başta oradan yürüyüp gitmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama yaptın. Ve bunun için minnettarım." Julia'nın koyu gözleri parladı. "Kavga etmeyi hala seviyorsun."

Gabriel ellerini kendisininkilerinin içine aldı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Senin dışındaki insanlarla kavga etmekten hoşlanıyorum. Christa bir kabadayı. Kabadayılarla yüzleşmenin tek yolu kavga etmektir."

Julia çenesini kaldırdı. "Bazen çirkinliğin kendi adına konuşmasına izin vermelisin. Ya da en azından hedefinin kendisi için birşeyler yapmasına izin ver."

"Bunu yapabilirim. En azından deneyebilirim."

"İstediğim tek şey bu." Julia dudaklarını onunkilere sürdü. "Profesör Acı'yı gündeme getirdiği için özür dilerim. Onların birbirini tanıdığını bilmiyordum."

Gabriel gözlerini kapadı. Açtığında gözleri acı doluydu.

"Geçmişimi itiraf ettim. Onu geride bıraktım. Sonsuza dek bana hatırlatılması gerekiyor mu?"

"Özür dilerim." Ellerini adamın arkasında doladı ve göğüslerini birbirine değdirdi.

Bir süreliğine sessiz kadılar ve Gabriel onu sıkıca sararak yüzünü karısının boynuna soktu.

"Caravaggio," dedi Julia.

"O ne?"

"St. Thomas ve Jesus üstüne olan tablosu hakkında söylediklerini hatırladım yaralarımızın nasıl iyileşeceği ama asla yok olmayacağı hakkında. Geçmişini yok edemezsin ama onun tarafından kontrol edilmek zorunda değilsin."

"Bunu biliyorum ama hiç kimsenin cinsel hayatının meslektaşlarına yayınlanmasını isteyeceğini sanmıyorum."

"Eski bir dedikodu yüzünden seni yargılayacak birisi senin arkadaşın değildir zaten." Julia adamın gözlerine bakmak için geri çekildi. "Seni tanıyanlar dedikoduyu görmezden gelecektir."

"Teşekkür ederim." Gözleriyle buluşmadan önce karısının alnını öptü. "İnsanlar ve durumlar bizi birbirimizden uzaklaştırmaya uğraşacaklar Jullianne. Bunu yapmalarına izin veremeyiz."

"İzin vermeyeceğiz."

"Seni görmezden gelmek istemiyorum. Benim için herşeyden daha fazla anlam taşıyorsun." diye fısıldadı.

"Benim için de öyle."

Julia dudaklarının arasındaki mesafeyi kapattı ve onu öptü, yumuşak ve neredeyse hiç kıpırdamadan.

&

Biraz uzakta Profesör Giuseppe Pacciani inleyerek boşaldı ve sevgilisinin üstüne yığıldı. Onunla seks her zaman mükemmeldi ve bu seferki farklı olmamıştı.

Her zaman yaptığı gibi birkaç İtalyanca kelime mırıldandı. Fakat onun kelimelerini karşılamak yerine kadın onu ittirdi ve sırtını döndü. Üzücü bir şekilde bu durum alışılmadık değildi.

"Cara?"

Christa Peterson çarşafı çıplak vücudunun üzerine örttü. "Yarın akşam odaya ihtiyacım var. Başka bir yerde kalmak zorundasın.

Guiseppe küfrederek ayağa kalktı. Kondomdan kurtulmak için banyoya gitti. "Burası benim odam."

"Hayır," diye seslendi adamın arkasından. Konaklama paramı hep sen ödersin. Ve yarın gece eğlendirileceğim."

Adam yatağa geri döndü ve çok geçmeden kadın yine adamın altındaydı, kolları her iki omzunu bastırıyordu.

"Yatağına bu kadar çabuk başkasını alır mısın? Örtüler hala sıcak olacak."

Kadının koyu gözleri parladı.

"Beni yargılama. Sen evlisin. Kimi becerdiğim seni ilgilendirmez."

Pacciani eğildi ve kadını öptü dudakları kadın ağzını açana kadar ısrarlıydı.

"Yaramaz Christina."

"Yaramaz olduğum zaman bunu seviyorsun."

Pacciani iç geçirdi ve ifadesi kuru bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet"

Pacciani kadını kendine çekerek sırt üstü döndü.

"Kalkmak istiyorum." Christina adamın kollarını ittirdi.

"Hayır."

Christa mücadele etti ama adam gitmesine izin vermedi. En sonunda yumuşayarak başını adama yasladı.

Pacciani kadının saçlarıyla oynadı. Bu anlaşmalarının bir parçasıydı. Sonrasında kadın adamın kendine sarılmasına izin verecekti.

Muhtemelen kendisini tatmin etmek için becermelerinde bir sevecenlik olduğunu hissetmek istiyordu. Belki de bunu tam anlamıyla insafsız bir aldatıcı olmadığı için yapıyordu. Fakat sebebi ne olursa olsun her seferinde kadın bir iki dakika karşı geliyordu, gizliden gizliyle bu sarılmalardan hoşlansa da.

"Senden haber aldığıma çok şaşırdım Christina. Seninle bir yıl önce buluşmamız gerekiyordu. Hiç cevap vermedin."

"Meşguldüm."

Christa'nin kuzguni saçlarını burnuna götürdü ve parfümün kokusunu içine çekti. "Seni getirmem için neden ısrar ettiğini merak etmiştim. İntikam almak için buradasın."

"Her ikimiz de istediğimiz şeyi alıyoruz."

Pacciani'nin parmakları duraksadı.

"Dikkatli ol Christina. Profesör Picton'u düşmanın olarak istemezsin."

"Umrumda değil."

Pacciani küfür etti.

"Patronaj sistemini anlamıyor musun? Dünyanın her yerindeki bölümler onun hayranlarıyla dolu. Columbia'daki başkanın, onun öğrencisiydi."

"Bunu bilmiyordum." Christa omuzunu silkti. "Çok geç. Onu çoktan kızdırdım."

Pacciani, Christa'nın çenesini sertçe tuttu ve ona bakmaya zorladı.

"Artık senden sorumluyum. Bu yüzden duracaksın. Amerika'da bir pozisyon almaya çalışıyorum ve Profesör Picton'un olay çıkarmasına ihtiyacım yok."

Christa bir süre sessiz kaldı ve adamın tehditkâr ifadesini inceledi.

"İyi," kadın somurttu. "Ama yarın odaya ihtiyacım var."

"Tamam."

Pacciani kadının çenesini bıraktı ve uzun, koyu saçlarını okşamaya geri döndü.

"Adı neydi?"

"Kimin?"

"Seni böyle yapan adamın."

Christa'nin kasları adamın parmakları altında gerildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Biliyorsun, hazinem. Baban mıydı? O -"

"Hayır." Gözlerini sertçe ona çevirdi. "O iyi bir adam."

"Tamam, canım. Tamam."

"Seni tanıdığım süre boyunca hep sevgililerin oldu ama anlamlı değildiler. Evlenmelisin. Çocuk yapmalısın. Bunun yerine yaşlı bir adamı pahalı hediyeler için beceriyorsun."

"Seni hediyelerin için becermiyorum. Seni becermeyi sevdiğim için seviyorum."

Pacciani güldü.

"Teşekkür ederim. Ama yine de mutlaka hediyeler olmalı." Adam dudaklarını Christa'nin alnına götürdü. "Neden?"

"Güzel şeyleri seviyorum. Bu bir suç değil ve buna değerim."

"Ne düşündüğümü biliyor musun, hazinem?"

"Bana öyle seslenmeyi bırak." Christa uzaklaştı.

"Adamın eli Christa'nin boynunu kavradı ve onu yerinde tuttu.

"Onlara değer olduğunu düşünmüyorsun bu yüzden hediyeler istiyorsun. Üzücü değil mi?"

"Senin acımanı istemiyorum."

"Yine de alıyorsun."

"O zaman sen bir aptalsın."

Pacciani kadını daha da sıkıca tuttu. "Papazlar ve yaşlı, evli adamlarla sevişiyorsun çünkü korkuyorsun. Birisine bağlı olmayan birisiyle yatarsan olabileceklerden korkuyorsun."

Cristina omuzlarını kıpırdattı.

"Ne zamandan beri psikiyatrist oldun? Saçmalığını bana yansıtma. En azından etrafta dolaşıp karımı aldatmıyorum."

"Dikkatli oli Cristina." Adamın tonu uyarıcıydı. "Yarın sevişeceğin adam kim? Papaz? Profesör?"

Pacciani söylediğini bir süre düşündü ve parmağını adamın dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Onun bir adam olduğunu kim söyledi?"

Guiseppe ona aç bir bakış fırlattı.

"O zaman paylaşmanı bekliyorum."

Bölüm Onbir

"Uyan sevgilim." Gabriel başparmağını Julia'nın kaşlarında gezdirdi.

"Hazırlanman gerekiyor."

Julia yüzünü yastığa gömdü ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Gabriel gülerek ona bakıp ne kadar güzel olduğunu düşündü.

"Hadi ama komşularımızdan biri işgal etmeden önce duşu kapmamız gerekiyor."

"İlk sen git."

"Ben zaten duşumu aldım, tıraş oldum ve giyindim sevgilim." Gabriel onun çıplak sırtında elini gezdirerek zevkten titremesine neden oldu.

"Beni geç vakte kadar uyutmadın," diye inledi Julia.

"Eğer kalkmazsan, Katherine bize darılacak."

"Duş almayacağım. Daha fazla uyuyabilirim."

Gabriel onun üzerine yuvarlandı ve kokusunu içine çekerek köprücük kemiği üzerinde burnunu gezdirdi.

"Seks gibi kokuyorsun," diye fısıldadı, karısının tenini tatmak için dilini çıkarıp hafifçe şaklatırken. "Ve ben de."

"Duş almak istememem bu yüzden. Hatırlamak istediğim inanılmaz seks icatlarımız var."

Gabriel onun üstünden tüm çarşafları çekip onunla vahşi, tutkulu ve koku aktarıcı seks yapmak istiyordu. Fakat dürtülerini hızlı bir şekilde bastırdı.

"Fakat seks kokarken Oxford'da bir konferans sunamazsın."

"Beni izle."

Gabriel kol saatine baktı. Sonra karısına baktı.

Daha sonra bütün kıyafetlerini çıkardı ve vahşi, tutkulu, koku dolu, konferans öncesi sekse hızlıda olsa başladı.

Emersonlar, All Souls College'i için geç yola çıktılar. Hızlı hızlı yürürlerken, Julia, Gabriel'e Katherine ile Yaşlı Hut'ın hikayesini anlattı.

Gabriel şaşırmıştı. Professor Hutton'ı şöhretinden dolayı biliyordu, ama onunla hiç karşılaşmamıştı. Görünüşe göre bir piç parçasıydı...

(Hutton'ın nasıl bir piç olduğuna karar verirken, profesörün eski mizacını merak ediyor olabilirsiniz.)

Profesör Picton'a desteğinden ve Christa'ya söylediklerinden dolayı minnettar olan Gabriel, All Souls'da Christa'nın, sunumunda Julia'ya sorun yaratma fırsatından vazgeçeceği umudunu ifade ederken kahvaltısını çoktan unutmuştu.

"Elma sosu," dedi Katherine. "Julianne'nin elinde bir görev var ve bu yüzden onu bırakırsak çok iyi yapmış oluruz."

Julia, Gabriel'in Selinsgrove'de ona geri verdiği gümüş kolye ile oynarken cesurca gülümsedi.

Kahvaltıdan sonra St. Anne'e girerlerken, Gabriel Julia'ya sarılarak kolunu onun beline doladı.

"Çok güzel görünüyorsun. Ayrıca mükemmel olacaksın."

Julia lacivert takımına ve düz lacivert ayakkabılarına baktı. Gabriel onun Prada veya Chanel giyinmesini istemişti ancak gösteriş yapmak için paralarını harcamak istemiyordu. İnsanların kıyafetinden ziyade onun araştırmasına odaklanmasını tercih ederdi. Bu yüzden, Nine West'den gösterişsiz yüksek topuk ayakkabı ile Ann Taylor'dan basit bir etek ceket almıştı. Buna rağmen diğer konferans katılımcıların giyimleri -Christa Peterson hariç- onun bir parça abartılı hissetmesine yol açtı.

Elbisesinin altında, Gabriel'in onun için satın aldığı korsenin yanı sıra önemli ölçüde kendine güvenini güçlendiren kocasının kokusunu da giydiğini biliyordu Julia.

"Ben kahve almaya gidiyorum. Sen ne istersin?" Gabriel gülümse-yerek onu serbest bıraktı.

"Bir şişe su lütfen. Eğer sakıncası yoksa oturmak istiyorum."

"Sorun değil. İçeride görüşürüz."

Julia onun gülüşüne karşılık verdi ve tek başına konferans salonuna girdi.

Gabriel içecek masasına yaklaşmadan önce bazı meslektaşları ile karşılıklı birkaç espri yaptı. İçkisini doldurup, bir şişe su alana kadar herkes çıkmıştı.

Ya da öyle düşündü.

"Merhaba Profesör."

Arkasındaki boğucu ses dikkatini çekti. Gabriel, kötü niyetli bir hayalet gibi çevrede dolaşan Christa'yı bulmak için döndü.

"Ne istiyorsun?" Yüzündeki öldürücü ifade büyüdü.

"Dün konuşmak istedin. Bu yüzden umarım öyledkonuştun."

Gabriel seslerinin konferans salonuna gidip gitmeyeceğini merak ederek boş odaya göz gezdirdi.

Christa uygun olandan daha da yakınına adım attı ve gözlerini kapatıp derinden iç çekti. Onları açtığında, gözleri istekliydi

"Seks gibi kokuyorsun."

"Benimle oyun oynama. İftirayı durdurmak istiyorum."

"Bu olmayacak."

"Seni dava edeceğim."

Bir şey kadının yüzünden geçti, ama rahat bir gülüş içinde yüz ifadesini aceleyle toparladı. .

"Ne için? Gerçeği söylediğim için mi?"

"Karakter suikastlerinin temeli yok. Toronto'da tekrar tacize uğramadın. Ayrıca Julia'nın araştırmasını kendisinin yaptığı yarım beyinli herkes için aşikârdır."

Konferans salonundan kahkaha sesi yankılandı. Gabriel sesin geldiği tarafa döndü.

Christa onun dikkatini yeniden kazanmak için sesini yükseltti.

"Öğrencilerinden biriyle ilişkiye girdiğin ve idari izin verildiği kısmı unutuyorsun. Bu anlatılmaya değer bir hikâye. Gerçek şu ki, Profesör Singer'in senin hakkında tam söylediğinden bahsetmiyorum. Julia'nın fotoğrafları almaması üzücü bir nokta. Ben birini isterdim."

Christa onun lacivert takım elbisesinin yakalarındaki hayali iplikleri temizlemek için uzandı.

Gabriel onu bileğinden yakalayıp sıktı. Şiddetle.

"Ateşle oynuyorsun."

Christa yanına sokulup eğildi, ağzını yavaş yavaş ona yaklaştırarak.

"Oh, Umarım öyledir.Profesör."

Geri adım atıp, tiksintiyle ondan uzaklaştı ve sanki kirlenmişler gibi ellerini silkeledi. Gabriel salon tarafına bir bakış atarak karşılıklı meydan okumaya son vermeye karar verdi.

"Çeneni kapat. Yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

"Düşman olmamız için ortada hiçbir sebep yok. Bunu bitirecek güç senin ellerinde." Christa takdir eder biçimde bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek adamın kasıklarını işaret etti. "Aslında, biraz daha aşağıda."

Gabriel ağzının içinde bir küfür mırıldanarak yürümeye başladı fakat kadında onu takip etti.

"Yarın otelime gel, bundan sonra yetenekli ağzım konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı halini alırken, elini adamın koluna koydu. "*Seni tanıyorum.* Senin ne olduğunu biliyorum. Ayrıca senin ne istediğini de biliyorum. Bütün gece sevişeceğiz, daha sonra ayrı yollarımıza gideceğiz..."

Gabriel kabaca onun elini uzağa itti.

"Hayır."

"O zaman olacaklar senin vicdanına kalmış."

Gabriel ona doğru bir adım attı. "Karımdan uzak dur, beni duyuyor musun?"

"Ben Malmaison'dayım. Senin için cazip gelecek bir hapishane olarak kullanılabilir." Kadın dudaklarını onun kulağına götürmek için uzandı. "Kelepçe getirdim."

Gabriel onu bir kenara itmekle meşgulken, kadın o görmeden takım elbisesinin cebine bir şey attı.

Bir sırıtma ile el salladı.

"Bu gece senin tek şansın. Gece yarısından önce gel."

Oldukça yüksek topuklarının üzerinde döndü, baştan çıkarıcı bir şekilde sallanarak yürüdü. Sonra, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi döndü ve omuzlarının üzerinden Gabriel'e baktı.

"*Karına* en iyi dileklerimi ilet."

Bölüm Oniki

Birkaç dakika sonra, Gabriel Julia'yı aramak için konferans salonundaki kalabalığı gözleriyle taradı. Salonun ön tarafındaki sahneye takılınca gözleri büyüdü. Julia kucaklanıyordu. Büyük birisi tarafından. Bir erkek tarafından. Yakışıklı birisi tarafından.

Gabriel salonun ön tarafına ulaşmak için tek seferde iki basamak atladı. Julia adamdan geri çekilirken yüzündeki mutluluğu, öpülesi dudaklarının bir gülümseme ile kıvrılışını izledi.

Adam Julia'nın kahkaha atmasına neden olan şeyi söylemeden önce elini isteksizce onun belinden çekti.

Gabriel adamı boğmaya hazırdı sonra da bir düello için ona meydan okuyacaktı.

O yaklaşırken, Julia'nın gözleri onunkilerle karşılaştı. Adam karısının baktığı yöne döndü.

Gabriel birden durdu.

"Melek becerici."

"Pardon?"

Paul Norris, duyduğuna ne düşüneceğine tam olarak emin olmadan eski doktora tezi danışmanına gözlerini kısarak baktı. Profesörle ilgili kesinlikle kendi tanımlamaları vardı, birkaçı övgü doluydu.

Öğrenci beceren, diye düşündü Paul.

"Bu konferans iyiye çok daha iyiye gidiyor," diye mırıldandı Gabriel, onun bir seksen yedilik boyuna kendini dikleştirerek.

"Profesör Emerson." Paul bilinçaltında kaslarını gerdi ve göğsünü genişletti.

"Paul." Gabriel su şişesini Julia'ya uzatırken, sahiplenen bir biçimde ona yaklaştı.

"El sıkışın beyler." Julia'nın kaşları çatıldı, bakışları arkadaşıyla kocası arasında gidip gelirken.

Erkekler çok az hevesle onun önerisine uydular.

"Sizin geleceğinizi bilmiyordum." Gabriel anlamlı bir şekilde Paul'e baktı.

"Ben de bilmiyordum. Konuşmacılardan biri vazgeçmiş, bu yüzden Profesör Picton beni davet etti. Julia'nınkinden önce tez sunacağım."

Julia gülümsedi. "Bu harika. Tebrikler."

Karşılığında Paul'un gözleri parladı.

"Sana öğle yemeği ısmarlayabilir miyim?" Sadece Julia'ya odaklanmıştı.

"Korkarım o çoktan planlarını yaptı."

Julia, Paul'e başını sallamadan önce sadece yüz ifadesine bakmak için kocasına bir bakış attı.

"Seninle yemeğe gitmek isterdim. Teşekkürler."

Gabriel, Julia'nın dirseğini kavradı.

"Bunun uygun olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadı.

"*Sevgilim*," diye uyararak geri fısıldadı.

"Merhaba, Bay Norris," Katherine konuşmayı yarıda kesti. Kadın Gabriel'e dönmeden önce Paul ile tokalaştı.

"Bay Norris ile ben akşam yemeği yiyeceğiz. Sen ve Julianne'nın da bize katılmasını istiyorum."

"Memnun oluruz." Gabriel'in sesi gergindi. "Bay Norris, bu akşam sizinle yemek yiyeceğimiz için öğle yemeğini karıma ben teklif edeceğim." Gabriel gülümsedi, pırıl pırıl bembeyaz dişlerinin tamamını göstererek.

"Sevgilim, bir dakikanı alabilir miyim?" diye sordu Julia. Katherine ile

Paul'e döndü. "Hemen döneceğiz."

Julia, Gabriel'in elini tutarak onu salonun sessiz bir köşesine götürdü.

"Öğlen yemeğini onunla yemek istiyorum."

"Cesedimin üzerinde yersin." Gabriel kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

"O eski bir arkadaş."

"Seni öpen eski bir arkadaş."

"Bu beni terk ettikten sonraydı. Seninde hatırladığın gibi, onu geri çevirmiştim."

Erkeğin duruşunu yansıtırcasına, oda kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gabriel kaşlarını çattı. "O seni istiyor."

"Paul evli bir kadınla paslaşacak birisi değil. Sadece bir öğlen yemeği. Bu yüzden rica ediyorum, lütfen, bunu büyük bir sorun haline getirme."

"Bu büyük bir sorun."

"Bir yıldır onu görmüyorum. Onunla konuşmak ve ne yaptığını görmek istiyorum. Belki de Allison'a geri dönmüştür."

"O hala sana âşık."

"Hayır, değil."

Gabriel sesini alçaltarak onu sıkıştırdı.

"Güzel, zeki ve az sayıda bulunan nazik kadınları unutma. Bir erkek senin gibi bir kadın için her şeyi yapar. Seni kocandan çalmak dahil olmak üzere."

Julia omuzlarını dikleştirdi.

"Bir kadının iyi bir erkek, onu seven ve mutlu eden bir erkeği bulduğu zamanı da sen unutma, o da orada burada sevişmez.."

Gabriel irkildi.

Gözleri Christa'yı buldu ve onunla alay edercesine Julia ile onun arasında pişkin pişkin bakmasını izlemekten kendisini alamadı.

Gabriel karısına geri döndü ve kollarını çözdü.

"Bu konuda mutlu değilim."

Julia onu yanağından öpmek için uzandı. "Buna dayanabilirim. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika içinde, Julia'nın diğer tarafında oturan Gabriel kendini, Melek becerenin yanında oturan karısını izlemek zorunda kalmanın mutsuz konumunda buldu. Oturum başlamadan önce Julia ve arkadaşı birbirine birkaç oynak kelime söyledi ve Gabriel onların cem-i cümlesine sinirlendi.

Bu konferans, Cehennemin çeşitli seviyelerinde bir tur gibi, diye düşündü Gabriel. *Eksik olan tek şey saygıdeğer bir Virgil ve çığlık atan insan topluluğu.*

Bayan Peterson'un sapan ve oklarına göğüs germek için bu bir şeydi. Karısını başka bir erkeğin kolları arasında bulmakta oldukça başka bir şeydi. Hem de tüm insanların içinde, Melek Becerici'nin kollarında.

Gabriel sakinleşmek için çaba sarf ederken İtalyanca St. Francis duasını okumaya başladı.

Gabriel, Christa ile karşılaşması konusunu Julia'ya anlatması gerektiğini biliyordu. Ama aynı zamanda da onu üzeceğini, konferans katılımcılarının önünde hazır ve kendine güvenen görünmesi için onun fırsatını potansiyel olarak mahvedeceğini biliyordu. Bu nedenle tatsız ayrıntıları kendinde sakladı.

Bunun yanı sıra, Bay Norris konusunda endişesi vardı.

Paul, Julia için iyi ve sadık bir arkadaş olmuştu, özellikle ona ihtiyaç duyduğunda fakat Julia'yı ayartmaya çalışmıştı, bu Gabriel'in anladığı bir şeydi ama onu asla affetmeyecekti.

Mümkün olduğunca Julia'yı ondan uzak tutmak istemişti. Fakat Julia'nın Paul'u gördüğündeki yüzünü izleme olasılığı Gabriel'i öldürüyordu. Bir gün önce Julia'nm birazcık gülümsemesi neredeyse çok kıymetliydi. Gabriel'in bu bakışı öldürmekle ilgili değildi.

İlk konferans konuşmacısı sunumuna başlayınca sessizce ayağını yere vurdu. Julia kibarca elini dizine koyana kadar, döşemeye sürttüğü el yapımı İtalyan ayakkabısının rahatsız edici ses çıkarması kesinlikle Gabriel'i ilgilendirmiyordu.

Gabriel, Meisterstück 149'unu çıkardı ve onu parmağının üzerinde tek bir hareketle çevirmek için boşuna uğraşarak onunla eğlendi.

Daha önce duyduğuna yemin ettiği bir makaleden dikkatini dağıtmak için, Julia onun seminerinde bir öğrenciyken, kalabalığın önünde onunla kavgasını tekrar düşündü. Julia onu Paul, Christa ve sınıfın geri kalanının önünde kışkırtmıştı. Gabriel fena halde utanmış ve öfkelenmişti.

O sinirle, çok dayanıklı bir Ikea sandalyesini bile tahrip etmişti.

Ara dönemde Julia'dan çok şey öğrenmişti, özellikle başkalarını ve kişinin kendisini affetmesinin önemli olduğunu. Fakat Julia'nm fazlasıyla aşırı barışsever eğilimleri vardı. Gabriel değil veya onun gibi birini onu kırmış ve hırpalamıştı.

Gabriel düşünceli bir biçimde onu izledi. Belki de karısı barış yanlısı biri olmak istiyordu çünkü suistimal edilmişti. Belki de, acımasız sözler ve eylemlerle yapılan tüm hasarın izlerini taşıyordu. Julia kıpırdanana kadar, Gabriel ona bakarak uzun bir süre bu sezgiyi düşündü

Julianne berrak teni ve iri gözleriyle çok güzeldi, ama o bunun farkında değildi. O başkalarının gördüklerini görmüyordu ve birlikte olduklarından beri Julia hayli gelişme göstermiş olsa da, Gabriel biliyordu ki karısının özsaygısı, her zaman olması gerektiğinden daha az olacaktı. Bunu biliyordu ve bu yüzden, onu korumaya dikkat ediyordu, hatta kendinden bile.

Kesinlikle Melek Becerici'nin onun zayıf yönlerinden yararlanmasına izin vermeyecekti.

Bölüm Onüç

Ocak 2011
Essex Kavşağı Yakınları, Vermont

Paul Norris büyük bir inek pisliği yığınına bastı.

"Siktir," diye bağırdı, botunu kaldırırken.

Bessie- babasının değer verdiği siyah alaca ineklerden biri- ona nefret dolu bir bakış attı.

"Üzgünüm, Bessie. Benim *hatamdı*." İneğin boynunu okşadı ve botlarını temizlemeye başladı.

Sabah erkenden babasının ahırında gübreleri kürekle temizlerken, evren, kader ve hayatında olanların içsel işleyişini düşündü. Daha sonra *onu* düşündü. Julia bir piçle evleniyordu. Yarın bu saatlerde, düğün bitmiş olacaktı. Buna inanamıyordu.

Onca şeyden sonra Emerson, Julia'yı bağlamıştı... Babacan, ahmakça, kontrollü bütün saçmalıklarından sonra. Julia'yı geri almıştı. Daha da kötüsü sadece onu geri almamıştı; Julia onunla evlenmişti.

Emerson bir eşşek.

Neden?

Neden iyi adamlar hep yaya kalır?

Neden hep dünyadaki Emersonlar Julia'ya sahip olur?

Evrende adalet yok. O Julia'yı alıyor, ben de kürekle bok atıyorum.

Julia onun değiştiğini söylemişti, fakat altı aylık bir süre içinde bir adam gerçekten ne kadar değişebilirdi?

Düğün için daveti kabul etmediğine memnun olmuştu. Emerson'un bir otelde ona sahip olacağını bilerek, orada durmak ve onların birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yemin etmelerini izlemek zorunda kalmak ayrıca...

Paul inledi, sevdiğini kaybeden âşık bir erkeğin inlemesi.

En azından meşgul olacağı bir sürü bok vardı.

Ailesinin Vermont'taki çiftliğinde çalışıyordu çünkü babası kalp krizinden kurtarılmıştı. İyileşmesine rağmen doktorlar, onun ağır işler yapmaktan kaçınması yönünde talimat vermişti.

Saat sekizde ahırdan eve geri dönerken, Paul kahvaltı yapmak için hazırdı. Hava soğuktu ve rüzgâr bir Norris atasının büyük çiftlik evinin etrafına rüzgâr siperi olarak diktiği ağaçların arasında ıslık çalıyordu.

Ailenin border collie cinsi köpeği Max bile üşüyordu. Düşen karlara havlıyor ve içeri girmesine izin verilmesi için yalvarırken, daireler çizerek koşuyordu.

Ana yoldan yukarı doğru ilerleyen bir araba Paul'un ayaklarından birkaç santim uzakta durdu. Hemen arabayı tanıdı—limon yeşili Volkswagen kaplumbağa. Ve kadın kapısını açıp Ugg ayakkabılı ayağını yeni sürülmüş yola koyduğunda, Paul sürücüyü tanıdı.

Allison'un siyah kıvırcık saçları, çilleri ve maviye çalan gözleri vardı. Eğlenceliydi, zekiydi ve Burlington civardaki bir anaokulunda öğretmendi. Aynı zamanda Paul'un eski kız arkadaşıydı.

"Merhaba." Allison el salladı. "Dunkie'den kahve getirdim."

Paul onun bir tepside Dunkin' Donuts'un dört büyük kahvesi ile gizemli ikramlar bulunan bir torba taşıdığını gördü.

İkramlara şeker kaplı kızarmış hamurun dahil olduğunu umuyordu.

"İçeri gir. Dışarısı buz gibi." Paul eldivenli elini eve doğru salladı ve Allison ile Max'de karların arasmda onu takip ettiler.

Paul çamur içindeki botlarını ve dışarı kıyafetlerini çıkardı ve eldivenlerini kurutması için bir rafa koydu. Daha sonra sıcak suyun altında ellerini kuvvetli bir şekilde ovuşturarak yıkamaya başladı.

Paul, mutfakta alçak sesle Allison ile konuşan annesi Louise'i duyabiliyordu. Ali'nin aniden ortaya attığına onun şaşkınlık sesi gelmedi.

Paul kızın bu kadar ani ortaya çıkmasını merak etmeye başladı.

Mutfaktan içeri girdiğinde, annesi iki kahveyle ortadan kayboldu.

"Baban nasıl?" diye sordu Allison fincanını ona uzatırken.

Cevabını ertelemek isteyen Paul, hızlı bir şekilde kahvesini yudumladı. Kahve mükemmeldi-iki şekerli ve sütsüz-. Ali onun kahvesini nasıl sevdiğini biliyordu.

"Daha iyi." Mutfak masasında onun karşısına otururken Paul'un sesi sertti. "Çalışmayı denemeye devam ediyor ve annemde ona olmaz demeye devam ediyor. En azından bu sabah evden dışarı çıkmadı.Annem zamanında onu yakaladı."

"Hastaneye çiçek göndermiştik."

"Onları gördüm. Teşekkürler."

Allison'un masanın karşısına uzanarak Paul'un büyük ellerini kendi ellerinin içine alana kadar acemice, sessizce oturdular.

"Düğünü duydum."

Paul şaşkınlık içinde kıza baktı.

"Annen anneme söylemiş. Onlar Hannaford'lar da karşılaşmışlar."

Allison gözlerini devirdi.

Paul başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne pahasına olursa olsun, özür dilerim. Açıkçası o bir aptal."

"Aptal değil, ama teşekkürler." diyerek kızın elini sıktı. Geri çekilecekti fakat kızın elini tutmak iyi hissettirmişti. Bu hissedilen tanıdık ve rahatlatıcıydı ayrıca. Tanrı biliyor ki rahatlamaya ihtiyacı vardı, bu yüzden ellerini orada tutmaya devam etti.

Allison gülümsedi ve kahvesini yudumladı "Bunun kötü bir zaman olduğunu biliyorum.Sadece burada olduğumu bilmeni istedim."

Paul kahve fincanına odaklanarak, ağırlığının yönünü değiştirdi.

"Sinemaya gitmek ister misin?" diye yumurtladı. "Demek istediğim, bir ara. Şimdi değil. Şimdi sinemaya gitmek için çok erken." Allison Paul'un yüz ifadesini araştırırken yanakları pembeleşti.

"Bilmiyorum." Kızın elini bıraktı ve sandalyesinde arkaya taslandı.

"Bizim aramızda tuhaf şeyler olmasını istemiyorum. Sonsuza dek arkadaşız ve daima dost kalacağımızı birbirimize söz verdik." Allison tırnaklarıyla kahve fincanının kenarlarına vurmaya başladı.

"İşler sadecean itibarıyla zor."

Allison fincanın yüzeyini tırmaladı.

"Seni bir şeyin içine bağlamaya çalışmıyorum. Gerçekten arkadaş olmayı istiyorum Senin meşgul olduğunu biliyorum ve şey ..." Kahve fincanından bir şeyler koparmaya başladı ve onları düzgün bir şekilde mutfak masasının üzerine yerleştirdi.

"Hey." Paul kızın ortaya söktüklerini tutmak için masanın üzerinden uzandı.

"Rahatla."

Allison onun gözlerinin içine baktığında razı olma ve nezaket gördü. Rahatlama içinde nefes verdi.

Paul elini tekrar geri çekip fincanını kavradı.

"Bizim bir geçmişimiz var ve iyi günlerdi. Fakat seninle geçmişe dönüp ilişkiye girmek istemiyorum. Bunu yapmak çok kolay olurdu."

"Asla kolay olmamıştım, Paul." Şikâyet etmeyi sona erdirdi.

Paul boğazını temizledi ve dosdoğru onun gözlerinin içine baktı. "Asla öyle olduğunu söylemedim. Demek istediğim yaşadığımız çok rahatlatıcıydı ve ona geri dönmek çok cazip olurdu. Sen ciddi ve ciddiliği yarım olmayan birisi ile olmayı hak ediyorsun."

Paul, Allison'un bir şeyler beklediğini önce fark etmedi, ardından anlık bir sessizlik içinde kendini kaybetti.

Allison'a göz kırptı. "Ne?"

"Yok birşey. Bazen bir sinema veya nereye olursa gitsek ne olacak? Leunig'de sana akşam yemeği bile ısmarlayabilirim, artık bir öğretmen olarak büyük paralar kazanıyorum."

Paul kendisini gülümserken buldu ve gerçektende gülümsüyordu.

"Mirabelle'de sabah kahvaltısı için seni almama izin vermen kaydıyla."

"Harika. Ne zaman?"

"Paltonu al."

Paul onu arka kapıya kadar takip etti ve paltosunu giymesine yardım etti.

Ugg'larını geri giymeye çalışan Allison, az kalsın tepe üstü düşeceği sırada, Paul tuz dökülmüş yere diz çöktü ve çizmelerini giydirdi.

"Senin yarın herkesin bütününden daha iyidir," diye fısıldadı Allison, yalnızca kendisi duyacak şekilde.

Bölüm Ondört

Temmuz 2011
Oxford, İngiltere

Konferansın öğle yemeği molasının başlangıcında Julia, Paul'e geri dönmesini beklemesini söyleyerek bayanlar tuvaletine gitmek için izin istedi. Christian Louboutins çifti ortaya çıktığında, Julia konferans salonuna geri dönüş yolundaki merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Julia'nın bakışları ipek çoraplara, siyah kalem eteğe, vücuda oturan bir cekete ve oradan Christa Peterson'un yüzüne takıldı.

Beyazlamış eklemleriyle korkuluğu kavrarken, yüz ifadesi düşmanca ama gözle görülür derecede gergindi. Devam etmek veya geri çekilmekte kararsız kalmış gibi ağırlığını öbür ayağına verdi.

"Tezini duymak için sabırsızlanıyorum. Eminim birkaç sorum olacaktır."

Julia onu duymazdan gelerek ilerlemeye çalıştı ama Christa onu engelledi.

Julia sabırsızlıkla ufladı. "Ne istiyorsun?"

"Çok akıllı olduğunu mu sanıyorsun."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Oh, evet. Var."

Julia kuşkuyla gözlerini açmadan önce onları sımsıkı kapattı.

"Cidden? Bu tartışmayı burada, konferansta yapmak istiyorsun? Eylemlerinin kariyerine ne kadar zarar verdiğini görmüyor musun? Gabriel, Columbia'nın seni doktora yerine M.Phil'e üye olarak kabul ettiğini söyledi. Toronto'da köprüleri yaktın ve burada da onları yakıyorsun. Olayları bırakmanın zamanı gelmedi mi sence?"

"Bundan vazgeçmem kolay değil."

"Kişisel kan davan çok saçma. Ben sana hiçbir şey yapmadım."

Christa esrarengiz biçimde güldü.

"Bu seninle ilgili değil. Sen tedirgin edecek kadar değerli değilsin."

"O zaman neden?"

Christa saçlarını geriye attı. "Sen de benim isteğim bir şey var. Ben her zaman istediğimi elde ederim. Her zaman."

"Bırak gideyim." Julia belirgin bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı.

Christa'nın badem biçimindeki gözleri tepeden tırnağa Julia'nın üzerinden geçti.

"Gabriel sende ne buluyor anlamıyorum. O kadar güzel değilsin." Kadın Julia'nın mütevazı takımına ve çok az tasarım ayakkabısına küçümseyen bir el salladı.

"Gabriel zariftir. O bir efsanedir. Lobideki kadınların hepsi onu tanıyordur ve hepsi onunla seks yapmak istiyordur." Küçümseyerek Julia'ya baktı.

"Buna rağmen, nedense herkesin haricinde seninle sonuçlandı. Ama onu elinde tutman mümkün olmayacak. Gabriel'in kendisi gibi istekli, şehvet düşkünü bir kadına ihtiyacı var."

"Ona sahip."

Christa tiz ve gevrek bir sesle güldü. "Pek değil. Eminim başlangıçta ele geçirmekten hoşlandı. Ama şimdi sana sahip, gözleri etrafta dolaşacak ve sen onu kaybedeceksin." Gözleri kurnaz bir ışıkla parladı.

"Muhtemelen, sizin üzerinizde çoktan dolanmıştır. Ya da planlıyordur."

"Eğer gitmeme izin vermezsen, yardım çağıracağım. Gerçekten herkesin önünde mahçup olmak ister misin? Bir kere daha?"

Christa tereddüt edince, Julia onun yanından sürtünerek geçme fırsatı buldu.

Merdivenin tepesine iki basamak kala durdu. Etrafında döndü.

"Aşk," dedi yavaşça.

"Ne?"

"Gabriel'in ben de ne bulduğunu merak ediyorsun. Sorunun cevabı aşk. Diğer kadınları aşağı yukarı biliyorum. Gabriel benden sır saklamaz. Fakat onlar benim için tehdit oluşturmuyor."

Christa ellerini kalçalarına koydu. "Hayal görüyorsun. Güya sen ona âşıksın. Ne fark eder? *Kendine bir bak.* O yatağında bir kaplan olduğunda, neden vanilyalı küçük bir fareyi istesin?"

"Aşk dolu bir fare, duygusuz bir kaplandan daha iyidir." Julia omuzlarını dikleştirdi. "Bütün kadınlar onun samimiyetini görmediler. Onun perişanlığını umursamadılar. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu kullandılar ve sonra onu bir kenara attılar. Ona on yedi yaşımdan beri aşığım. Onun—ışığını ve karanlığını, iyisini ve kötüsünü —tümünü seviyorum. Benimle birlikte olmasının nedeni bu. Diğer kadınları geride bıraktı ve asla geri dönmeyecek. Bu yüzden yenilirsin,Christa. Ama kocamı baştan çıkarmayı planlıyorsan, *sen—başarılı—olamayacaksın.*"

Julia uzaklaşmak için döndü ama tekrar durdu, Christa'ye son bir kez bakarak.

"Gerçi, bir şey hakkında haklısın."

"O da ne?" Christa'nin sesi küçümser gibiydi.

Julia kasten gülümsedi. "Kocam olağanüstü bir sevgilidir. Nazik, yaratıcı ve kesinlikle insanın aklını başından alır. Ayrıca, bu gece ve her gece onun maceracı doğasının keyfini çıkaracak kadın, ben olacağım."

Christa'ye uzun bir bakış attı.

"Bir fare için fena değil."

"Christa ile atıştığın için üzgünüm." Julia'ya St. Anne's den yürüme mesafesindeki küçük bir Lübnan restorana eşlik ederken, Paul'un ses tonu sempatikti. "Sanırsam sadece seni taciz etmek için burada."

Julia başparmağıyla ileri geri hareket ettirdiği alyansı ile yerinde duramıyordu.

"Bana tezimden sonra soru soracağını söyledi. Benim aptal görünmem için uğraşıyor."

Paul kollarını onun omuzlarına doladı.

"Senin aptal görünmeni sağlayamaz, çünkü sen aptal değilsin Davandan vazgeçmiyorsun. Mükemmel olacaksın."

Kolunu çekmeden önce onu sıktı.

"İyi görünüyorsun. Seni son gördüğümden çok daha iyisin."

Julia önceki yaz Cambridge'de apartmanının önünde Paul'e elveda dediği zamanı hatırlayarak ürperdi. Yetersiz ve üzücü olmuştu ama Harvard'da hayatın ona uygun olduğu yönünde ihtiyatlı bir şekilde iyimserdi.

"Evlilik hayatı benimle bağdaşıyor."

Paul yüzünü buruşturdu. Julia'nın evlilik hayatı ile ilgili ne varsa düşünmek istemiyordu, çünkü onun Profesör Emerson ile birlikte uyuyor olması düşüncesine dayanamıyordu. Tanrı Emerson'un BDSM tutkusundan vazgeçtiğini ve Julia'ya yumuşak davrandığını umuyordu.

Birden beyninde Emerson'un Julia'yı bağladığı görüntüsü parladı. Midesi bulandı.

"İyi misin?" Julia dikkatle ona baktı. "Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim." Paul zorla gülümsedi. "Tavşanın kaçtığını şimdi fark ettim."

"Zamanı geldi, sence değil mi?"

"Onu özleyeceğim."

Julia dikkatini önlerindeki kaldırıma odakladı.

"Gergin anlarda geri döner. Tüm bu insanların önünde ayakta durduğumu düşününce tek kelimeyle bacaklarım titriyor."

"Bunu yapabilirsiniz. Tezini sadece bana sunuyormuş gibi yap. Diğerlerini görmezden gel."

İçgüdüsel olarak, Paul onun elini tutmak için uzandı ama kendini durdurdu.

Hareketini gizlemeye çalışarak beceriksizce ona el kol hareketi yaptı.

"Ah, saçını kestirmişsin."

Julia omuzlarına düşen kısa koyu renk buklelerden birini çekiştirdi. "Daha profesyonel bir görünüm olacağını düşündüm. Gabriel bunu beğenmedi."

"Beğenmediğine bahse girerim."

(Paul, Profesörle aynı fikirde olduğu gerçeğini söylemeyi ihmal etti.)

Julia'nın sol elini işaret etti. "Bu oldukça büyük bir elmas."

"Teşekkür ederim. Gabriel aldı."

Tabii ki ona kocaman bir yüzük alacaktı diye düşündü Paul. *Julia'nın alnında adamın isminin dövmesi olmamasına şaşırdım.*

"Bir Cracker Jack kutusundaki bir yüzükle onunla evlenebilirdim."

Julia dalgın bir şekilde eline baktı. "Bir çöp torbasından bir bantla onunla evlenebilirdim. Bu tarz şeyler umurumda değil."

Kesinlikle. Asla ona bunun gibi bir yüzük veremeyebilirdi. Ama onun yeterince sevmesini erkeğin sağlamasının yanında hiçbir şeyle mutlu olmayan bir kızdı Julia.

"Öğrenci kredilerimi Gabriel ödedi," diye sakince ortaya attı.

"Ne, hepsini mi?"

Julia başını salladı. "Onların vadesini uzatıp ödemeye başlayacaktım ama onları ödemek için ısrar etti"

Paul ıslık çaldı. "Bu ona bayağı bir maliyet oluşturmuş olmalı."

"Öyle oldu. Alışmak biraz zaman aldı—aslında banka hesabı dahil her şeyi paylaşıyoruz. Evlendiğim zaman küçük bir çek hesabım vardı. Onunsa . . . daha fazla."

"Cambridge'de yaşamayı beğendin mi?" Paul konuyu değiştirdi, Profesörün ne kadar fazla sahip olduğunu öğrenmeye istekten çok uzaktı.

"Bayıldım. Harvard'a çok yakın yaşıyoruz bu yüzden yürüyebiliyoruz. Araba kullanmadığım için çok iyi." Julia'nın sesi utangaç geliyordu.

"Kullanmıyor musun? Neden?"

"Yolu kaybettim ve oldukça eski mahallelerde son buldum. Bir gece Dorchester'den Gabriel'i çağırdım ve o da kriz geçirdi. Ayrıca bu GPS kullanmamdan sonraydı."

"Dorchester'e nasıl düştün?"

"GPS berbat etti. Tek yönlü sokakları tanımadı. Hatta altgeçitlerden birinin içinden geçerken bana illegal U dönüşü yapmamı bile söyledi. Bu yüzden evimden uzakta, çok uzakta sona erdi. Bundan sonra bıraktım."

"Hiç mi kullanmıyorsun?"

"Çoğunlukla Boston bölgesinde hayır. Gabriel'in Range Rover'ım park etmek çok zor, ayrıca birisine vuracağım diye her zaman endişeleniyordum. Boston sürücüleri çılgın. Yayalar da üzerime geliyordu."

Gabriel'in sayısız başarısızlıklarını listelemek için direnen Paul, birisinde karar kıldı.

"Neden sana yeni bir araba almıyor? Açıkçası satın alabilecek gücü var."

"Smart ya da şu yeni Fiat'lardan biri gibi küçük bir şey istiyorum. Gabriel, onların ton balığı kutusunu sürmeye benzediğini söyledi."İçini çekti. "Bana Hummer gibi daha büyük bir şey almak istiyor."

Paul şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Bağdat'ı istila etmeyi mi planlıyor? Yoksa Charlestown'umu?"

"Çok komik. Eğer Range Rover'u düzgün park edemiyorsam, bir Hummer'ı nasıl park edeceğim?"

Paul restoranın kapısını açarken güldü

İki kişilik bir masa sormadan önce, yakındaki bir masada bir gürültü patırtı meydana geldi. Muhtemelen üç ya da dört yaşlarında küçük bir kız, defalarca kitabının üzerindeki bir düğmeye basıyor, bir şarkının birkaç bölümünü tekrar tekrar oluşturuyordu.

Kız bu harekete devam ederken, Paul ile Julia restoranın çevresine bakındılar. Diğer müşteriler etkilenmesi daha azdı.

Sade giyimli ve başörtülü bir kadın, kızın müzik kitabını, müzikle ilgisi olmayan başka bir kitapla değiştirmek için onu ikna etmeye çalıştı. Fakat kız itiraz ederek çığlık attı.

O sırada, gürültülerine yakın oturan yaşlı bir adam garsondan kızı susturmasını talep etti. Adam, öğle yemeğini mahvettiğini ve *kurallara uyamayan* çocuklara restoranda izin verilmemesi gerektiği yönünde kadına daha fazla şikâyet etti.

Kadın kıpkırmızı oldu ve kitapları değiştirmek için kızını ikna etmeyi bir kez daha denedi. Fakat kız gürültüyle masanın ayağını tekmeleyip bir kez daha reddetti.

O esnada, işletmeci onlara yaklaştı.

"İki kişilik bir masa," dedi Paul neşeli bir şekilde.

"Pencere tarafı?" İşletmeci uzak köşede, pencere yanı bir masayı işaret etti.

"Tamam." İşletmeci iki menüyü geri alırken, Paul onu takip etmek için hareketlendi.

Yemek salonunun ortasından yürürlerken, Julia yaşlı adamın hala küçük kıza homurdandığını ve kızın da yüksek sesli düzensiz müziği çalmaya devam ettiğini fark etti. Julia kısa bir süre küçük kızın otistik olup olmadığını merak etti. Her şeye rağmen, yaşlı adamın davranışı kızı dehşete düşürmüştü.

İşletmeciye hitaben, "Belki de kız ve annesiyle masaları değiştirebiliriz? Eğer kalkmak istemezlerse, sorun değil. Ancak kız pencèreden dışarı bakabilir ve rahatlıkla kitabıyla oynaması mümkün olabilir."

İşletmeci diğer müşterilerin artan rahatsızlığına dikkat çeken Julia'nın elinin tarafına baktı.

"Özür dilerim," dedi, anne ile kıza yaklaşmadan önce.

Anne ile işletmeci Arapça hızlı bir şekilde konuştular ve akabinde anne kızına İngilizce hitap etti..

"Maia, Pencere kenarında oturabiliriz. Ne hoş değil mi? Dışarıdaki arabalara bakabiliriz."

Küçük kız köşedeki masayı işaret eden annesini izledi.

Kız kalın gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı.

"Maia, size teşekkür edebilir mi?"

Kızın adı restoranın geneline yayılmış gibiydi. Julia çocuğun adına irkildi. Kendini çocuğa bakarken buldu, vücudu buz kesmişti.

Annesi Julia ile Paul'e gülümserken, Maia işletmeciye bakıp mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, anne ve çocuk mutlu bir şekilde köşede yerlerini aldılar. Küçük kız yüzünü pencereye dayayıp dışarıdaki arabalara ve yayalara bakarken, müzikli kitabını unutmuştu.

Julia ve Paul artık zafer kazanmış yaşlı adamın yanındaki diğer masaya oturdular. Paylaşarak yiyecekleri birkaç yemek sipariş ederek sessizce içkilerini yudumladılar.

"İlk bana sormadın." Paul'un sesi Julia'nın düşüncelerini böldü.

"Burada oturmanın sence sakıncası olmayacağını biliyordum."

"Haklısın. Aslında, durumu ele alman çok iyi oldu çünkü adamın yanına gidip onunla konuşmak üzereydim. Pisliğin biri."

Julia devamlı kusur bulan adama baktı ve başını salladı.

"İnsanların bu kadar duyarsızlığına şaşırmaya neden devam ettiğimi bilmiyorum.

Ama şaşırıyorum."

"Öyle olduğuna memnunum. İnsani iyiliğe inanmayan pek çok insan tanıyorum."

"Ben de."

Paul'un gözleri anneyle çocuğa takıldı. "Yakın zamanda sizinde bir Maia'nızın olmasını planlıyor musunuz?"

Julia, çocuğun adı onu sarsmaya devam edince irkildi.

"Hayır. Hmm, demek istediğim, henüz değil."

Paul, bir an için koyu renk gözlerinden yayılan endişeyle ona baktı.

"Paniklemiş görünüyorsun. Çocuk sahibi olmakla ilgili endişelerin mi var?"

Julia gözlerini indirdi.

"Hayır, çocuk istiyorum. Ama daha sonra." Suyunu yudumladı."Baban nasıl?"

Paul içinden onun kaygısını araştırmayı geçirdi ama fikrini değiştirdi

"O iyi. Ben hala çiftlikte yardım ediyorum, bu yüzden Toronto'daki dairemi bırakmak zorunda kaldım."

"Tezin nasıl gidiyor?"

Paul kıkırdadı. "Berbat. Yazmak için çok fazla zamanım yok ve artık Profesör Picton bana kızgın. İki hafta önce bölümlerimden birini ona vermem gerekiyordu ve onu bitiremedim."

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Zorunda kalmadıkça, benim için lanet şeyleri yazmanı senden istemem Bu sonbahar iş piyasasına girmek istiyorum ama Picton, daha iyi olmadığım sürece izin

vermeyecektir." Yüksek sesle içini çekti. "Herhalde en az bir yıl boyunca çiftlikte olacağım. Artık oradayım, bu yazmamı zorlaştırıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Julia gözlüğü çıkardı ve gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Yorgun musun?" Paul'un sesi endişeliydi.

"Biraz. Bazen gözlerim beni rahatsız ediyor. Muhtemelen strestendir." Ellerini kucağına koydu. "Özür dilerim. Bu sohbetin tamamen benimle ilgili olmasını istemem. Daha doğrusu senin neler yaptığını dinlemek istiyorum."

"Ona da geleceğiz. Ne zamandan beri gözlerin seni rahatsız ediyor?"

"Boston'a taşındığımdan beri."

"Çok sayıda doktora öğrenciliği göz yorgunluğuyla sonuçlanır. Gözlerini kontrol ettirmelisin."

"Bunu düşünmemiştim. Gözlük takıyor musun?"

"Hayır, büyürken çok süt içtim. Görmeme o yardım etti."

Julia şaşırmış görünüyordu. "Bunu havucun yaptığını düşünüyordum."

"Süt her şeye yardımcı olur."

Julia güldü.

Paul, gülünce daha da güzelleşen Julia'nın güzelliğini takdir etmekten kendini alamıyordu.

Bir şey söylemek üzereydi ama öğlen yemeklerini servis eden bir garson tarafından kesintiye uğradı.

O çekilince Julia konuştu.

"Herhangi birisiyle görüşüyor musun?"

Paul kaşlarını çattı.

"Alllison ile birlkte bazen dışarı çıkıyoruz. Ama öylesine."

"O iyi bir insan. Seni önemsiyor."

"Bunu biliyorum." Paul'un yüz ifadesi karardı.

"Senin mutlu olmanı istiyorum . . ."

Paul konuyu değiştirdi. "Programında durumlar nasıl?"

Julia yanıtlamadan önce gümüş çatal bıçağıyla oynadı. "Profesör sert ve ben durmadan çalışıyorum, lakin onu seviyorum."

"Ya diğer öğrenciler?"

Julia yüzünü buruşturdu.

"Çok rekabetçiler. Onlardan birkaçını arkadaş addediyorum ama ister istemez onlara güvenmiyorum. Bir keresinde kütüphaneye gittim ve birisini bir grup Boccaccio kaynağını saklarken buldum. Bu nedenle, geri kalanımız seminerimiz için onları kullanamadı."

"Kütüphanedeki tek kişilik çalışma bölmesinde geceleri geç saate kadar vakit geçirmediğini varsayayım öyle mi?"

"Kesinlikle değil." Ekmeğini ısırdı.

"Hiç dışarı çıkmadın mı?"

"Nadiren. Diğer öğrencilerin eşlerini getirmeleri ters, ayrıca Gabriel bana katılmayacak."

"Neden?"

"Doktora öğrencileri ile kaynaşmanın iyi fikir olduğunu düşünmüyor."

Paul dilini ısırdı. Kuvvetlice.

"Bebek sahibi olmak istiyor," diye ağzından kaçırdı Julia.

Dakikasında ketumluğunun eksikliğinden pişman olarak sindi.

"Onun biyolojisini vermek biraz zor olabilir," diye alay etti Paul. Julia'nın yüzündeki ifadeyi görünce ciddileşti. "Peki, sen istemiyor musun?"

"Hemen değil." Keten peçeteyi kucağında büküyordu. "Programımı bitirmek istiyorum. Eğer bebek sahibi olursam mezun olamam diye endişeleniyorum."

İç dünyasını ortaya döktüğü için kendini azarlayarak başını eğdi, bu Paul için kişisel bir mücadeleydi. Gabriel onun bu tür paylaşımlarını bilseydi mosmor olurdu. Fakat onun birisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca Rachel, sempatik olmasına rağmen, akademi dünyasını anlamıyordu.

"Üzgünüm, Julia. Ona söyledin mi?"

"Evet. Gabriel anladığını söyledi. Ama her şey ortada biliyorsun? Bu tarz bir arzu ifade edildiğinde geri alınamaz."

Paul masanın altında hafifçe ayağını yere vurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, konuşmaları şaşırtıcı bir hal almış, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hızla bir şeyler düşündü.

"Toronto'da programımızı geriye götüren bazı anneler vardı ama sadece birkaç tane."

"Onlar bitirdiler mi?"

" Çoğu bitiremedi. Bir sürü erkeğin çocukları oldu fakat onların çoğunun ya evde kalan ya da part time çalışan eşleri vardı....

Hey." Julia yüzünü kaldırana kadar bekledi. "İşte küçük bir örnek. Kim hamile kim değil diye çok fazla ilgilenmekle kazançlı çıkmadım. Muhtemelen Harvard'da, aileyi ve doktora eğimini dengeleme hakkında, sana tavsiyede bulunacak bir grup vardır."

"Artık bu konuşmaları yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

Paul başını salladı.

"Jules, beni ilgilendirmez ama birisi başkasının hayatını nasıl yaşayacağına dair baskı yapamaz. Eğer bir aile olmaya henüz hazır değilsen, öylece söyle ve kararından vazgeçme, aksi takdirde sonunda mutsuz olacaksın."

"Kocamla bir bebek sahibi olmanın beni mutsuz edeceğini düşünmüyorum."

Sesi savunur gibiydi.

"Harvard'ı terk etmezsin. Seni tanıyorum Julia. Ayrıca senin için neyin önemli olduğunu da biliyorum. Bunun için çok kuvvetli çalışıyorsun. Atıp gitmek yok."

"Bunu istemiyorum ama suçlu hissediyorum."

Paul imalı bir şekilde ah çekti.

"Onun seni desteklediğini söylediğini sanıyordum."

"Destekliyor."

"O zaman neden suçlu hissediyorsun?"

"Çünkü onun mutluluğundan fazla kendime öncelik tanıyorum."

Paul ona sert bir bakış attı. "Eğer o seni seviyorsa, o zaman senin mutsuzluğun pahasına o mutlu olmayacaktır."

Julia önündeki intizamsız duran gümüş takımları düzeltti, böylece mükemmel simetrik oldular.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onunla tekrar konuşman gerektiğini düşünüyorum.. Ona ne istersen söyle ve ondan beklemesini iste." Paul sırıttı. "Beklememesi halinde onu zapt etmek için tekmele."

Julia şaşkınlıkla ona baktı.

"Paul, Bunu sanmıyorum—"

Paul onun sözünü kesti. "Ciddiyim Julia. Eğer kocan seni seviyorsa o zaman uyanmalı ve lanet olası yalınayak ve hamile saçmalığını kesmeli."

Julia'nın kaşları çatıldı. "O bunu istemiyor."

"O zaman suçlu hissetmen için bir neden yok. Sen gençsin. Önünde kocaman bir hayatın var. Yüksek lisans ve aile arasında seçim yapmak zorunda değilsiniz. Her ikisine de sahip olabilirsin."

"Hayal gözüyle bakan tek insan ben değilim."

"Belki değilsin." Paul sesini alçaltıp, gözlerini onunkilere odakladı."Söz konusu sen olunca, tam olarak objektif olamıyorum."

"Biliyorum," dedi Julia, yavaşça. "Sen en iyi arkadaşımsın. Teşekkür ederim."

"Hayır, Teşekkür gereksiz." Sesi gittikçe boğuklaştı.

"Arkadaşlar az bulunur. Dün, Christa Toronto'da olanları hemen herkese anlattı. Aşağılandım"

"Birisinin onu susturmasını isterdim. Kalıcı olarak."

"Gabriel çalıştı. Olay çıkardılar. Daha sonra Profesör Picton geldi ve Christa'ni dışarı atmakla tehdit etti."

Paul ıslık çaldı. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm. Picton ile Christa'nin çelik kafeste ölüm maçı? Patlamış mısır satabilirdik."

Paul, Julia'nın yüzünün sıkıntıyla kaplandığını fark etti.

"Ben aşağılık biri değilim."

"Aşağılık değilsin."

Paul rahatsız bir ifadeyle, masanın altında ayağını vurmaya devam etti.

"Siz evlenmeden önce gönderdiğim e-postada bazı aptalca şeylerden bahsettim.

Düğüne gelmeyi de reddettim. Bu sersemce bir davranıştı."

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bana baban hasta olduğu için gelemediğini söylemiştin."

Ayağının temposu arttı.

"Bu doğru babam hastaydı. Fakat düğününüze gelmememin neden bu değildi." Gözleri onunkilerle buluştu. "Senin onunla evlendiğini izleyemezdim."

Paul onun yüzündeki sıkıntılı ifadeyi yakaladı ve sandalyesini masaya yaklaştırdı.

"Senin evli olduğunu biliyorum ve asla bunu bozacak hiçbir şey yapmam fakat Tanrı yardımcım olsun, senin onunla evlenmeni izleyemezdim. Üzgünüm."

"Paul, ben—"

Onu susturmak için elini kaldırdı.

"Seni beklemeyeceğim. Ama seni onunla görmek benim için çok acı. Ve hala senin etrafında hala dönen söylentileri duymak—onun suçu olan, senin olmayan söylentiler—ayrıca tam programına başladığın zaman bebek sahibi olmak için sana baskı yapması... *Kahretsin.*" Başını salladı.

"Ne zaman kendine gelecek, inanılmaz bir kadınla evlendiğinin ve onunla ilgilenmesi gerektiğinin farkına varacak?"

"Benimle *ilgileniyor.* O senin düşündüğün gibi biri değil."

Paul koyu renk gözlerini ona yöneltti.

"Senin iyiliğin için umarım değildir."

"Italian Home for Children'da gönüllü. Yoksullarla ilgili insani yardım işleri yapıyor. Gabriel değişti."

"Eğer karısının anne olmadan önce zamana ihtiyacını göremiyorsa, çok insancıl değildir."

"O bunu görüyor. Ben mücadeleci biriyim. Sevdiğin birinden, onun mutlu olacağını bilerek bir şeyleri esirgemek çok zor. Ayrıca ben de mutluyum," diye fısıldadı. "Sen kendin farkettin. Onun hataları olduğunu biliyorum, ama benimde var. Eğer dünya onun cebine uygun olsaydı bana onu da verirdi ve asla yıkılmama izin vermez."

Paul bakışlarını çevirdi, dizi masanın altında zıplıyordu.

Bölüm Onbeş

Paul'un tezi olumlu karşılanmıştı, eğer Gabriel'in 'kısa buldum yorumu' olmasaydı.

Öğlen yemeğinden sonra Gabriel acımasız bir memnuniyetle hem Paul hem de Julia'nın sıkıntılı göründüklerini fark etti, sanki işler onların tahmin ettikleri kadar iyi gitmemişti.

Eğer Gabriel detaylar için Julia'yı sorguya çekmek isteseydi, tepkisini saklardı. Julia geri döndüğünde onu sıcak karşılamış ve Paul'un sunumu sırasında da birlikte oturmuşlardı.

Çok geçmeden, sıra Julia'ya gelmişti. Konferans yöneticilerinden Professor Patel, Harvard'da yükselen bir yıldız diye seslendirerek onu tanıttı. Christa'nın kudurduğunu gören Gabriel'in sırıtışı genişledi.

İzleyicilere kariyerlerinin çeşitli aşamasındaki elli akademisyende dahildi.

Profesör Picton ile Profesör Marinelli, Gabriel'in yanındaki ön sırada oturuyorlardı Her üçü de umut verici bir şekilde Julia'ya gülümsedi.

Emin olmayan parmaklarla, tez kâğıtlarını kürsünün üstüne yerleştirdi. Minyon yapısına karşılık daha da küçük görünüyordu.

Professor Patel mikrofonu aşağıya indirerek ayarladı, bu sayede onun sesini yakalayabildi.

Julia genç, solgun ve sinirli görünüyordu. Gabriel onun ağzının içini çiğnediğini fark ederek sessizce bunu yapmamasını diledi.

Gabriel durunca, Julia minnettar kaldı

Gözlerini kocasınınkilere sabitleyerek derin bir nefes aldı ve başladı.

"Sunumumun başlığı St. Francis'in Sessizliği: Bir Dolandırıcılık Tanığı"

"Dante'nin *Cehenneminin* yirmi yedinci *kıtasında*, Guido da Montefeltro, o öldükten sonra neler olduğunu anlatıyor,

Sonra ben ölünce Francesco geldi buldu beni; ama kara meleklerden biri ona dedi ki:

'Götürme onu; hakkımdan etme beni.

O da, benimkilerle birlikte aşağıya inmeli, hileli öğüt verdi vereli, ensesinden çekmedim ellerimi; pişman olmayanın bağışlanmaz işledikleri, pişmanlık getiren ise günah işlemez, iki kavram arasındaki çelişki buna izin vermez.'

Zavallı ben! Öyle bir sarsıldım ki, tutup da beni, şöyle deyince:

'Mantıkçı olduğumu bilmiyorsun belli ki!"

"Guido yaklaşık 1220'den 1298'e kadar İtalya'da yaşadı. Önemli bir Ghibelline'di ve 1296 civarında Fransiskan olmak için emekli olmadan önce askeri strateji uzmanıydı. Daha sonra Papa VIII Boniface, Colonna ailesine, o kiminle sorun yaşadıysa dolandırıcılık öğütleri vermesi için onu ikna etti.

"Boniface, Guido'dan aileye affedileceği sözünü vermesini istedi, eğer kalelerini korumayı bırakacak olurlarsa. Guido aynen yaptı, ama günahların bağışlanmasını güvence altına aldıktan hemen sonra. Öğütlerinin bir sonucu olarak, Colonna ailesi kaleyi terk etti, sadece Boniface tarafından cezalandırılmış oldukları için. Daha sonra Guido, Assisi bölgesindeki Fransiskan manastırında öldü.

"Guido'nun dramatik ölümünden sonra onun hesabı ne oldu? St. Francis'in yoldaşı cesurca Fransiskan Rahibi'nin ruhunu kurtarmak için bir iblisle karşı karşıya geldiğini gözümüzün önüne getirebiliriz."

Gözleri Gabriel'in canlı, etkileyici mavi gözlerine takıldı.

İkisinin arasında bir bakışma oldu ve bir an için Julia, her ikisinin de birbirlerini kurtarmanın yollarını düşündüklerini biliyordu.

"Fakat Dante'nin yazılarında olağan olduğu gibi, görünümler aldatıcı olabilir. Hayatta Guido ikna edici ama aldatıcı bir dile sahipti. Ölümde dolandırıcıların çemberinde yaşıyor. Dolayısıyla sözlerine kuşkuyla yaklaşılmalıdır. Kesinlikle, kuşkuculuk Guido'nun

Francis'in kendi ruhu için geldiğine dair savına uygundur. Eğer bu Francis'in amacı olsaydı o zaman başarısız olmuş demekti."

"İlahi Komedya'nın hiçbir yerinde kötülüğün iyiliği yendiğini görmüyoruz. Komedya bu şekilde adlandırılmıştır çünkü anlatıcı Cehennem'in düzensizliğinden Cennet'in düzenine doğru ilerlemektedir. Eğer bir ruh adaletsiz bir şekilde cezalandırılıyorsa bu durum tüm anlatımı zayıflatır. Dolayısıyla bu pasajda birçok boşluk var. Bizim yorumumuz tüm Komedya için büyük öneme sahiptir."

"Dante'ye göre adalet Tanrı'yı ve Cehennem'i yaratması için harekete geçirdi. Virgil bunu adaletin ruhların Acharon Nehri üzerinden Cehennem'e geçmesi için motive ettiğini anlattığı sırada ima eder. Dante Cehennem'i ikamet edenlerin adil bir şekilde oldukları fikrini kabul etmiştir, çünkü onlar bu son durağa layıktır. Ruhlar tesadüfen ya da ilahi bir şımarıklık yüzünden Cehennem'de değillerdir. Eğer durum buysa, Guido'nun beyanını nasıl yorumlarız?

Katherine başını salladı, gözleri gururla parlıyordu. Hareketi Julia'nın dikkatini çekti ve iki kadın arasında kısa bir bakış geçti.

"Dante'nin ruhların Cehennem'de adil bir şekilde yaşadıklarına inanışını anlayarak, Guido'nun hikâyesini ele alalım. Şeytan Francis'i görür ve ona bağırır, Guido'nun ruhunun Cehennem'e ait olduğunu ve Francis'in onu almasının hırsızlık olacağını söyler. Eğer bu doğruysa Francis neden ortaya çıkar?"

Julia, izleyicilerin bu soruyu düşünerek ona katılacaklarını ümit edererk durakladı.

"Son elli yıldan beri Dante çalışmaları üzerine yapılan literatür araştırması bu pasajda geçen en az iki yorumu ortaya koymaktadır. Birincisi, Guido'nun dürüst olduğu ve Francis'in onun ruhu için ortaya çıktığıdır. İkincisi, Guido'nun yalan söylediği ve Francis'in hiç ortaya çıkmadığıdır."

"Bana göre her iki olasılık da çok uçtur. İlk yorumun doğru olabilmesi için Francis'in ya cahil olduğunu ya da adaletsiz olduğunu kabul etmemiz gerekir, her ikisi de mantıklı değildir.

"İkinci yorum Francis'in ortaya çıkmadığını iddia eder, fakat bu sefer de şeytanın beyanı mantıksız gelir, neticesinde Guido kendi ruhunu çalamaz. Sonuçta Francis'in belirmesiyle ilgili olarak kafa karıştırıcı bir durumla karşı karşıya kalırız ve bunu güçlükle kabul edilecek bir açıklama takip eder. Açıklama Guido ve bir şeytan tarafından verilir ve ikisi de güvenilir değildir.

"Ben inanıyorum ki Francis'in belirmesiyle bulmacasını Guido'nun açıklamasını reddederek ve onun yerine Francis'in hayatı ve karakteriyle tutarlı bir tanesini getirerek çözebiliriz. Benim yorumuma göre, Francis ortaya çıktı ve şeytan tarafından görüldü. Ama şeytan Francis'in orada olma sebebini yanlış anladı."

Julia seyirciler mırıldanmaya başlayınca kürsünün kenarlarını daha da sıkıca kavradı. Ağzının içi bir çöl kadar kupkuruydu ama yine de devam etti, gözlerini Gabriel'inkilere dikmişti.

"Her ne kadar... Francis'in Guido'nun ruhu için savaşmaya

Cennet'ten bir başmelek gibi inmiş olduğunu düşünmek rahatlatıcı olsa da, gerçekleşen şey bu olamaz." Julia devam etmeden önce Emersonlar birbirlerine baktı.

"Guido Francis'in kardeşlerine olan bildik bağlılığını büyütür, şüphesiz ki insanların Francis'in dost bir Fransiskan'ın ölümünde ortaya çıkacağına inanacaklarını düşünmesi mantıklıdır. Ayrıca, Guido Dante'nin kendi hikâyesini yaymasını istemektedir, böylece diğerleri Guido'nun bir azizin dikkatini çekecek kadar önemli olduğunu ya da Cehenneme'e olan mahkûmiyetinin bir hata olduğunu düşünecektir.

"Şeytan, Francis'in onu soymamaya ikna etmeyi düşünerek, Guido'nun neden Cehennem'de kalmayı hak ettiğini anlatır. Guido hileli öğüt günahının affını günahı işlemeden önce tahmin etmiştir. Affın kendisini günahının sonuçlarından kurtaracağına inanmış ve dolayısıyla istekle ve pişmanlık duymayarak Colonna ailesini dolandırmıştır.

"Şeytan affın yalnızca insanın pişman olması durumunda gerçekleştiğini belirtir. İsteyerek günah işleyip aynı zamanda günahı-

nızdan pişman olamazsınız." Julia seyirciye çekingen bir şekilde gülümsedi. "Af yangın sigortası gibi bir şey değildir."

(Buna Paul da dahil seyircilerden bir kaçı güldü.)

"Guido kendisini Fransiskan cübbelerine sarıyor ve öncelikle affını istiyor ama kendisi bir dolandırıcıdır.Francis bunu bilmeliydi. Davranışları yüzünden Guido Fransiskanlar'ı kötü duruma düşürmüştür.

"Buna rağmen Francis, Guido'nun günahını kınayabilecekken sessiz kalıyor. Guido'yu kurtaramıyor. Şeytan Guido'yu saçından tutup yerde sürüklerken izlemek zorunda kalıyor.

"Şeytanın bağırışlarının çirkinliği ve Guido'nun yalandan Fransiskanlık'ı Francis'in sessiz, dindar varlığıyla daha da kötü gözüküyor. Onun sessizliği ve hareketsiz duruşu şeytanın Francis'in oraya çalmaya geldiğine dair olan açıklamasını yalanlıyor. Ve onun sessizliği bizi Guido'nun hikâyesini yeniden gözden geçirmek zorunda bırakıyor.

"Francis adaletsiz bir şekilde cezalandırılan bir ruhu kurtarmak için bu kadar pasif olabilir miydi? Tabii ki hayır. Fakat Guido günahından pişmanlık duymuyor ve Francis'in sunabileceği yalnızca sessiz merhameti ve belki de duaları."

Julia durdu ve bilinçli bir şekilde Christa'nın tarafına baktı.

"Francis şeytanla tartışabilirdi. Varlığını yanlış bir şekilde sunduğu için ona yalancı diyebilirdi. Fakat iyi adını korumak yerine, Francis sessiz kalıyor, bu sayede kötülük olduğu şekilde duyulabiliyor."

Julia gözlerini diğer katılımcılara çevirdi, birçok kişinin ona katılarak başını salladığını ve Paul'un geniş, canlı gülümsemesini gördü.

"Guido, bizi St. Francis'in onun Cennet'e ait olduğuna inanacak kadar saf olduğuna ya da Tanrı'yı tahmin edecek kadar kibirli olduğuna inandırabilirdi. Guido bizi Francis'in bir şeytanla karşı karşıya geldiğini ve kaybettiğini çünkü şeytanla mantık yarışmasında yenecek kadar akıllı olmadığına inandırabilirdi.

"Francis'in hayatı ve hareketleri bu olasılıkları yalanlamaktadır. Benim bakış açıma göre Guido da Montefeltro'nun mezarına onun ve onun dolandırıcılıkla dolu hayatının yasını tutmak için geliyor, onu kurtarmak için değil. Böyle yaparak Francis şefkatini ve merhametini belli ediyor, her ne kadar ciddi bir merhamet olsa da." Julia'nın gözleri kocasınınkiyle buluştu.

"Francis hırsız değildi. Aldatıcı ya da dolandırıcı değildi ve nedenini açıklamak için boş sözler kullanmaya yeltenmedi. Nihayetinde, Guido Francis'in doğasını onu var ama sessiz olarak farketmişti.

"Dolandırıcılıkta bu kadar iyi olan birisinin değerlerin resmini çizmekte bu denli başarısız olması belki de şaşırtıcı. Ama Francis'in takipçilerinin onun hayatı ve işleriyle ilgili hikayelerini göz önünde bulundurduğumuzda, her ne kadar bu resmi retorik kullanımındaki başarısıyla gölgede bırakmaya çalışsa da, Guido'nun ne yaptığını gayet net görüyoruz.

"Sonuç olarak, bu pasajın iki tarihi yorumunun da hatalı olduğunu düşünüyorum. Francis Guido'nun ölümünde ortaya çıktı, ama bu onu kurtarmak için değildi.

"Francis'in ortaya çıkması Guido da Montefeltro'n gerçek ve yalan Fransiskenizmi ile çakışmaktadır. Neticede Dante Guido'yu St. Francis'in dindarlığını bu iki adam arasındaki net karşıtlığı sunarak övmek için kullanmaktadır. Teşekkür ederim."

Julia seyirci saygılı bir şekilde kendisini alkışlarken onlara başıyla selam verdi. Birkaç akademiğin kendi arasında fısıldaştığım gördü, gözleri Profesör Picton, Marinelli ve Emerson'daydı.

Gabriel göz kırptı ve Julia'nın yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi.

"Sorunuz var mı?" diye sordu Julia, seyirciye dönerek.

Julia'nın aklında sonsuz kadar süren bir dakika geçti, kimse konuşmamıştı. Gözleri Christa'nın yüzünü buldu ve şaşırmış ifadesini farketti, bir anlığına darbe almadan kurtulduğuna inanmıştı. Sonra, yavaş çekimde, Christa'nın ifadesi değişti ve sertleşti.

Christa ayağa fırladı.

Göz ucuyla Profesör Pacciani'nin Christa'nın kolunu neredeyse sertçe tuttuğunu gördü, onu sandalyesine geri oturtmaya çalışıyordu. Ama Christa kolunu adamdan kurtardı.

"Benim bir sorum var."

Julia farkında olmadan dudaklarını ısırdı, kalbi boğazında atıyordu. Sanki koreografiye uyarmış gibi topluluktaki herkesin yüzü Christa'ya döndü. Birkaç katılımcı yanındakine fısıldadı, gözleri beklentiyle parlıyordu. Christa'nın Emersonlarla olan anlaşmazlığını neredeyse her katılımcı biliyordu. Gerçekten de, oda kadının ne söyleyeceğini merak ederken gerilim dolu bir enerjiyle titreşiyordu.

"Makalenizde çok fazla eksik var, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama önce *araştırmanızla* başlayalım, araştırma denirse." Christa'nın sesi aşağılayıcıydı. "Bu pasajla ilgili makalelerin çoğu Francis'in Guido için geldiği gerçeğini kabul ediyor. Birkaç tane yeni makale Francis'in geldiğini reddediyor. Ama hiçbiri" –Christa burada vurgu için durakladı- "*hiç biri* Francis'in ortaya çıktığını ama Guido'nun ruhu için olmadığını düşünmüyor. Ya Guido yalan söylüyor ya da söylemiyor. Öyle ya da böyle olamaz."

Seyircilerden bir kaçı gülünce Christa sırıttı. Julia zorlukla yutkundu, gözleri odayı tarıyordu, Christa'nın yüzüne dönmeden önce herkesin tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

"Ayrıca, yirmi yedinci *kanto*nun başından bile bahsetmiyorsunuz, burada Guido Dante'ye doğruyu söylediğini anlatıyor çünkü Dante'nin sonsuza kadar Cehennem'de kalacağını ve dolayısıyla kimseye gerçekte ne olduğunu anlatamayacağını düşünüyor. Bu pasaj Guido'nun Francis'in ortaya çıkışıyla ilgili doğruyu söylediğini gösteriyor.

"Son olarak, Profesör Hutton'un *Cehennem*'deki organizasyonla ilgili seminer çalışmasını okumaya teşebbüs etseydiniz, şeytanın beyanatının güvenilir ve sözlerinin tarihi olarak doğru olduğunu bilirdiniz. Yani Hutton'da Francis'in Guido'nun ruhu için geldiğini düşünmüştü."

Gurur dolu bir gülümsemeyle Christa yerine oturarak Julia'nın cevabını bekledi. Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki Profesör Picton'un Profesör Pacciani'ye yolladığı bakışı kaçırmıştı. Bakış açıkça Katherine'in misafirinin bu hiddetli davranışından dolayı Pacciani'yi suçladığını gösteriyordu ve bu davranıştan hiç mutlu değildi. Bunun karşılığında Profesör Pacciani Christa'nın kulağına fısıldadı, hiddetli el kol hareketleri yapıyordu.

Julia basitçe olduğu yerde durdu, odadaki herkes onun cevabını beklerken o hızlıca gözlerini kırpıştırıyordu.

Gabriel sanki ayağa kalkacakmış gibi sandalyesinde ileri hareket etti. Fakat Profesör Picton gözlerini ona doğru kısınca ayağa kalkmamanın daha iyi olduğunu düşündü. Christa'ya doğru bakarken adamın yüzü şiddet doluydu.

Paul bir küfür mırıldandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Profesör Picton basitçe Julia'ya başını salladı, yüzü güven doluydu.

Julia titreyen elini kaldırarak saçını kulağının arkasına attı, evlilik yüzüğünün elmasları ışığı yansıtıyordu.

"Şey, ilk olarak Guido'nun Dante'ye yaptığı girişte görüldüğü gibi bazı yorumcular Francis'in, Guido'nun ruhu için geldiğine ve buna inandıklarına dair noktasına değinelim."

Julia satırları İtalyanca okudu, telaffuzu kesin ve müzikaldi,

" 'S'i' credesse che mia risposta fosse
a persona che mai tornasse al mondo,
questa fi amma staria stanza più scosse;
ma però che già mai di questo fondo
non torno vivo alcun, s'i' odo il vero,
sanza tema d'infamia ti rispondo.' "

Julia daha dik durmaya başlamıştı.

Bu pasajda Guido Dante'nin lanetlenmişlerden olduğunu ve dolayısıyla hikâyeyi tekrarlayamayacağına inandığını bu yüzden doğruyu söylemek istediğini *söylüyor*. Fakat Guido'nun hikâyesi kendi kendine hizmet ediyor. O kendi kaderi için herkesi suçluyor – papayı, şeytanı ve ima ile St. Francis'i-. Utanç duyması gereken hiçbir şey yok. Neticede tekrarlanmasını istediği hikâyeyi anlatıyor. Basitçe niyetini belli etmek istemiyor bu nedenle biraz önce verdiğim beyanatı veriyor.

"Ayrıca şu satırları atlıyorsunuz:

" *'Ora chi se', ti priego che ne conte;*
non esser duro più ch'altri sia stato,
se 'l nome tuo nel mondo tegna fronte.'"

Artan bir güvenle Julia gülümsemeye duyduğu ihtiyacı bastırdı, onun yerine Christa'nın bakışına ciddi bir bakışla karşılık vermeyi tercih etti.

"Dante Guido'ya onun hikâyesini dünyada tekrarlamak istediğini söylüyor. Dante bunu söyledikten sonra Guido hayat hikâyesini anlatıyor. Ayrıca Dante'nin diğer gölgelere fiziksel olarak benzemediğini de biliyoruz. Yani Guido'nun Dante'nin ölmediğini farketmemiş olması büyük bir ihtimal."

Christa konuşmaya başladı fakat Julia sabırlı bir şekilde bitirmediğini gösterircesine elini kaldırdı.

"Yorumum için yazılı kanıt mevcut. *Araf*'ın beşinci *kanto*sunda paralel bir pasaj var, burada Guido'nun oğlu onun ölümünde ruhu için bir meleğin nasıl geldiğini anlatıyor. Belki de ruhların Cennet'e taşınması azizlerin değil meleklerin görevidir. Dolayısıyla Francis'in, Guido'nun mezarında bulunma sebebi tamamen farklı bir nedendenmiş gibi gözüküyor.

"Son noktanıza gelince, Profesör Hutton'un çalışmasıyla ilgili olan. Eğer *Ateş ve Buz: Dante'nin* Cehennem'inde *Arzu ve Günah*'tan bahsediyorsanız, o zaman onun pozisyonu hakkındaki karakterizasyonunuz yanlış. Yanımda kitabın bir kopyası olmamasına rağmen, onuncu bölümde Francis'in belirdiğine inandığını, çünkü şeytanın sözlerinin Guido'dan başka kendisine yöneltildiğini düşündüğünü belirttiği bir dipnot vardır. Fakat Profesör Hutton Francis'in Guido'nun ruhu için mi yoksa başka bir sebepten dolayı mı ortaya çıktığına dair şüpheleri olduğunu söylemiştir. Bu konu hakkında söylediği yalnızca bundan ibarettir.

Christa tartışacakmış gibi ayağa kalktı ama ağzından bir söz çıkamadan tamamen tüvit giyinmiş yaşlıca bir profesör ona döndü. Kalın gözlüklerinin arkasından hiddetli bir şekilde kadına baktı.

"Devam edebilir miyiz? Sorunuzu sordunuz ve konuşmacı cevapladı. Gayet yeterli bir şekilde üstelik."

Christa şaşırmıştı ama çabucak toparlandı, ilave soru sormaya hakkı olduğuna dair karşı çıkıyordu.

Bir kez daha seyirci fısıldamayla karşılık verdi fakat Julia insanların yüzlerindeki ifadelerin değiştiğini fark etmişti. Şimdi Julia'ya sessiz bir takdirle bakıyorlardı.

"Devam edebilir miyiz? Ben de soru sormak istiyorum." Yaşlıca profesör bakışlarını Christa'dan çevirdi ve gözlerini boğazını temizleyerek öne çıkan moderatöre çevirdi.

"Ah, eğer zamanımız kalırsa size geri döneceğiz, bayan. Fakat sanıyorum ki Profesör Wodehouse'un sırası geldi."

Tüvit içindeki yaşlı adam yarım ağızla teşekkür etti ve ayağa kalktı. Gözlüklerini çıkarttı ve onları Julia'nın yönünde salladı.

"Magdalen'den Donald Wodehouse." diye tanıttı kendini.

Julia'nın benzi attı, Profesör Wodehouse Katherine Picton'un rakibi kabul edilen bir Dante uzmanıydı.

"Yaşlı Hut'un kitabında bahsettiğiniz dipnotu biliyorum. Onu gayet iyi özetlediniz. Farklı bir bakış açısı Emerson tarafından ele alındı." Bunun üzerine Wodehouse Gabriel'e doğru elini salladı.

"Fakat onu solladınız, her ne kadar ikiniz de aynı soyadı taşısanız da."

Kalabalıktan bir kahkaha yükseldi ve Gabriel Julia'ya gururla göz kırptı.

"Sizin de belirttiğinizi gibi, Francis'in sahte bir Fransisken'in ölümünde belirmesinin görünmesi kafa karıştırıcı fakat Francis'in varlığını şeytan'ın beyanatına bir anlam yüklemek için olduğunu düşünmeliyiz. Sonuçta arkadaki kadının belirttiği gibi öyle ya da böyle bir durumla karşı karşıyayız. Bunu sıkıntılı bulmuyorum. Yarı doğru, yarı yanlış Guido'nun sözlerini kanıtlar gibi. Belirsizlik ve retorik yanıltmaca yalandan akıl veren birisinin suçluluğundan beklenen bir şeydir. Yani söylediğinizin çoğuna katılıyorum ve her ne kadar onun yerine konuşamasam da, eğer burada olsaydı, Yaşlı Hut'un da buna katılacağını düşünüyorum."

Julia rahatlayarak yavaşça nefesini verdi, kürsünün demirlerini tutan parmakları gevşemişti. Aklı adamın sıradaki sözlerini kavramaya çalışıyordu ama profesörün yorumları kendisini haklı hissettirmişti.

Profesör Wodehouse devam etmeden önce notlarına baktı.

"En az diğer teoriler kadar iyi bir yorum saptadın, özellikle Francis'i cahil ya da adaletsiz gösterenlerden daha iyi bir yorum ama açık olalım. Bu bir tahmin."

"Evet öyle." Julia'nın sesi alçak ama kesindi. "Alternatif yorumları zevkle kabul ederim."

Profesör Wodehouse omuz silkti. "Francis'in neyi niye yaptığını kim bilebilir ki? Belki de Assisi'de başka bir ruhla buluşması gerekiyordu ama fırsatçı bir dolandırıcı tarafından yolu kesildi."

Bunun üzerine kalabalık güldü.

"Yine de bir sorum var." Yaşlı adam gözlüklerini gözlerine yerleştirdi ve notlarına baktı. "Boniface ve Guido arasındaki anlaşma hakkında daha fazla bir şey söylemenizi isterdim. Makalenizde bu kısmı kapatmışsınız ve bence bu konu daha fazla dikkat gerektiriyor."

Bununla birlikte adam yerine oturdu.

Julia başını salladı, telaşla düşüncelerini birleştirmeye çalışıyordu.

"Tezim Francis'in varlığı üzerindeydi, Guido'nun günahı üzerine değil. Yine de makalemde o kısmı genişletmekten mutluluk duyacağım."

Julia Guido'nun Papa 8. Boniface ile olan karşılaşması ve sonrasıyla ilgili kısa ama akıcı bir özete başladı ve görünüşe bakılırsa profesörü tatmin etmeye yetmişti.

Yine de profesörün makalesinin bu konuda eksik olduğunu düşünmesini aklına not etmişti. Makalenin yayınlanması durumunda adamın bu endişesini revizyona yansıtacaktı.

Birkaç tane daha soru soruldu ve cevaplandı ve sonra moderatör Julia'ya teşekkür etti. Odayı coşkulu bir alkışlama doldurdu ve Julia birkaç tane yaşlıca profesörün ona başlarıyla selam verdiklerini farketti.

Moderatör herkesi çay ve kahve için araya davet ettiğinde, Julia Profesör Pacciani'nin Christa'yı elinden tutup çekiştirdiğini şaşkınlıkla izledi.

Julia hevesle Gabriel'in yüzünü araştırarak ona doğru yürüdü.

Gabriel güldü ve serçe parmakları gizlice birleşti.

"İşte benim akıllı karım," diye fısıldadı.

Bölüm Onatlı

Julia kahve molası sırasında, tezi hakkında Profesör Wodehouse ve diğerleri konuşurken turladı durdu. Neredeyse bütün evren kabul etmişti, araştırması çok iyiydi, ayrıca takdire şayan sorular elde etmişti.Aslında birden fazla konferans katılımcısı, onun sadece doktora öğrencisi olduğuna ve genç bir profesör olmadığına şaşırdıklarını söylemişti.

Karısının akademik zaferinden keyif alan Gabriel, Oxford güneşinde dışarıda dolaşarak kahvesini yudumluyordu.

Yağmursuz güzel havadan dolayı minnettardı. Aynı zamanda Julia'nın sunumunun da çok iyi gittiği için şükrediyordu. Evet, Julia sinirli görünüyordu, her zamanki. Ancak birinci sınıf doktora öğrencisi olarak ona verilen statü, beklendiği gibi katılımcıların çoğunu etkilemişti

Gabriel sessizce şükran duası etmeye başladı.

Duanın ortasında, Paul Norris ellerini ceplerine sokarak ona yaklaştı.

Başlangıçta sabırlı, kibar kısa konuştular. Daha sonra Gabriel fark etti ki kışkırtmaya benzer bir şekilde ona bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" Gabriel'in sesinde aldatıcı bir yumuşaklık vardı. Viski gibi yumuşak.

"Hayır." Paul ellerini cebinden çıkardı. Üniversiteye geri girmek üzereyken durdu..

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Eski tez yöneticisine dönerek, omuzlarını dikleştirdi.

"Profesör Picton, tezimin üzerinde dışarıdan okuyucu olarak sizi istemiş."

Gabriel soğukkanlılıkla Paul'e baktı. "Evet, bundan bahsetmişti."

Paul, profesörün devam etmesini bekledi ancak öyle olmadı.

"Ah, senin üzerinde düşündüğün şey bu mu?"

Gabriel topuklarının üstünde geriye doğru sallandı. "Bunu dikkate alacağım. Tezinin konusu iyiydi, ayrıca benim için yaptığın çalışma ile beni memnun da ettin. Kişisel nedenlerden dolayı seni Katherine'e geçirdim, aksi takdirde hala senin tezini yönlendiriyor olacaktım."

Paul huzursuzca bakışlarını kaçırdı.

"Julia çok iyiydi." diyerek konuyu değiştirdi.

"Evet, öyleydi."

"Hatta Christa'nin bile üstesinden geldi."

Gabriel'in yüzü gururlu bir görünüm aldı. "Julianne olağanüstü bir kadındır. Göründüğünden çok daha güçlüdür."

"Biliyorum." Paul'un bakışları sertleşti, içinde ters bir bakış vardı.

"Karımla ilgili söyleyecek çok şeyin var gibi görünüyor." Gabriel'in ses tonundaki soğukluk giderek artıyordu.

"Söylentileri durdurmak için ne yapıyorsun? Mart ayında UCLA'dan çıktım ve insanlar Julia'nın mezun olmak ve Harvard'a girmek için seninle nasıl seks yaptığını anlatıyorlardı."

Gabriel'in çenesindeki bir kas oynadı.

"Bu söylentiler, Bayan Peterson'm zehirli ağacının meyveleridir. Onunla ilgilenilecektir, sizi temin ederim."

"O zaman bunu hızlandırmanız gerekiyor."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Ne dediniz?"

Paul vücudunun ağırlığını diğer ayağına verdi, ancak cesareti kırılmamıştı.

"Dün geldiğimde, Julia hakkında konuşan eski arkadaşlardan bir çifte kulak misafiri oldum. Onun bir sürtük olduğunu ve işte bu yüzden programda yer aldığını zannediyorlar."

"Bana kalırsa, Julia'nın onların yanıldığını kanıtladığını söylemek kesin. Julianne tezini iyi sundu ve güzel karşılandı. Basitçe onun *becerildiğini* söylemekten ziyade küçük bir mesele daha var."-bu noktada, Gabriel tatsız bir biçimde elini salladı." Onunla evlendim."

"Senin karın olabilir ancak sen onu hak etmiyorsun."

Gabriel tehditkâr bir adım atarak yaklaştı.

"Sen ne dedin?"

Paul, ondan birkaç santim uzun olan eski profesörü ile aynı boya yükseldi.

"Onu hak etmiyorsun dedim."

"Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun?"

Gabriel hayal kırıklığı içinde porselen kahve fincanını fırlattı. Fincan kaldırımda parçalandı.

"Kollarımda onunla birlikte uykuya daldığımda, her gece Tanrı'ya şükrediyorum o benim diye. Her sabah uyandığımda ilk düşüncem, benimle evlendiğine minnettar olmamdır. Asla ona layık ola-

mayacağım. Fakat elimden geldiğince, her günümü ona layık olmak için harcıyorum. Ne zaman birisine ihtiyacı olduğunda onun arkadaşı sendin. Fakat ne zaman sana, bana saldırmamanı söylersem, beni dinle Paul."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Gabriel bir Herkül gayreti sonucunda, öfkesinin üstesinden geldi.

Bakışlarını kaçıran ilk Paul oldu.

"Onunla ilk tanıştığımda, çok ürkekti. Onu korkutmamak için neredeyse fısıldamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Artık Julia öyle değil."

"Hayır, değil."

Paul'un omuzları düşmüştü. "Yemekte, bana Harvard'daki programını anlattı. Onu seviyor."

"Bunu biliyorum." Gabriel'in yüz ifadesi daha da karanlıklaştı. "Ayrıca senin onu istediğini de biliyorum. Sana söylüyorum, ona sahip olamazsın."

Paul onun bakışlarını karşıladı. "Yanılıyorsun."

"Yanılmak?" Profesör ona meydan okuyarak, ileriye doğru bir adım attı.

Artık aralarında birkaç santim vardı ve Profesörün duruşu ise öfkeli ve tehditkârdı.

"Sadece onu istemiyorum. Ona aşığım."

Gabriel inanmazlık içinde ona baktı. "Olamazsın. O benim karım!"

"Biliyorum."

Paul başını sallayarak, Profesörün omuzlarının üzerinden Woodstock caddesine baktı.

"Güzel, tatlı Katolik bir kızla tanıştım. Aileme tanıtabileceğim türden bir kadın. Bütün hayatım boyunca aradığım türden bir kadın. Ona dürüst davrandım ve arkadaş olduk, ne zaman bir pislik ortaya çıkıp onun kalbini kırdığında, ben oradaydım. O, benim kahrolası omuzlarımda ağladı. Benim kahrolası kanepemde uyuyakaldı."

Gabriel kızgın bir şekilde kapalı çenesini kütürdetti.

"Yarıyıl bittiğinde Harvard rüyasının peşine düştü. Onun taşınmasına yardım ettim. Ona part-time bir iş ve apartman dairesi buldum. Nihayet ona neler hissettiğimi anlattım, sonunda beni tercih etmesini sordum, ama bana olmaz dedi. Çünkü ben onun umurunda değildim ya da herhangi bir şey hissetmiyordu. Meğerse, onun kalbini kıran bir pisliğe âşık olduğu içinmiş."

Paul zevksiz bir şekilde güldü.

"Ve bu adam, kötü bir haberdi. Orada burada ilişkiye giriyordu. Julia'ya bir pislik gibi davranıyordu. Çok fazla içki içiyordu. Bildiğim kadarıyla, tekmelerine rağmen onu baştan çıkardı. Öğrencileriyle flört eden ve BDSM ile ilgilenen bir profesörle ilişkisi vardı. Dolayısıyla, kapalı kapılar arkasında benim kızıma ne yaptığını kim biliyordu?

Onu terk ettiğinde, ona iyi gelecek birisiyle birlikte olma şansını elde etti düşüncesi beni mest etti. Ona nazik davranacak ve onu asla ağlatmayacak birisi. Daha sonra benim lanet şaşkınlığımda pislik geri geliyor. Kahrolası herif geri dönüyor. Ve ne yapıyor? Kızın onunla evlenmesini istiyor. O da kabul ediyor!"

Hayal kırıklığı içinde kaldırımı tekmeledi.

"Bu benim kahrolası hayatımın özeti. Mükemmel bir kız buldum, onun kalbini kıran ve muhtemelen defalarca kıracak olan bir pislik yüzünden mükemmel kızı kaybettim. Ve ardından, İtalya'daki büyük göt düğünleri için lanet bir davetiye aldım"

Gabriel dişlerini birbirine sürttü. "Her şeyden önce, o senin kızın değildi ve hiçbir zamanda olmadı. Sana veya bir başkasına kendimi haklı göstermek zorunda değilim. Fakat senin önemsiyor göründüğün karıma karşı saygısızlık dışında, bir pislik olduğumu kabul ediyorum. Ben artık o adam değilim. Ona asla kötü davranmadım, bir kez bile, ayrıca onun kalbini tekrar kırmayacağım üzerine her şeyine bahse varım."

"Pekala." Paul ayaklarını yer değiştirdi. "O zaman programını bitirmesine izin ver."

"Ona izin vermek?" Gabriel'in sesi fısıltıya yakın alçaldı. *"Ona izin vermek?"*

"Julia vazgeçmeye ya da zaman ayırmaya veya bir şeye karar verebilir. Devam etmesi için onu teşvik et."

Gabriel'in gözleri yanıp söndü. "Bay Norris, eğer paylaşmak istediğin bir bilgi varsa, onu dışarı tükürmeni öneririm."

"Julia yüksek lisansını bu kadar önemli hale getirmekten suçluluk duyuyor."

Paul'un kelimelerin önemi netleşirken, Gabriel kaşlarını çattı.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Ayrıca hiç arkadaşı olmadığını söyledi."

"Senin için ne kadar uygun. Onun arkadaşı olmaya devam etmeye meraklı mısın?"

Paul yüzünü buruşturdu. "Bu uygun filan değil. Anlamıyor musun?

Ona aşığım ve onu sevdiğim için, seni mutlu etmekle ilgili endişelerini dinlemek zorundayım. Sen, onu terk eden aşağılık herifsin."

"Sırlarını paylaşmak için seni seçmesi beni tam anlamıyla mutsuz etti."

"Eğer onun Cambridge'de arkadaşı olsaydı, ihtiyaç hissetmezdi. Hem zaten, onunla benim arkadaşlığım bitmemişti."

Gabriel bir anlık şaşkınlıkla topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

"Bu kararı kendin mi verdin?"

"Evet."

"Ona söyledin mi?"

"Konferanstan önce ona bunu yapamazdım. Bu zalimlik olurdu."

"Ne zaman ona söylemeyi planlıyordun?"

Paul derin bir iç çekti. "İşte sorun bu. Bunu onun yüzüne söyleyemiyorum. Vermont'a geri döndüğümde ona yazacağım."Gabriel'e kırgın bir bakış attı. "Eminim bu sizi mutlu edecektir."

"Senin düşündüğün şeye rağmen, onun acı çekmesinden zevk almam." Gabriel sol elindeki platin halkaya baktı. "Onu seviyorum."

Paul'un karanlık gözleri alyansa kaydı.

Profesör devam etti, "Sizin dostluğunuz onun için önemlidir. İncinecektir."

"Hayatma devam etme zamanı."

"Bunu ona söyleyecek misin?"

"Yalan söylemeyeceğim. Ona doğruyu söylemek beni öldürecek ama yapacağım."

"Bu çok asilce." Gabriel'in sesine hayranlık ifade eden bir ton yayıldı.

"Belki de fikrini değiştirmen için seni ikna etmem gerekir."

"Yapamazsın."

Paul ile eski hocasının arasında uzun bir bakışma oldu.

"Paul, ben seni yanlış değerlendirmişim, Bunun için özür dilerim."

"Bunu sizin için yapmıyorum. Her bahse varım, benim tezimi okuyacak ve bana bir tavsiye mektubu yazacaksınız diye bu yapılmıyor. Katherine'ya sizinle konuştuğumu ve kabul etmediğinizi anlatacağım."

Paul, başıyla Gabriel'e selam verdi ve üniversiteye doğru yürümeye başladı.

"Bay Norris," diye seslendi Gabriel.

Paul durdu ve yüzünü yavaşça Profesöre çevirdi.

"Julianne ile arkadaşlığınız devam etsin veya etmesin, ben daima dışarıdan bir okuyucu olmayı amaçladım. Araştırman, kendi değerinin üzerinde duruyor." Paul'e elini uzattı.

Paul bir an için bunu kabul etti, daha sonra ona doğru yürüdü. El sıkıştılar.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

İki adamın arasında, her iki tarafında büyük kayıplar aldığı bir savaş sonrasında savaşçıların bakışını anımsatan bir bakışma oldu.

İlk konuşan Paul'dü.

"Sizin evliliğinize müdahale etmeyeceğim ama onun kalbini tekrar kırdığını öğrenirsem, problem yaşayacağız."

"Eğer Julianne'nin kalbini kırarsam, bunu hak edeceğim."

"Güzel." Paul sırıttı. "Artık birbirimize dokunmadan durabilir miyiz?"

Gabriel, eli sanki ateşin üzerindeymiş gibi geri çekti.

"Kesinlikle."

Bölüm Onyedi

O öğleden sonra, Julia ve Gabriel, Randolph Oteli'ne kayıt yaptırdılar. Akşam yemeği için Katherine ve Paul ile buluşacaklarını zannediyorlardı fakat Paul özür dileyerek, Emersonlar'a, onlar için sakıncası yoksa akşam yemeği planlarını iptal etmelerini istemiş ve Profesör Picton ile yalnız konuşması gerektiğini söylemişti.

Bu yüzden Emersonlar yemekte yalnız kalmışlardı.

Randolph'un zarif yemek salonunda sessiz bir yemekten sonra, üst kattaki odalarına çıktılar.

"Konferansın bittiğine memnun musun?" Gabriel eşi için kapıyı açık tuttu.

"Çok memnunum." Julia aceleyle takımının ceketini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine attı. Yatağın kenarına oturup yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Julia yastıklardan birinin üzerinden, kare bir çikolata alıp açtı ve tatlıyı ağzına attı. "Magdalen Üniversitesinde bize çikolata vermezlerdi."

Sevgiyle banyo tarafına baktı. "Banyo içinde ısıtılmış havlu askısına adeta aşığım. Cambridge'de de bunlardan birine ihtiyacımız var."

Gabriel güldü. "Neler yapabileceğimi göreceksin."

"Fakat Magdalen'deki gecelerimizi hiçbir şeye değişmem. Eğer Oxford'a tekrar gelirsek, tekrar orada kalabileceğimizi umut ediyorum."

"Elbette." Gabriel karısını başından öptü. "Magdalen özel bir yer ancak benim zevklerime göre biraz konforsuz. Eğer zamanımızı burayla oranın arasında bölersek iyi yapıyor olacağımızı düşünüyorum."

"Ziyaretimiz sırasında bir Narnian Hayaleti göreceğimizi sanıyordum."

"Magdalen dışında bir tane bulamazsın. Bununla birlikte, Müfettiş Morse'u oynayan aktörün baronun alt katına musallat olduğunu söylemiştim."

"Bir gün boyunca yeterince insana doyduğumu söyleyebilirim. Sıcak bir banyoya, sıcak bir havluya ve erken bir geceye ihtiyacım var."

"Şimdi farklı olacağını düşünüyor musun?" Gabriel elini uzatarak onun yanağını kavradı.

"Ne hakkında?"

"Doktora eğitimi hakkında." Omuzunu silkti. "Her şey hakkında."

"Tezim üzerinde çok çalıştım, aynı zamanda da şanslıydım. İzleyiciler tırmıklarını getirmedi."

"Kolay lokma değillerdi. Bu kalabalığı tanıyorum. Aptallara tahammül etmezler."

"Soru sorma süreci sırasında Christa'ya bakışlarından anladım. Daha önce böyle bir şey hiç görmedim." Julia ürperdi.

"Ben gördüm. Daha da kötüsünü."

"Nereye gittiğini merak ettim."

Gabriel homurdandı. "Görünüşe göre, binadan çıkarken ona Pacciani eşlik etmiş. Herhalde Katherine gerçekten onun ödünü patlaşmış. Çok öfkeliydi."

Julia merakla kocasına baktı. "Paul'ün bizimle akşam yemeği yemek istememesi sana da garip gelmiyor mu? Daha önce dört gözle bekliyor gibiydi."

Gabriel bir parmağını, onun burnunda aşağı yukarı hafifçe gezdirdi. "Belki Katherine onun tezinden memnun değildi ve Paul'de izleyici olmadan işleri düzeltmek istedi."

"Belki de."

"Hala soruma cevap vermedin. Yüksek lisansla ilgili artık farklı düşünüyor musun? Yoksa hala programın hakkında hevesli misin?"

Julia kocasının elini aldı ve yanağını onun avucuna bastırdı. "Korkutucu bir deneyimdi. Fakat yaptığıma memnunum. Bunu yine yapmak istiyorum."

"Güzel, çünkü senin yetenekli olduğunu düşünüyorum ayrıca senin başarılı olman için de elimden geleni yapmak istiyorum."

Julia gözlerinin sıkıca kapattı. "Teşekkür ederim, Gabriel.Bu çok fazla şey ifade ediyor."

"Her zaman benimle konuşabilirsin. Eğer seni rahatsız edecek bir şey varsa, seni dinleyeceğime söz veriyorum." Gabriel elini onun boynunun altına kaydırdı.

"Tek istediğim, bizim mutlu olmamız."

"Ben de istiyorum. Şimdiye kadar mutsuz olduysan, söyle."

Julia dudaklarını kocasının bileğine bastırdı.

"Beatrice'in kocasının, Dante'nin ihtimamlarına ne düşündüğünü merak ediyorum. Sana itiraf etmeliyim ki hikâyenin bu kısmı çok üzücü. Beatrice evleniyor, fakat etrafında bu şiir dolanıyor ve onunla ilgili sonatlar yazılıyor."

Gabriel'in onu kavrayışı sıkılaşıyor "*Seninle* evlendim. *Sana* aşığım. Biz asla, ne Dante ne de Beatrice olmayız." Karısını tekrar öptü. "Dışarı çıkmam gerekiyor ancak geri geleceğim."

"Uzağa mı gideceksin?"

"Bilmiyorum. Bu arada, sana bir hediyem var." Gabriel cebinden bir kutu çıkardı ve onun eline tutuşturdu.

Julia etiketi okudu. *Cartier.*

Kocaman açılmış gözleriyle kocasına baktı.

Gabriel kutuyu açınca, Julia krem rengi ipek kıvrımlar arasında parlayan beyaz altından harika bir saat gördü.

"Bu, mükemmel yapılan bir işin göz önünde bulundurulmasıdır. Araştırmalarını sunmak için bir sürü fırsata sahip olacaksın, ayrıca güvenilir bir saate ihtiyacın vardı."

Gabriel saati kutusundan çıkardı ve arkasındaki yazıyı görmesi için ters çevirdi.

Sevgilime,
Hayranlık ve gururla Gabriel

"Timex güvenilir bir saattir. Bu tamamen başka bir şey." Julia neredeyse gülüyordu.

"Tümüyle hak ettiğin bir şey, seni temin ederim."

Hayranlıkla yazıya dokundu.

"Nasıl biliyorsun?"

"Neyi nasıl biliyorum?" Gabriel saati onun bileğine taktı. Ölçüsü mükemmel şekilde tam geldi.

"İyi bir iş yapacağımı nasıl biliyordun?"

"Çünkü sana inanıyorum." Yavaşça onu öptü. Daha sonra kararlı bir şekilde, suit odalarından çıktı.

Christa Peterson otel odasında büyük yatağın üzerine oturmuş bekliyordu. Sırtı dantelli seksi siyah bir büstiyer bulmayı başarmış ve onu jartiyer çoraplar ile çok yüksek topuklu ayakkabılarla birlikte giymişti.

Şampanya, köşede gümüş bir kap içinde soğuyor, havada kışkırtıcı bir müzik süzülüyordu, ayrıca yatağın yanındaki sehpanın üzerinde bir dizi şehvani aksesuarlar (kelepçeler dahil) uzanıyordu.

Bekâretini kaybettiğinden beri taktığı çok pahalı saatini kontrol etti, önceki gece Giuseppe'nin ona söylediği kelimeleri tekrar düşünme dürtüsüne direnerek.

Bunun yerine eli kulağında olacağa odaklanmıştı. Nihayet kalbinin arzusuna—Profesör Gabriel O. Emerson onun kollarında, yatağında, bedeninde— sahip olacaktı.

En sonunda.

Erkekler asla ona hayır dememişti. Gabriel'in sade ve çekingen karısına karşın o bir erkekti. Birkaç kez cinsel ilişkiye girmişler sonra kendi ayrı yollarına gitmişlerdi. Baştan çıkarma başarısının yüzde yüz olduğunu bilmenin memnuniyeti vardı.

Kapının vurulma sesi odada yankılandı

Christa coşkusunu saklamaya çalışarak, çoraplarının çizgisini düzeltti ve kapıyı doğru yürüdü.

Bölüm Onsekiz

"Harikasın," diye fısıldadı Gabriel, parmaklarını omurgasında aşağı, yukarı tembel tembel gezdirerek.

Yüzünü gizleyerek yastığa sarıldı. Karnının üzerine yatarken, sırtı mükemmel bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Omuzunun eğimini öpmek için eğilmeden önce, Gabriel endişeyle karısının utangaçlığını izledi.

"Sevgilim?"

"Teşekkür ederim." Julia bir parça döndü, gözleri onunkilerle buluştu.

"Bu pozisyon hakkında ne düşünüyorsun?" Gabriel, iki gamzesi üzerinde durarak avucunu karısının dümdüz sırtına bastırdı

"Bundan hoşlandım."

"Acaba?"

"Kısıtlamalar yok."

"O zaman neden çekiniyorsun?"

Omuzlarını silkti.

Gabriel onu yana döndürdü. "Güvendesin. Söz veriyorum, kollarımda ve yatağımda güvendesin. Her zaman."

Parmağını karısının çenesine koyup yukarı kaldırdı.

"Konuş benimle."

Julia gözlerini kaçırdı. "Eski konuları getirmeyi istemiyorum ama bazen endişeleniyorum."

"Ne hakkında?"

"Sana karşı yeterince cüretkâr değilim, diye endişeleniyorum."

O kadar ciddi görünmeseydi, Gabriel gülecekti. Ciddi görünmek için kendini zorladı.

"Bu, geçen birkaç saat sonrasında garip bir endişe." Avucu sırtının kavisinde durdu, ancak bastırma dürtüsüne direndi.

Julia ağzından bir tutam saçı üfledi. "Bunu anlatman için sana bir şans vermedim, ama Christa öğle yemeğinden önce beni bir köşeye sıkıştırdı."

Gabriel'in gözlerinde şimşekler çaktı. "Yataktayken, bu adı duymak istemiyorum."

Julia, parlak saçları değecek şekilde burnunu onun göğsüne sürttü. "Özür dilerim."

"Ne söyledi?"

"Senin cüretkâr birini hak ettiğini söyledi."

"Onun zehirli saçmalıklarını dinlemek yok."

"Ona, senin aşkı hak ettiğini ve benim de bunu sana verdiğimi söyledim."

"Bu kesinlikle doğru." Elini omurgasından boynuna kaydırdı ve yavaşça masaj yapmaya başladı. "Öyleyse neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü seni elimde tutmak istiyorum."

Gabriel elinde olmadan güldü. "O zaman, sevgilim, korkarım bir rekabet içindeyiz, çünkü ben de seni alıkoymak için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Güzel." Julia, onun kollarının arasına daha da sokuldu.

"Senden önce yaşadığım, tekrarlamak istemediğim bazı maceralarım vardır."

Julia, Profesör Pain'i düşünerek yüzünü buruşturdu.

Gabriel'in serçe parmağı boyun kavisinde yukarı aşağı, yukarı aşağı dolaşırken yavaşça fısıldadı. "Eğer aynı şekilde hissedersen, diğer maceraları keşfetmeye istekli olacağım. Yatağımız zevke uygun. En büyük endişem senin haz duyman ve seninle birlikte zevk almam, hiçbir şekilde seni harcamadan. Eğer bana hayır dersen, seni terk etmeyeceğim konusunda da endişelenmen gerekmiyor. Her zaman hayır da diyebilirsin. Anladın mı?"

"Evet." Julia derin bir nefes aldı.

"Eğer bir şey önerdiysem yeni, ve bunu denemeyi istemediğine karar verdiysen sorun değil."

"Gerçekten mi?" Büyük gözleri, kocasmınkileri aradı.

Dudaklarının kenarı yukarı kalktı. "Fikrini değiştirmeden seni baştan çıkarmalıyım ancak isteksiz bir kadınla yatmaktan daha rahatsız edici birkaç şey düşünebilirim."

Gabriel başparmağıyla karısının yanağının kavisini okşadı.

"Ayrıca, gözlerinin içine bakarak senin durumunda, rahatsızlık veya pişmanlık görmekten daha acı hiçbir şey düşünemiyorum."

Gabriel dudaklarını bir araya getirdi ve her ikisi de bir anda sarılmalarının tatlılığında kayboldular.

"Hala çekingen hissediyor musun?" Onun yüz ifadesini görebilmek için geri çekildi.

"Hayır." Julia bacaklarını birbirine bastırdı. "Fakat aklında ne tür cinsel maceralar olduğunu merak ediyorum."

"İnan bana, Julianne, Sana göstereceğim." Gabriel, Julia'nm kollarını başının üstünde bağlamadan önce onu sırt üstü devirdi ve dudakları boğazı boyunca fısıldadı.

&

Ertesi sabah, Emersonlar erken kalkıp Ashmolean Müzesini gezme niyetlerine rağmen geç uyandılar. Banyoya gitmeden önce Julia'yı öperek, yataktan ilk çıkan Gabriel'di.

Duş alıp tıraş olduktan sonra, sadece gözlükleri ve bir havluyla yatak odasına girdi. Julia hala uyuyordu.

Tatmin duygusuyla karısını izledi. Kesinlikle dün gece olağanüstü orgazm dizisi sonucunda Julia çok yorulmuştu..

Göğsü gururla kabardı.

Gabriel göre, karısının daha önce hiç yapmadığı faaliyetlere onu başlatmaya harcanan bir gece olmuştu. İlkel bir sahiplenmeden kendini alamadı, ona öğreten biri olduğunu hissetti onun duyduğu zevki paylaşan biri olarak.

Fakat sahiplenmesi, Julia'nın ona ne kadar güvendiğinin farkına vararak, hassasiyetle tavlamaydı.

Çiftleşmeleri her zaman tutkulu, her zaman sevgi doluydu. Gabriel, birlikte olduklarında herhangi bir tereddüt işaretinde derhal müdahale etmek için bıkıp usanmadan onu izliyordu.

Ve Julia'nın, onun yatağında emniyette olduğunu, kendini özgürce verdiğini bilerek.

Seks tamamen tüketebilir. Gabriel bunu biliyordu ve bir zamanlar, bir hayvan gibi bir tuzakta yakalanıp tüketilmişti. Her şeyi bir kenara itmenin günahını hissettiğinde hatta karısıyla birlikte olduğu zamanları da biliyordu, bu yüzden Julia'nın içinde kendini bulabildi.

Julia istekli ve tutkulu olabilirdi. Güvende olduğuna inanması Julia'yı cesur yaptı ve Gabriel'e olan tutkusu ise onu coşkulu bir sevgili yaptı. Julia'nın deneyimi, ona öğrettiği ile sınırlıydı, aslına bakılırsa Gabriel hiçte az olmayacak şekilde bundan gurur duyuyordu. Aralarındaki her cinsel birleşme sanki yeniliklerle doluymuş gibiydi.

Ürkütücü geçmişini aklına getirmeksizin, bu konular üzerine duygularını ona nasıl ileteceğini bilmiyordu ama karısı ve sevgilileri arasındaki fark belliydi ve onu ne kadar mutlu ettiğini, yaptıkları kadar sözleriyle de belli etmek istiyordu.

Dışarıda St. Augustine'in bilgeliğini takip ederlerken, yatak odasının içinde farklıydı: *Aşk işte ne yapacaksın.*

(Önceki gece birkaç kere aşık olup dua etmişlerdi.)

Süprizlerinin kalıntılarına baktı—her ikisi için çilekler ve çikolatalı şekerlemeler, Julia için şampanya, onun için maden sodası. Önceki gece gayri ihtiyari masasmda gördüğü kapı görevlisi çok yardımcı olmuştu

Gabriel atılan giysilerini toplamaya başladı. Julia'nın tutucu elbisesinin altına giydiği korse ve küçük külota gülümseyerek, ilk önce onun eşyalarını astı. Julia doğuştan gelen tevazusunu hiç kaybetmeksizin, kocasında nasıl ümitler uyandıracağını biliyordu.

Bunları düşünürken ceplerini boşaltarak kendi takımını da astı. Beyaz bir şey hafifçe yere düştü.

Almak için eğildi. Bu kitap harfleriyle basılmış bir kartvizitti.

Christa Peterson, M.A.
Doktora Öğrencisi
Columbia Üniversitesi
İtalyanca Bölümü
Email: cp24@columbia.edu
Tel. (212) 458-2124

Gabriel kartvizite nefretle baktı. Kartın arka yüzünde, bir kadın elinde eğik yazılmış yazıyı gördü,

Malmaison Otel, Oda 209.
Bu gece.

Gabriel bir küfürle, kartı buruşturdu ve çöp sepetine fırlattı.

Christa önceki gün ceketinin cebine sokmuş olmalıydı. Şüphesiz, kadın baştan çıkarmayı önceden planlayarak, Gabriel'i görmeden önce kartın üzerini yazmıştı. Belki de, sadece bu amaç için Oxford'a seyahat bile etmişti.

Bu açıklama göz önüne alındığında, kadının davranışı çok mantıklı geliyordu. Mimlediği Gabriel idi, Julia değildi. Gabriel'in karısını koruma isteğini kullanarak dikkatli bir şekilde onu tuzağa düşürmeyi hesaplamak, Christa'nin çirkin eylemleriydi.

Tabii ki bunlar, Julia'nın kocasını elinde tutamayacağını varsayan ve onunla alay eden Christa'ni durdurmazdı.

Midesi bulanıyordu.

Gabriel, Julia uyurken yüzünün profiline bakarak yatağa doğru yürüdü. Muazzam zevkli ve Christa'nin onlardan uzak durmasını diledikleri geceden keyif almışlardı.

Kadının şehveti, zina yapan ve onu karısından çalan biri olarak komplo kurarken kıskançlığa ve hainliğe dönmüştü.

Julia'nın bu kartı bulmaması iyi bir şey.

Neyse ki Julia bunun hakkında Gabriel ile karşı karşıya gelmek zorunda kalarak gitmemiş ve bütün çıplaklığıyla ruhunu Paul'e açmamıştı.

Gabriel'in omurgasında yukarıdan aşağıya doğru bir ürperti dolaştı. Julianne'nin tomurcuklanan kariyeri değerliydi. Gabriel'in evliliği de değerliydi. Ve herhangi birinin ya da bir şeyin bunları tehdit etmesine izin vermeyecekti.

Cep telefonunu aldı, avukatı John Green'in numaralarını çevirerek uzun adımlarla banyoya geri döndü.

Oxford Kalesi'nde, Malmaison Otelin'deki Christa, banyo aynasının önünde duruyordu. Titreyen elini, derisinde yarılan yerin üzerinde gezdirerek dudağına götürdü. Yanağında ve adamın parmaklarının etini kazıdığı izlerde oluşan morluğu incelerken yavaşça irkildi.

Christa korkunç görünüyordu.

Önceki gece odasının kapısını, Profesör Emerson'u görme beklentisiyle açmıştı. Onun yerine kapıda sarhoş ve öfkeli Giuseppe duruyordu.

Adam onu iterek içeri girmiş ve Amerika'da akademik bir pozisyonun ona maliyetinin ne kadar olacağı hakkında atıp tutarak kapıyı kilitlemişti. İtalyanca atıp tutmalarını ağzında geveliyordu.

Christa ona soru sorduğunda, ödemesini kendisinin yaptığı otel odasında, kimi baştan çıkartmaya çalıştığını öğrenmek için ısrar ederken saldırganlığı daha da artmıştı.

İster istemez Gabriel'in adını söylemişti, adam elinin tersiyle ona vuruyordu.

Christa daha önce hiç dövülmemişti. Dün gece ve bu sabah eskiden hiç yaşamadığı birçok şey vardı. Bacaklarının arasına, etindeki ince sıyrıklara baktı. Christa razı olamazdı.

Bunların hiçbirisine göz yumamazdı.

Giuseppe'nin önceki sevecenliği tamamen yok olmuştu. Adam öfke içinde, kumaşları onun bedeninden sökercesine çıkarmış ve yatmaya zorlamıştı.

Giuseppe ona ve Gabriel'e küfrederken, ona isimler takmış ve Christa mücadele ettiğinde ona tekrar vurmuştu.

Christa midesindekileri boşaltırken, saldırıyı hatırlayarak tuvalete doğru sendeledi. Kusması bittiğinde tezgâha yaslandı ve bir bardak su içti.

Kontrolün kendisinde olduğunu düşündü. Kiminle seks yapacağına ve karşılığında onların, ona ne vermeleri gerektiğine o karar veriyordu. O, yeri geldiğinde sevgililerini reddeden biriydi ancak dün gece kontrol onun elinden alınmıştı.

Giuseppe bundan daha fazlasını almıştı. Zihninde öfkeli, hüsranı yansıtan gözyaşlarıyla savaştı.

Adamın hala uyuduğuna emin olmak için geri yatak odasına süzüldü.

Alçak horlama sesini duyduğunda vaktin geldiğini anladı.

Aceleyle, renkleri ve biçimlerinin birbirine uyum sağlamasına bakmaksızın birkaç kıyafet çıkardı. Dün geceki yırtık iç çamaşırlarının kalıntılarını yerde bırakarak, eşyalarını valizinin içine fırlattı

Yataktan bir nefes alma sesi duyunca eğilerek döndü, dehşete kapılmıştı.

Giuseppe bir şeyler mırıldanıyordu ve horlaması tekrar başlamıştı.

Christa çantası ile pasaportunun yeri buldu ve mantosuyla birlikte onları da çabucak aldı. Baume & Mercier saatinin komodinin üzerinde durduğunu fark ettiğinde, neredeyse kapıya varmıştı. Saat adamın başından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Christa onu almak istiyordu. Duygusal nedenlerden dolayı saat çok değerliydi.

Yatağa yaklaşırken, Pacciani'nin düzensiz nefes alışı arttı.

Ağzından bir inilti çıktı ve Christa'ya doğru yuvarlandı.

Christa arkasına bakmadan kapıya koşup açtı ve sessizce kapattı.

Saati arkasında bırakmıştı.

Onu tren istasyonuna götürecek taksiye binerken, intikamının planlarını yapmaya başlamıştı.

Profesör Gabriel O. Emerson ile genç karısı Julianne ile ilgili düşüncelerin hepsi aklından akıp gitmişti.

Bölüm Ondokuz

"Özür dilerim, Toronto'daki mezuniyetine katılamadım." Randolph Hotel'den caddenin karşısındaki Ashmolean Müzesi'ni keşfederlerken Gabriel, Julia'nın elini tuttu.

"Seni aradım. Orada olmak istediğinden çok emindim."

"Seninle aynı salonda olamadım ve senin için gelemedim. Jeremy ve Dean Aras'ın önünde bunu yapmak . . ." Gabriel kafasını salladı. "Bir sonraki mezuniyetine geleceğim."

"Söz mü?"

"Kesinlikle."

Julia dudakları birbirine değmesi için uzandı. "Teşekkür ederim."

Müzenin içinde, sergilenen bazı öğelere hayranlıkla durarak yürümeye devam ettiler. St. Lucy'nin bir ortaçağ tablosunun görüntülendiği bir panonun önünde durduklarında, Julia'ya Rachel'i hatırlattı.

"Ablan bana bir e-posta gönderdi. Konferansımın nasıl gittiğini soruyordu."

"Hamile mi?"

"Söylemedi. Eğer o hamile değilse, bu denememekten değildir."

Gabriel burnunu kırıştırdı. "Bu tür görüntüye ihtiyacım yok."

"Rachel'in de senin bu tür görüntüne ihtiyacı olmadığına eminim. Fakat ilişkimizi dört dörtlük yaptığımızda neredeyse benim kadar mutluydu."

"Bunu inanması zor buluyorum," diye fısıldadı, karanlık bir köşede onu kollarının arasına çekerken.

"İşçi Bayramı Hafta sonunda bizi Cambridge'de ziyaret etmek için arayacağını söyledi."

"Sus şimdi. Seni öpmeye çalışıyorum."

Julia güldü. "Sadece bir dakika. Yapamıyorum."

"Çabuk ol," Gabriel dudaklarını onun bir santim yakınına getirerek somurttu.

"Bu önemli." Kocasına azarlayıcı bir bakış attı. "Rachel ve Aaron, Assisi'de onlar için mum yakmamızı istediler. Bebek sahibi olsunlar diye bizim dua etmemizi istediler."

"Richard'ın dualarının benimkinden daha etkili olacağını düşünüyorum. Her ne kadar bir şey için daha hala dua ediyor olsam da."

Gabriel gözlerinde parlayan umut pırıltılarını gizleyemedi, sanki cevaplanmamış duası umutsuzca istediği bir hazineydi.

Julia değişikliği fark etti ama hiçbir şey söylemedi. Önceki gün akademik toplum içinde, onun zaferle çıkması kutlanmıştı. Şimdi ise, Gabriel çocuk sahibi olmayı ima ediyordu. Her nedense, kocasının gözlerindeki umut içini acıtarak onu rahatsız ediyordu.

Gözlerindeki ışık soldu.

"Niçin bana öyle bakıyorsun?" Gabriel kollarının arasından onu serbest bıraktı.

"Ne gibi?"

"Benden iğreniyormuş gibi."

"İğrenmiyorum ." Julia zorla gülümsedi.

"Benden bir çocuk sahibi olma düşüncesi bu kadar iğrenç mi?" Gabriel'in yüz hatları sertleşti.

"Elbette ki hayır." dedi Julia kocasının ellerini tutarak."Konferans sunumları ve yüksek lisansa odaklanmak yerine çocuklar hakkında düşünmek bana zor geliyor."

"Bu bir öneri olarak kabul et ya da etme.Hayallerini kurban etmeye asla zorlamam seni. Sanırım bunu sana yeterince ustalıkla gösterebildim." Sesi buz gibiydi.

"Hatırlarsan senin kurbanın ikimize de bir dolu acı çektirdi."

"Mesaj alındı." Adam kadının elini bıraktı ve koridoru işaret etti.

"Gidelim mi?"

"Gabriel." Kadın elini hafifçe adamınkine dokundurdu. "Sana evli olmadan önce seninle mavi gözlü küçük oğlanlara sahip olduğumuzu düşünmenin beni ne kadar mutlu ettiğini söylemiştim. Hala da öyle."

"O zaman neden bununla ilgili konuşamıyoruz? Tanrım, Julianne. Afrika'ya gidiyor olsaydık bununla ilgili konuşurduk. Ev yaptırıyor olsaydık bununla ilgili konuşurduk. Neden çocuk sahibi olmakla ilgili konuşamıyoruz?"

"Çünkü sana hayır diyemiyorum, özellikle sen çok mutlu ve umutlu görünürken." Kadının gözleri doldu. "Senin ve hayallerinin arasında duran biri olma fikrine dayanamıyorum, buz kalpli bir cadı gibi."

"Aşkım," diye mırıldandı Gabriel, kadını kucakladı. "Hiçbir şey aklımdan daha uzak olamaz."

Adamın eli saçlarının altından kadının boynunu buldu ve yumuşakça okşadı.

"Bu konuşmayı yapmak için iyi bir yer değil burası, ama söz veriyorum seninle ilgili öyle bir şey düşünmüyorum. Sana bekleyeceğimi söyledim. Programını bitirmek istemeni anlıyorum. Dün seni izlerken, seninlebir daha gurur duyduğum zaman olduğunu hatırlamadım. Mükemmeldin." Gabriel dudaklarını kadının kulaklarının hemen altına bastırdı. "Aile konusunu gündeme getirdiğimde yemin ederim ki sana baskı yapmaya çalışmıyorum. Basitçe beni mutlu eden bir konudan bahsediyorum, seni de mutlu edeceğini umarak. Şimdiki zamanı değiştirmeden gelecek hakkında konuşup planlar yapabiliriz. Bir aile başlatmak önemli bir karar, özellikle geçmişimiz göz önünde bulundurulduğunda. Konu hakkında düşündüğünü biliyorum. Sana basitçe konu hakkında konuşmak istediğimi söylüyorum ama kesinlikle şimdi konuşmak zorunda değiliz. Dersinin hemen sonrasında bunu gündeme getirdiğim için özür dilerim. Yalnızca bana bir gün konuşacağımıza dair söz ver, en genel haliyle bile olsa."

"Tabii ki Gabriel. Sadece bu konu beni endişelendiriyor."

"O zaman konuyu açmak için daha iyi bir yol bulmam ve senin üzerine atmamam gerek. Ama kendine bir daha asla buz kalpli ya da cadı gibi kelimeler yakıştırdığını duymak istemiyorum." Kadınla göz teması kurmak için kendisini geri çekti. "Her iki tanım da sana uymuyor ve karımla ilgili kimsenin böyle konuşmasına izin vermem."

Julia başını salladı.

"İyi." Gabriel kadının elini tuttu ve yürümeye başladı. "Şimdi, hatırladığım kadarıyla bana Rachel'in emailinden bahsediyordun."

"Kelimesi kelimesine 'Bütün şanslarımı çağırıyorum. Hristiyanları, Müslümanları, Yahudileri ve hatta bir Zoroastrianı bana dua etmesi için ikna ettim."

Gabriel şaşırmış görünüyordu. "Rachel bir Zoroastrian mı tanıyor? Bu nasıl mümkün olabilir? Dünya çapında ikiyüz binden az Zoroastrian var."

"Zoroastrian bir kadınla birlikte çalışıyor. Ne kadar Zoroastrian olduğunu nereden biliyorsun?"

"Wiki'ye baktım."

Gabriel kadına ağırbaşlı bir şekilde baktı sonra da ona muzipçe güldü.

"Wikipedia'da okuduğun hiçbir şeye güvenme Profesör."

"Kendim daha iyi söyleyemezdim Bayan Emerson. Birisi benim hakkımda lanet olası sitede bir yazı yazmıştı ve içerik şok ediciydi. *Wikibecericiler.*"

Gabriel kadını nazikçe ama sertçe öperken yakınlarda birinin boğazını temizlediğini duydu.

Bir güvenlik görevlisi iki metre uzakta duruyordu.

"Devam edin." Adam onlara bakıyordu.

"Affedersiniz." Gabriel kollarını Julia'nın beline sarıp bitişik odaya sıvışırken, sesi özür dilemekten uzak geliyordu,

"Daha fazla sağduyulu olmamız gerekiyor." Julia yüzünün kızardığını hissetmesine rağmen, gezilerine devam ettiler.

"Karanlık bir köşe bulmamız gerekiyor." Gabriel kışkırtıcı bir biçimde ona bakınca, Julia renkten renge girdiğini hissetti.

" John Green'den Christa'ne bir ihtar mektubu göndermesini istedim."

Gabriel onu koridora yöneltti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"John gönderdi. Bu bir uyarı ateşi. İftirayı tolere etmeyeceğimizi hatırlatıyoruz sadece. O kadın bizim için bir tehdit."

Julia derin bir nefes aldı ve yavaşça bırakmadan önce bir süre tuttu. "Konferans beklediğimden daha iyi geçti."

Kadının elini dudaklarına götürdü. "Sıradışıydın."

"Yani belki de iftira bizim düşündüğümüz kadar korkutucu değildir."

"İftira her zaman korkutucudur. Shakespeare'in şu satırlarını bilmez misin?

Othello:

" ' Çantamı çalan çöp çalmıştır...
Ama benden benim iyi adımı aşıran
Beni onu zenginleştiren bir şey için soymamış
Ve aslında onun yerine beni fakirleştirmiştir.'"

"Bu alıntıyı daha önce duyduğumu hatırlıyorum. Ama gerçekten Christa'nın bizim hakkımızda dedikodu yapmasını durdurabilecek misin?"

Gabriel pes ederek ona baktı. "Bilmiyorum. Ama konferanstaki davranışlarına bakınca denemem gerekti."

Bölüm Yirmi

Temmuz 2011
Minneapolis, Minnesota

Paulina Gruscheva'in el yazısı, kadının kendisi gibi, cüretkar ve sofistike idi.

Krem rengi pahalı zarf üzerine, Montblanc dolma kalem ile siyah mürekkep eğimli, gösterişli hareketlerle akıtılarak yazılmıştı.

Kadın onun adresini aramak zorunda kalmıştı. Mucizevî bir şekilde, onu Cambridge telefon rehberinde bulmuştu.

Yazdığı harflere ve rakamlara bakarken, mükemmel özelliklerine karşı yüzünde memnun bir gülümseme yayıldı

Daha sonra zarfı kapattı ve postaneye götürmek için hazırlandı.

Adama sürpriz olacaktı.

Bölüm Yirmibir

Temmuz 2011
İtalya

Julia ile Gabriel birkaç gün sonra Katherine, Paul ve Oxford'a veda ettiler. Özellikle Paul'un son kelimeleri arkadaşını tanıyan ve bunların yanlış şeyler olduğunu bilen Julia'ya garip gelmişti.

Ancak Julia bununla ilgili onunla konuşmak istediğinde Paul sadece tezi üzerine kaygılarından bahsetmişti.

Veda etmek için Paul'e sarıldığında, adam Julia'yı sıkıca ve biraz da uzun tutmuştu. Julia bağlantılarını koparmamayı söyleyince, Paul başını sallamış ancak kabul etmemişti. Julia, Paul'un sadece eski dostluklarına özlem duyduğu konusunda kendini telkin ederek onun davranışını mazur görmeye çalışmıştı.

Gabriel onları biraz yalnız bırakmaya çalışırken, Julia ile ilgili Paul'de ki değişimi fark etmeden dikkatini Katherine 'e vermişti.

Paul'un rahatsızlığını görmekten ya da Julia'nın iyiliği için mutlu ve huzurlu görünmeye çalışmaktan hiç keyif almamıştı.

Emersonlar Roma'yı gezerek Gabriel'in Temmuzun onyedisindeki doğum gününü Vatikan Müzesi'nde özel bir turla kutladılar. Ne yazık ki şok edici bir şekilde müze seksi olmamıştı.

(Gabriel bile Julia'yla Vatikan içindeyken kendisini şımartmak için buna istek duymamıştı.)

Birkaç gün boyunca Assisi'yi gezdiler, St. Francis mahzen mezarında mum yakıp dua ettiler. Gabriel ve Julia'nın dualarının içeriğini itiraf etmedikleri halde, birbirleri ve evlilikleri için, ayrıca ileride bir çocuk armağanı için de dua ettikleri anlaşılmaktaydı.

Gabriel iyilik ve cesaret dilerken, Julia da bu dualara, akıllılık ve dayanma gücüne yönelik kendi dileklerini ekledi. Her ikisi de, onların bir bebek sahibi olma girişimlerini Tanrı'nın kutsamasını dileyerek, Rachel ve Aaron adına dua ettiler.

Dolayısıyla temmuzun sonunda, Todi yakınlarında bir Umbrian köyündeki evlerine vardılar. Ev, karışık meyve ağacı bahçesinin ve bir kenarı lavantalarla sınırlandırılmış övünülecek kapalı bir yüzme havuzunun yanında konumlanmıştı. Julia'nın yatak çarşaflarının arasına yerleştirdiği birkaç dal kokulu çiçek, havaya parfüm kokusu yaymıştı. Gabriel gitmişti. Gökyüzüne yükselen güneş, balkon penceresinden geçerek ışık saçıyordu. Gabriel'in yokluğu ya da onun tarafındaki çarşafların serinliği Julia'yı şaşırtmamıştı.

Lavanta ile karışmış Aramis kokusunu hala muhafaza eden yastığa sarılınca el yazısıyla bir not buldu

Günaydın sevgilim.
Uyandırmak için kıyamadım, çok güzel uyuyordun.
Pazardan birkaç şey almak için Todi'ye gidiyorum.
Bir şeye ihtiyacın olursa beni cep telefonumdan ara.
Seni seviyorum,
G.
NOT: Nefes kesiyorsun.

Julia gülümsedi. Gabriel'in onun için yazdığı saymakla bitmeyen diğerlerinin aksine, bu basit bir nottu. Fakat alt köşede, neredeyse sonradan aklına gelmişçesine kabataslak onu çizmişti. Bu, o uyurken bir kalemle çizime aktarılmış onun küçük profiliydi. Onun hemen altına *benim Beatrice'im* diye yazmıştı.

Julia, kocasının hatırı sayılır maharetlerini ortaya çıkaran elle ilgili yeteneklerinin çokluğuna rağmen onun kalemle çizim yeteneği olduğunu bilmiyordu. Eskiz oldukça iyiydi. Julia onu çerçeveletmek istedi.

Çıplak ayaklarını yere sarkıttı, temkinli bir şekilde klozete doğru yürürken hala gülümsüyordu. Kıyafetlerini giyinmek içinden gelmedi. Bu yüzden Gabriel'in gömleklerinden birini alıp üzerine geçirdi, komodin çekmecelerinden birinde çorap aramadan önce, düğmelerin sadece bir kaçını iliklediği.

Alt kattan Gabriel'in çağıran sesini duydu. Coşkulu bir halde, merdivenlerden aşağıya hızla indi ve mutfağa yöneldi.

"Merhaba." Gabriel yiyecekleri tezgâhın üzerine dizerken onu alnından öptü.

"Çok güzel görünüyorsun."

Elleri serbest kalınca, onu kollarıyla yakalamadan önce, ilkin bir yanağına daha sonra diğerine resmi bir öpücük kondurdu.

"İyi uyudun mu?" Dudakları karısının saçlarına değecek şekilde ilerledi.

"Çok iyi. Assisi'de kaldığımız ile dün gece arasında, aylardan beri ilk defa fazla uyuduğumu düşünüyorum." Julia ağzını onun adem elmasına bastırınca, sanki onu gıdıklamış gibi Gabriel irkildi. "Çizim için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Resim çizebildiğini bilmiyordum."

"Sevgilim, elimde olsa seni boyardım. *Parmaklarımla.*"

"Profesör bana sataşmayı bırak. Her zaman resim aklıma geliyor, Selinsgrove'de yerde ne yaptığımızı anımsıyorum. Ayrıca bu bana sıcak ve zahmetli geliyor." Şakacıktan surat astı..

"Bunu daha sonra göreceğim, söz veriyorum." Gabriel muzipçe gülümseyerek, onu kollarından serbest bıraktı. "Çoraplarını beğendim."

Julia ayaklarına baktı ve onları gerdi.

"Baklava deseni seksi duruyor."

"Gerçekten. Bir zamanlar bir arkadaşım bana, baklava desenli kumaşın baştan çıkardığını söylemişti."

"Tuhaf arkadaşların var." Julia meyve kâsesinden bir üzüm koparıp yerken, başını salladı.

Gabriel göz ucuyla onu izleyerek yiyecekleri ambalajlarından çıkarmaya başladı. "Seni mutlu görüyorum."

Julia kendini tezgâhın üzerine çekti ve bacaklarını ileri geri sallamaya başladı.

"Öyleyim. Konferans bitti; Roma ve Assis'de harika vakit geçirdik.

Kocama aşığım ve onunla birlikte bu harika evi paylaşıyorum. Evrendeki en şanslı kadın benim."

Gabriel'in kaşları yukarı kalktı. "Evrende? Hmmm. Eminim ki, galaksinin bitişikteki sakinleri bunu duyduklarına üzüleceklerdir."

Julia şakacıktan, baklava desenine sarılı ayağı ile onu dürttü. "İneğin tekisin."

Gabriel ona döndü ve ayağını yakalayıp bacağını omuzunun yüksekliğine uzatana kadar yukarı çekti. Julia dengesini korumak için dirseklerinin üzerinde geriye dayandı.

"Sen bana ne dedin?" Öfkesi yapmacıktı ama safir mavisi gözleri parlıyordu.

"Şey, sen bir ineksin dedim."

Tek kaşını kaldırdı.

"Oh, gerçekten mi? Bir inek *bunu* yapabilir mi?" Gabriel, Julia'nın ayağının üst kısmının kenarlarını okşamak için parmaklarını ustalıkla kullandı.

Julia zevk duygusuyla içini çektiğinde, Gabriel onun çoraplarını çıkartıp omzunun üzerinden savurdu.

"Bir bakalım, sanki seni tamamen ısıtıp rahatını kaçırmadan elde edebiliriz, gidelim mi?" Sesi alçalmıştı ve bu Julia'yı titretiyordu.

Elini karısının bacağının üzerine kaydırdı, Julia inleyene kadar dizinin arkasıyla oynadı.

"Julianne," diye homurdandı Gabriel, gözleri dans ederken.

"E-evet?"

"Külot giymemişsin."

Tek bir parmağıyla, karısının iç uyluğunun uzunluğuna azimli bir ritimle yukarı aşağı okşayarak gitti ve tekrar geri geldi. .

Korunmasız yerine onun parmağı yaklaşırken, Julia oldukça hızlı nefes almaya başladı.

"İnekler sevişmelerindeki becerileriyle tanınmazlar." Gabriel elini geri çekti ve işaret parmağını onun ağzına yaklaştırdı.

Julia dudaklarını ayırınca, Gabriel parmağını içeriye bastırdı. Onun parmağını bırakmadan önce ağzını kapatıp hafifçe emdi.

Gabriel, üst uyluğunun içini okşamak için artık nemli olan parmağını kullanmadan önce ona göz kırptı.

"Bir inek bunu yapmayı bilebilir mi?" Eğildi ve parmağı ile bıraktığı ıslaklık izi boyunca üflemeye başladı.

Julia titredikçe, günahkârca gülümsedi ve aynı ize burnunu sürttü.

Tekrar ayağa kalktı, büyük bir arzuyla onu öptü ve sonra geri çekildi

Julia itiraz etmeye vakit bulamadan, onun önünde dizlerinin üzerine düştü.

"Hmmmm," dedi, tekrar omuzunun üzerine koymak için Julia'nın bacaklarını hareket ettirirken. "Bu tezgâhın yüksekliği mükemmel görünüyor. Galiba bu evrendeki en şanslı kadın gerçekten sensin."

Bölüm Yirmiiki

Ertesi gece Julia gece yarısı uyandı ve banyoya gitti. Geri döndüğünde, yatakta yer değiştiren Gabriel'in dudaklarından birkaç boğuk kelime döküldüğünü duydu.

Bu şaşırtıcı değildi. Gabriel genellikle derin uyuyan biriydi fakat sıçradığı, bir yandan öbür yana döndüğü geceler hiç uykusunda konuşmamıştı.

Genellikle Julia bundan rahatsız olmuyordu. Ancak bu akşam, Gabriel küfrederek yatakta çırpınmaya başlamıştı.

Hemen onun yanına gitti. "Gabriel?"

Gabriel tuhaf hareketlerine ve uyuşturucu anlarında olduğu gibi sıçramalarına devam ediyordu.

Julia lambayı açtı. "Gabriel?"

Gabriel mırıldandı. Sonra birdenbire kurtulana kadar güreşip, sağa sola sallanarak yatak örtüsünü yırttı.

Gözlerini açmayı denedi ve nefes nefese yatağa oturdu.

"İyi misin?" Julia alçak sesle konuşarak mesafesini korumaya karar verdi.

Gabriel ona baktı, şaşırmıştı ve göğsünü tutuyordu.

"Kalbin mi? Nefes alabiliyor musun?"

"Kabus." Sesi çatallaşmıştı.

"Sana içecek getireyim." Julia banyoya geri döndü ve bulduğu bir bardağa musluktan su doldurup getirdi. Gabriel hiçbir şey söylemeden aldı.

Julia yatağın kenarına oturdu ve bekledi, onu yakından izliyordu.

"Kâbusun neyle ilgiliydi?"

Gabriel suyunu bitirdi ve bardağı komodinin üzerine koydu.

"Bana bir dakika ver."

Julia onun koyu renk saçlarını alnından geriye itmek istedi ancak onun güzel bir davranış beklediğini zannetmiyordu.

Mavi gözlerini Julia'nın arkasındaki duvara sabitlemeden önce kırpıştırdı.

"Biyolojik ailem."

"Oh, tatlım." Julia ona sarılmak için uzandı fakat Gabriel sertleşti. Julia bir an durakladı sonra yatağın kenarına gitti. Gabriel kıpırdamıyordu. Işığı söndürme zahmetine bile katlanmadan sırtını yatak başlığına dayayarak oturmaya devam etti.

Julia çarşafların altından ona doğru kaydı. Onu rahatlatmak istiyordu. Fakat kocasının çevresindeki hava garip bir enerjiyle yüklenmişti.

Gabriel dokunulmasını istemiyordu. Julia gözlerini kapattı, karanlığın içinden onun sesi geldiğinde neredeyse uykuya dalıyordu.

"Brooklyn'de eski apartmanımızda annemle birlikteydim. Onunla babamın tartışmalarını duyabiliyordum."

Julia'nın gözleri aniden açıldı.

"Bir şangırtı duydum. Annemin ağladığını duydum. Mutfağa koştum."

"O iyi miydi?"

"Yere diz çökmüştü. Babam bağırarak onun tepesinde duruyordu.

Yumruklarımla ona vurdum. Geri bana bağırdı. Beni itti ve ön kapıya gitti. Annem terk etme diye yalvarıp arkasından sürünüyordu."

Gabriel'in karanlık gözleri kıvılcım saçıyor, öfke yakışıklı yüz hatlarını bozuyordu.

"Kahrolası piç," diye tükürdü.

"Tatlım," diye mırıldandı Julia. Elini çarşafın arasından kaydırarak onun kalçasına dokundu.

"Ondan nefret ediyorum. Öleli yıllar oldu, yine de mezarının yerini bilsem onun üstüne işemek istiyorum."

Julia avucunu onun kalçasına bastırdı.

"Üzgünüm."

Gabriel yanıt vermeyince, yatıştırıcı anlamında yumuşak bir hareketle tenini okşadı.

"Anneme vuruyordu. Annemi baştan çıkardı ve bizi terk etti, bu yeterince kötüydü. Ama pislik anneme vuruyordu."

"Gabriel," diye fısıldadı. "Bu sadece bir rüyaydı."

Gabriel başını salladı, hala boşluğa bakıyordu.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Julia kıpırdamadı. "Sen gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gabriel parmaklarını göz çukurlarına bastırarak gözlerini kapattı.

"Onların ilk kez kavga ettiklerini ya da benim ilk kez müdahale ettiğimi düşünmüyorum."

"Kaç yaşındaydın?"

"Küçük. Beş veya altı. Bilmiyorum."

"Annesini savunan cesur bir çocuktun."

Gabriel ellerini kucağına bıraktı.

"Hiçbir işe yaramadı. O annemi kırdı. Sana vuran bir adamın arkasından süründüğünü hayal edebiliyor musun? Oğlunun önünde?"

"Annen onu sevmiş olmalı."

"Bahane yapma," diye tersledi.

"Gabriel, bana bak." Sesi nazikti.

Alev alev yanan gözlerini ona doğru çevirdi.

"Ben Simon'la birlikte kaldım," diye sessizce belirtti.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı ve gözlerindeki yangın yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Annemi tanımıyorum. Ancak Simon'la birlikteyken kafamın nasıl allak bullak olduğunu biliyorum."

"Bu farklıydı. Sen gençtin."

"Sen olduğunda annenin çok yaşlı olduğunu hayal bile edemiyorum. Kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum," diye dayattı.

"O adamı sevdiğini düşünüyordu. Ondan bir çocuğu vardı."

"Adam evliydi."

Julia sarındığı çarşafla birlikte kıpırdandı. "Geçmişimizi değiştiremeyiz. Geleceği ise tümüyle değiştirebiliriz."

"Seni uyandırdım, özür dilerim." Gabriel onun saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Uyandırmadın."

Gabriel onun yüzünü görmek için geri çekildi. "Oh, gerçekten mi?"

"Bir kadın sorunuyla ilgilenmem gerekiyordu."

Bir an sonra, yüz ifadesi anladığını onayladı. "Oh. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum ama geçecektir."

"Daha öncesinde biraz hassas göründüğünü düşünmüştüm." Gabriel bir elini, onun göğüsleri üzerinde gezdirdi.

Julia onun elini yakaladı ve onu durdurdu.

"Kâbusun için üzüldüm."

Gabriel uzanarak ışığı kapattı. Daha sonra örtünün altında onun yanına kaydı.

Julia, onun çenesini sıktığını ve dişlerini bir araya getirdiğini duyabiliyordu.

"Gerçekten onun bir kâbus değil de bir anı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bazı zamanlar, anlatamam," diye itiraf etti.

"Bu daha öncede oldu mu?"

"Zaman zaman. Uzun zaman oldu."

"Sen bana hiçbir şey söylemedin."

"Tartışmak istediğim bir şey değil bu, Julianne. En iyi ihtimalle çocukluk anılarım belirsiz. Ayrıca ne hatırlıyorsam unutmaya çalışıyorum."

"Onlarla ilgili Dr. Townsend ile konuştun mu?"

"Kısaca, evet." Gabriel parmak uçlarını dalgın dalgın Julia'nın sırtında gezdirdi. "Ailem hakkında çok az şey biliyorum.."

"Ailene duyduğun öfkeyi anlayabiliyorum. Ancak hayata tutunmak için sağlıklı bir şey değil."

"Bunu ben de biliyorum." Gabriel ona dokunmayı bıraktı ve yan döndürerek onunla yüz yüze geldi. "Ailemin gömme dolabında korkunç iskeletler olabilir. Bunlara rağmen beni sevebilir misin?"

"Her şeye rağmen seni seviyorum, Gabriel. Sadece seni seviyorum."

Gabriel onun dudaklarını esir aldı ama sadece bir an için. Yatağın içinde gevşeyerek, örtülerin altında oynaştılar.

Tam uykuya dalmak üzereyken, kulağında Gabriel'in sesini duydu.

"Teşekkür ederim."

&

Ertesi sabah, Julia sıcaklık çok artmadan havuzun kenarında güneşleniyordu. Büyük güneş şapkası ile küçük mavi bir bikini giymişti. Evlenmeden önce, Belize'ye gezileri sırasında Gabriel bir bikini satın alması için onu ikna etmişti. Bikiniyi giymesi için birkaç sebebi vardı.

Julia önceki akşamı ve Gabriel'in kâbusunu tekrar düşündü.

Her ikisini de rahatsız etmişti. Gabriel'e yardım edemeyebilirdi ama onun anlattıklarını —döşemenin üzerindeki annesini, onu ve çocuğunu terk eden adamın arkasından sürünen—gözünde canlandırabiliyordu.Julia'nın dizlerinin üstünde olduğu görüntü gerçek ya da kurgu olsaydı, Gabriel'in yoğun antipatisini oluşturan hangi parça olurdu.Şimdi, evliliklerinin birkaç ayında bile bu Gabriel'in onaylamayacağı bir pozisyondu.

Belki de bu Paulina yüzündendir.

Julia irkildi. Gabriel'in eski sevgilisini ayrıca kaybettikleri çocu-

ğun annesini düşünmek hoşuna gitmemişti. Gabriel'in sakladığı bir şey vardı, o kadından bir yıldır haber almamıştı.

Julia işi oluruna bırakma eğilimindeydi.

Bacaklarının üzerine bir gölge düştü ve tepesinde duran kocasını görmek için güneş gözlüğünün üstünden baktı. Sadece siyah yüzücü mayosu giymişti ve elinde bir havlu taşıyordu.

Havluyu bir sandalyenin üzerine bırakıp havuza dalmadan önce onu öperken göğüs ve kol kasları dalgalandı. Su sıcaktı ve parlak Umbrian güneşinden gelen hoş bir soluklanmaydı.

Gabriel adeta suyun sessizliği içinde kendini kaybetmiş bir halde, turlar atarak yüzdü.

İleri geri ve ileri geri. Seks sırasında olduğu gibi, fiziksel egzersiz sırasında da hareketlerine odaklanarak, zihnindeki bütün endişe ve stresi hafifletebiliyordu.

Aktif olarak tümüyle düşünce ve kâbusunun etkisini bastırmıştı

Rüya bir anıdır diye ona söylenen bir önseziye tutunmuştu.

Hiçbir muhakeme onu tersine inandırmaya yetmemişti.

Böylece onun dikkatini düpedüz başka şeye—güneşi, etine değen suyu, kulaklarında sıçrayan suyun sesini, klor tadını, daha hızlı yüzmek için kendini iterken kaslarındaki olağanüstü yanmayı hissetmeye— yöneltiyordu.

Dönüşlerini, takla üzerine taklalarını sayarken sükûnetle yaptığı sabah yüzmesi aniden bir çığlıkla kesildi.

Gözleri Julia'yı arayarak derhal su yüzüne çıktı. O hala şezlongundaydı ama bacaklarını şezlongun kenarından sallamış kulağında iPhone'unu tutuyordu.

"*Ne* oldu?" Julia'nın sesi alışılmışın dışında tizdi.

Gabriel onu daha iyi görebilmek için gözlerini sildi.

"Şaka yapıyorsun." Ağzı bir karış açık duruyordu. "Ne zaman bekliyor?"

Gabriel merdivenlere doğru yüzdü ve tırmanarak havuzdan çıktı. Havlusunu aldı ve gözlerini Julia'dan ayırmadan kurulanmaya başladı.

"Hayır, mutluyum. İkiniz adına mutluyum. Sadece buna inanamıyorum." Şaşkın değilse ses tonu samimiydi, ancak beden dili gergindi.

Gabriel bir elini ona doğru salladı. "Kim o?" Telefonu işaret etti.

Babam, ağzının içinde mırıldandı.

Şimdi ağzı açık seyretme Gabriel'e geçmişti. Eğer sözleri Gabriel'in düşündüğü şey anlamına geliyorsa...

"Peki, düğün ne zaman?" Julia kaşlarını kaldırarak Gabriel'e baktı.

"Bilmiyorum. Onunla kararlaştırıp sana döneceğim. Vay be, baba.

Bu gerçekten ani oldu."

Julia güldü. "Evet, sizin için çok. Açıkça görülüyor."

Gabriel uzandı ve bir elini karısının omzuna koydu. Julia kendi eliyle onun elini örttü.

"Evet, tabii ki. Onu giyin." Julia durakladı. "Merhaba, Diane. Tebrikler."

Gabriel havluyla ikinci kez yüzünü sildi ve Julia'nın yanındaki şezlonga oturmak için ilerledi.

"Tabii ki orada olacağız. Sadece tarih problemini çözmemiz gerekiyor."

"Aynen öyle."

"Elbette. Tekrar tebrikler. Hoşçakal.

"Baba. İkinizin adına mutlu oldum.

"Evet, tabii ki. Hoşçakal."

Julia telefonu kapattı ve oturduğu yere yığıld. "Vay anasını."

"Ne oldu?"

"Babam evleniyor."

Gabriel'in dudakları seğirdi. "Bunu anladım. Onlar Selinsgrove'da bununla ilgili seninle konuşmuşlardı."

"Evet, ama Diane hamile olduğu için hemen evlenmek istiyorlar."

Gabriel bir sırıtmayı bastırdı.

"Hmmm." Derin düşüncelere dalmış gibi davranarak, çenesindeki sakalları sıvazladı. "Muhtemelen ağırbaşlı bir insan olan Tom için zorunlu bir evlilik

Aslında çifteyle vuranın kim olduğunu biliyorum. Daha iyi bilmemin dışında bu durumu *ironik* olarak etiketlemek isterim." Gabriel göz kırptı.

Julia güneş gözlüğünü düzeltti. "Evet, edebiyat profesörlerinin doğru kelimeleri kullanma gibi sinir bozucu bir alışkanlıkları vardır. İyi bir yeni sözcük eğlencenin tümünü alır."

Gabriel güldü.

"İşte bu yüzden"—dudaklarından öpmek için durakladı— "seni seviyorum Bayan Emerson."

"Beni göğüslerim için seviyorsun sanıyordum."

"Değerli şeylerinin hepsinden eşit derecede hoşlanıyorum." Elini bikini altının kenarına kaydırdı ve şakacıktan çekiştirerek esnetti.

"Tamamen kendi menfaatiniz açısından çok büyüleyici, Profesör."

"Bu yüzden söyledim. Bebek ne zaman bekleniyor?"

"Aralık sonu."

"Kızgın mısın?" Gabriel onun şapkasını ve gözlüğünü çıkardı bu sayede onun gözlerini görebiliyordu.

"Hayır, şoktaym. Babam bir bebek sahibi oluyor. Assisi'de onun için mum yakmamıştık."

"Muhtemelen bu iyi bir şey veya Tanrı onlara ikiz gönderecektir."

"Tanrım bize yardım et."

"Bunun baban için şok olduğuna eminim. Baban nasıl karşıladı?"

"Sesi heyecanlı geliyordu. Onlarında şaşkın oldukları izlenimine kapıldım fakat Çok fazla soru sormak istemedim."

"Büyük bir ihtimalle akıllıca olmuş. En azından Noel için ona ne alacağımızı biliyoruz."

"Ne?"

Gabriel'in ağzı memnun bir gülümseme içinde yavaşça genişledi. "Prezervatif."

Julia gözlerini devirdi.

"Peki, ne zaman evleniyorlar?"

Julia kendilerini işaret etti. "Bu bize bağlı. Bizim orada olmamızı istiyorlar, bu yüzden en kısa sürede geri dönebiliriz."

Gabriel kaşlarını çattı. "Onların düğünü yüzünden tatilimi kısa kesemem."

"Yavaş ol kaplan. Geri döndüğümüz sırada bir hafta sonu için bizim Selinsgrove'e uçmamızı istiyorlar. Onlara yaklaşık bir tarih vermemizi istiyorlar, Diane'ın ailesiyle daha sonra konuşacaklarmış."

"Abla olacaksın."

Yüz hatları korkmuş bir ifadeye dönüştü.

"Bir kardeşe sahip olacağım," diye soludu. "Her zaman bir erkek veya kız kardeş istemişimdir."

"Abla Julia," dedi Gabriel. "Tüm hakları, ayrıcalıkları ve sorumlulukları ile. Daima tek çocuk olmaktan nefret etmişimdir.

Scott ve Rachel benim kardeşim olduklarında sevinmiştim. Scott hayatı boyunca bir böcek olsa da."

"Bu nasıl oldu bilmiyorum."

Bir kez daha, Gabriel gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Bayan Emerson, senin bunu söylediğini duymak beni hayal kırıklığına uğrattı. Açıkçası, bizim gece faaliyetleri—ah—yeterince *akılda kalmamış*."

Julia kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Babam yaşlı."

"O yaşlı değil. Diane'dan bile gençtir."

"O kırk yaşında. Bana söyledi."

"Bir piliç."

Julia göz ucuyla ona baktı. "Tam olarak *piliç* mi dedin?"

"Evet. Baban kendisine çekici genç bir nişanlı buldu ve şimdi de baba olmak üzere. Tekrar."

"Babam baba olacak," diye tekrarladı Julia, gözlerinde uzak bir ifadeyle.

"Sanırım şoktasın." Gabriel ayağa kalktı. "Haydi, sana bir içki getireyim. "

"Rachel bebek sahibi olmak istiyor, babam bebek sahibi oluyor ve biz . . ." Julia cümlesini bitiremedi.

Gabriel onun üzerine eğildi. "Şu açıdan bak. Noel ve yaz tatillerinde çocuklarımızın birlikte oynayacağı bir sürü çocuk olacak. Önünde sonunda."

"Noel ve yaz tatilleri. Çocukların hepsi. Vay canına."

"Kesinlikle." Gabriel gülümsedi. "Vay canına."

Bölüm Yirmiüç

Aynı gün, Profesör Lucia Barini ile makamındaki randevusuna birkaç dakika erken gelen Christa Peterson, Columbia Üniversitesi İtalyanca Bölümü'nde uzun adımlarla yürüyordu. Christa başarılı bir şekilde Profesör Paccian'i atlatmış ve yaraları (hem iç hem de dış) ayrıca intikamı ile ilgilenmeye yemin ederek New York'a geri dönüyordu,

Oxford'da Malmaison Otelin de, ona olanları düşünürken *tecavüz* kelimesini kullanamadı. Fakat gerçekten tecavüze uğramıştı.

Adam onu seks yapmaya zorlamış, ayrıca zapt etmek ve etkisiz hale getirmek için de şiddet kullanmıştı. Çeşitli sebeplerden dolayı, Christa kontrolünü kaybettiğinde ona neler olduğunu düşünmeyi tercih etti. Adam ondan güç almış ve bunu ona karşı kullanmıştı. Christa aynısını ona yapmaya gidiyordu. Tek emin olduğu şey, onu daha fazla mağdur etmek için gittiğiydi.

Adam yarım yamalak özür dileyen bir e-posta göndermişti. Christa bunu göz ardı etmişti.

Aslında, adamı mahvetmek için hatırı sayılır derecede enerji harcamaya karar vermişti.

Floransa'da Pacciani'nin öğrencisi iken, ilk günden itibaren ilişkilerini detaylandırarak onun karısına (İtalya'da) uzun bir mektup yazdı. Müstehcen e-postaların kopyaları ile birlikte fotoğraf tarzı delillerde (bazıları pornografikti) eklemişti. Onun hayatını zorlaştırmak için bu yeterli olsa da, gerçekten zarar verecek şeyler yapana kadar uygun zamanı beklemeyi tasarlamıştı.

Christa, Profesör Pacciani'nin onun aynı bölümünde bir iş için başvuru planladığı söylentisini duyduğunda, işte bu yüzden, Profesör Barini ile konuşmak için randevu almıştı.

İntikam alma konusunda çok azimli olduğundan, Profesör Emerson ile Julianne'ye ayıracak fazla zamanı veya enerjisi yoktu. Aslında neredeyse onları unutmuştu.

Randevusuna erken geldiği için, bölümüne ait yazı masası çekmecesini kontrol etmeye karar verdi. Oradan, önemli bir New York hukuk bürosunun ismi ve adresi ile süslenmiş bir firmanın zarfını aldı.Mektubu yırtarak açtı ve aceleyle okudu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Profesör onu susturmak için gittiğini söylediğinde de şaka yapmıyormuş.

Christa'nın elinde tuttuğu, kamusal alanda ahlaki iftiradan suçlandığı bir ihtarnameydi. Her bir olay, onun sözlerinin yasal sonuçları ile birlikte, ayrıntılı olarak titizlikle açıklanmıştı. Mektup Gabriel veya eşi hakkında iftira niteliğinde açıklamalar yapmaya devam etmesi halinde, hâlihazırda vuku bulan bu olaylarla ilgili işlem yapma hakkı saklı kalmak kaydıyla daha fazla hukuk davasıyla tehdit ediyordu

Kahretsin, diye düşündü.

Christa'nın bölümünün, hukuk bürosuna dokunaklı bir cevap yazması gerekiyordu. Christa'nın bölümü Emersonlar'ın inadını mahvetmek için onun Haçlı Seferi'ne devam etmesini istemeliydi.

fakat diğer çekmecelere bakınca, böyle bir davranışta bulunmanın aptalca olduğunu fark etti. Eğer şimdiye kadar doktora programına kabul edilmeyi ve gerçekten mezuniyeti istemiş olsaydı bölümünü utandıracak hiçbir şey yapamazdı.

Ve üstelik kızartmak için çok daha büyük bir balığı vardı.

Mektubunu çantaya tıkıştırırken, Emersonlar konusunu unutup dikkatini sadece Profesör Pacciani'nin kariyerini bitirmeye odaklama kararı aldı. Bunu yapmak için onunla ilişkisini ortaya çıkarmaya gidiyordu.

Ve bölümün güvenli olmayan ayrıca yüksek lisans öğrencisinin kolayca kontrol ettiği Professor Barini'nin ofisinde çalışıyordu. Christa'nin yaptığı tam olarak buydu.

Bölüm Yirmidört

Okyanusa karşı, Gabriel, Julia'yı kollarının arasına çekmeden önce ışığı söndürdü. Tutkuyla boynundan öpmeye başladı.

Julia gergindi.

Gabriel durakladı. "Sorun ne?"

"Hatırlarsana? Muhtemelen öbür gün kurtulmuş olacağım."

"Ses istiyorum ama seni öpemiyorum bile."

Julia karanlıkta tek kaşını kaldırdı.

"Oldukça iyi bir hafızaya sahibim. Senin döngün olduğunu hatırladım." Tatsız bir sesle uzaklaştı.

Julia onun kolunu çekiştirdi. "Üzgünüm. Senden senin umutlarını almak istemedim."

Gabriel'in sesi boğuk bir fısıltı halini almıştı. "Umut hiç *tükenmez*."

"Ben de öyle duydum."

"Yarın, sana göstereceğim. Sonsuza dek."

Julia güldü ve onu kollarının arasına kıvrıldı.

"Çok esprili hazırcevap Profesör. Neredeyse bir Cary Grant filmde olduğumu hayal edebilirim."

"Beni övüyorsun." Julia'nın göz kapaklarını öptü. "Abla olma konusunda heyecanlı mısınız?"

"Evet. Bebeğin beni tanımasını istiyorum. Onunla vakit geçirmek istiyorum. Hayatım boyunca bir kardeş bekledim."

"Her halükarda, Selinsgrove'de tatilimizin bir bölümünü geçirmeyi planlıyorduk. Rachel ve Scott'ın aileleri genişledikçe, biz de onlarla birlikte zaman geçirmek isteyeceğiz. Bunu yapmak için en iyi yer Selinsgrove'dır."

"Bu Richard'ın eve geri dönmeye karar vermesi ve memnun olmak için başka bir neden. Hep birlikte olacağız."

Gabriel düşünceli bir şekilde onun saçından bir bukle çekti. "Kısa saçın hoşuma gitti. Sana yakıştı."

"Teşekkürler."

"Yine de uzun saçı çok seviyorum."

"Tekrar uzayacak, söz veriyorum."

Gabriel onun saçıyla oynamayı bıraktı.

"Yarı kardeşlere sahibim."

"Ha?" Julia kendini nedensel nabız yoklamaya zorladı.

"Annem üzgün olduğu zamanlar, babamın gerçek ailesini daha fazla sevdiği için bizi terk ettiğini söylemeyi alışkanlık haline getirmişti."

"Bir çocuğa söylenecek en korkunç şey." Julia'nın ses tonu sertti.

"Evet. Sorunluydu ama güzeldi. Koyu renk saçlar ve koyu renk gözler."

Julia ona soru soran bir bakış attı.

"Görünüşe göre babamın gözlerine sahibim. Annemi uzun boylu olarak hatırlıyorum ama hayal edemiyorum, senden birkaç santim daha uzundu."

"Onun ilk adı neydi?"

"Suzanne. Suzanne Emerson."

"Sende onun herhangi bir fotoğrafı var mı?"

"Birkaç tane. Hatta benim bebeklik resimlerim."

"Benden saklamışsın. Neden onları hiç görmedim?"

"Onlar gizli değil. Cambridge'de bir çekmecenin içindeler. Onun günlüğü bile var."

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Sende annenin günlüğü mü var?"

"Ayrıca babamın cep saati. Ara sıra onu kullanıyorum."

"Günlüğü hiç okudun mu?"

"Hayır."

"Eğer Sharon bana bir günlük bıraksaydı, onu okurdum."

Gabriel şaşkın şaşkın ona baktı. "Annenin hiçbir şeyine sahip olmadığını düşünüyordum."

"Öldüğünde babama bir kutu içinde onun eşyalarını yolladılar."

"Ve?"

"Ve onun içinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Babam onu dolabında sakladı. Zannedersem kutu hala onda. Madem ki bana hatırlattın, büyük olasılıkla onu görmek için babamdan izin isteyeceğim."

"Seninle gideriz."

"Teşekkür ederim. Baban hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil. Bir veya iki kere karşılaştığımızı hatırlar gibiyim, dün geceki rüyamın içeriğini saymazsak. O öldüğünde, avukatıyla birkaç görüşmem oldu. Babamın New York'da yaşadığını, bir karısı ve çocukları olduğunu biliyordum. Başlangıçta, mirası reddettim fakat fikrimi değiştirdiğimde vasiyeti bozmaya çalıştılar."

"Seni mirastan yoksun mu etmiş?"

"Ne münasebet. Ölmeden bir yıl önce, diğer çocuklarıyla eşit mirasçı olarak eklemiş beni. Karısı da önemli bir miras aldı."

"Bu nedenle mi onlarla hiç karşılaşmadın?"

Gabriel neşesiz bir şekilde güldü. "Onların hakkını çalacak olan bir piçin onlarla karşılaşmak için acele edeceğini mi zannediyorsun?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Umurumda değil. Onlar benim ailem değil."

"Babanın adı neydi?"

"Owen Davies." Gabriel parmağıyla onun çenesini yukarı kaldırdı. "Sana bunları anlatırım ayrıca eve gittiğimizde fotoğrafları da göstereceğim. Ancak ailemi araştırmayacağın konusunda bana söz vermeni istiyorum."

Yüz ifadesi sert olmasa da gergindi. Ancak gözlerinin içinde Julia'nın çözemediği başka bir şey vardı.

"Söz veriyorum."

Gabriel onun başını geri omzuna yasladı.

Bölüm Yirmibeş

Ağustos 2011
Essex Junction yakınları, Vermont

Ertesi akşam, Paul ailesinin çiftlik evinin mutfak masasında oturmuş laptopuna bakıyordu. Saat neredeyse yedi olmuştu.

İngiltere'de eve döneli iki hafta olmuştu. Her gün Julia'ya e-posta göndermek için oturuyor ancak yapamıyordu.

Onun e-postaları en sonuncusu hariç daima neşeliydi. Bir daha ki sefere Paul Roma'da olduğunda, Vatikan Müzesi'ni ziyaret etmesi için onu çağırarak İtalya'dan ona yazmıştı. Sanki Paul'un teşvik edilmeye ihtiyacı vardı. Sanki Julia'nın evlendiği ve muhtemelen çocuk sahibi olmak için onu ikna etmenin yollarını düşünen gösterişli yaşlı kocasıyla birlikte Avrupa'yı dolaşan yüksek sosyetenin hatırlatılması gerekiyormuş gibi.

Piç.

Paul bir ragbi oyuncusuydu. Saldırgandı. Ama her nasılsa, Pensilvanya Selinsgrove'dan bir kadına kayması onun hayatını altüst etmişti. Çoktan yapmaya hazır olduğu şeyi artık yapmaya korkuyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı. Arka kapının çalındığını duyduğunda, dökülen ilk kelimeleri yazmaya başlamıştı.

Merakla kapıyı açtı.

"Merhaba." Kapının önünde duran Allison, elinde tuttuğu Dunkin' Donuts'dan iki kahve ile onu selamlıyordu. "Bunlardan birini içersin diye düşünmüştüm."

Paul yanıt vermeyince, Allison huzursuzca gülümsedi. "Tezinin üzerinde mi çalışıyordun? Bölmek istemem"

Kahvenin birini ona uzattı. "Hemen gidiyorum."

"Bekle, İçeri gel." Tel kapıyı tutup açtı.

Allison mutfağa doğru yürüdü, Paul'un bilgisayarının bulunduğu yerin karşısına bir sandalye çekerek teşekkür etti.

"İngiltere'den geri döndüğünden beri senden haber alamadım."

"Çok meşguldüm." Sesi geçiştirir gibiydi. "Tez yönetmenim kıçımı tekmeliyor, ayrıca Eylül'den önce ele alacağım çok fazla konu var."

"Yolculuk nasıldı?"

Paul kahvesini yudumladı ve minnettar bir ses çıkardı. "Bu iyi geldi. Tezim iyi gidiyor ve yönetmenimle de konuşmayı başardım."

Allison başını salladı, bardağını biraz fazla sıkı kavrayarak. "O orada mıydı?"

"Onun adı Julia." Paul'un ses tonu sertti.

"Bunu biliyorum," dedi nazikçe. "Onunla bu mutfakta tanıştığımızı hatırladın mı?"

"Evet, o buradaydı." Tekrar kahvesinin tadma baktı.

"O nasıl?"

"İyi. Kocası da oradaydı."

Allison, Paul'un alışılmadık biçimde somurtkan yüz ifadesini araştırdı.

"Sesin mutlu gelmiyor."

Paul yanıt vermedi.

"Üzgünüm."

Paul yarım yamalak ona gülümsedi. "Neden üzgünsün?"

"Çünkü seni yas tutarken görmek istemiyorum."

Omuz silkti ama inkârda etmedi.

"Sen kapıyı çaldığında ona bir e-posta yazmaya çalışıyordum."

Allison iki eliyle bardağını kavradı."Onu tanımıyorum. Fakat geçmişinizi dikkate alınca, seninle bağlantısını koparmamasının garip olduğunu düşünüyorum. Sana eziyet ediyormuş gibi geliyor."

"Haklısın, Sen onu tanımıyorsun." Paul ters ters baktı.

"Kocasının, onun sana yolladığı e-postalar hakkında mutlu olduğundan şüpheliyim."

Paul, profesör hakkında kötüleyici bir şeyler mırıldandı.

Allison bir an için kıpırdamadan durdu, sanki bir şeyler bekliyordu.Daha sonra ayağa kalktı.

"Gidiyorum."

Eski erkek arkadaşı arka kapıya kadar onu takip etti. "Kahve için teşekkür ederim"

"Rica ederim." Allison dışarı çıktı.

"Ne pahasına olursa olsun, üzgünüm."

Allison geriye dönmedi ama araba yoluna dönünce durdu.

"Ben de."

Bölüm Yirmialtı

Ağustos 2011
Umbria, İtalya

Her defasında Julia bilgisayarının başına oturduğunda, her defasında Google'da Gabriel'in ailesini araştırıyordu. Fakat Gabriel zorla ona söz verdirmişti ve ona ihanet edemezdi, ne kadar zor olursa olsun bu söz tutulmalıydı.

Böyle günlerin birinde, Julia e-postalarını kontrol ederken Paul'den bir şey buldu ve postayı açtı.

Mesajı okuduktan sonra, sersemlemiş bir halde sandalyesine geri yaslandı.

"Kahvaltıda yumurta mı istersin? Yoksa meyve ve peynir mi?" Gabriel oturma odasının bitişiğindeki mutfaktan seslendi.

Julia yanıt vermeyince yanına geldi.

"Kahvaltı için yumurtamı yapmalıyım, yoksa sadece meyve ve peynir mi? Fırında hamur işleri de var."

Julia bariz bir sıkıntıyla ona baktı.

"Neyin var?"

"Sadece Paul'den bir e-posta aldım."

Gabriel, Melek Beceren ve onun davranışı üzerine yorum yapma dürtüsüne direndi. "Ne diyor?"

Julia hiçbirşey söylemeden bilgisayar ekranını işaret etti.

Gabriel cebinde gözlüğünü aradı ve bulup taktı.

Sevgili Julia,

E-postaların için teşekkürler. Tezinle harika bir iş çıkardın, ayrıca soruları ve özellikle Christa'nm sorusunu çok iyi ele aldığını düşündüm. Çok etkilendim.

Professor Picton çok iltifat etti. O insanları pek övmez, bu yüzden kendinle gurur duymalısın. Lütfen babana ve kız arkadaşına tebriklerimi ilet.

O iyi bir adam ve onların adına çok mutluyum.

Vermont'a geri dönüyorum. Babamın sağlığı düzelmeye devam ediyor.

Sorduğun için teşekkür ederim. Selam gönderdiğini ona ve anneme söyleyeceğim.

Professor Picton'un teslim tarihlerine uymada kararlıyım, bu nedenle ailem çiftlikte daha fazla yardım için ücretle tutacaklar. Bu sanbahar iş piyasasına girmeyi ve Modern Dil Derneği toplantısında bazı görüşmeler elde etmeyi ümit ediyorum. Eğer bir iş bulamazsam bir yıllığına çiftliğe geri döneceğim.

Öğlen yemeğine gitme şansı elde ettiğimize memnun oldum. Seni görmek güzeldi.

Yemekte söylemek istediğim bazı şeyler vardı, ama yapamadım. Zannedersem artık onları söylemem gerekiyor.

Ayrı yollara gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sen evlisin ve benimde hayatıma devam etmem gerekiyor.

Belki de bu gelecekte benim için kolay olacaktır. Fakat bu arada e-postaları durdurmalıyız.

Seni incitmek istemem, bu yüzden lütfen bu şekilde yapmayalım. Seni önemsiyorum ama bir süredir bu konuyu düşünüyordum ve en iyisinin bu olduğuna inanıyorum.

Mutlu ol, Tavşan.

Paul

Gabriel'in gözleri karısına odaklandı. O üzgün görünüyordu.

"Ona birkaç e-posta göndermiştim. Günlerdir ondan aldığım yanıt bu. Ve söylediğine bak."

Gabriel elini Julia'nın dizine koyarak yere çömeldi. "O sana âşık. Bunu biliyorsun."

"Bir zamanlar beni sevdiğini biliyorum."

Gabriel ciddi bir şekilde ona baktı. "Ben Toronto'dan ayrıldığımda, beni sevmekten vazgeçecek miydin."

Julia tırnaklarından birinin kenarını dişledi. "Tabii ki hayır."

"Eğer o seni gerçekten seviyorsa, uzun bir süre sevecektir. Belki de sonsuza kadar."

"O zaman neden arkadaş olmak istemiyor?" Julia sıkıntılı gözlerini ona çevirdi.

"Çünkü bu çok acı verir." Gabriel onun yanağını kavradı. "Eğer onun yüzünden seni kaybetseydim, seninle arkadaş olamazdım. Seni sadece uzaktan sevmek zorunda kalırdım."

"Asla onu incitmek istemedim," diye fısıldadı.

"Eminim ki o bunun farkında."

"Biz Oxford'da iken bunun hakkında neden benimle konuşmaya çalışmadı?"

"Sunumun öncesi seni üzmek istemedi."

Julia şüpheli bakışlarını kocasına yöneltti. "Sen bu konuyu biliyor muydun?"

Gabriel az da olsa tereddüt etti.

"Evet."

"Neden bana anlatmadın?"

"Onun bahsedemediği nedenlerden dolayı. Konferansta ruhsal durumunun en iyi şeklide olmasını istedik."

Julia sandalyesini masadan geriye itti. "Yani sen ve Paul bu konuyu tartıştınız? Beni tartıştınız?"

"Kısaca, evet."

"Bana söylemen gerekirdi!"

"Sana şimdi anlatıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Julianne, onun fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm ama bir kez daha Paul beni şaşırttı."

"Vitamin gibi bilgileri cimrice veriyorsun."

Gabriel başını kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme oynuyordu. "Vitaminler?"

"Sen ne söylediğimi biliyorsun. Sen ve sırların." Ayağa kalktı fakat Gabriel onu bileğinden yakaladı.

"Senden sakladığım sırlar yok. İlerlemenin yüzü suyu hürmetine geçmişimizdeki her şeyi ifşa etmeme konusunda anlaşmıştık. Fakat tam bir açıklama istersen ben sana bunu vereceğim." Gabriel meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ve sonra tüm ortaya çıkanları sana soracağım. Örneğin, Harvard'ı bırakması hakkında Paul ile bir görüşme yaptın mı?"

"Ne?"

"Bana, senin hayallerini terk etmediğinden emin olmak zorunda olduğumu söyleyerek beni azarladı."

Julia'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bunu ne zaman söyledi?"

"Oxford'da, öğlen yemeğinizden hemen sonra. Bu yüzden Julianne, sır tutma konusunda bana ders verme. Eski aşklarla birlikte öğlen yemeği yemiyorum ayrıca evlilik çatışmalarımızla ilgilide konuşmuyorum."

"Ben böyle yapmadım."

"Peki, o zaman buna ne ad veriyorsun?"

Julia ellerini kaldırdı ve ardından yanlarına sarkıttı. "Bu sadece rahatlamaydı. Endişeliydim ve birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı"

"Konuşmak için zaten birisine sahip olduğun hiç aklına gelmedi mi?" Gabriel anlamlı bir şekilde baktı. "Son derece yakın birisi?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Bunu anlayabiliyorum. Hatta bunu destekleyebilirim. Fakat düşünmek için zaman ile bizim problemlerimizle ilgili konuşmak için başka birisine gitmek, ikisi farklı şeyler. Bu yapılan şey doğru değildiJulianne ve bunu sende biliyorsun."

Ses tonu azarlayıcıydı.

Julia, onun öfke içinde patlamasını bekleyerek baktı. Şaşırtıcı bir şekilde yapmadı.

(Kıyametin yakın olduğunu açıkça göstermişti.)

Gabriel devam etti. "Ben kimse ile sorunlarımızı paylaşmam. Aynı zamanda evet, bunu bu kadar büyüleyici şekilde söylesen de bazen bilgileri seni korumak amacıyla cimrice veririm. Ama bu her zaman, her zaman sevgiyle yapılır."

Parmaklarını bileğinden eline doğru kaydırdı. "Seninle temasını kesmemesi için Paul'ü ikna etmeye çalıştım. İstediğim için değil ancak senin zarar görmeni istemediğim için."

Julia aniden ortaya çıkan gözyaşlarını tuttu. "Bana güvenmiyor olman ne kadar acı."

"Sana güveniyorum."

"Aienin geçmişine güvenmiyorum."

Gabriel dişlerini sıktı. "Ben ne biliyorsam sende biliyorsun annemin ailesi onu evlatlıktan reddetti ve onun ölümünden sonra beni koruyucu aileye bıraktı. Babam bizi terk etti. Benim böyle insanları araştırmamı ister misin? Sırf daha tatsız ayrıntıları keşfedebileyim diye?"

"Onlar sayesinde dünyadasın, Gabriel. Ailenin geçmişinde bilmeye değer bir şeyler olmalı. Ve tabii ki senin üzgün olmanı istemem. Ama ailen senin bir parçandır. Eğer çocuk sahibi olursak, er ya da geç büyükanneleri ve büyükbabaları ile ilgili soru soracaklardır."

Gabriel onun elini bıraktı, yüzü taştan bir maskeydi.

"Hafızamdan onları silebilmiş olsaydım, yapardım. Dolayısıyla kirletilmiş çocuklarımız olmayacak."

Julia çenesini dikleştirdi. "Böyle bir pislikten doğan senin gibi iyi ve akıllı bir adam.Ayrıca çocuklarımız da oloacak."

Yüz ifadesi yumuşadı. Gabriel karısının elini dudaklarına götürdü ve tersini öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Haklısın, endişelerimle Paul'e gitmemeliydim. Fakat o benim arkadaşımdı." Julia gözyaşlarına karşı koymaya devam etti.

Gabriel, onun yüzünü göğsüne bastırdı.

Bölüm Yirmiyedi

Yatmadan önce, Gabriel uzun adımlarla master suite yürüdü. Sadece beyaz bir gömlek ve kot pantolon giyinmiş yalınayaktı. Julianne gözüne ilişince, kollarını sıvamaya başladı.

"Periyodun hala devam ediyor mu?"

Julia dişlerini fırçalamayı ve yüzünü yıkamayı neredeyse bitirmiş tuvaletin yanında duruyordu.

"Dün bitmişti."

"Güzel. Soyun ve yatağa uzan."

Julia ona baktı.

"Şimdi."

Gözleri onu baştan sona tutuşturur gibi bakıyordu. Tartışmaksızın, yatağa tırmanmadan önce elbiselerini çabucak çıkardı ve yere attı.

"Karnının üzerine. Gözler kapalı."

Julia onun ses tonuna titremekten kendini alamadı, ama dediğini yaptı. Kapalı gözleri ile diğer duyguları coşmuştu. Açık pencereden gelen havanın hafif esintisini hissetti. Parke zemin üzerinde Gabriel'in ayak seslerini duydu.

Çok geçmeden havayı dolduracak müziği seçti,

Diana Kral'ın seslendirdiği "The Look of Love". Julia gözlerini açtığında, onun ışıkları söndürdüğünü ve yatağın yanında mumlar yaktığını gördü. Parlak bir buluk bakışlarını doldurdu.

"*Gözler kapalı*," diye emretti.

Julia söyleneni yaptı ve yatakta bir hareket hissetti. Gabriel'in elleri, kalçalarını kaldırarak altına bir yastık yerleştirmek için onun belini buldu.

Görünüşte Julia'nın pozisyonundan memnundu, dudakları omurgasının dibinde dinlemeden önce çukurdan çukura iz sürerek alev alev yaktı.

Tek bir parmağı, Julia'nın omuzları üzerinde kayarak ensesine kadar iz sürdü. Gabriel onun kollarını başının yukarısına uzatmadan önce başka bir yastığı çıplak göğüslerinin altına yerleştirdi.

"Bir sanat eseri." Deriyi ağzının içine çekip hemen ardından öpmeden önce nefesini kulağına üfledi. Avuç içi iki kere sırtında boydan boya gidip geldikten sonra poposunu ve bacaklarını keşfetti.

Yataktan kalktı ve müziği tahrik edici "I Burn for You." ile değiştirdi

Julia çırpman arzularını daha fazla hissediyordu.

Yatağın yanında Gabriel'in varlığını hissediyordu ancak masanın üzerine bir çift nesneyi koyana kadar hiçbir şey duymamıştı. Başını sesin geldiği yöne çevirdi ama Gabriel onun görmesini engellemek için bir eliyle onun gözlerini kapattı.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"İyi." Julia'nın saçlarını bir tarafa çekerek, elini onun başının arkasına geçirdi. "Son birkaç gündür seni özlemişim. Bilgileri tazelemek için sabırsızlanıyorum."

Julia onun doğrulduğunu ve birkaç dakika sonra kıyafet hışırtıları ile yere düşen Gabriel'in kemerinin sesini duydu. Daha sonra onun teninden sıyrılan iç çamaşırlarının ince sesini işitti.

Gabriel masanın üzerinde bir şeyleri düzeltmek için sırtını dönünce Julia sol gözünü açtı ve çırılçıplak kocasını izledi.

Julia kocasının takdire şayan vücuduna iç geçirdi ve bir kez daha gözlerini kapattı.

Yatak tekrar sallanmadan önce akan bir şeyin ve Gabriel'in ellerinin birbirine sürtünme sesini duydu. Ardından Gabriel onun omuzlarına masaj yapmaya başladı.

Julia inledi.

"Bu hoşuna gitti, değil mi?"

Mırıldandı. Burnu mandalina ve sandal ağacının kokusuyla doldu:

Birlikte ilk kez kokluyordu.

"Teşekkürler."

"Daha yeni başlıyorum."

Gabriel elleriyle onun bedenine taparcasına zaman ayırdı. Zaman zaman çıplaklığı Julia'ya sürünüyordu. Teması derinleştirmek için kıpırdanıyor fakat Gabriel kıkırdayarak geri çekiliyordu.

Sanki saatler geçmiş gibi tümüyle ve tamamen gevşeyerek neredeyse bilinçsiz bir duruma sürüklendi. Gabriel'den başka herhangi bir şeyin düşüncesi tamamen aklından uçup gitmişti.

Ağzını onun boynuna götürdü, dudaklarını etinde gezdirerek yavaşça emdi. Julia'nm bileklerini tutup bir haç gibi yanlara uzatana kadar büyük ellerini onun uzun kollarında gezdirdi.

Çok geçmeden çıplak bedeni karısının üzerindeydi, önünü onun sırtına bastırdı

Julia temas sırasında mırıldandı.

"Bu çok fazla olursa, bana söyle."

Bu yoğun bir duyguydu. Julia önden teması tercih ederdi ama ikinci bir deri gibi örten Gabriel ile ilgili özellikle mahrem ve erotik bir şey vardı.

Gabriel karısının nefesinin sıklaştığını duyunca, ağırlığını dizlerine verirken onun bacaklarını ayırdı. Julia nefes nefeseydi ve Gabriel bir elini onun sağ göğsünü kavrayacak şekilde altına soktu.

Julia onaylarcasma inledi.

Gabriel sol elini onun altından uyluklarının birleşim yerine götürerek parmaklarını teninde gezdirdi.

Gabriel ellerini birlikte çalıştırarak, vücudunun her yerinden zevk dalgaları geçirerek onu okşuyordu. Daha sonra hiçte yavaş olmayan bir şekilde içine itti.

Gabriel durgunlaştı. Bu pozisyonda onun içinde olmak neredeyse ezici bir zaferdi.

Her zaman birleşmeleri uyum içindeydi ancak bu pozisyonda birleşmelerinin heyecanı onun kontrolüyle saldırıya uğramıştı.

Julia onu geri itti. "Lütfen."

"Kıpırdama," diye tersledi.

Julia dondu kaldı ve Gabriel, onun arkasını kendi önüne hareket ettirdiğini, titreyerek nefes aldığını hissediyordu.

"Sen bir tanrıçasın. Ama hareket etme."

Julia çarşafların arasında gülümsedi ve ardından hiç de yavaş olmayacak şekilde kalçalarını kaldırdı ve ona sırtını bastırdı.

Bir inleme ve bir küfürle birlikte Gabriel onun içinde hızlı ve zorla hareket etti.

Birkaç dakika içinde çılgın bir tempoya birleştiler, hava zevk sesleriye doldu.

Julia son bir kez daha kalçalarını kaldırınca, Gabriel onun titrediğini hissetti.

Kendini kontrol altında tutan Gabriel artık kısa sürede sonuca gidebilirdi.

Gabriel'in nefesi yerine geldiğinde, dudakları Julia'nın omzunda gülümsüyor, bir bayrak gibi onun üzerinde yatıyordu.

"Bu üstünlük," diye fısıldadı "Hiç daha iyisini yapmamıştım."

Julia'nın kalbi ritmik bir şekilde çarpıyordu "Hiç mi?"

"Hiç."

Avucunu onun sırtında dolaştırdı ve karısının vücudunun, yüzüne geniş, neşeli bir gülümseme yayılarak yatağa gömüldüğünü hissetti.

Bölüm Yirmisekiz

Ertesi sabah Julia, Gabriel'in horlama sesine uyandı. Nadiren horlardı ancak horladığı zamanda doğal afet gibiydi.

(Hatta zaman zaman Dante Horlama Uzmanı'ydı.)

Julia bütün gece mışıl mışıl uyumuştu. Gabriel ona —Julia için kocasının en mükemmel olduğu cinsel doruk olarak bilinen— bir hediye vermişti.

Önceki akşamki faaliyetlerin tekrarı ihtimali onu nefis bir beklenti duygusu ve belirsizlikle doldurdu.

Gabriel ona âşıktı. Bu gerçek kocasının kontrolüne teslim olmada ona güven veriyordu.

Fakat bir keresinde C.S. Lewis'in aslan hakkında yazdığı gibi,

Gabriel uysal değildi. Her zaman onu çevreleyen tehlike ve belirsizliğin bir iması mevcuttu.

Zihninde bir uyarı ile onu uyandırmamaya ve horladığını söylememeye karar verdi. Bunun yerine, cesurca toplanmaya ve sıcak küvete girmeyi düşündü.

Sıcak küvet yatak odalarının dışındaki balkondaydı. En yakın komşuları birkaç mil uzakta olduğu için Julia, bornozunu çıkartma konusunda hiç endişelenmedi.

Zar zor küvete tırmandı ve su gergin bölgelerini ve hassas kaslarını yatıştırırken güneşin ve nazik rüzgârın yüzünü okşamasına izin verdi.

Gabriel'in sesini duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Gözlerini açtığında, onu sadece boxer şortu giymiş olarak buldu, iPhone'u ile konuşuyodu.

Bir an için yabani profesörünün sağlıklı güzelliğine hayran oldu.

Gözleri ile kaslarının ve kollarında kabarmış çizgilerle tendomların kıvrımlarını takip etti.

Göğsünü süsleyen kılları ve onların kuzenlerini, göbeğinden iç çamaşırının birleştiği yere kadar uzananları izledi.

Julia çevrelerine —villalarını çevreleyen tepelere ve vadilere— baktı. Onları hiçkimse göremezdi.

Alarm olmaksızın, Gabriel yaptığı konuşmayı sona erdirdi ve telefonu yakında ki bir masanın üstüne koydu.

"Sana katılabilir miyim? Yoksa bir şovla mı ilgileniyorsun?" Tiyatrovari bir tarzda kaslarını gerdi.

Julia gürültü ile yutkundu. "Hmm, giriş ücretine ne dahil?"

Gabriel hafifçe gülümsedi.

"Ne arzu ederseniz. Ben Bayan Emerson'u memnun etmek için buradayım." Sesi alçaldı. "Yani sizin keyfiniz adına."

Julia, Gabriel'e yaklaşmasını işaret edince hızla şortunu sıyırdı ve sıcak suyun içinde ona katıldı. Julia kollarını onun boynuna doladı ve ata biner gibi kucağına oturdu. "Bütün istediğim, senin arkadaşlığının keyfi."

Gabriel ona sarılınca, Julia çenesini onun omuzuna dayadı.

"Dün gece için teşekkür ederim."

"Bayan Emerson asıl benim size teşekkür etmem gerekiyor."

"Bazen biraz kalın kafalı oluyorum. Beni neşelendirmeye çalıştığın için dün gece senin için çok fazla sorunlu geçti ve sadece benim için gerçekleşti."Julia onun göğüs kıllarıyla oynuyordu.

"Bu tam olarak doğru değil. Birkaç gündür senin döngünden dolayı sevişemiyorduk. Seninle yeniden bağlanmayı ne kadar istediğimle ilgili düşünmek için vaktim var." Julia'nın boynunun arkasını kaplayan saçları kaldırdı ve yavaşça parmaklarını gezdirdi.

"Bunu takdir ettiğimi bilmeni istedim. Zamanımızı birlikte planlamanı ve özen göstermeni takdir ediyorum. Ayrıca şunu da biliyorsun ki dün kendimi kötü hissediyordum." Julia avucunu erkeğin kalbinin yanındaki dövmenin üzerine koydu.

"Ve asla daha iyi olmadığını söyledin bana."

"Bu doğru. Seks seninle farklı. Çekiciliğimiz var, elbette kimyamız da. Ama aynı zamanda sevgi ve aşk var. Bunların hepsi birleştiğinde..." sesi azaldı.

"Teşekkür ederim." Julia dudaklarını onunkilere değdirdi. "Telofonda kiminle konuşuyordun"

"Scott."

"Ah, gerçekten mi? Ne istiyormuş?"

"O ve Tammy sonbaharda bir hafta sonu Boston'a Quinn'i getirmek istiyorlarmış. Bizimle birlikte kalmasını istiyorlar."

"Bu eğlenceli geliyor."

"Sana danışacağımı ama onları kabul etmekten memnun olacağımızı söyledim."

"Senin ve kardeşin arasındaki anlaşmazlığın giderilmesinden çok mutluyum." Julia kocasını boynundan öptü. "Bazen keşke aynı yaşta olsaydık diyorum. Balosuna birlikte gidebilirdik."

Gabriel ona sokuldu.

"Seni baloya götürmek benim için bir onur olurdu ancak ben gençken seni tanımamış olmam daha iyi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana layık olduğun şekilde davranmazdım."

Julia onun gözlerine bakmak için yaklaştı. "Buna inanmıyorum. Buluştuğumuz ilk gece, meyve bahçesine geri döndüğümüzde bana çok iyi davranmıştın. Sen gençliğinde de aynı şekilde davranmış olurdun."

"Belki. Seninle ilgili bir şeyler var..." Gabriel gülümsedi. "Burada bir balo ayarlayabiliriz, sadece ikimiz."Julia güldü. "O kadar kısa bir elbise satın alacağım ki bu babama kalp krizi geçirtecektir."

"Onu davet ettiğimi hatırlamıyorum," Gabriel onu öperken homurdandı. " Ne kadar çok kısa?"

"Bana göre, dizin biraz yukarısı makul. Utanıyorum."

Gabriel onun alt dudağını ısırdı. "Dün gece utangaç değildin."

Julia kocasının çenesindeki sakalları okşadı. "Senin aşkın beni cesur yapıyor."

"Bu iyi çünkü seni sevmeye devam edeceğim. Sonsuza kadar." Gabriel elini onun beline doğru kaydırdı ve göğsüne doğru çekti. "Paul yüzünden olanlarla ilgili özür dilerim."

"Ben de." Julia'nın yüz ifadesi hüzünlendi. "Bundan sonra, sorunlarımız olursa onları aramızda saklayacağım."

"Aynısını yapacağıma bende söz veriyorum. " Boğazını temizledi."Korkarım ki çiftler evlendiği zaman, arkadaşlıkları değişiyor."

Julia omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

"Sosyal hayatımızı ihmal ettim. Söz veriyorum daha iyi olacak. Akşam yemeği için insanları davet edebiliriz ayrıca akşamları diğer yüksek lisans öğrencileri ile birlikte Grendel's Den'de taverna gecelerinde sana eşlik edeceğim."

Julia'nın gözleri irileşti. "Doktora öğrencileriyle sosyalleşmekten hoşlanmadığını düşünüyordun. Daha önce bana hiç katılmamıştın."

Gabriel başparmağını onun çenesinde gezdirdi.

"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Seninle birlikte olduğumuz tek bir an bile senin pişman olmanı istemiyorum."

Gözlerindeki tehlike açıkça belli oluyordu. "Buraya gel."

Birkaç saat sonra, Gabriel ev telefonunun çalan sesini duydu. Umursamadı.

En sonunda merakına yenildi ve başını çalışma odasının kapısından hole uzattı. Uzaktan, Julia'nın İtalyanca konuştuğunu duyabiliyordu.Onun kiminle konuştuğunu merak ederek mutfağa inmek için çalışmasını bıraktı.

"Hayır, Fra Silvestro. Buna gerek yok."

Julia, Gabriel'in bakışlarını yakaladı ve beklemesi gerektiğini belirtircesine bir parmağını kaldırdı.

"O zaman çocuklar için bir parti düzenlemek gerekir. Benim için değil."

Gabriel kaşlarını kaldırdı ve onun karşısına geçerek tezgâha yaslandı.

"Evet, çocuklar için. Onların doğum günlerini kutlayacağız." Julia durakladı, Gabriel hattın diğer ucundaki Fransisken kardeşin konuşmasını duyabiliyordu.

"Hediyeler, balonlar ve pasta olacak. Ayrıca dondurma da." Julia güldü. *"Elbette. İstediğim şey o. . . Daha sonra görüşürüz. Güle güle."*

Julia telefonu kapattı. "Allah allah!"

"Bütün bunlar neydi?"

"Floransa'da ki yetimhaneden Kardeş Silvestro idi."

"Neden seni arıyor?"

"Seninle konuşmak istedi ama senin rahatsız olduğuna memnun olmuş gibi görünüyordu."

Gabriel'in dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Sesi bizi tatlı sözlerle kandırmak ve seni iyi bir hedef haline getirmek ister gibiydi."

"Belki de. Gelecek hafta yetimhaneyi ziyaret ettiğimizde bizim şerefimize verilecek bir partiye ev sahipliği yapmak istedi."

Gabriel şaşırmış görünüyordu. "Ve sen hayır dedin?"

"Onun yerine çocuklar için bir parti düzenlemesini sordum. Bizim için bir partiye gerek yok."

Julia dikkatini, telefon görüşmesi yapmadan önce yaptığı işe, hafif bir öğle yemeği hazırlamaya çevirdi.

Gabriel onun arkasından kollarını sardı.

"Kendinden çok eminsin."

"Bu çocuklar için."

"Bu, her zaman senin beni şaşırtmanla ilgili bir şey, Julianne."

İstediğinden kolayca vazgeçmeyi tercih ediyorsun. Fakat başkasına gelince de vazgeçilmemesi konusunda katısın."

"Ben istediğimden o kadar kolay vazgeçtiğimi sanmıyorum. Senden vazgeçmedim, değil mi? Ve başlangıçta oldukça korkunçtun." Julia göz ucuyla ona baktı.

Gabriel ayaklarını yer değiştirdi.

"Magdalen Koleji'nde kalmaya ne kadar istekli olduğunu ve ısrar ettiğim zaman da terk etmeye ne kadar istekli olduğun aklımda."

"Bazen seninle savaşacak enerjim olmuyor. Bir sorun yüzünden üzgünsün. Seni üzgün görmek istemiyorum."

Gabriel dudaklarını onun boynuna bastırdı.

"Bir partiye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Öyle." Julia uzandı ve parmaklarıyla kocasının saçlarını karıştırdı. "Benim yakışıklı kocamın favori kot pantolonundan çıkıp, beni soyması gereken özel bir partiye ihtiyacım var."

Ağzını erkeğin kulağına yaklaştırdı. "Ama gözlükler kalacak."

Gabriel gülerek bir hizaya gelecek şekilde alt bedenlerini yaklaştırdı. "Gözlüklü erkeklerin senin için bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ah, öyle. Benim yüksek topuklu ayakkabılarım sana bir şey hissettiriyor ya? Ben de seni gözlüklerinle öyle hissediyorum. Ama öncelikle, midilli kiralaması için Fra Silvestro'nun asistanını aramak zorundayım."

Gabriel doğruldu.

"Midilli mi?"

"Bu kötü bir fikir mi?"

"Bilmiyorum. Ama çocukların hiçbirinin, daha önce binmek için şans şurda dursun midilli görmediğine eminim. Eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Gabriel karısının hiç de küçümsenmeyecek sevinci ile birlikte heyecanını izledi.

"Sen çocuklara hediye bakarsın, ben de midilli bulacağım."

"Teşekkür ederim." Şımarık bir şekilde göz kırptı. "Ah, eğer sen evcil hayvan çiftliğine gideceksen, hediye işine bakarız."

Bölüm Yirmidokuz

Julia, Paul'un e-postasına cevap vermedi. Kendisinden onunla temas kurmamasını istemişti ve onun isteğine itibar etmeye karar verdi. Er ya da geç yollarının bir konferansta veya bir müzakerede kesişeceğini biliyordu. Bir kez daha onun ile evlendiği fikrine Paul'un alışacağını, yeniden onunla arkadaş olmasının mümkün olacağını düşündü.

Ya da öyle ümit ediyordu.

Paul'un isteğini ve bunu yapış şeklini e-posta aracılığıyla kırmıştı. Bu yüzden birkaç gün boyunca e-postasından uzak durdu. Sonunda hesabını kontrol ederken babasından bir mesaj buldu.

Jules,

Bu mesajı aldığında en kısa sürede beni cep telefonumdan ara,

Baban.

Tom'un e-posta ve telefon mesajları genellikle kısa ve öz idi. Çok fazla kelime kullanan bir insan değildi. Fakat bu özel e-postanın tonu çok kaygı vericiydi. Julia, neler oluyor babında alarma geçirmek için Gabriel'i rahatsız etmedi. Mutfaktaki telefonu aldı ve babasının cep telefonunu çevirdi.

Adam ilk çalışta telefonu açtı. "Jules."

"Merhaba, Baba. Neler oluyor?"

Babası durakladı sanki kelimeleri bulmak için mücadele ediyordu. "Biz hastanedeyiz."

"Hastane mi? Neden? Sorun ne?"

Tam o anda, Gabriel mutfağa girdi. Julia telefonu işaret ederek *babam* diye mırıldandı.

"Dün ultrason çektirmeye gittik. Bebeğin cinsiyetini öğrenmek için gerekiyordu. Fakat ters giden bir şey vardı."

"Ne ?"

"Onun kalbi."

"Onun?"

"Oğlum." Tom'un sesi son kelimede kısıldı.

"Baba." Gözleri yaşlarla dolan Julia burnunu çekti.

Gabriel karısına çok yakın ayakta duruyordu öyle ki her iki tarafın konuşmasını duyabiliyordu.

"Şimdi neredesiniz?" diye sordu.

"Philadelphia Çocuk Hastanesi'nde. Bizi görmeyi hemen kabul ettiler."

Julia arka planda boğuk bir ses duydu, daha sonra babasının fısıltısını. "O iyi olacak tatlım. İyi olacak. Ağlama."

"Diane mi?"

"Evet." Tom'un sesi gergin geliyordu.

"Baba, çok üzgünüm. Doktor ne dedi?"

"Sadece kardiyologla görüştük. Bebeğin hipoplastik sol kalp sendromu olduğunu söyledi."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım. Neymiş?"

"Bunun anlamı, sadece yarım kalbi var." Yavaşça iç çekti. "Ölümcül, Jules."

"Aman Tanrım." Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

"Ameliyat olmadan yaşayamaz. Bu yüzden o doğduktan sonra ameliyat etmeleri gerekecek. Yani, Diane hamileliği sonuna kadar götürebilirse. Bazen . . ." Tom'un

Sesi kısıldı.

"Onlar bunu düzeltebilirler mi?"

"Cerrahi yapılması gereken ne varsa onun kalbine yapabilir, fakat bu ona normal bir kalp veremez. Doktorlar bunun üç farklı ameliyatla olacağını ve hayatını ilaçlarla sürdüreceğini söylüyorlar. Hiç kimse bilmiyor, ne kadar iyi olacağını ya da eğer— " Tom öksürmeye başladı."Ben ne yapabilirim?"

"Hiç kimse hiçbir şey yapamaz. Dua etmenin haricinde."

Julia ağlamaya başlayınca Gabriel yavaşça elinden telefonu aldı.

"Tom? Ben Gabriel. Bebek konusuna üzüldüm. Hastaneye yakın bir otelde size rezervasyon yapmama izin ver."

"İhtiyacımız yok—" Tom birden durdu, Gabriel arka planda konuşan Diane'yı duyabiliyordu.

Tom içini çekti. "Tamam. Bu iyi olacaktır."

"Ayarlamaları yapacağım ve seni e-postayla bilgilendireceğim. İkinci bir görüş için New York'a gitmek ister misiniz? İkiniz için uçak rezervasyonu yapabilirim. Sizi başka bir hastaneye sevk edebiliriz."

"Burada doktorlar ne yaptıklarını biliyor gibi görünüyorlar. Yarın pediatrik kalp ekibiyle bir görüşme yapacağız."

Gabriel'in gözleri ciddiyetle karısının üzerinde odaklandı.

"Julianne'ye ihtiyacınız var mı?"

"Onun şimdi yapabileceği fazla bir şey yok."

"Öyle bile olsa, o senin kızın ve bebek de onun kardeşi.

Sen haber verdiğinde o orada olacaktır."

"Teşekkürler." Tom'un sesi boğuk geliyordu. "Durum an itibarıyla havada."

Julia gözyaşlarını sildi ve telefonu işaret etti.

"Julia sizinle konuşmak istiyor. Kendine iyi bak, Tom."

Gabriel telefonu ona uzattı.

"Baba. Ne olur teması koparma ve olup bitenden beni haberdar et."

"Tamam."

"Lafı buraya getirmekten nefret ediyorum ama düğün ne olacak?"

"Bilmiyoruz, Jules."

"İşçi Bayramı'nı Selinsgrove'da geçirmeyi planlayacaktık. Eğer senin ve Diane'ın bana ihtiyacı olursa daha önce orada olabilirim."

"İyi."

"Richard'a söylememi ister misin?"

Tom duraksadı.

"Bu konuşmayı daha az kişiyle yapmak zorunda olursam daha iyi olur. Diane daha önce annesi ve kız kardeşi Melisa ile telefonla konuştu."

Bir damla gözyaşı Julia'nın burnundan aşağı kaydı.

"Seni seviyorum baba. Diane'ya sevgilerimi ilet."

"Tamam. Güle güle, Jules."

Julia sessizce telefonu kapattı. Çok geçmeden Gabriel'in kollarındaydı.

"Bebek konusunda çok mutluydular."

Julia onun gömleğini kavrarken, Gabriel ona sıkıca sarıldı.

"Onlar iyi bir hastanedeler."

"Perişan durumdalar. Kalp sorunu düzeltilse bile bebeğin hala sağlık problemleri olacak gibi gözüküyor."

"Doktorlar tahminlerde bulunuyorlar ancak olasılıklar üzerine kılavuzluk yapıyorlar.

Her hasta farklıdır."

Gabriel sanki o an aklına gelmiş gibi birden doğruldu.

"Tom'un herhangi bir sağlık sorunu var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu. Anne babasının her ikisinde de kalp hastalığı vardı."

Julia ona baktı. "Bunun genetik olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Karısına daha sıkı sarıldı. " Birkaç gün orada tıp doktoru olman bir doktor olmandan son derece daha iyidir. Bazı günlerde tıbbi doktor olmak akademik doktor olmaktan çok daha iyi.Bugün onlardan biri."

Gözyaşları Julianne'nin yanaklarından aşağıya yol yol akıyordu. Bunun, bebekle ilgili sorun olabilecek bir şey olduğu onun hiç aklına gelmemişti. Bir kardeşi olacağına o kadar mutlu olmuştu ki herhangi bir riski düşünmemişti...

Kocasının kollarında ağlarken, hissettiği keder ne olursa olsun, Tom ile Diane'nın on misli hissediyor olduklarının farkındaydı.

"Kendilerini buna nasıl hazırlayabilirler?" dedi boğuk bir sesle.

"Perişan durumdalardır."

Julianne, Gabriel'in yüzündeki ifadeyi ya da birdenbire gözlerinde parlayan korkuyu fark etmeden kocasına yaslandı.

Bölüm Otuz

Ağustos2003
Cambridge, Massachusetts

"Gabriel? Bebeğim, kalkma zamanı."

Sakallı yüzünü okşayan yumuşak kadını bir el bir an için onu rahatlattı. Nerede olduğundan ya da yanında çırılçıplak yatanın kim olduğundan emin değildi ancak onun seksi bir sesi ve hafif dokunuşları vardı. Temkinli bir şekilde gözlerini açtı.

"Merhaba, bebeğim." Kocaman mavi gözleri sadakatle ona bakıyordu.

"Paulina," diyerek gözlerini kapatıp inledi. Şiddetli bir baş ağrısı vardı ve uyumak istiyordu. Professor Pearson öğrenim asistanlarından bahane kabul etmiyordu, bu nedenle kendisini kampüse sürüklemek zorundaydı.

(Profesör öğretici asistanının dersi kaçırmasına bir neden olarak ölümü kabul edebilirdi belki. Yine de bu şüpheliydi.)

"Saat sekiz. Duş alman ve kahvaltı etmen için vaktin var. Ayrıca belki biraz da . . ." Elini adamın göğsünden karnına doğru kaydırdı. Ardından parmaklarını onun etrafında gezdirdi ve. . .

Ayrıca adamın sabah ereksiyonu ölü bir çiçek gibi onun elinde solmuştu.

Kadını uzağa itti. "Şimdi olmaz."

"Sana daima bunu söylüyorum. Şişmanladığım için mi?" Adamın yanına oturdu, Kadının zengin göğüslerinin tamamı hafifçe midesinin üstüne yuvarlandı.

Gabriel bir tür tepki içinde cevap vermedi.

"Senin için iyi olacaksa yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun." Kadın onun omuzlarına sarıldı ve boynunu öpmeye başladı. "Seni seviyorum."

"Şimdi olmaz dedim. Kahretsin. Duymuyor musun?" Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmadan önce kendisini kadının kollarından kurtardı. Ayaklarının altındaki parke döşemenin soğuk olduğunu zorlukla hissetti.

Bütün dikkati bir şeyin üzerine odaklanmıştı —komodininin sol tarafındaki küçük beyaz toz.- Artık uyanmıştı, aynayı ve tıraş bıçağını ayarladı ve beş dolarlık banknotu rulo yaptı.

Etrafındaki dünya eriyip kaybolunca, yaşam için aklının ve bedeninin doğduğunu hissediyordu, hareketleri emin ve hızlıydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, burnuna kaldırdı ve her şey yeniden açık seçikti. Uyarılmıştı. Düşünebiliyordu. İşlevlerini yapabilirdi.

Bir sigara yakarak onu unuttu, onu... yatağındaki her kim idiyse işte, onu izledi

Kadın bir sabahlığa sarınarak mutfağa kaçtı, doğmamış çocuğunu sigara dumanına maruz bırakmak istemiyordu.

Gabriel sigarasını söndürdü ve duş aldı, lavabonun yanında Paulina'nın koyduğu bir fincan kahve içmesi için duruyordu. Pearson tarafından onun üzerine yıkılmış bitmez tükenmez yapılacaklar listesinin yanı sıra yapmak zorunda olduğu tezinin tüm çalışmalarını aklında sıralayarak dişlerini fırçaladı ve tıraş oldu.

Gabriel'in, hayatını ve eylemlerini incelemesi için zamanı yoktu. Eğer olsaydı, kokain, nikotin ve alkol zincirlemesinin bir kölesi olduğunu idrak edebilirdi.

Cinsel organı çalıştığı zaman bile kendi tutkularının kölesi olmuştu.

Paulina ile birlikte yaşamasına ve onun hamile olmasına rağmen, hala cinsel hayatında başka kadınlar yer alıyordu. Durması gerekip gerekmediğini kendine sorarak asla canını sıkmamıştı. Aslında bu konu üzerinde hiç düşünmemişti. O sadece yapıyordu.

"Çok yakışıklısın." Paulina, siyah ipek elbisesinin üzerinden fırlamış karnını eliyle tutarak kapıdan onu izliyordu. Gabriel adet haline getirdiği gibi onu duymazdan geldi. Kan çanağına dönmüş gözlerini, yüzündeki koyu renk halkaları göz ardı etse bile normal sağlıklı kilosundan on-on beş kilo daha hafif olduğu bir gerçekti.

"Sana kahvaltı hazırladım. Omlet ve tost." Kadının sesi umut doluydu.

"Aç değilim."

"Önünde uzun bir gün var ayrıca Pearson çalışmak için seni zorlayacaktır."

"Yakamdan düş." diye tersledi. "Sana aç değilim dedim."

"Özür dilerim." Paulina pişmanlıkla karnına baktı. "Meyve ve taze kahve masanın üzerinde duruyor. Tüm yapman gereken onları yemek."

Gabriel aynadan onu izleyerek safir mavisi gözlerini kadının üzerine sabitledi.

"Tamam," ağzının içinde geveledi.

Paulina kendi kendine gülerek, ufacık mutfağın içinde gözden kayboldu.

Çok geçmeden, kadife ceketi ve Levi's ile birlikte tamamladığı bir Harvard yüksek lisans öğrencisinin saygın üniformasını giymiş ve zorla kahvaltı ederek masada oturuyordu. Üç fincan kahvesini bitirmiş ve bir sigara daha yakmak üzereyken Paulina'nın ona baktığını fark etti. Büyük bir arzuyla

"Ne?"

Paulina kollarını onun boynuna dolayarak kucağına oturdu. Onun ağırlığından dolayı istem dışı inlerken, kızın biraz geri çekildiğini görmedi.

Paulina dudaklarını onun kulağına götürdü. "Acelen olduğunu biliyorum. Sadece gitmeden önce beni öp."

"Paulina, ben—"

Paulina dudaklarıyla onu susturdu, dili istekliydi ve onun ağzının içinde yılan gibi kıvrılıyordu.

Gabriel onu tekrar öperken elleri onun beline gitti, vücudunun yanıt vermeye başladığını hissediyordu.

"Haydi bebeğim." Paulina, onun kotunun düğmelerine ulaşmıştı. "Hızlı olacağız."

"Vaktim yok." Gabriel biraz efor sarf ederek onu ayağa kaldırdı. "Belki bu akşam."

Paulina'in yüzü buruştu." Fakat sen bütün gece yazıyorsun."

"Zaman ayırabilirim."

"Ama ayırmıyorsun." Gabriel'in eline doğru uzandı." Gabriel seni seviyorum. Uzun zaman oldu, lütfen."

Büyük mavi gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağı titremeye başladı. Gabriel gözlerini tavana çevirdi.

"Tamam, ama çabuk olması gerekiyor."

Sandalyesini masadan geri itti ve kasığını işaret etti.

"Başla."

Paulina yüzünde hevesli bir bakışla, onun bacaklarının arasına diz çöktü ve fermuarını aşağı indirdi.

Bölüm Otuzbir

Ağustos 2011
Umbria, İtalya

Gabriel uyuyamıyordu, geçmişin puslu anılarıyla başı beladaydı. Aklı çeşitli farklı yönlere eğiliyor, onu sağa sola çekiştiriyordu. En sonunda, oradan oraya dönmekten yorgun düşerek, kendine içecek almak için alt kata indi.

Mutfağa girmesiyle küfretmesi bir oldu. Julianne için ayrılmış bir çift beyaz şarap şişesi haricinde bütün alkolleri kaldırtmıştı.

Ne var ki şarap onun hasretini tatmin edemezdi. Bu gece değil.

Hayır, bu gece viski istiyordu. Dilinin üzerindeki akıcılık, hızla ağzının içini ve boğazını yakarak içine gizli bir sıcaklık yayıyordu.

Sadece bir tane. Bana sadece bir tane lazım.

Ancak hiçbir faydası olmamıştı. Viski gitmişti.

Gabriel, yukarıda yatağındaki Julianne'yi düşündü. Gabriel'i rahatsız eden şeytanlardan habersiz huzur içinde uyuyordu. Canı istemesiyle birlikte, elleri daha çok titredi.

İsimsiz Uyuşturucuların on iki adımma doğru hızla koşmadan önce, iki adıma odaklandı.

Kendimden daha büyük bir güç yükle bana.

Bana yardım et, Tanrım. Lütfen.

Gabriel gözlerini kapattı ve haç işareti yaptı, ruhu çaresiz ve çelişkiliydi.

Mercedes'in anahtarlarının birkaç adım uzakta olduğunu biliyordu. Mahalli bir bara gideceğini ve içeceğini biliyordu. Julia mışıl mışıl uyuyordu. Sonradan yataklarına dönebilirdi ve Julia'da asla anlamazdı.

Gözlerini açtı.

Anahtarlara doğru uzandı.

Bölüm Otuziki

"Gabriel?" Julia'nın sesi dışarıya süzüldü, Gabriel'in oturduğu balkona.

Gabriel karanlık bir köşede kara kara düşünüyordu. Julia ona yaklaşırken, onun ayak seslerini karo zemin boyunca ve açık kapılar arasından duyabiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Julia'nın gözü, ellerinden birinde tuttuğu sigaraya ve diğerindeki içeceğe takıldı.

"Hiçbir şey." Sigarayı dudaklarına yerleştirdi ve yüzünü gökyüzüne çevirip dumanı havaya üflemeden önce hafifçe içine çekti.

"Sen sigara içmezsin."

"Elbette içmem. Genellikle puroyu tercih ederim."

Julia gözlerini elindeki bardaktan yüzüne çevirdi, bakışları tedirgindi.

"Merak etme, kola." Yüzünü buruşturdu. "Laphroaig tercih ederim."

"Hiçbir şey yok."

"Biliyorum," diye homurdandı. "Ev şarap dışında alkolden yoksun."

"Sadece beyaz. Sen kırmızı şarabı tercih edersin. " Kaşlarını çattı."Aradın mı?"

"Aradıysam ne olmuş?" diye tersledi.

Julia alt dudağını ısırmaya başladı.

Gabriel sigarasını küllüğe bıraktı ve uzanarak başparmağını onun ağzına bastırdı.

"Yapma." Gabriel onun dudağını serbest bıraktıktan sonra sigarasını alıp ondan uzaklaştı.

En sonunda, Julia konuşana kadar aralarındaki sessizlik, ölçülemeyecek kadar gergindi.

"İyi geceler, Gabriel."

"Bekle." Gabriel bir elini onun kalçalarına koydu, şeffaf beyaz geceliğinin içine bastırdı. " Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Ne kadar sağlıklı olduğumu mu? Gece yarısını geçmiş ve sen benim sağlığımla ilgili soruyorsun?"

"Sadece soruya cevap ver." Sesi tatsız geliyordu. "Lütfen."

Julia yüzüne düşen saçlarını geri itti. "Sağlıklıyım. Düşük kan basıncım var ayrıca demir düzeyimin düşük olduğu saptandı bu yüzden takviye alıyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Düşük kan basıncım muhtemelen genetik. Annemin öyleymiş."

"Genetik." diye mırıldandı, sigarasından tekrar bir nefes çekerken.Dumanı sanki bir ejderhaymış gibi burun deliklerinden çıkardı.

"Burada dışarıda sigara içerken, benim sağlığım hakkında soru sormanın biraz tuhaf olduğunu düşünüyor musun?"

"Julianne, kokain daha iyidir." Sesi soğuktu. "Annen nasıl öldü?"

"Neden bana bunu soruyorsun?" Julia ondan uzaklaştı.

"Sen babanla birlikte yaşarken, bana annenin öldüğünü söyledin.

Onun sağlık problemleri mi vardı yoksa bir kaza mıydı bilmiyordum."

Gabriel'in yüz ifadesi araştırıcıydı ama gözleri tedbirliydi.

"Sarhoştu ve apartman binasının merdivenlerinden düştü. Boynu kırıldı."

Julia ona zehir saçan bir bakış attı. "Şimdi mutlu musun?"

Yatak odasına geri dönmek için döndü ama Gabriel onu kolundan yakaladı.

"Julianne."

"Dokunma bana!" Kolunu çekip kurtardı ve kocasına döndü.

"Bir orospunun soğuk oğlu olabilirsin ama seni seviyorum,"

Gabriel içkisini ve sigarasını masaya attı ve bir anda ayağa kalktı."Bunu inkâr etmiyorum."

"Bir şeyler seni rahatsız ediyor ancak bunu karınla tartışmak yerine içkin, sigaran ve Umbrian manzarasıyla konuşmayı tercih ediyorsun. Güzel. Bütün gece tek başına burada otur fakat benim beynimi sikmeye çalışma."

Julia kapılara doğru yürüdü ve yatak odalarının kapısını açtı.

"Senin beynini sikmeye çalışmıyorum."

"Ayrıca, benim mutsuz hatıralarımı keşfetmeye başlamadan önce beni uyar."

Gabriel kıkırdamasını engellemeye çalıştı fakat başaramadı.

Julia döndü ve baktı. "Komik değil!"

"Julianne, mağaraları mı keşfediyor? Gerçekten mi?" Gabriel'in yüzü oynak bir sırıtış içinde rahatladı, Julia ise sadece somurtuyordu.

Gabriel aralarındaki boşluğu kapattı."Güldüğüm için beni suçlama. Gıpta edilecek bir kelimen vardı."

Julia onun kollarıyla mücadele ederken, akabinde kocasının dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Duman ve tütünün yoğun tadı kızın ağzına doldu. Öpüşü kibardı ama ısrarcıydı.

Zaman içinde Julia'nın duruşu yumuşadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Gabriel. "Kötü bir ruh hali içindeydim. Bunu sana yansıtmamalıydım."

"Doğru, yapmamalıydın."

"Üzgün olduğum zaman, ben seninle konuşuyorum. *Konuş benimle.*"

Gabriel her iki elini de saçlarının arasında geçirerek, koyu renk tutamları daha da asi yapacak şekilde çekti.

Julia onu dirseğinden çekiştirdi.

"Bazen herkes kötü ruh hali içinde olur. Fakat bazı konuları böyle terbiyesizce büyütmeyebilirsin."

"Affet beni."

"Affedildin." Julia titriyordu. "Fakat beni korkutuyorsun. Scotch arıyorsun ve kokainden bahsediyorsun. Bana annemin nasıl öldüğünü soruyorsun Neler oluyor?"

"Julianne, bu gece değil." Elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Bir gün içinde yeteri kadar sıkıntımız olmadı mı? Yatmaya git. Toplantı yapmak için uygun değilim."

Koltuğuna geri döndü, omuzları çökmüştü.

Julia tereddüt etti, bakışları yatak odası kapısı ile onun yüzü arasında ok gidip geliyordu. Bir parçası kara kara düşünmesi için onu tek başına bırakmayı istiyordu. Bir parçası ise onun sıkıntı içinde olduğuna ve eğer müdahale girişiminde bulunmazsa Gabriel'in döne döne depresyona gireceğine inanıyordu.

Ya da daha kötüsü.

Julia ona doğru gitti, kararsız bir şekilde küçük parmağını ona uzatarak onunkiyle birleştirdi.

"Üzgünsün."

"Evet." Gabriel'in sesi dümdüzdü.

"Biz birlikte olmadan önce, kötü bir ruh hali içinde olduğunda ne yapıyordun?"

"İçerdim ve kokain çekerdim. Ve..." Çıplak ayağını balkon zeminine vurmaya başladı.

"Ve?"

Mavi gözlerini karısına çevirdi. "Seks yapardım."

"İşe yaramadı mı?"

Gabriel homurdandı. "Geçici bir süre. Sıkıntılarım ertesi sabah hep geri geldi."

Julia yatak odasının içine, büyük kanopili yatağa doğru baktı.

Çenesini dikleştirdi. "Hadi gidelim."

"Nereye gidelim?"

"Yatağa." Julia onun serçe parmağını çekiştirdi."Kötü ruh halimizi çalıştırmaya."

Gabriel'in bakışları onun içini kavuruyordu. Daha sonra kendini geri çekecek gibiydi.

"Bu iyi bir fikir değil. Sana söylemiştim, kendimde değilim."

"Beni seviyor musun?"

Gabriel kaşlarını çattı." Tabii ki."

"Bana zarar vermek ister misin?"

"Kesinlikle hayır. Benim kim olduğumu zannediyorsun?"

"Benim kocam olduğunu düşünüyorum ayrıca senin kötü ruhları becermeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden hadi gidelim."

Gabriel'in ağzı açık kalmıştı.

Kendini toparladığında haşin yüz ifadesi büyüdü. "Julianne, seni becermeyeceğim."

"Hayır, becerebileceğin başka birinin olmasını tercih ederdin.

Gabriel'in gözleri büyüdü. "Bunu söylemiş olamazsın. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Oh, evet, söyledim. Yatağa gittiğimizde bana dokunmadın. Sana ihtiyacım vardı ama sen olmaz dedin." Julia kollarını alabildiğince gerdi. "Anlamıyor musun? İstek duymana ihtiyacım var. Şimdiye kadar sahip olduğum tek kardeşimi kaybetmek üzere olduğumu unutmama yardım et. Lütfen."

Gabriel parçalanmıştı. Julia'nın içini delen bakışları bir şekilde telgraf gönderiyor, teninden istek yayılıyordu.

Uyarı etkisi üzerine, Julia bir kolunu onun arkasından sardı, diğerini saçlarının üzerine yerleştirdi. Gabriel'in dudaklarını kendine doğru çekti ve içtenlikle onu öptü.

Gabriel çok çabuk yanıt verdi, onun bacaklarını kalçalarına sararak.

Kısa sürede öpüşmelerini kontrol altına almıştı; Julia'nın ağzının içindeki dili ısrarcı ve kaçınılmazdı.

"Beni yatağa götür," diye yalvardı Julia, Gabriel nefes almak için geri çekildiğinde.

"Yatağı kullanmaya gitmiyoruz."

Tehlikeli bir bakışla, onu yatak odasına taşıdı.

Gabriel ışıklarla ve müzikle uğraşmadı, onu en yakın duvara bastırdı.

Banyonun açık kapısından sızan hafif bir ışık, karanlık yatak odasını gri renkte aydınlatıyordu. Gabriel, Julia'nın sabahlığını çıkarırken, onun bacaklarını kendi kalçalarının etrafına sıkıca sardı.

İpek sabahlık yavaşça yere kaydı.

Gabriel, onun bacaklarının arasını okşamak için aşağıya indirmeden önce iki parmağını kendi ağzına soktu ve onları ıslattı. Julia inledi ve kendini onun eline doğru bastırdı. Gabriel'in dokunuşlarının azgınlığı daha da artıyordu.

"Korkuyor musun?" Dudaklarını Julia'nın kulağına yaklaştırdı.

"Hayır." Julia parmaklarını onun saçlarına doladı ve ağzını kendine doğru çekti.

Gabriel diliyle onu araştırıyor, dudaklarını yalıyor ve içine sokuyordu. Julia onu kendine çekerken eli, karısının arkasını kavramak için oraya kaydı.

"İzle," diyerek ağzını boynu boyunca dalgalandırarak gezdirdi.

"Neyi izle?"

"Bizi. Aynada."

Julia gözlerini açtı ve odanın diğer tarafındaki duvarda asılı duran aynayı gördü. Kocasının muhteşem çıplak sırtı ile onun vücudunun sakladığı koyu renk saçlı kadının yansıması, mükemmel bir şekilde konumlanmıştı.

"Sen geldiğin zaman ben ne görüyorsam, seninde görmeni istiyorum."

Gabriel onun göğsüne sakallarını sürtmeden önce, boynunu yukarıdan aşağıya doğru öperek takip etti. Ağzı ile her birine taparken, karısının göğsünü avucunun içine aldı. Yalayarak, ısırarak ve emerek.

Gabriel ağzını pembe bir tepenin üstüne kapatırken, tekrar bir elini onun bacaklarının arasına indirdi ve bilinçli darbeler yaparak okşadı. Julia gözlerini açık tutmaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Dili etini didikliyor, dudaklarına asılıyor ve çekiyordu.

Birlikte neye benzediklerini hiç görmemişti.

Gabriel'in vücudu uzun ve zayıf, Julia'nın ise küçük ve yumuşak. Tenleri farklı tonlardaydı. Julia açık tenliyken, Gabriel koyu tenliydi.

Tek bir amacıyla ilgilenen Gabriel, onu çok harcıyordu. Ölecek bir adamdı ve sanki bu son buluşmasıydı. Julia çok şehvetliydi, neredeyse erkeğin sıcak dokunuşlarından eriyordu.

Gabriel'in, parmaklarının sondalaması ve Julia'nın bacak arasında sabırsız ereksiyon fırçalamaları yaptığı hep o anlardakine odaklanması, dünyadan uzaklaşmasına neden oluyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı Julia, onu görmek için geriye çekilirken. Neredeyse omuzlarına tutunarak ona tırmanıyordu.

Gabriel onun umutsuz hareketlerine rağmen hızlanma dürtüsüne direnerek, onu okşamaya devam etti.

İkaz edilmeden, Julia pembe dudaklarını araladı ve soluk soluğa bakışlarını yansımalarına odakladı.

Ardından tek bir derine itmeyle Gabriel onun içine girdi.

Julia kocasının omuzları üzerinden, parmaklarının sımsıkı kavramasını ve gözlerinin büyümesini gördü.

Erkeğin güçlü ve yağsız kalçalarını, tekrar tekrar içine iterken hızla hareket eden mükemmel sırtını gördü.

Julia gözlerini kapatarak inledi.

"İzlemeni söylemiştim," diye homurdandı, kulağını ısırarak.

Julia gözlerini açtığında onun dik dik baktığını gördü.

Aynaya bakmak için döndü. Gabriel ritmik hareketlerini ve bindirmelerini devam ettiriyordu.

Erkeğin hızı arttıkça, Julia iç çekiyor, inliyor ve dudaklarını kaçırıyordu. Ve hala uzağı göremiyordu.

"Bu seks değil," diye mırıldandı. "Bana bak."

Julia gözlerini aynadan kaçırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. Gabriel'in safir mavisi irisi geniş siyah gözbebeklerinin arasında zor görünüyordu.

"Bu seks değil. Bu daha çok bir cehennem."

O kadar itmesi solunumunu zorladı, hızı birden düzensizleşti.

"Tekrar tekrar." Julia soluk soluğa kaldı, nefes alışı erkeğin ritmine uyuyordu.

Gabriel bir şey söylemek için ağzını açtı ama o anda Julia orgazm oldu. Kelimeleri bir duygu denizinde boğuldu. İçine akan doyum ile gözlerini kapattı.

Gabriel bir kez daha derine itti ve çıktı, dişleri karısının köprücük kemiğine değiyordu.

Julia çenesini onun boynuna dayayarak nefes almaya çalıştı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Gabriel nefesini düzene koyarak. Başını kaldırdı. "İyi misin?"

Julia başını duvara dayadı ve gözlerini kapattı. "Evet, ama büyük ihtimalle çarpık bacaklı olacağım. Beni yere indirmeden önce bana bir dakika ver."

"Seninle işim bittiğini mi zannediyorsun?"Julia'nın saçlarını omzunun arkasına itti, ağzı karısının kulağını bulmuştu.

"Bir kere daha" diye fısıldadı.

Julia ertesi sabah boş yatakta uyandı. Kendi başına, bu şaşırtıcı değildi.Ancak banyonun ve balkonunda boş olduğunu fark edince, sabahlığını üzerine geçirdi ve kocasını aramaya gitti. Gabriel hiçbir yerde yoktu.

Mercedes'in anahtarları mutfak tezgâhının üzerinde idi, yanında Gabriel'in dün akşam bıraktığı boş Coca-Cola şişesi duruyordu. Bir not bırakmamıştı.

Üzerinden geçen acı bir dalgayla yıkandı..

Dün gece tutkulu geçmişti, belki de önceki herhangi bir başka geceden daha fazla. Duvara dayanarak, banyo tezgâhı üzerinde, yerde ve en sonunda yatakta sevişmişlerdi. Nihayet Gabriel merhamet edip uyumalarına izin verdiğinde, güneş neredeyse ufukta gözükmüştü..

Julia onunla birlikte uyanmak istemişti ve belki de önceden kocasının bedenini keşfetmesi zamanını aldığı için sevişme aygın baygın olmuştu. Fakat böylesi ona iyi şans getirmemişti. Gabriel'in yokluğu ve bir not olmaması onun sancılı bir kaygı hissetmesine neden oluyordu. Hatta Gabriel'in alışkanlığı olmasına rağmen Julia'nın başucuna bir bardak su veya meyve suyu bile bırakmamıştı.

Diğer kadınların geceyi onula birlikte geçirdikten sonra nasıl hissettiklerini merak ediyorum. Eğer onların geceyi geçirmesine izin verse bile. . . .

İsteksizce merdivenleri tırmanırken ve odasına geri dönerken endişesi mutsuzluğa dönüşmüştü. Havuza gitmeden önce bikinisini değiştirdi, çekici güneş gözlüğünü ve şapkasını aldı. Yüzmek onu meşgul edecekti.

Neredeyse bir gün önce babasıyla yaptığı konuşmayı ve önceki akşam Gabriel'in belirgin sıkıntısını unutana kadar defalarca tur atarak yüzdü. Sonra sığ yerde ayaklarını yere bastı, gözleri havuzun kenarında duran bir çift koşu ayakkabısına takıldı.

"Tek başına yüzmek istemediğini söylemiştin bana."

Gabriel elinde bir havluyla ayağa kalktı. Üzerinde koşu kıyafetleri vardı ve terlemiş, tişörtü sırılsıklamdı.

"Günaydın." Julia kenara yüzdü ve onun elinden havluyu çekti.

"Günaydın."

"Eğer beni bırakmasaydın tek başına yüzmek zorunda kalmayacaktım," diye mırıldandı, havuzundan dışarı tırmanırken.

"Sabahları koşmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Neredeyse öğlen oldu." Julia havluya sarındı ve elleri kalçasında onun karşısına dikildi.

Gabriel gergin görünüyordu. Julia'ya baktı ancak göz temasında bulunmadı ayrıca duruşu kesinlikle rahatsız ediciydi.

Julia onu rahatlatıp hafifleten fantastik seksli bir gecenin Gabriel'i nasıl sıkı bir yay gibi gerdiğini merak ediyordu.

"Bir not bırakmış olabilirdin."

"Yapabilirdim," dedi yavaşça. "Bunu düşünmedim."

"Eğer koşmak istersen iyi olur. Sadece geri döneceğin zamanı bana haber ver."

Gabriel itiraz etmek için ağzını açtı ama aniden karar verip kapattı.

"Ben duş almaya gidiyorum. Dün babanlar için otelde rezervasyon yaptırdım, ayrıca otel danışmanının bir meyve sepeti götürmesini ayarladım. Günün büyük bir bölümünde çalışma odamda olacağım, çalışarak ancak bu akşam seni Todi'ye akşam yemeğine götüreceğim."

"Olmaz."

Gabriel ona göz kırptı. "Olmaz mı?"

"Olmaz, Gabriel. Bana bu kadar soğuk davrandıktan sonra çalışma odana kaçamazsın. Hayır."

Gabriel'in yüz ifadesi değişti.

"Soğuk olduğum anlamına gelmiyor, Julianne." Sesi alçaldı.

Julia ona baktı.

Gabriel çenesindeki sakalı sıvazladı. "Aklımda çok fazla şey var."

"Bunu dün gece söyledin. Umarım faaliyetimiz yardımcı olmuştu."

Gabriel'in yüz hatları gölgelendi.

Gabriel onun önünde durdu, uzanarak boynundaki kolyeyi kavradı. Başparmağını zincirin ucunda asılı duran kalbin üzerinde gezdirdi.

"Her zaman güzelsin. Seni kollarımın arasında tutabilir ve her gün seninle sevişebilirim ancak bu benim problemlerimi çözemez."

Julia elini onunkinin üzerine koydu."O zaman beni sevdiğini söyle."

Gözleri buluştu. "Seni seviyorum"

Julia ağır bir iç çekmeyle nefesini dışarı verdi."Çözümünü bulmaya git. Fakat unutma ki bu evdeki tek kişi sen değilsin. Bir hayaletle birlikte yaşamak istemiyorum."

Gabriel'in gözlerindeki keder büyüdü. Gabriel sade bir şekilde onu öptükten sonra kapalı havuzdan çıktı.

Sözüne sadık kalan Gabriel, öğleden sonrayı çalışma odasında, kapalı bir kapının ardında geçirdi.

Julia, Gabriel'i bu kadar derinden rahatsız eden bu problem her neyse, onun bunu çözeceğini ümit etmesine rağmen, onun ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kafasının içinde birçok farklı senaryo dolaşıyordu. Belki de Paulina onunla temasa geçmiş, onu bir kargaşanın içine sokmuştu. Belki de açığa çıkan kardeşinin hastalığı, kendisinin çocuk sahibi olma arzusunu yeniden düşünmesine neden olmuştu. Belki de evlilik hayatının beklediği şekilde olmadığının farkına varmıştır ve ona, bir kadma bağlı olma düşüncesi boğucu gelmiştir.

Julia'nın kaygısı artmıştı. Elle tutulur hiç birşey olmadığını düşündü ancak Gabriel soğuktu. Julia daha önce onun gözlerinde küçümseme görmüştü. Julia onun varlığından azledilmişti. Bir keresinde Julia bundan kurtulmuştu fakat Gabriel'in onu tekrar terk edeceği düşüncesi felç ediyordu.

Dikkatini başka tarafa çevirme çabasıyla, Philadelphia Çocuk Hastanesini ve hipoplastik sol kalp sendromunu araştırmak için bilgisayarının başına oturdu.

Hastanenin sitesi onu biraz ümitlendirdi. Küçük kardeşinin olması gereken ameliyatı olmuş birkaç hasta tanımlanmıştı.

Fakat her hastanın tavsiye mektubu ikaz içeriyordu, biri hariç, hastanedeki uzmanlar dahi hastaları çocuklar, gençler ve yetişkinlerden olduğu zaman bile ne kadar sağlıklı olacaklarını tahmin edemiyordu.

Julia, babası, Diane ve son olarak kardeşi için sessizce dua etti. Tanrıdan kardeşine yardım etmesini ve ona sağlığını vermesini diledi.

Daha sonra düşünceleri kocasına yöneldi.

Onun için de dua etti. Evlilikleri için dua etti. Dün geceki seks aktivitelerini düşündü ve bunun onları birbirine yakınlaştırdığını ayrıca onun kendisiyle iletişim kurmasının onları özgür yapacağını düşündü.

Şimdi onlara tam tersi bir etki yapacağından endişeleniyordu. Eğer Gabriel vücudu ile ona iletişim kursaydı, belki de kelimelerle iletişim kurma ihtiyacını görmede başarısız olmazdı.

Aklında böyle düşüncelerle, Julia pediatrik kardiyoloji araştırmasına geri döndü, kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşıp, kolu sandalyenin kolçağına düşene kadar, peş peşe makaleler okudu.

Julia birisinin onu izlediği duygusuyla uyandı. Yatakta yatıyordu. Onun yanına oturmuş kolları bükülü bacaklarını sarmış Gabriel'di. Gözlüklerinin altından dikkatli bir şekilde karısına bakıyordu.

"Geç oldu," diye fısıldadı. "Uyumaya devam et."

Julia gözlerini kısarak yatak başının üzerindeki saate baktı Gece yarısını geçmişti.

"Akşam yemeğini kaçırdım."

"Çok bitkindin. Dün gece seni geç vakte kadar tuttum."

Julia esnedi. "Buraya gel."

Gabriel onun uzattığı eli geçiştirdi.

"Hey," diye fısıldadı Julia. "Bir öpücük almayayım mı?"

Gabriel, sırf formalite icabı yapıyor gibi tanımlanacak şekilde dudaklarını onunkine değdirdi.

"Güzel bir öpücük değildi," diyerek suratını astı. "Yatağın kenarına çirkin hilkat garibesi gibi tünemiş bana öfke içinde bakıyorsun. Neyin var?"

"Öfkeli değilim."

Julia oturdu ve kollarını onun omuzlarına doladı.

"O zaman beni öfkeli hilkat garibesi gibi değil kocam gibi öp."

Gabriel'in gür kaşları çatıldı. "Hilkat garibesi mi? Bayan Emerson, bir insanın egosunu hoyratça kullanıyorsun."

"Profesör sen benden daha güzel değilsin. Fakat ben bunu söyledikten sonra cezaya çarptırılacağım."

"Saygısızlık etme." Gabriel'in yüz ifadesi karardı.

Julia hayal kırıklığı içinde inleyerek yatağa gömüldü.

"Ben seni seviyorum, Gabriel. Bunun anlamı seninle birlikte çok fazla cehennemde olacağım. Ancak beni dışarı atmana izin vermeyeceğim. Ya benimle konuş ya da ben eve gidiyorum."

Julia, onun gözleriyle buluşmadan önce hissetti cehennem karanlığında parlayan iki kızgın safir.

"Ne?" diye homurdandı.

"Eğer gidip babamla kalırsam o benimle konuşacaktır. Onlar hastaneden döndüklerinde ona ve Diane'ya bakabilirim. Sanki bana dayanamıyormuş gibi bakıyorsun." Kanopiye bakarak sırt üstü yuvarlandı.

"Julia." Sesi kederli geliyordu. "Eğer babanı görmen gerekiyorsa, birlikte gideriz. Fakat tek başına yolculuk yapmana asla izin vermem. Eğer bensiz gidersen ben mahvolurum."

Julia küçük bir gülümseye cesaret etti.

"Şimdi benim evlendiğim Gabriel burada. Seni kaybettiğimi sandım." Julia kocasının gözlüklerini çıkardı ve yandaki masanın üzerine koydu. Daha sonra kendisiyle birlikte onu örtülerin altına çekti.

Gabriel gözlerini ondan ayırmadan yanına yuvarlandı. Karanlığın içinde onun dudaklarını bulması çok kolay olmuştu.

"Nihayet." Julia başını onun göğsüne yasladı. "Bana,neden bu kadar gaddar olduğunu söyle."

"Şu an bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Evet istiyorum."

"Peki. Senin başka birisi olduğunu istediğim için seni becerdiğimi düşündüğünü söyledin." Sesindeki keskinlik artmıştı. "Asla bana bir daha bunun gibi şeyler söyleme."

"Özür dilerim." diye fısıldadı.

"Bu doğru değil. Tanrı şahidimdir ki bu doğru değil. Bu hayatı geride bıraktım ve Tanrı bana yardım ediyor, oraya geri dönmeyi istemiyorum."

"Sana, oraya geri dönmeyi istiyor musun diye sormadım Dışarıda kara kara düşünerek oturmak yerine kötü ruh halini benimle çözeceğini umuyordum."

"Başka kadınlarla sevişiğimi hayal etmiyordum, seni temin ederim." Sesi öfkeliydi. "Ayrıca sahip olduğumuzun değerini düşürmemek çok önemlidir."

Julia aniden kalkıp oturdu.

"Dün gece yaptığımızda ucuz hiçbir şey yoktu. Biz birbirimizi seviyoruz. Her ikimizde üzücü haberler almıştık ve rahatlamaya ihtiyacımız vardı."

"Ben bencildim."

"Bu karşılıklıydı. Hatırlıyor musun? Seni istedim. Sana ihtiyacım vardı. Eğer sen bencil olduysan, o zaman bende öyleydim fakat ben bu şekilde bakmıyorum. Evet, genellikle olduğumuzdan daha fazla saldırgan ve coşkuluydu. Ama seninle güvende olduğuma dair bana söz vermiştin ve güvenli hissettim. Maceraperest olabileceğimizin sözünü verdin. Dün gece de maceralarımızdan biriydi ve pes edince, her ikimiz de teslim alındık.

Julia yüzüne ciddi bir ifade takınmaya çalıştı fakat yapamadı.

Kıs kıs gülmesini dizginlemeye çalışırken gülümsemesi yayıldı.

Kaşla göz arasında, Julia sırt üstü, Gabriel onun üzerinde, burunları birkaç santim uzaktaydı. "St. Francis'in, duaların bir kısmını kabul edip ayrıca cinsel aktivitelerimiz için bunu uygulayarak seni tasvip edeceğini sanmıyorum." diye homurdandı.

"Francis aşka inanıyor, ayrıca evliliğe de. O anlayışlıdır. En azından, eğer onaylamasaydı, bu konuda sessiz kalırdı."

Gabriel gözlerini kapattı ve başını salladı. Fakat dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle oynuyordu.

Gözlerini açtığında, onlar sevecendiler.

"Sonsuza kadar seninle yaşayabilirim ve yine de sen beni şaşırtmazsın."

"Gabriel bunu duyduğuma sevindim, çünkü senin başına kaldım. Kötü bir ruh hali içinde olduğunda bile. Bedenlerimizin yaptığından utanmıyorum, çünkü bu ruhlarımızın içinde. Seninde utanmanı istemiyorum."

Gabriel başını salladı ve çok saygılı bir şekilde onu öptü.

Arkasından Julia'da onu öptü.

"Bana senin yatağında güvende olduğumu söylüyorsun. Sadece bilmeni istiyorum ki, benim için de sen özgürsün. Tüm şımarık kadınların, geçmişimizden gelen her şeyin burada hiç önemi yok."

Gabriel başparmağı ile onun çenesini okşadı. "Tamam."

"Dün gece neden o kadar üzgün olduğunu şimdi bana söyleyecek misin?"

"Henüz değil." Yüzüne bir gölge düştü. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Julia'nın kulaklarındaki elmasla oynadı. "Kalbime sahipsin. Asla bundan şüphe etme."

Julia, uykuya yenik düşene kadar uzun bir süre onun kollarında dinlendi.

Bölüm Otuzüç

Julia bir psikolog değildi. Terapide zaman geçirdi ve on iki adım programları ile geri kazanmaya aşinaydı fakat teşhis edilemeyen diğerleri için çok uğraşmıştı. Kocasının bu durumuna yardım edemiyordu. Gabriel'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Gabriel'in eskiyle başa çıkma mekanizmasına geri dönmesine neden olacak kadar onu rahatsız edici bir şey.

Tom ve Diane'dan aldıkları habere ilişkin onu tedirgin eden şey her neyse Julia'yı şüphelendiriyordu fakat emin değildi. İlişkilendirme nedensel değildir ve bu yüzden bu iki olayın tamamen rastlantısal olması mümkündü.

Neyin yanlış olduğunu bilmeden ona nasıl yardım edeceğini de bilmiyordu. Ya da onu nasıl rahatlatacağını. Julia, sanki yanlış bir şey yokmuş gibi davranan Gabriel'in uyumlu girişimlerine rağmen, karanlık bir bulutun onların üzerinde dolaştığını hissediyordu.

Çok iyi biliyordu. Ayrıca sıkıntısını paylaşmak istemesine Gabriel'in razı olmaması Julia'yı yaralıyordu.

Umbria'da süreleri bitip, Florance seyahatlerine hazırlanırlarken, Julia destekleyici ve sevgi dolu olmak için elinden geleni yapmaya karar vermişti.

Fakat Cambridge'e geri dönünceye kadar, eğer Gabriel ona güvenmeseydi, meseleleri kendisinin ele alması konusunda Julia kararlıydı.

Önceki yaz Gabriel, Julia'dan ayrıldığı sırada Floransa'da Fransisken yetimhanesinde gönüllü olmuştu. Fakat çalışanlar onun ideal bir gönüllü olmadığını çok çabuk fark etmişlerdi. Emir almıyor, emir veriyordu. Yetimhanenin çalışmasında değişiklik yapmak ya da sosyal tesisler ve gıda konusunda taleplerde bulunmada hiç tereddüt etmemişti.

Personel, Gabriel'in değişiklikleri uygulamasına paraları yok diye itiraz ettiğinde, yapılanları tamamen kendisi ödemişti.

Özetle, yetimhane müdürü Fra Silvestro, onun bağışlarını memnuniyetle karşılamış fakat Santa Croce'da Fransiskenler üzerinde, Gabriel'in becerilerini tur liderliğinde ve Dante'nin yaşamı üzerine dersler vererek kullanmasının daha iyi olacağı yönünde ikna edilince rahatlamıştı.

Bu yüzden Fra Silvestro, kocasının çok fazla agresif hayırseverliğini ılımlı hale getireceği umuduyla ağustos ayında yetimhanede Julia'yı sevinçle karşıladı.

Emersonlar geldiklerinde müdür, asistanı Elena ve bir çocuk grubu tarafından karşılandılar. Dört ila sekiz yaş arasında değişen çocuklar Julia'ya Zia olarak hitap etmişler ve ona bir buket ile bir dizi çizimler sunmuşlardı. Resimler parlak renklerle yapılmış ve uzun koyu renk saçlı bir kadın gülümseyen çocukların ortasında ayakta duruyordu. Bir an için Gabriel boğulduğunu hissetti.

Çocukların özellikle büyük olanların gözlerinde, bir çocuk olarak kendisinin bakışını gördü.

Annesi öldükten sonra Sunbury'de hastanenin bekleme odasında ayakta durduğunu hatırladı, yiyecek makinesinden bir şeyler almaya çalışırken. Hiç parası yoktu ve düşen para var mı diye makinenin altını kontrol etmek için yerde sürünmüştü.

Gabriel hafızasını bastırmaya çalıştı. Eğer Grace o gün ona gelmeseydi, hayatı çok çok farklı olacaktı.

Julia çocukların seviyesine çömelmiş, hepsini selamlamıştı. Onlarla İtalyanca konuşup gülerken çok rahat görünüyordu.

Tanışmalar yapıldıktan sonra Emersonlar, bir ila on iki yaşlarında bir araya toplanmış yetimhane çocuklarının dinlendiği yan bahçeye götürüldüler. Bir personel partiye katılmaları için bebekleri de getirdi.

Gabriel'in küçük bir hayvanat bahçesi kiralaması mümkün olmamıştı ama dört midilli ile onların bakıcılarını ayarlayabilmişti.

Bahçenin sonunda bağlanmış duran midilliler heyecanlı çocuk topluluğuyla çevrilmişti.

Balonlar, oyunlar ve büyük bir zıplatma kalesi vardı.

Yemek ve tatlı masaları ayrıca piramit biçiminde büyük hediye paketleri vardı.

"Hangi çocuk için hangi hediye olduğunu nasıl bilecekler?" diye yüksek sesle düşündü Gabriel.

Julia piramide baktı. "Her hediyenin etiketli olduğundan eminim."

"Aldıkları hediyeyi beğenmezlerse ne olacak?"

"Elena çocuklara ne istediklerini sordu, bizde onları aldık." Julia onun elini sıktı. " Huzursuz durma. Çocuklar senin somurttuğunu görecekler ve senden korkacaklar."

Gabriel kötü bir şekilde burnunu çekti ancak yüz ifadesini temkinli bir şekilde düzeltti.

Etraftaki balonlara vurarak, kabarcıklar üfleyerek çocuklarla birlikte oynayan Julia'yı izledi. Siyah saçlı kara gözlü bir çocuk onun dikkatini çekti ve çok geçmeden Julia kalçasının üzerinde bir çocuk taşıyordu, küçük salya damlamalarından kaçınırken, tombul yumruklarından saçlarını zorla kurtarmaya çalışarak.

Gabriel çok güçlü acı bir gerçekle gasp edilmişti.

Julianne anne olmak için yaratılmıştı. Sevgi dolu, verici ve sabırlıydı. Biyolojik annemde yoksun olan ne varsa, Grace'de bolca olan ne varsa, Julia'da da vardı. Belki de benim kendim eksikliklerimi telafi etmek için bile yeterliydi.

Melankolisi çıkmaza girdiğinde saklamak için, Gabriel midillilerin eyerlerine binip inmelerinde çocukları kaldırarak yardımcı oluyordu.Julia haklı çıkmıştı. Olayın ana noktası midillilerdi. Sürüşler arasında çocuklar hayvanları sıraya dizmiş onları beslemişlerdi.

Hediyeler dağıttığı zaman Gabriel, Julia ile birlikte hediye masasının arkasında duruyordu.

Kardeş Silvestro, cömertliklerinden dolayı Zio ve Zia Emerson'a teşekkür etmeleri için çocuklara bir duyuru yaptı. Gabriel ve Julia alkışlara kibarca başlarını salladılar. Daha sonra Julia yeni yürümeye başlayan çocuğu durdurmak için tutarak hediyeleri dağıtmaya başladı.

Gabriel'de ona katılacaktı fakat küçük bir çocuk onun dikkatini çekmek için çaba sarf ederek onun pantolonunu çekiştiriyordu.

"Merhaba," dedi Gabriel, İtalyanca. "Nasılsın?"

"Sen o musun?" diye sordu çocuk.

"Ben o muyum?"

"Süpermen."

Gabriel şaşırmış bir şekilde çocuğa gülümsedi. "Neden benim Süpermen olduğumu düşünüyorsun?'

"Ona benziyorsun. Gömleğinin altına bakabilir miyim?" Çocuk Gabriel'in beyaz oxford düğmesinin altını işaret etti.

Gabriel acı acı gülümsedi. "Bugün takım elbisem yok."

"Clark Kent'in gözlüklerini takıyorsun."

Gabriel gözlüklerini çıkardı ve onlara kaşlarını çattı. Prada çerçevesinin, Clark Kent'in taktığı korkunç iki telden daha akıllıca bir iş diye düşündü.

Belki de yanılıyordu.

Gabriel'in son vermek için zamanı yoktu, buna rağmen gözlüklerini çıkarır çıkarmaz, çocuklar nefeslerini tuttular. Diğer çocuklardan oluşan küçük bir kalabalık kısa zamanda etrafta toplanmıştı.

"Bu Süpermen." diye fısıldadı ilk çocuk, muzaffer bir edayla.

Gabriel gözlüklerini geri taktı ardından oğlanın saçlarını karıştırmak için uzandı.

"Korkarım Süpermen değilim. Amerika'dan Zio Gabriel'im. Zia Julia karımdır."

Çocuklar isimleri okumaya devam ederek parlak renkli hediye paketlerini dağıtan Julia'ya doğru baktılar. Julia onların bakışlarını yakalayınca neşeyle gülümsedi.

"O Lois Lane." Cılız bir ses birden konuşmaya başladı.

"Evet," dedi ilk oğlan. "Biz onu tanıdık. O Lois Lane'dir."

Gabriel canlı bakışlarla Julia'yı inceledi.

"Ben Lois'in uzun boylu olduğunu sanıyordum." dedi kendi kendine, derin düşünceye dalarak.

"Bir resim var. Gördünüz mü? Bir oğlan, bir çizgi kitabı havaya kaldırdı ve kapağındaki Lois Lane çizimini gösterdi. "Bu o."

"Saçlarını kestirmiş," dedi başka bir oğlan, hayal kırıklığı içinde Julia'ya bakarken.

"Ben bu uzunu seviyordum."

"Bir de bana sor." diye mırıldandı Gabriel.

"Herhangi bir hile yapabilir misin?" diyerek bir kız araya girdi.

"Ne tür hileler?" Profesör eğlendiğini saklamaya çalıştı.

"Ağır bir şeyi kaldırma, duvarların arkasını görme, uçma."

"Ah, evet uçma!" Çocuklar yukarı aşağı zıplamaya başladılar.

Profesör, etrafında hareket eden gençlerin artan kalabalığına baktı ve içini çekti. Onları susturmak için ellerini kaldırdı.

Ardından öne eğildi ve sesini alçalttı.

"Hiç kimse Clark Kent'in Süpermen olduğunu bilmiyor."

"Ben biliyorum." dedi oğlanlardan biri, elini havaya kaldırarak.

Gabriel sırıttı. "Evet, sen biliyorsun. Ama yetişkinlerin hiçbiri bilmiyor. Lois ve ben parti için buradayız. Bu yüzden, bu sırrı saklamak için hepinizin bize yardım etmesi gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Çocukların bazısı ona şüpheyle baktı, ama çoğu başını salladı.

"Şimdi Lois'de sizin için hediyeler var. Neden gidip ona merhaba diyerek hediyelerinizi almıyorsunuz?"

Biraz karışık bir tepkiyle çocuklar dağılmaya başladı, çok geçmeden diğer takipçiler dağıldı.

Yakındaki karşılıklı konuşmayı yarım yamalak dinleyen Julia, onun bakışını yakaladı ve göz kırptı.

Süpermen mi? diye mırıldandı Julia.

Gabriel başını salladı. Otuzbeş yıl içinde pek çok şeyle adlandırılmıştı, fakat hiç kimse ona Süpermen olmakla ilgili bir benzetme yapmamıştı.

İtiraf etmek zorunda olsa da, Julia lanet güzel Lois Lane yapılmıştı.

Floransa'da, ziyaret edebileceği bir kostüm dükkânı olup olmadığını merak etti.

Gabriel bunları (ve diğer yaramaz şeyleri) düşünürken birisinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Aşağıya doğru baktı ve küçük sarışın bir kız gördü. Kız parmaklarını ağzına sokmuş ona bakıyordu.

Gabriel gülümsedi. *"Merhaba tatlım."*

Küçük kız parmaklarını ağzından çıkardı ve kollarını uzattı.

İlk başta Gabriel onun ne istediğini anlamadı. Kız kollarını yükseğe kaldırdı ve hafifçe salladı.

"Çelik adam, sana onu kucağına alır mısm diye soruyor." Birden bire Julia yanında bitiverdi.

Gabriel kızı kollarının arasına alıp kaldırdığında, çocuk parmaklarını tekrar ağzına sokmadan önce kısaca gülümsedi..

O anda gözleri buluştu ve aralarında uzun bir bakışma oldu. Julia çocuğu selamladı ve sırtını okşadıktan sonra hediye masasına geri döndü.

"Maria konuşamıyor."

Gabriel, erkek kardeş Silvestro'nun en yetenekli yardımcısı Elena'ya bakmak için döndü.

Elena sarı bir lüleyi, çocuğun kulağının arkasına sokmak amacıyla uzandı. "Onun senin yanma geldiğine şaşırdım. Genellikle yabancılardan kaçar."

"O kaç yaşında?" diye sordu Gabriel.

"Üç." Elena İngilizce'ye geçmişti. "Neredeyse bir yıl önce geldi ama o zamandan beri konuşmuyor."

"Neden konuşmuyor?"

"Çok fazla travma."

Gabriel çocuğun melek yüzüne baktı ve bir dizi küfür savurdu.

"O hiç konuşmayacak mı?"

"Öyle gözüküyor. Bir aileye ihtiyacı var, kesinlikle."

Bilinçsiz bir şekilde, Gabriel çocuğu daha yakın tuttu.

"Aile bulmak zor mudur?"

"Bazen." Elena, Maria'ya gülümsedi ve İtalyanca konuşarak partiden hoşlanıp hoşlanmadığını sordu.

Maria midillinin bulunduğu tarafı işaret ederek başını salladı.

"Ah. Sanırım midilliye binmek istiyorsun, öyle mi?" Elena sanki kızı alacakmış gibi işaret etti ama Gabriel başını salladı.

"Onu ben götüreceğim."

Gabriel midillilere doğru yürüdü ve İtalyanca kıza içlerinden hangisinin favorisi olduğunu sordu. Küçük kız en küçüklerinden birini, derisinin üzerinde beyaz lekeleri olan siyah bir midilliyi işaret etti. Midillinin kuyruğu örülmüş ve kuyruğunun ucuna da kırmızı bir kurdele bağlanmıştı. Adı Cioccolato idi.

Gabriel dikkatli bir şekilde Maria'yı eyerin üstüne yerleştirdi ve midillinin sahibi daire çizerek onları gezdirmeye başlayınca elini kızın sırtına koydu. Maria minicik parmaklarıyla midillinin yelesini kavramış gülümsüyordu.

Gabriel, çocuk ve midilli ile yürüyerek tur atarken, hayatının çok farklı bir şekilde ters yüz olduğu gerçeğini düşünüyordu.

O öksüz değildi yine de bir ailenin ferdiydi. Ayrıca o bir aileye sahipti çünkü Grace ve Richard ona evlerini ve kalplerini açmıştı.

Şu anda geri çekilmemiş onu bir şekilde kemiren karanlığa rağmen hayatında parlayan umut için kendine minnettardı. Ayrıca umudunu başkalarıyla da paylaşmaya söz verdi. Şöyle ya da böyle.

Julia kocasını çocukların arasında ve daha sonra da küçük kızla birlikte izlerken büyülenmişti. Gabriel'in kendisinin Süpermen olmadığını açıklarken ki uzun boylu ve yakışıklı görüntüsü onun içini ısıtmıştı.

Daha önce Gabriel'i çocuklarla birlikteyken izlemek için çok fazla fırsatı olmamıştı. Ayrıca, Gabriel'in Italian Home for Children'da gönüllü olarak çalışmasında da ona hiç eşlik etmemişti. Quinn ile etkileşim içinde olmasını tabii ki görmüştü, ama sadece birkaç kez.

Gabriel ne kadar koruyucu görünüyordu ayrıca tatlılıkla Maria'nın kalbine iniyordu.

Profesör korkutucuydu. Soğuk ve aşırı kuralcı olduğu zamanlar vardı. Kuşkusuz, Julia onun hakkında endişelendiğinde, Umbria'da balkonda onu sigara içerken bulduğu gibi zamanlar vardı fakat çocuklara davranışı şaşırtıcı şekilde yumuşaktı, onların çocukları ile nasıl olacağını merak ediyordu Julia. Oğullarının saçlarını karıştırır ve Süpermen hakkında konuşurdu. Kızını kollarında taşır ve ona bir prenses gibi davranırdı.

Julia, Gabriel'in gülerek suskun çocukla gevezelik ettiğini görünce Tammy'nin gerçeği söylediğinin—çocuklar iyi bir insanın özel yanını ortaya çıkarır—farkına vardı

Ve Julia çaresizce Gabriel'e bu fırsatı vermek istedi.

Birgün.

En sonunda tatmin edici ancak uzun bir gün olmuştu. Julia, Gallery Hotel Art'da favori odalarının terasında Gabriel İle birlikte oturuyordu. Teras ve oda onlarla birlikte çok fazla anıyı muhafaza ediyordu. Julia'nın bekâretini ona verdiği yer burasıydı ve onlar ayrıldıktan sonra Gabriel'in kendini madde bağımlılığına yenik düşme tehlikesini hissettiğinde geri döndüğü yer.

Gabriel banketin üzerine uzanmış elleri başının altında yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordu. Julia onun yanında San Pellegrino bardağını yudumluyordu.

"Şarap içebilirsin," dedi bardağını işaret ederek.

"Su ile iyiyim, Süpermen."

Gabriel'in dudakları titredi. "İlginç bir konuşma oldu. Hayatımda pek çok şeyle adlandırıldım. Fakat hiç kimse bana Süpermen dememişti.

Julia parmaklarını erkeğin kolunda yukarı aşağı dolaştırdı.

"Sadece onların cesareti olmadığı için. Daha doğrusu yakışıklı olduğun, fakat gün boyu kısmen modası geçmiş profesör ve geceleri de seksi çelik adam fikrini tercih ederim."

"Benim bir inek olarak çağırılmam konusunda ne söylüyorsun?" Gabriel onu bileğinden yakalayıp çekerek vücudunun yarısını üzerine yatırdı.

Bardağın içindeki su çalkalandı, bunun üzerine Gabriel onun elinden aldı ve yan tarafa koydu.

Burunlarını bir araya getirdi.

"Sana biraz çelik gece gösterebilirim."

"Göstereceğine güveniyorum," diye fısıldadı Julia.

"Daha önce seni Lois Lane olarak hiç düşünmemiştim. Ama dikkat çekici bir benzerlik var."

Julia bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. Tüm bu zamanlar da senin Beatrice'e âşık olduğunu sanıyordum, gerçek zaman da bu Lois Lane oldu. Edebi türlere geçiş yapmam gerekir."

"Zor ama biraz rol yapılırsa ilginç olabilir, Bayan Lane."

"Cadılar Bayramı Partisi'ne katılmamız gerekirse, bu şekilde giyinebiliriz."

Gabriel parmağıyla çenesindeki bir çizgiyi takip etti.

"Cadılar Bayramı'na kadar beklememiz gerekmiyor."

Gabriel'in ses tonuyla omurgasına bir heyecan dalgası yayıldı.

"Bunun için sabırsızlanıyorum. Partide iyi vakit geçirdin mi?"

"Elbette." Gabriel onu serbest bırakarak bakışlarını yıldızlara çevirdi.

Julia içini çekerek tekrar bardağını aldı. Konuyu nasıl açacağını tasarlarken suyunu yudumladı.

"Bu gün bir şey oldu, öyle değil mi?"

"Evet."

Julia kocasının daha fazla yorum yapmasını bekledi, ama o yapmadı.

Bardağını masanın üstüne bırakıp Gabriel'in yanına gitti ve kolunu onun göbeğine koydu.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Başını salladı.

Julia'nın yüreği ezildi. "Benimle paylaşmadığın şeylerin listesi daha da uzuyor."

"Benim suskunluğum seni incitmek anlamında değil."

"İncitiyor." Hayal kırıklığı içinde somurttu. "Benimle konuşmadığın zaman nasıl senin eşin olabilirim?"

"Julianne, seninle konuşacağım. Seninle bunu görüşmeksizin hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece ihtiyacım var öncelikle birkaç şeyi halletmeye."

"Onları benimle birlikte halledemez misin? İyi bir dinleyiciyimdir. Yardımcı olabilirim."

"İyi bir dinleyicisin. En iyi. Ama bazen bir insanın tek başına bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardır."

"O insan 'tatlı küçük kafanı endişelendirme sevgilim' diye mi konuşuyor?"

"İnsan konuşuyor?" Gabriel avucunu dudaklarına bastırarak güldü. "Çok tatlısın."

Julia geri çekildi ve kollarını göğsünün önünde çapraz bağladı. "Şu an patronluk taslamak için iyi bir zaman değil, Gabriel."

Gabriel yana döndü ve karısının kaşlarının arasındaki kırışığı öptü

"Sana patronluk taslamıyorum. Çok güzel ve sevimlisin." Durakladı, sabitlenen bakışları etkileyiciydi. "Senin anne olman gerekir. Seni çocuklarla —ne kadar sevgi dolu ve huzurlu—görünce. Çok doğaldın."

"Bugün özel bir gündü. Midillilerimiz sükse yaptı."

"Her zamanki gibi haklısın."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün?"

"Onları orada bırakıp ayrılamazdım." Gabriel'in gözleri ve ses tonu sıkıntısının göstergesiydi.

Julia kocasını incelerken, onun yetimhanede hissettiği sıkıntı neyse onu çok iyi sakladığını fark ediyordu.

"Çocuklarla çok güzel ilgileniliyor. Çalışanlar onları seviyor. Onlar güvendeler."

"Yine de orası bir yetimhane."

"Evet." Julia erkeğin alnına düşen bir bukleyi geri itti. Onu yatıştırmak amacıyla parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Bunun neye benzediğini ben bilirim," dedi yavaşça. "Annem öldüğü zaman, aylarca oradaydım, nerede son bulacağımı bilmeden. Bu bir yetimhane veya koruyucu aile olabilirdi. Annemin ailesi ile birlikte yaşamak için New York'a geri gönderilmişte olabilirdim. Belirsizlik içindeydim, birisinin beni alması için gösterilmeye götürüldüğümü ya da Grace ve Richard'ın benden ve pılımı pırtımı toplamaktan bıkacaklarını asla bilmeyerek."

"Onlar asla senden bıkmadılar."

"Bilmiyordum. Onlar benim için yabancıydılar. Özellikle benimsenebilen biri değildim. Babam beni evlatlıktan reddetmişti, annemin ailesi beni istememişti

Onlar —benim kendi kanımdan—beni bir yetimhaneye terk ettiler. Neden onlarla birlikte hiçbir şey yapmak istemediğimi şimdi anlıyor musun?"

Julia elini onun yüzüne götürdü. "Evet, ama tümüyle benimsendin. Grace ve Richard en başından sana bağlanmışlardı."

"Eğer onlar beni almasaydı ne olurdu?"

"Bu yolda ilerlemenin hiçbir anlamı yok. Seni seven bir ailen var, ayrıca bana da sahipsin. "

" Julianne, sen benim her şeyimsin."

Sözlerinin güzelliği Julia'nın kalbini delip geçmişti. Onun sözlerinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalışarak, kocasını öpmek için eğildi.

Geri çekildiğinde, Gabriel' eliyle onun bileğini kavradı. "Evlat edinebiliriz."

"Öncelikli olarak bir çocuk sahibi olmak için çalışmak istediğini düşünmüştüm."

Gabriel yüzünü yana çevirdi.

"Değişen bir şey mi var?" diye üsteledi Julia, onun vücut diline dikkat ederek..

"Maria gibi çocuklar bir evi hak ediyorlar. Hatta o konuşamıyor bile! "Gabriel, gözle görülür şekilde heyecanlıydı..

"Belki de, Elena'nın ona uygun bir aile bulmasına yardım etmeyi deneyebiliriz. Sen çok fazla insan tanıyorsun."

"Bize ne dersin?"

"Bize?"

"Neden onu biz almıyoruz?"

Julia onun gözlerini araştırdı, ciddi olduğunu keşfettiğinde şaşırdı.

"Tatlım, eve bir bebek getirmek için çok iyi bir konumdayız."

"Biz birbirimizi seviyoruz ve onu da severiz. Bir evimiz ve bir bahçemiz var. İtalyanca konuşuruz. "

"Maria özel ihtiyaçları olan bir bebek, aynı zamanda biz ilk defa anne-baba oluyoruz. Daha şimdiden hata yapma konusunda endişeleniyorum."

Gabriel oturdu. "Nasıl bir hata yapabilirsin? İyi ve nazik olan her şey sen de var. Çocuklar sana yakınlaşıyor."

"Ben hazır değilim."

"Yardım etsen ne olur? Benim uzun ve maaşlı bir izin alacağım var. Bu, Toronto'dan ayrıldığım zaman Boston Üniversitesi'yle ile yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı."

Julia ona kuşkuyla bakıyordu. "Ben ve bir bebekle evde kalmak için ücretli iznini mi kullanacaksın?"

"Neden olmasın? Çocuklar her zaman uyanık olmazlar. Nöbetleşe sürdürebiliriz. İşleri daha kolaylaştıracak ekstra bir çift ele sahip olduğumuzu kabul etmek zorundasın."

"Bebek bakımı ile ilgili ikimizde pek bir şey bilmiyoruz."

"Rebecca var."

Julia güldü. "Rebecca harikadır ama o bizim hizmetçimiz, dadı değil. Sadece çocuklarını büyüttü. Çocuk bakımıyla ilgili bize yardım edeceğini sanmıyorum."

"Eğer ona sormuş olsaydım, senin için sürpriz olmayacağını tahmin ediyor ve ayrıca bebek sahibi olduğumuzda bize gönüllü yardımcı olacağını da biliyorum."

Julia ondan uzaklaştı. "Bu konuyu onunla konuştun mu?"

Gabriel ellerini kaldırdı. "Hayır. Ancak biz evlenmeden önce, bizim bir aile kurmamızı görmeyi çok istediğini, uzun süre bizimle birlikte olacağını ümit ettiğini belirtmişti."

Gabriel kaşlarını çattı. "Ben düşman değilim, Julianne. Sürekli senin eğitimini sabote etmenin yollarını aramıyorum. Ya da hayatını."

Julia başını eğdi. "Özür dilerim. Sanki ufak bir karmaşa odaklanmamı kaybetmeme ve dersten kalmama neden olacakmış gibi hissediyorum."

"Programınla ilgili söylediğinin en dürüst şey olduğunu düşünüyorum."

Julia gözlerini kısarak yüzünü kaldırdı. " Bu ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı sevgilim, başarısız olmakla ilgili endişen var. Endişen olsa bile, seni desteklemeye ve yardımcı olmaya istekli çok insan var. Ben ve Rebecca dâhil."

Julia itiraz etmeye çalıştı ama o sözünü kesti. "Bir aile kurma üzerine duyulan kaygı meşrudur. Ancak programınla ilgili her halükarda kaygıların olduğunu düşünüyorum."

Julia'nın gözleri irileşti.

"Bu doğru değil."

"Doğru. Harvard'da iken ben de aynı şekilde hissettiğimi biliyorum. Bence, kendisiyle ilgili hassas duyguları olan herkes aynı endişeyi yaşar." Karısını yaklaşmaya teşvik edercesine elini onun boynunun arkasına götürdü. "Julianne, sen bunu yapabilirsin. Sana

inamyorum."Gözyaşları gözlerinin arkasında batıyordu. Kendini kocasının kollarında buldu, onu sıkıca kavramıştı.

Gabriel ağzını onun kulağına götürdü.

"Maria'yı bizimle birlikte eve götürmek istiyorum. Bütün çocukları bizimle birlikte eve götürmek istiyorum fakat Harvard ile ilgili bu şey, kendi başına başa çıkman gereken bir konu."

"Seni neyin tedirgin ettiğini bana söylememenin nedeni bu mu?"

Gabriel yüksek sesle üfledi.

"Hayır. Hala aklımda bir şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Bensiz."

"Önünde sonunda seninle paylaşacağım. Umbria'da söylediğim gibi, ilk önce seninle tartışmadan önce hiçbir şey yapmayacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Julia başını salladı ama onunla tartışmamaya karar verdi.

"Italian Home for Children ile çalışmaya devam edecek misin?"

"Evet. Tabii ki onların bana ihtiyacı var ayrıca öğrencilere, eğer mükemmel bir not ortalaması ile liseden mezun olurlarsa, onları İtalya'ya göndereceğime söz verdim. "

"Daha şimdiden çocukların hayatını değiştiriyorsun. Kendinle gurur duymalısın."

Gabriel gönülsüzce gülümsedi. "Kabul etmek için hazır olmadığına emin misin? Onu seveceğiz."

Gabriel'in gözleri güçlü bir duyguyla kasvetlendi.

Julia bugün gördüklerini—Gabriel'in, Maria ve diğer çocuklarla birlikte oluşunu—tekrar düşündü. O anda Julia onun istediğini vermeyi gerçekten istedi. Ancak bunun yanlış olduğunu da biliyordu.

"Alalım ama eğer onu seviyorsak, onun için en iyi olanı yapmamız gerekir ve bu muhtemelen yerli bir aile bulmaktır. Ne yaptıkları bilinmeyen yeni evli iki Amerikalı olmaz. Sigarayı da bırakmak zorundasın."

"Bu sorun değil." Gabriel dikkatli bir şekilde ona bakıyordu. "Uyuşturucu konusunda endişeleniyorsun, değil mi?"

Julia'nın kıvranması üzerine Gabriel kaşlarını çattı.

"Bana çok fazla güvenmiyor gibi görünüyorsun."

"Sana her türlü güvenim var. Fakat annemin birden fazla eski haline döndüğünü izlediğimi hatırlamak zorundasın."

Gabriel kendini onun kollarından kurtardı."Pekâlâ, ben eski halime dönmeyeceğim."

"Güzel."

"Belki de kendi eski hallerimize dönmemiz hakkında konuşmamız gerekir. Şunun şurasında geçen ay bir şeylerle ilgili mücadele ediyordun ve Paul'den yardım istedin."

Julia'nın kahverengi gözleri parladı. "Bunu tekrar yüzüme vurma.Özür dilemiştim, hatırlıyor musun?"

"Haklısın, özür dilerim," dedi sertçe.

"Dürüst ve açık bir konuşma mı yapıyoruz? Yoksa sen beni kendi çıkarların için mi kullanmaya çalışıyorsun?"

Gabriel baktı. "Biz dürüst ve açık bir konuşma yapıyoruz. Sözü Paul'e getirdiğim için özür dilerim."

Julia içini çekti.

"Ben, yetimhanede çocuklarla birlikte çalışmanın ve onları orada bırakmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ben de bunu hissediyorum. Fakat Maria'yı şimdi almamızın ona bir yararı olmaz."

"Yetimhane iyi ama bir aileye sahip olmakla aynı şey değildir."

"Bizim onu almamamızın nedeni tam olarak budur."

Gabriel ayağa kalktı. "Bu konuşanın Julianne olmadığını biliyorum."

"Ah, evet o." Julia onun önünde durdu.

"Julianne, evsiz birinin sırtına kıyafet verileceğini biliyorum."

Julia bir adım yaklaştı, yüzü öfkeden kızarmıştı.

"Maria için sırtımdaki kıyafetleri veririm. Ancak çocuklar söz konusu olduğunda, onun istikrarlı ve deneyimli bir aile ile birlikte olmasını isterim. O travma geçirmiş.

Dilini bilmediği, şehrinden ve arkadaşlarından uzakta bir yere götürmek, onu sadece üzecektir. Biz zarar vermiş oluruz, yardım değil ve bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ayrıca eğer benim merhametsiz bir orospu olduğumu düşünüyorsan ya da aklımdan geçen her neyse umurumda değil."

Julia yatak odasına çekilmeden önce ona sitemli bir bakış attı.

"Kahretsin!" diye bağırdı, su bardağını alıp fırlatırken.

Bardak terasın döşemesinde param parça oldu.

Gabriel, uzaktan banyo kapısının çarparak kapatıldığım duydu.

Ellerini balkonun kenarına koydu ve başını öne eğdi.

Bölüm Otuzdört

Ağustos 2011
Washington, D.C.

Senatör Talbot'un oğlu Simon ayağa kalktı ve hızla kotunu üzerine çekti.

"Gömleğim nerede?" gözlerinin rengiyle mükemmel uyum sağlayan açık mavi polosunu boş yere aradı.

"Sandalyenin üzerinde." Kız arkadaşı Natalie, çarşafı göğsüne tutma zahmetinde bulunmadan oturuyordu.

Her zamanki gibi erkeğin gözleri, kadının geçen yıl ameliyatla büyütülmüş göğüslerine indi. Bir dizini yatağa koydu.

"Tanrım, bunları yediğime çok memnunum." Başını eğdi ve dişleriyle ısırmadan önce meme uçlarından birini ağzına alarak kuvvetle emdi.

"Haydi." Kadın avuçlamak için onun kotuna doğru uzandı ama adam geri çekildi.

"Gitmek zorundayım. Seni ararım." Gömleğini buldu ve başından geçirdikten sonra aceleyle ayakkabılarını, çoraplarını aldı.

"Seni ne zaman göreceğim?" Kadın onun arkasında diz çöktü ve dudaklarını boynuna bastırdı. Tek bir parmağıyla, Gabriel Emerson ile sadece şiddet içeren karşılaşmanın bir sonucu olan izler üzerinde kayarak çenesini keşfetti.

Simon onu silkip attı. "Kes şunu."

"Özür dilerim." Kadın topuklarının üzerine geri oturdu. "Onları hiç kimse fark etmiyor. Sizi haşin gösteriyorlar."

Simon buzul havuzu gözlerini çevirdi.

Kadın başını bir yana eğdi. "Seni ne zaman göreceğim?"

"Bir süre olmaz."

"Neden olmaz?"

"Serinlemeye ihtiyacımız var."

"Ama işler iyi gidiyor. Tanrı aşkına, artık baban için çalışıyorum."

"Ayrıca ona geçici işçi olduğumuzu söyledim. Bu senin istihdamın için onun şartıydı. Bundan sonra senin apartmanının içinde ve dışında görünmemeliyim. İnsanlar izliyor."

"O zaman bir otelde buluşabiliriz." Kadın ona doğru uzandı fakat sadece havayı yakaladı.

Simon yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Benden Senatör Hudson'un kızını akşam yemeğine götürmemi istiyor."

"Ne?" Kadın yataktan fırladı ve çırıl çıplak, kıvılcım saçan öfkeli yeşil gözleri ve darma dağınık uzun kırmızı saçları ile onun önünde durdu.

Simon kadının boynunun arkasına bir elini koydu.

"Histerik olma."

Kadın, erkeğin soğuk sesiyle titredi. "Olmayacağım. Özür dilerim."

Simon başparmağını onun boyun kavisi boyunca gezdirdi.

"Güzel. Çünkü senin histerik olman hoşuma gitmiyor."

Elini kızın kıçına indirdi.

"Bu sadece bir yemek. Duke'de üçüncü yılını bitiriyor ve yaz boyunca burada. Onu dışarı götüreceğim, ayrıca umarım babası ile babamın lehine konuşması için onu ikna ederim. Onun desteğini kullanabiliriz."

"Onu becerecek misin?"

Simon homurdandı. "Dalga mı geçiyorsun? O bir bakire. Julia ile ilgili boktan usandım."

Natalie eski oda arkadaşından söz edilince burnunu kıvırdı.

"Hudson'un kızının bakire olduğunu düşündüren nedir?"

"Ailesi dindar. Onlar güneyden. Bu bir tahmin."

"Din Jules'in senin altına yatmasını engellememiş." Natalie kolla-

rını önünde çapraz bağladı.

"Julia ile ilgili ağzını kapalı tut.

"Benim için işleri berbat edecek onun pislik erkek arkadaşına ihtiyacım yok."

"O pislik artık onun kocası."

"Onun ne olduğu umurumda değil. Olup bitenleri biliyorsun." Simon onu yakına çekti. "Onları tekrar geri getirmeyelim."

"Nasıl hissetmemi düşünüyorsun? Erkek arkadaşım iyi tatlı başkası ile tuzak kurmakta, çünkü babası benim bir fahişe olduğumu düşünüyor."

Simon iki eliyle onun kalçalarını kavradı.

"Sonuçta biz istediğimizi alıyoruz. Sadece seçim sonrasına kadar beklememiz gerekiyor."

"Ah, sabırlı olabilirim." Natalie onun önünde diz çöktü, hızla onu kot pantolonunun sınırlarından kurtararak. "Fakat senin üzerine yürüyeceğinin kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Bölüm Otuzbeş

Floransa, İtalya

Gabriel terasta kırılan su bardağı parçalarına bakarak bir sigara yaktı. Julianne'yi üzmüştü.

Julia onun bir şeyleri fırlattığını daha öncede görmüştü. Orospu çocuğu Simon, Julia'yı aradığında karısının eski cep telefonunu parçalamıştı.

Gabriel burun deliklerinden nefes alarak havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti ve nefesini dışarı verdi.

Gabriel çalkantılı bir ilişkileri olduğunu düşünmüyordu. Buna rağmen son zamanlarda çok fazla çatışmaları oluyordu. Selinsgrove'de Julia'nın tezi üzerine kavga etmişlerdi. Umbria'da Julia, Gabriel'in annesi hakkında soru sorduğunda ve Julia'nın, Gabriel'e beynimi sikiyorsun dediğinde de kavga etmişlerdi.

Bu akşam Julia'nın, Gabriel'in onun bir orospu olduğunu düşündüğü yönünde suçalamasıyla yeni bir düşük seviyede saldırıları olmuştu. Hiçbir şey doğrudan uzak değildir. Gabriel asla ona adını bu kelimeyle aynı cümle içinde kullanmazdı. Fakat Gabriel çileden çıktıysa bunu söyleme ihtimali vardı.

Onun sırları Julia'yı incitiyordu. Bunu Gabriel'de biliyordu. Ama bir çözüm bulana kadar derdini dökemiyordu. Zayıf ve kararsız görünmek istemiyordu ya da daha kötüsü Julia'nın sevgisinin acımaya dönüşmesini. Julia'nın saygısını kaybetmektense geçici olarak uzaklaşmasını tercih ediyordu.

Ayrıca ileriye yönelik bir yol bulamamıştı. Henüz değil. Her ikisi de kabul edilemez iki aşırı uç arasında sıkışmıştı. Şu anda orta yolu bulacak ne cesareti ne de aklı yoktu.

Sigarasını bitirdi bir tane daha yaktı. Belki de hem cesaretten hem de akıldan yoksundu.

Julianne haklıydı. Eğer bir çocuk evlat edineceklerse, vazgeçmek zorundaydı. Daha önce sigarayı bırakmış sonra rehabilitasyonda sınırlandırılmıştı. Tekrar bırakabilirdi.

Tom ve Diane'i düşündü. Onlar çocuklarının doğumunu beklemenin sevincinden, bebeğin yaşamını tehdit eden bir doğum kusurunu öğrenmeleriyle yıkıma uğramışlardı. Ne kadar çaresiz hissettiklerini hayal bile edemezdi. Bir an için Paulina ile birlikte yaşadığı benzer durumu hatırladı.

Gabriel kendisini parmaklarının arasındaki sigaraya odaklanmaya zorladı. Aklı bu yolda dolaşmasına izin vermiyordu. Bu gece olmaz.

Julia'nın uyuduğuna emin olana kadar, Floransa'nın siluetine ve Palazzo Vecchio Kulesi'ne baktı.

Banyoya gitti, dişlerini fırçalayıp üstünden çıkardığı kıyafetleri yere bıraktı. Hızlı bir şekilde duş aldı, biliyordu ki Julia onun tenindeki sigara kokusunu alırdı.

Çırılçıplak ve ıslak saçlarıyla, çarşafların arasına süzüldü. Ona dokunmadan. Lambanın ışığı altında hızla yatağa bir bakış attı, Julia gecelik giymişti ve ondan uzakta yan tarafına kıvrılmıştı.

Mesaj alındı, tatlım.

Yatağa yerleşince, muhtemelen Julia'nın tarafından kaynaklanan sıkıntılı bir hırıltı duyduğunu düşündü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Julia tepki göstermeyince, ışığı söndürdü ve sırtını karısına döndü.

Bir anda Julia yönünü değiştirdi, arkasından Gabriel'e sarıldı.

"Ben de özür dilerim."

"Artık yatağa kızgın girmeyeceğimize söz vermiştik."

"Kızgın değilim, Gabriel, kırgınım."

Gabriel onun bileğini kavramak için geriye uzandı ve Julia'nın kollarını çekince belinin üzerine düştü. "Maria konusunda haklısın. Sadece bir şeyler yapmak istemiştim.

Senin orospu olduğunu düşünmüyorum. Asla seni bu şekilde düşünmedim. Sen benim sevgilimsin."

"O zaman bana karşı nazik olman gerekiyor. Geçen bu kısa sürenin gerçekten çok zor olduğunu sana söylemek zorundayım. Evliliğimizin bu şekilde olmasını istemiyorum."

Gabriel'in vücudu kasıldı.

"Senin için bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

"Benim için bunu telafi etmeni istemiyorum. Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Şimdi söyle." Ses tonu sertti.

"Lütfen Julianne," diye fısıldadı. "Lütfen, senden bana biraz daha zaman vermeni rica ediyorum."

"Öyleyse, bazı önemli kararları bensiz alabiliyorsun?"

"Öncelikli olarak sana anlatmadan hiçbir şey yapmayacağım. Ama bir şey hakkında seni hiç endişelendirmeden ve onunla nasıl başa çıkılacağını anlamaya çalışmadan mı? "Benim için bu kararları tam olarak yapamayabilirsin." Gabriel başını salladı. "Julianne, senden birazcık merhamet istiyorum."

Julia onun gözlerini araştırdı, samimiyetsiz hiçbir şey bulamadı.

"Sana biraz daha zaman verebilirim. Ama Dr. Townsend'u aramam istiyorum."

Gabriel itiraz etmek için ağzını açtı ancak yarıda kesildi.

"Senin itirazını kabul etmeyeceğim. Ya bana sıkıntının ne olduğunu söylersin ya da ona söylersin. Ama her ikimizin de iyiliği için birisine söyle Gabriel."

Derin bir nefes alan Gabriel başını salladı.

Gabriel güneş doğmadan uyanmış ve Julia uyanmadan süitten çıkmıştı. Julia'nın sıcacık kucaklamasını bırakmak ona zor gelmesine rağmen onun bir görevi vardı. Kısa sürede ihtiyacı olan bilgileri toplamıştı, çözüme ulaşması yakındı.

Ya da öyle umuyordu.

O gün öğleden sonra eski arkadaşı, Uffizi Galerisi'nin Müdürü Doktor Vitali ile planladığı önemli bir görüşmesi vardı. Artık Gabriel, onu ne kadar çok sevdiğini karısına göstermek için her zamankinden daha kararlıydı. Hem de herkesin önünde yapmak için...

Gabriel otelden çıkınca, Floransa'yı sabahları tercih ettiği ve şehrin uykusundan kurtulmadan önceki sokakların sakinliğinin gerçeğini düşündü.

Piazza della Signoria'da Gucci Müzesi'nin kafesinde durdu ve bir espresso ile kahvaltı poğaçası aldı. Yetimhaneye uğrayıp Elena'yı alma zamanına kadar beklerken, gazetesi *La Nazione* ile birlikte dışarıda kahvaltı etmek hoşuna gitmişti.

Saat onda, kapı zilini çaldı. Elena onu gördüğüne şaşırmış ve hatta onun ziyaretinin sebebi ortaya çıkınca daha da şaşırmıştı.

Elena, Maria'ya yönelik kaygılarından dolayı ona teşekkür etmiş ve eğer yardım etmek istiyorsa, küçük kızın konuşmayı yeniden kazanmasına yardım etmek için çaba gösteren terapistin masraflarını karşılamada yardımcı olabileceği fikrini vermişti.

Gabriel evlat edinme konusunu öne sürdüğünde, Elena hızlı bir şekilde İtalya'da bir çocuğun evlat edinilmesinin zor olabileceğini açıklamıştı. Sadece evli çiftlerin evlat edinilmesine izin veriliyor ve en az üç yıllık evli olmaları gerekiyordu. Eğer Gabriel ve Julianne, Maria'yı evlat edinmeye karar verseler bile İtalyan hükümeti onlara izin vermezdi.

Gabriel beklendiği gibi hevesi kırılmış bir şekilde yetimhaneden ayrıldı ama Maria'nın masraflarını karşılamak için önemli bir bağış yaparak değil. Yalnız Elena'ya herhangi bir ihtiyaç ortaya çıkması halinde onunla temasa geçmesini söyleyerek.

Dalıp gitmiş, Santa Croce'de bir kafe için dolanıp duruyordu. Gezinen güzel bayanları izlemek yerine, bakıcı aile veya evlat edinme yoluyla yetimhaneyi desteklemeyi düşünerek, Floransa'nın duygulu ailelerini ikna etmek için birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Reaksiyonlar kafa karıştırıcıydı. Herkes paraları ile kısmen yardıma istekliydi ancak tek bir çift bile koruyucu aile olmayı kabul etmemişti. Evlat edinme ise kesinlikle söz konusu bile değildi.

Richard ve Grace, onu evlat edinirken hayır diyebilirlerdi ama dememelerinin tüm sebeplerini düşünerek bir kez daha abartılı lütufları ile karşı karşıya kalmıştı Gabriel.

Julianne boş bir yatakta ve sessiz bir otel odasında uyandı ama Gabriel komidinin üzerinde bir bardak su bırakmıştı, bir not ile birlikte,

Sevgilim,

Ayak işlerini halletmeye gidiyorum.

Bu akşamki sergi açılışı nedeniyle hazırlanmak için zamanında geri döneceğim.

Seni seviyorum.

Ve vücudumu senin vücudunla birlikte olduğu zaman beğeniyorum.

G.

Notun arkasmda Gabriel, E. E. Cummings'in bir şiirini kopya etmişti: "Vücudumu seninki ile birlikteyken beğeniyorum."

Julia şiiri okudu ve tekrar okudu, Gabriel'in ayak işlerinin ne olduğunu merak ederek.

Doğruyu söylemek gerekirse, Julia suçluluk duyuyordu. Gabriel haklıydı Maria'nın sevgiye ve ona bakacak bir aileye ihtiyacı vardı. Julia, Gabriel'in neden küçük kıza yakınlaştığını anlayabiliyordu.

Doktora ve kariyeri ile ilgili üzerine çöken tüm kaygılarına rağmen, bir çocuğun refahı üzerine eğitimine değer vererek bencillik yaptığı şüphesini üzerinden atamıyordu.

Yine de onun hiç bilmediği bir ülkeden Maria'yı almak ve onu yabancılarla birlikte bir eve yerleştirmek doğru görünmüyordu. Özellikle Julia'nın, Gabriel'in sıkıntısını bilmediğinden dolayı.

Belki de hemen çocuk istiyor ve dolayısıyla bana söylemek için kendini hazırlıyor.

Julia bir fikir üzerinde düşünüp taşınıyor fakat bir kenara da bırakamıyordu. Gabriel, onun yüksek lisans ile ilgili kaygılarını biliyordu. Bunu da eklemeyecekti.

Julia kendini bu noktaya getirmek için çok çalışmıştı. Önceki akşam Gabriel'in "O'nun tanıdığı Julianne" sözleri onu derinden incitmişti.Julia bütün hayatı boyunca şefkatli olmaya çalışmıştı. Kuşkusuz iyi bir insan olmak, kişinin hayallerini terk etmesini gerektirmeyecektir.

Her ne kadar Maria'ya yardım etmek istese de, sadece evlat edinmeyi kabul edemiyordu. Şimdi değil. Belki iki yıl içinde küçük kızı daha iyi tanıdıklarında ve Julia'nın yüksek lisansının dördüncü yıhndayken.

Dördüncü yılını doktora tezinin prospektüsünü hazırlamaya ve daha sonra tezini yazmaya ayırmıştı. Julia kolay bir şekilde araştırmaları üzerine çalışabilir ve aynı anda anne olabilirdi..

(Falan diye düşündü.)

Yine de kocası hakkında endişeleri vardı ona eziyet eden gizli iblisler hakkında niçin bu kadar gizlemekte kararlıydı? Komodinden iPhone'unu aldı ve çabucak ona bir mesaj attı.

Ç,
Bu sabah seninle uyanmayı kaçırdım.
Notuna ve şiirine teşekkür ederim.
Akşam açılışı sabırsızlıkla bekliyorum.
Ben de seni seviyorum,
J.
XO

Daha sonra kendine şefkat göstermek amacıyla egzersiz yaptı, giyindi ve günü kendi araştırması üzerine —Gabriel ile birlikte Floransa'yı ilk ziyaretleri sırasında para verdikleri evsiz adamı bulmaya — çalışarak harcadı.

Şehir merkezini araştırdı ama hiç kimse onun ilgilendiği adamı tanımıyor gibiydi ve sorduğu insanlardan hiçbiri tanımına uygun bir adamı kesinlikle görmemişti.

Julianne üzüntülerini Bar Perseo'da limonlu bir dondurmaya gömerken, Gabriel ise Uffizi'de Dottore Massimo Vitali ile yaptığı görüşmesini bitiriyordu. Otele geri döndüğünde süiti boş buldu ancak karısının parfümünden kalan, portakal çiçeği kokusu havayı doldurmuştu.

Floransa'yı ilk ziyaretlerinin mutlu anıları olmuştu. Süitin içinde kutsal olarak kabul etmek istediği bir duvar vardı. İlişkilerinin ilk günlerini ve Julianne'nin güvenini kazanmak için ne kadar çok çalıştığını tekrar düşündü. Bir an için Julia olmadan yaşamının nasıl olacağına göz atınca boş, çıplak, soğuk bir duygu aniden onu ele geçirdi.

Gabriel kafasındaki sorunlarla ilgilenmek zorundaydı, yoksa aralarındaki uçurum gün geçtikçe daha fazla büyüyecek ve en sonunda onu kaybedecekti.

Telefonunu aldı ve terapistinin ofis numarasını çevirdi. Daha sonra uzun bir mesaj bıraktı.

Telefonu kapattıktan sonra laptopunu açtı ve Google arama motorunu seçti. Sonrasında arama metnine şunu yazdı: "Owen Davies."

Birkaç saat sonra, Julia banyoda ayakta makyaj yaparken Gabriel onun yanında durmuş lavabo da tıraş oluyordu. Julia parmaklarını boğazının yanlarında gezdirirken, kendini acıyla yüzünü buruşturmuş halde buldu. Simon'un onu ısırdığı yeri artık göremiyordu. Fakat ne zaman oraya dokunsa Simon'un dişlerini hissediyordu.

Nazik bir el boynunun arkasını okşadı. "O sana bir daha zarar veremeyecek."

Aynada Gabriel'in gözleriyle buluştu. " Keşke inanabilsem, bir şekilde o ve Natalie'nin benimle işlerinin bitmediğinden şüpheleniyorum."

"Cesaret edemezler." Julia'yı alnından öptü.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun."

Yüz ifadesinde bir şey titreşti fakat gülümsemesiyle gölgede kaldı

"Bana güven."

"Bu gün babamla konuştum." Parmağıyla mermer tuvalet masasının üzerinde iz bıraktı.

"Ne dedi?"

"İşçi Bayramı Hafta sonunda evlenmek istiyorlar. Küçük bir düğün olacakmış. Babam, kendi evinde Diane ile daha rahat edeceklerini düşünüyor ayrıca Diane evlilik olmadan onunla birlikte yaşamayı istemiyor."

"Ya bebek?"

"Değişik hiçbir şey yokmuş. Diane daha iyi görünüyormuş ve bebeğin durumu da beklendiği kadar iyiymiş. Doktorlar her ikisini de göz önünde tutuyorlarmış." Julia başını salladı. "Babam oldukça çaresiz hissediyor."

"Elbette öyledir. Baban onları korumak istiyor ama yapabileceği hiçbir şey yok."

Julia, mermerin görüntüsüne yersiz bir hayranlıkla bakıp başını salladı. "Maria hakkında üzgünüm."

"Ben de öyle." Dikkatini çıplak ayaklarına vererek tuvalet masasına yaslandı. "Ama en azından ona yardım etmeye çalışırım."

"Belki irtibata geçtiğin ailelerden biri fikrini değiştirir. Eğer onunla bir kere karşılaşmış olsalar ona âşık olacaklarına eminim." Başını salladı, ayak parmakları kıpır kıpır oynuyordu.

"Gabriel anladığımı söyleyemeyeceğim, çünkü anlamıyorum. Evlat edinemem ve bu yüzden yetimhanedeki çocuklarla ilgili senin özel yakınlığını paylaşamıyorum. Ancak, dördüncü yılıma kadar bana izin verecek olursan, ben—"

"Bu konuda konuşacak bol bol zamanımız olacak. Aceleye gerek yok." Kibarca Julia'ya gülümsedi.

Julia'nın bedenine korku ile karışık bir rahatlama duygusu yayıldı.

Gabriel tıraşına geri dönerken, Julia kendinden geçmiş, hayranlıkla onu seyrediyordu.

"Bu, bizim Floransa'ya ilk gezimizi hatırlatıyor. Uffizi'ye gitmeden önce birlikte hazırlanmıştık." Julia dalgın görünüyordu. "O zaman sadece kız arkadaşındım."

Gabriel durdu.

"Asla benim kız arkadaşım olmadın Julianne. Sen benim sevgilimdin. Ayrıca hala sevgiliyiz."

"Nasıl unutabilirim?" Birlikte geçirdikleri ilk zamanı hatırlayarak bir an duraklayıp, yatak odası tarafını işaret etti. "Burada çok mutlu olmuştum ama bu gece Uffizi'ye karınız olarak size eşlik edeceğim. Birlikte senin çizimlerinin sergisini açacağız."

"Onlar *bizim* çizimlerimiz. Ve seni eskisinden daha da fazla seviyorum. Bunun mümkün olacağı hiç aklıma gelmezdi. "

"Ben de seni daha çok seviyorum." Julia, ışıkta parlayan kırmızı ojeli ayak parmaklarına hayranlıkla baktı. "Senin aşkının, birçok yönden beni iyileştirdiğini düşünüyorum."

Gabriel tıraş bıçağını tezgâhın üzerine koydu.

"Ben tıraş olurken sevimli olmak için neden inat ettiğini bilmiyorum." Onun ipek elbisesi üzerine tıraş kremi sürmemeye çalıştı, ancak başarısız oldu. "Biz şimdi seks yapmaya gidiyoruz."

Julia güldü. "Yapamayız. Saat yedide Uffizi'de olmamız gerekiyor. Şeref konuklarımızı bekletmek olmaz."

"Bütün akşamı dargın olacak şeref konuklarımdan birisi için bu yapılmaz çünkü çok sert ve istekli. Mücadele ediyoruz. Biz hazırız. Bana makyajlı seks borçlusun."

Julia onun uyarıldığını test etmek için elini uzattı.

"Profesör, rahatsız olmanı istemezdim. Ama gerçekten hazırlanmam gerekiyor. Saçıma baksana. "

Koyu renk telleri görmek için geri çekildi, yan tarafındaki tıraş kremi ile onları sıyırdı.

"İyi," dedi burnundan soluyarak. "Eğer bir koridorda seninle yolum çakışırsa ve seni çaktırmadan götürürsem sakın şaşırma."

"Bunu bekliyorum Süpermen." Erkeği kollarından kaçmadan önce dişleriyle onun kulağını ısırdı. "Aynı zamanda, seninki ile birlikte olduğunda bedenimi sevdiğim tam olarak kayda alınsın."

Kısa bir süre sonra, Julia tuvaletten çıktı, Gabriel'in oturduğu suitlerinin oturma odasına doğru yürüdü.

"Ne düşünüyorsun?"

Gabriel ayağa kalktı ve okuduğu kitabı bir kenara atarak, gözlüğünü kaldırdı. Gabriel onun elini tuttu ve bir daire içinde döndürdü. Valentino elbisesi, kayık yakalı, karpuz kollu, ince korseli ve tam daire etek ile çok kadınsıydı. Kumaşı zengin kırmızı taftadandı.

Dizlerinin üstünde duran etek boyunu çekti. "Bunun yerine, siyah bir şey satın almam gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır" Gabriel'in bakışları, açıkta kalan köprücük kemiğinde başlayıp göğüslerinin ortasından aşağıya uzun ve düzgün bacaklarına indi. "Kırmızı mükemmel." Burnu açık siyah Prada ayakkabısına baktı.

" Bayan Emerson, benden saklamışsın. Daha önce bunu gördüğümü hatırlamıyorum."

Julia tek kaşını kaldırdı.

"Sadece senin bir sırrın yok Profesör."

Gabriel'in gülümsemesi yüzünü kapladı.

Ayakkabısına baktı.

"Ama özel bir keşif sağlayabilirim."

"Uffizi'nin karanlık bir köşesinde mi?"

Gözleri buluştu ve Julia başını salladı.

Gabriel onu yanağından öperken "Çok güzel görünüyorsun. Konuklar Botticelli'ye bakamayacaklar. Onlar sana bakıyor olacaklar." dedi.

"Ah Gabriel, böyle söyleme. Yeterince gerginim." Gabriel'in omuzlarından hayali tozları fırçaladıktan sonra siyah papyonunu düzeltti. "Çok yakışıklısın. Seni simokin içinde görme zevkini çok sık yaşamıyorum."

"Özel bir keşif sağlayabilirim." Dudaklarını bileğine bastırırken gözlerini kapattı ve onun kokusunu içine çekti.

"Gül." Gözlerini açtı. "Sen parfümünü mü değiştirdin."

"Afganistan'ın Soylu Gül'ü. Çok güzel, değil mi? Bu dürüst ticarettir ve bu o ülkenin gelişmesini teşvik eder."

"Dürüst ticaret için şirketin taahhüdünden dolayı sen sadece parfümünü seçmelisin. Seni hak etmek için ne yaptım?" diye fısıldadı Gabriel, gözleri karanlık ve keskindi.

"Mutluluğu hak ediyorsun. Neden buna inanmak için kendine izin vermiyorsun?"

Gabriel ona uzun bir bakış attı, sonra elini tuttu ve kapıya götürdü.

Tüm bunlar olurken, Julia'nın kalbi, sevgisinin Gabriel'i iyileştirmediğinin farkına varmasının ağırlığı altında neredeyse çatırdamıştı.

"*Professore. Sinyora.*"

Lorenzo, *Doktor* Vitali'nin yardımcısı, Uffizi'nin girişinde onları selamladı.

"Medya ile bir araya geleceğiz. Sergiyi açmak için davet edileceksiniz. Koleksiyonu gördükten sonra resepsiyon ve ardından da akşam yemeğinin keyfini çıkaracağız."

Gabriel, Julia'nın elini sıkarak İtalyanca kabul etti.

Lorenzo onları, yaklaşık yüz kişilik bir kalabalığın toplandığı bir koridora götürdü. Julia bir buçuk yıl önce Gabriel'in konferansından aşina olduğu birçok simayı tanıdı. Bütün erkekler basın mensupları hariç, smokin giyinmiş; kadınların tamamı ise çoğu yerleri süpüren elbiseler giyinmişlerdi.

Julia bilinçli olarak çıplak bacaklarına baktı.

Kısa sürede etrafları çevrilmişti. Julia onun güzel eşi olarak tanıtılırken, Gabriel tokalaşıyor ve sohbet ediyordu. Julia kocasının iş ortamında istikrarlı ve rahat bir şekilde, İtalyanca, Fransızca ve Almanca konuklarını sevgiyle karşılamasını izledi. Ancak Gabriel onun yanından ayrılmasına asla izin vermiyordu; kolu karısının beline sarılmış duruyordu.

Julia kısa süre durakladığında, sergi için kapıya doğru *Doktor* Vitali'yi takip etmek üzereydiler. Elli metre olmayan bir uzaklıktan ona bakıyordu Profesör Pacciani, kolunda uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadınla birlikte

Julia'nın gözleri kocaman açıldı.

Bir an için, o kadının Christa Peterson olduğunu düşündü. Fakat bir benzerlik olmasına rağmen, uzun süreli bir inceleme sonucunda, Pacciani'nin arkadaşının Christa'dan yaklaşık on yaş daha büyük olduğunu fark etti. Gabriel, Julia'nın durduğunu hissetmiş ama yapılacaklar üzerine son dakika talimatları hakkında Vitali ile konuşuyordu. Gözleri karısınınkileri izledi ve göğsünden homurtuya benzer bir şey çıktı.

"Ah, Profesör Pacciani'yi tanıdığınızı addediyorum." Vitali Gabriel'in kulağına söyledi. "Sizin talimatlarınızın doğrultusunda üniversitelerden profesörler davet ettik."

"Doğru," dedi Gabriel. Davet edilmemesi gerekenin kim olduğu konusunda daha fazla açıklama yapmadığına pişman oldu.

"Gidelim mi?" *Doktor* Vitali işaret edince Emersonlar kapıya doğru yürüdüler.

Vitali onu tanıtırken, yanıp sönen kameraların ve kargaşanın ortasında kalabalığa bakarak yan yana duruyorlardı. Julia huzursuz olmamaya çalışıyordu

ama çok fazla göze çarptığını hissediyordu.

Yönetici, on altıncı yüzyıl resimlemelerinin tarihini açıklarken Dante'nin İlahi Komedyası'nın orijinal görüntülerini Boticelli'nin nasıl kopya ettiğini ve kaybolan sekiz orijinale rağmen, Emersonların

tam olarak yüze nasıl tamamladıklarını ve uzun süre geçtiğini. Julia kalabalığı tararken, bir yüz dikkatini çekti. Genç görünümlü açık renk saçlı bir adam, çekingen gri gözleri, son derece meraklı bir yüz ifadesiyle gözünü kırpmadan ona doğru bakıyordu. Gabriel onun dikkatini ev sahiplerine geri çekmek için dürtene kadar, Julia, gözlerini adama dikip bakmaktan kendini alamadı.

Doktor Vitali, Emersonlar'dan geride on dokuzuncu yüzyıla ait ansızın ortaya çıkmış gibi görünen resimlerin menşeini özenle takip ediyordu.

Uffizi resimleri görüntülemekten gurur duyuyordu, belki de yaratıldıklarından beri halka gösterilmemişlerdi.

İzleyicinin hoşlandığı belliydi. Vitali cömertliklerinden dolayı Emersonlar'a teşekkür ederken, izleyiciler beğeniyle mırıldanıp, coşkuyla alkışlıyorlardı.

Gabriel, Julia'nın elini tutmak için kolunu uzattı ve kavrayarak sıktı. Onlar teşekkürlere başlarını sallayıp gülümsediler. Daha sonra kürsüye yaklaşan Gabriel, Vitali ve Uffizi'ye İtalyanca birkaç kelime ile teşekkür etti.

Vücudunu yana döndürüp, bakışlarını Julia'nın üzerinde sabitledi.

"Karıma Julianne'den bahsetmeyeceğime söz vermiştim. Şu an burada gördüğünüz hoş bayan bu akşamın olmasına neden olmuştur. O olmasaydı resimleri kendime saklardım. Sözleri ve hareketleri sayesinde, hayırsever ve iyi olmanın ne olduğunu bana o gösterdi."

Julia kızardı, ama bakışlarını kaçırmadı. Gabriel'in manyetik bakışları tamamen onun üzerindeydi.

"Bu akşam, onun hayırsever çalışmalarından sadece küçük bir örnektir.

Dün, günümüzü Fransisken Yetimhanesi'nde çocuklarla birlikte vakit geçirerek harcadık. Bu gün erken saatlerde, eşim şehir merkezinde yoksul ve evsizlerle birlikte bir merhamet görevindeydi. Bu akşam benim size zorlu görevim ise Dante'nin İlahi Komedyası'nın

çizimlerinin güzelliklerini tattırmak ve ardından Dante'nin âşık olduğu şehir Floransa'da güzelliği, sadakati ve merhameti göklere çıkarmak için kalplerinizde onu bulmanız içindir.

"Teşekkür ederim."

Bir istisna ile kalabalık alkışladı. Hiç kimse Gabriel'in erdemli yaşama çağrısına ya da Dante'den bahsedildiğinde onu dile getirirken Gabriel'i küçümseyen açık renk saçlı adamın alaycı tepkisini fark etmemiş gibiydi.

Gabriel Julia'ya döndü ve alkışlayan kalabalığa bakmadan önce erdemli bir şekilde onu yanağından öptü. Fotoğraf çekimleri için poz verdiler ve sergiye girilecek kapılara gerilmiş kurdeleyi kestiler. Sergi büyük alkış sesleri içinde açıldı.

"Lütfen" Vitali koleksiyonu ilk defa Emersonlar'ın görmesi gerektiğini belirterek, salonu işaret etti.

Gabriel ve Julianne salona girdikleri anda hayran kaldılar.

Alan restore edilmiş, normalde soluk renkte olan duvarlar sadece bazıları renkli olan kalem ve mürekkep çizimlerin daha iyi görünmesi için parlak mavi bir renge boyanmıştı.

Resimler, Botticelli'nin ünlü Chart of Hell'i ile başlayarak sıralanmıştı. Koleksiyonu inceleyen biri, bir insanın ruhunun günahtan kurtuluş yolculuğuna şahit olabilirdi. Ve tabii ki, sevgilisi Beatrice ile Dante'nin kaçınılmaz yeniden birleşmeleri vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Gabriel, Julia'nın elini tuttu, favori resimlerinden birinin önünde duruyorlardı, Merkür alanında Dante ve Beatrice. Dante bakışları ile onun hareketini takip ederken, Beatrice dökümlü elbiseler giyinmiş ve yukarıyı işaret ediyordu.

" Çok güzel." Julia serçe parmaklarını birbirine bağladı." Bunu bana ilk defa gösterdiğin zamanı hatırlıyor musun? Akşam yemeği için senin evine geldiğim zamanı? "

Gabriel onun elini düdaklarına götürdü ve avucuna bir öpücük kondurdu. " Nasıl unutabilirim? Biliyorsun, gayri ihtiyari onları sana göstermiştim. Hatta onlardan Rachel'e bile bahsetmemiştim. Her nasılsa, sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Bana güvenebilirsin." Koyu renk gözleri ciddileşti.

"Biliyorum." Gabriel mücadele ediyormuş gibiydi, bir an için Julia onun sırlarını itiraf edeceğini düşündü ama yarıda kesildi. Çekici, açık renk saçlı adam yaklaştı, resmi bakış açısından görüntülemek için.

Bir rüyaydı sanki Julia yabancının hareketlerini izledi. Adamın vücudu zeminde adeta yüzerken, ayak sesleri hafif ve akıcıydı. Uzun boylu görünüyordu, ama aslında Gabriel'den bir veya iki santim daha kısa idi. Temiz ve yakışıklı adamın zarif siyah takım elbisesi, ince kumaşın altında dalgalanan kaslarını saklamasına rağmen Julia algılıyordu.

Emersonlar kibarca geri çekildiler ama Gabriel gözlerini başka konuğa kilitlemeden önce değil. Hiçbir şey söylemeden, Gabriel bedenini, adamın karısını görmesini engelleyecek şekilde yabancı ile Julianne'in arasına yerleştirdi.

"İyi akşamlar." Yabancı İngiliz aksanıyla onlara hitap ederek resmi bir şekilde selamladı.

Gabriel'in eğitimli kulağına aksanı Oxford'lu gibi geldi.

"İyi akşamlar," diye geveledi Gabriel, Julia'nın bileğini kavramak için avucunu onun belinden aşağı kaydırırken.

Konuğun gözleri Gabriel'in elinin izlediği yolu takip etti ve kendi kendine gülümsedi.

"Olağanüstü bir akşam," diye yorumda bulundu, salonu işaret ederek.

"Oldukça," dedi Gabriel, Julia'nın elini biraz daha sıkı kavrarken.

Julia, bir miktar serbest bırakmasını gerektiğini belirtircesine onun elini sıktı.

"Resimlerinizi paylaşmanız sizin cömertliğiniz." Konuğun ses tonu alaycıydı. " Serbest piyasada olamayıp gizlilik içinde onları elde etmeniz sizin için ne kadar şans."

Yabancının gözleri kısaca duraklayarak, Gabriel'den Julia'ya gidip geldi.

Burun delikleri genişlemişti. Çok geçmeden ve yanındaki resme dönmeden önce bakışları yumuşamış gibiydi.

"Evet, kendimi şanslı addediyorum. İyi akşamlar." Gabriel sertçe bir baş sallamayla uzaklaştı, hala Julia'nın elini tutuyordu.

Julia, Gabriel'in davranışı yüzünden şaşkındı ama galerinin sonuna ulaşana kadar bu konuda ona soru sormamayı tercih etti.

" Kimdi o?"

" Hiçbir fikrim yok, ama ondan uzak dur." Gabriel gözle görülür biçimde tedirgindi, bir elini ağzının üzerinden geçirdi.

" Neden? Neler oluyor? " Julia durup ona baktı.

" Bilmiyorum." Gabriel'in bakışları içtendi. "Ama onunla ilgili bir şey var. Uzak duracağına bana söz ver."

Julia güldü, sesi galeri boyunca yankılandı. "Biraz sıra dışı, ama sevimli görünüyordu."

"Pitbullar da sevimlidir, elini kafeslerine sokana kadar. Eğer senin tarafına gelirse, arkanı dönüp uzaklaşacaksın. Bana söz ver."Gabriel'in sesi bir fısıltı şeklinde alçalmıştı.

"Tabii ki. Ama canını sıkan ne? Daha önce onunla karşılaştın mı?"

" Sanmıyorum, ama emin de değilim. Sana bakışları hoşuma gitmedi. Yakıcı bakışları elbisende delikler açabilirdi."

"Beni koruyacak bir Süpermen'e sahip olmam iyi bir şey." Julia kocasını sıkıca öptü." Onu ve buradaki diğer yakışıklı erkeklerin hepsini engellemeye söz veriyorum."

" Sen onun yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun? " Gabriel ona baktı.

" Bir sanat eserinin yetenekli yapılışı, yakışıklılıktır, senin tarzın değil. Ve şimdi beni öpersen onu tamamen unuturum."

Gabriel öne doğru eğildi ve dudakları birleşmeden önce parmaklarının sırtıyla Julia'nın yanağını okşadı.

"Teşekkür ederim." Ağzının içini kemiriyordu. "Tanıtımında seni utandıracağımdan korkuyorum. İlgiden hoşlanmıyorum."

"Gerçek hayırsever sensin. Ben sadece sana eşlik ediyorum. "

Julia tekrar güldü, ama bu sefer sesi çok az yankılandı. Salon, bir mesafeye riayet ederek bekleyen misafirlerle dolmuştu.

" Profesör, büyüleyici bir eskortluk yapıyorsun."

"Teşekkür ederim." Gabriel onun kulağına fısıldamak için eğildi. "Tanıtımımla seni mahcup ettiysem özür dilerim. Yetimhaneye bağış yapmayı düşünen misafirlerimizden birkaçını motive etmeyi umuyordum."

"Ayrıca senin hoşuna giden her şey beni mahcup ediyor. Eğer bir kişi yetimhaneyi desteklemeye karar verirse, tamamen bu serginin bir başarısı olacaktır. Hatta resimlerden nefret etseler bile."

" Bu kadar nefis bir şeyden herhangi biri nasıl nefret edebilir?" Gabriel salonu gösterdi.

Julia tartışamazdı. Birçok farklı sanatçı, yüzyıllar boyunca Dante'nin çalışmalarını resimle gösterdi ama Botticelli her zaman onun favorisi olmuştur.

Her resmin önünde durarak, salonu baştan sona dolaştılar. Gabriel, yabancının ortadan kaybolduğunu memnuniyetle fark etti.

Yüzüncü ve son resme ulaştıklarında, Julia kocasına döndü.

" İnanılmaz bir sergi. Harika bir iş yapmışlar."

"Bitmedi. " Gabriel gülümsemesini bastırmaya çalıştı, safir mavisi gözleri pırıl pırıldı.

" Gerçekten mi? " Julia şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Gabriel onun elini tuttu ve ikinci kattaki Botticelli salonuna götürdü.

Julia, her zaman yaptığı gibi kapılardan geçerken kısa bir an durdu. Aynı salonda *Venüs'ün Doğuşu* ve *Primavera*'ya bakarken daima nefesini bırakırdı

Burası, Floransa'ya ilk ziyaretleri sırasında Gabriel'in konferans yeriydi. O evlilik ve aile kurmaktan, daha sonra bir rüya gibi ruhani şeylerden bahsetmişti

Primavera'nın önünde dururken, mutlu olduğunu hissediyordu.

Resim ile ilgili bir şey onu teselli ediyordu. Ayrıca kopyasını görmek orijinalini görmek kadar muhteşem değildi.

Gözlerini kapatsa, müzenin sessizliğini hissedebilir, uzak koridordan yankıları duyabilirdi. Konsantre olursa, *Eros, Phileo, Storge ve Agape*'nin dört aşkı üzerine konferansta Gabriel'in sesi büyüleyebilirdi.

Aniden, gözlerini açtı, bakışları Merkür'ün görüntüsüne gitti. Resmi bin defa görmüştü.

Ama şu anda, tasviri onu tedirgin ediyordu. Onun görünüşü ile ilgili bir şey vardı, yüzü ile ilgili bir şey, ilginç bir şekilde tanıdık gibiydi... .

"Senin son ziyaretinden sonra bu odaya bir ilave yaptılar." Gabriel'in sesi daldığı düşünceleri yarıda kesti.

" Nerede?"

Gabriel onu bileğini kavradı, büyük çerçeveli siyah-beyaz - fotoğrafı görebilmesi için onu sağ tarafa götürdü, karşısındaki duvarda *Venüs'ün Doğuşu* asılıydı.

Eliyle ağzını kapattı.

" Burada ne işi var?"

Julia kendiliğinden fotoğrafın önünde durana kadar Gabriel onu çekiştirdi. Yandan, gözleri kapalı ve uzun saçları adamın elleriyle kaldırılmıştı. O gülümsüyordu.

Meydana çıkardığı, Julia'nın onunla kavga ettiği zaman, Gabriel'in Toronto'ya geri götürdüğü bir resimdi. Resmin altındaki etikete baktı ve aşağıdakileri okudu;

« Deh , bella donna , che bir ‹ Raggi d' amore
ti scaldi , s'i ' vo ' credere a ' sembianti
che soglion esser testimon del core,
vegnati in voglia di trarreti avanti»,
diss'io a lei, «verso questa rivera,
tanto ch'io possa intender che tu canti.
Tu mi fai rimembrar dove e qual era

Proserpina nel tempo che perdette
la madre lei, ed ella primavera».
— Dante, Purgatorio 28.045-051.
Ey güzel kadın,
her zaman kalbe tanıklık eden
dış görünüşe inanmak gerekirse,
sevda ışınlarıyla ısınmaktasın,
söylediğin türküyü dinleyeyim diye,
biraz ırmağa yaklaşmaz mısın?
Prosperina'yı anımsattın bana,
anasının onu, onun da ilkyazı
yitirdiği yerde ve zamanda."

"Bunlar Dante'nin Araf'ta ilk kez Beatrice'i gördüğünde söylediği kelimelerdir." Gabriel karısının yüzüeü dokundu ve gözleri buluştu, yakıcı bir yoğunlukla.

"Bu benim için aynıydı. Senden ayrıldıktan sonra Cambridge'de seni gördüğümde, bu sözleri hatırladım. Sokakta durup güçlükle sana bakmak, bana tamamen kaybettiğimi hatırlatıyordu. Beni göreceğini ve bana geleceğini umuyordum."

Julia'nın gözleri yaşlarla dolarken, Gabriel onu göğsüne doğru çekti.

"Ağlama, benim tatlı karım. Sen benim Beatrice'im aynı zamanda benim yapışkan küçük yaprağım ve benim güzel karımsın. Özür dilerim, böyle bir pisliğim. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim. Sen benim en değerli başyapıtımsın."

Julia ona baktı.

Gabriel dudaklarını onun alnına bastırmadan önce parmaklarını gözlerinin altından geçirdi.

"Sen benim Persephone'm canavarımın genç kızısın."

"Daha fazla canavarları konuşmak yok." Eliyle kocasının smokinini fırçaladı, akan gözyaşlarının hafif makyajını bozdu diye endişe-

lenmişti.

Bunun üzerine Gabriel, kollarını sıkıca onun arkasına dolayıp nefessiz kalana kadar öptü. Onu serbest bıraktığında, Julia kıkırdıyordu.

" Zannedersem bu sergiyle seni etkiledim Bayan Emerson?"

"Evet." Yüzü ciddileşti. "Ama neşesiz fotoğraf çektirmek istemiyorum. Bu muhteşem bir jest, ama ben görüntülenmek istemiyorum."

" İstemiyor musun?"

Julia, Gabriel'den fotoğrafa baktı, tekrar geri.

"Herkesin görmesi için orada asılıyım."

"Vitali bize teşekkür etmek için bir hediye vermek istedi, ama ben reddettim. Senin için bir şey - ah - sıradışı bir şey yapabilirmiyim diye sordum o da kabul etti." Gabriel salonu işaret etti. "Vitali eski bir romantiktir ve bizim için özel bir şey yapmak onu memnun edebilirdi. Resmi görüntülemeyi ve bu katın tamamını bir saatliğine bize vermeyi kabul etti."

Julia'nın gözleri büyüdü. " Botticelli salonu tamamen bize mi ait ?"

"Sadece bu değil." Gabriel'in dudakları onun kulağına yaklaşırken, mavi gözleri zevkle dans ediyordu. "*Ayrıca bir de koridorumuz var.*"

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Bu kat — Rolex'ine baktı— şu andan itibaren kırk beş dakika boyunca, biz resepsiyon ve akşam yemeği için aşağıya inmek zorunda olduğumuz zamana kadar misafirlere kapalı."

Hızlı bir hareketle, Julia iki eliyle onun ceketinin yakalarını kavradı ve dudaklarına uzun, sert bir öpücük kondurdu.

"Bu seni memnun eder mi?" dedi, nihayet Julia onu bıraktığında.

"Gidelim." Julia onun elini yakaladı ve kapıya doğru çekiştirmeye başladı.

"Nereye?"

"Makyajlı seks, müze seksi, koridor seksi. Senin buna ne dediğin umurumda değil ama şimdi bizim şansımız."

Gabriel kendisini, yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek kararlı ve çok hızlı hareket eden Julianne'nin peşinden gülerek koşarken buldu.

"Bayan Emerson beni şaşırtıyorsun."

" Nasıl? " Sesini biraz yükseltti, ince topuklarının tıklama sesinden duyulabilsin diye.

"Senin utangaç olman gerekiyordu. Senin ayartılmış olman gerekiyor, ayartan değil."

Julia döndü, gözleri parlıyordu..

"Profesör, bir duvara yaslanarak insanın aklını başından alan, kalbi durduracak bir orgazm istiyorum. Kamusal alanda gizlice sevişeceğimizi söylesen de ben asla düşünemezdim. Utangaçlığın canı cehenneme."

Hızla koridordan aşağıya yürüdüler, köşeyi döndüler karşı tarafta kaidelerin tepesinde duran iki yüksek mermer heykelin arasında karanlık bir köşeye konumlandılar.

"Bu sefer, durmayacağım," diye fısıldadı Gabriel, büyük ellerini kalçalarına koymak için elbisesini yukarı sıyırdı.

"Güzel.

"Burada hiç klima yok, yani işler biraz sıcak olabilir." Elinin tersiyle Julia'nın uyluklarını okşadı.

"Hiçbir şeyi az beklemem, Profesör."

Julia onun boynuna kollarını doladı ve yakına çekti.

Gabriel onu kaldırdı ve alt gövdelerini birbirine bastırarak, bacaklarını beline sardı. Julia'nın sırtı müzenin pencere camına temas edince, serinlik hissiyle biraz titredi.

"Şimdi yakışıklının kim olduğunu söyle." Onun dudaklarına karşı söyledi.

"Sen." Julia, onun ağzını ele geçirince erkekten bir inleme yükseldi.

Kararlı bir şekilde öpüyor, dili dudak kenarlarını izliyordu. Gabriel ağzını açtı ve Julia'nın dili hevesle içeri girdi.

Dudaklar arzulu ve istekli, sanki yıllardır ayrılarmış gibi öpüşüyorlardı.

Gabriel, onun elbisesinin üst eteğini yukarı kaldırmadan önce elini uyluğuna kaydırdı. Onayladığı ipekli iç çamaşırına iç geçirdi.

Ona daha sıkı bastırırken, parmakları kalçasının arasındaki genişliği ileri geri ve ileri geri okşuyordu. Dinlenmek için kalça kemiği üzerine geldiğinde geri çekildi.

"Külotun nerede?"

"Bedenim senin bedeninle birlikte olduğunda hoşuma gidiyor, hatırladın mı? Külot sadece araya giriyor."

Gabriel'in inleme sesi boş koridorda ilerledi.

"Bütün akşam etrafta bu şekilde mi dolaştın?"

Julia kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı.

"Adamın sana bakmasına şaşmamalı."

"Diğer erkekler hakkında konuşmayı bırak." Onun papyonunu çekiştirdi.

Gabriel kendi diliyle onunkini okşarken, dudaklarını tekrar tatmak için öne eğildi.

Julia ayakkabılarının topuklarını Gabriel'in smokinine bastırarak onun kollarında yükseldi. Papyonunu çekip yere attı ve aceleyle gömleğinin düğmelerini açtı. Elini erkeğin bel bandına indirmeden önce tenine fısıldayarak boynunu ve göğsünü öpmeye başladı.

Ama Gabriel koşturmak istemiyordu. Kadının elini omzuna geri taşıyarak bacaklarının arasını nazikçe dokundu. Kadının tepkisine olan mutluluğunu neredeyse saklayamıyordu.

Julia kıpırdanıyor ve kıvrılıyordu, adamın kulağına doğru inledi.

"Beni bekletme," diye yalvardı Julia, onu boşuna daha yakına çekmeye çalışırken.

Gabriel ceplerini karıştırdı.

"Bunu getirmem iyi oldu." Elinde kare folyoyu zafer gibi tutuyordu.

Julia gözlerini açıp gözlerini eşyaya dikti. "O da nereden çıktı?"

Gabriel kıkırdadı.

"Diğer türlü bütün akşam huzursuz olacağını düşündüm."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Bunu planladın mı?"

"Kesinlikle." Vurgulamak için kadının arkasını sıktı.

Julia paketi adamın elinden almak için hareket etti ama Gabriel başını salladı.

"İzin verin, Bayan Emerson." Pantolonunu açarken paketi dişleriyle tuttu. Sonra paketi yırtarak kendi üzerine yuvarladı.

Gabriel içine yerleşmeden önce öne ve arkaya hareket ederek kadınla oynadı. Kadın tatmin duygusuyla nefes verdi, adamın etrafında sıkıydı.

Kelimeler yoktu. Açıkçası anlatımın ötesindeydiler. Gabriel karısının vücudunu biliyordu, karısı da onunkini ve ikisi de birbirlerine artan bir hızla karşılık verdi.

Bastırılmış tatmin iniltileri ve homurtuları koridor boyunca yankılandı, o kadar çok ki bir grup heykel kulaklarını tıkadı. Uyum içinde hareket ederken Julia'nın sırtı cama vurup duruyordu.

"Çok yakınım," demeyi başardı Julia, son kelimesi orgazmıyla birlikte kayboldu.

Gabriel hareketlerini hızlandırdı ve kadını doldurdu, ta ki kendisi de gelene kadar.

Julia sanki ölüyormuşçasına adama yapıştı, kolları omuzlarını sarıyordu ve yüzü boynuna gömülmüştü.

Bir süre hareketsiz kaldılar. Gabriel'in nefesi uzun, rahat bir soluk vermeyle bedenini terk etti.

"Tamam mı?" diye sordu yanağından öperken.

"Harika."

Kalpleri ve nefes alışları yavaşlayana kadar, birbirlerine tutunarak, birbirlerinin kollarında kaldılar. Gabriel hafifçe Julia'yı ayaklarının üzerine indirdi ve elbisesini aşağı çekti. Julia'nın belindeki elini sıktı.

"Yürüyebilir misin?" Endişe ile ona ve pahalı ayakkabılarına baktı.

"Galiba. Biraz sendeleyebilirim. "

"O zaman bana izin ver." Onu kollarının arasında kaldırdı ve yakındaki bir tuvalete taşıdı.

" Onlardan birini taktığında çok farklı oluyor mu? " Julia, Gabriel'in çöp sepetine attığı prezervatifi işaret ederek başını salladı.

"Ben de çok fazla hissetmiyorum, bu yüzden sinir bozucu."

Gabriel ellerini yıkamak için ilerledi. " Hayatımın büyük bölümünde, bunu tamamen anladım. Ama o olmadan senin içinde olmanın nasıl güzel olacağını bilirken, prezervatif bir çeşit işkence oluyor."

" Üzgünüm."

Ellerini kuruladı ve eğilip karısının başının bir öpücük kondurdu. "Olma. O kadar bencil değilim, sadece rahatsız ve pis olmanı istiyorum böylece daha iyi seks yapabilirim."

Julia kaşlarını çattı.

Gabriel alınlarını birbirine yapıştırdı. "Seninle seks her zaman muhteşemdir. Hatta seks yapmaktan da ötesi. Sanırım şimdi saçlarına ve yüzüne çeki düzen vermen gerekecek. Yoksa herkes müze seksi yaptığını anlayacak." Kendisiyle bir hayli gurur duyarak baktı.

Julia tek kaşını kaldırdı. " Evet, partiye dönmek için tamamen hazır mısın ?"

"Elbette. " Gabriel smokinini iliklediği.

" Herhangi bir—düzeltmeler yapmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. " Başını yana eğdi. "İnsanlar eşim ile müze seksi yaptığımı fark etseler bile kuşkusuz umursamam. "

"Ah, anlayacaklar."

"Nasıl?"

" Çünkü Profesör, bir şey unutuyorsun."

" Neyi?"

"Papyonunu."

Gabriel'in eli boynuna uzanınca, yüzünden hızla şaşkın bir görünüm geçti. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Nerede bu?"

"Yerde, onu ben çıkardım."

"Baştan Çıkarıcı," diye mırıldandı, başını sallarken.

Julia havalı bir şekilde eğilip dikkatini saç ve makyajına verdi. "Dürüst olarak söyle, seksimiz ne kadar iyiydi? Aşka göre bir ölçek üzerine?"

"Dünyayı sarsacak ve papyonu unutacak kadar."

Böbürlenerek, rujunu yeniden sürdü. "Bunu unutma."

Bölüm Otuzaltı

"Sergi açılışlarını seviyorum," diye mırıldandı Julia, diğer misafirlere katılırlarken. "Onlar en iyisidir."

"Sürekli beni şaşırtıyorsun." Gabriel'in eli sırtından aşağıya kaydı.

" Aynısını söyleyebilirim. Üst katın penceresinden benim vücut hatlarını görebileceğini düşünüyorum."

Gabriel gülerek, onun poposunu okşamak için elini aşağıya kaydırdı.

Arkalarında birisi boğazını temizledi.

Julia ve Gabriel döndüklerinde birkaç adım uzaklarında *Doktor* Vitali'yi buldular.

"Rahatsız ettiğim için beni affedin, ama potansiyel bir hayırseverle konuşmaya gönüllü müsünüz?" Umutla Profesöre bakıyordu.

Gabriel Julia'ya baktı. "Vitali daha önce benden bir kaç çizimle ayrılması için birisini ikna etmeye çalışmamı istedi. Ama geciktirebilirim."

" Hayır, sen git."

" Emin misiniz?"

" Hayırsever kişiyi ikna et. Bir süre etrafta dolaşacağım."

Gabriel onu yanağından öptü. Çok geçmeden o ve eski arkadaşı sergi girişinin yanında duran bir grup iyi giyimli erkek ve kadına katıldılar.

Julia acele etmeden koleksiyonun kaynağına doğru hayranlıkla ilerledi. Aşırı yapmacık bir ses İngilizce onun adını söylediğinde, Cehennemde Dante ve Virgil'in çok fazla renkli resimlerinden birinin önünde duruyordu.

"İyi akşamlar."

Hızla etrafında döndü ve kendini Profesör Pacciani ile karşı karşıya buldu.

Gözleri odanın etrafında gezindi, yalnız olmadıklarını keşfedince rahatladı. Yakında birkaç çift vardı, hem de sanata hayranlık gösteren.

Adam ellerini havaya kaldırdı. " Akşamınızı rahatsız etmek gibi bir niyetim yok. Tüm ihtiyacım bir dakika."

Julia gözlerini ona dikti. " Bir dakika içinde kocam geri dönecek."

"Bir dakika içinde de benim eşim dönecektir. Çabuk olsan daha iyi olacak." Dişlerini göstererek sırıttı. "Oxford'da olanlardan pişmanım. Hatırlayacak olursan, ben kötü davranan biri değildim."

Bir adım yaklaştı.

Julia bir adım geri gitti.

"Hatırlıyorum ama gitmeliyim." Julia onun etrafından dolanmaya çalıştı, ama adam onun yanına adım attı.

"Bir dakika lütfen. Profesör Picton arkadaşımın davranışı yüzünden mutsuzdu. Bende öyle."

Julia inanamayan gözlerle ona baktı.

"Christa'ne senden uzak durmasını söyledim. Ama bildiğiniz gibi, o dinlemedi."

"Teşekkür ederim Profesör. İzin verirseniz."

Adam tekrar onun önünde durdu, çok yakınında.

Julia'nın geriye adım atmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Belki Profesör Picton'a bundan bahsedebilirsiniz. New York'ta Columbia Üniversitesi ile ilgili bir işe başvuruyorum. Katherine'nin eski bir öğrencisi bu bölümün başkanı. Ben herhangi bir—kötü duygularla müdahale edilmesini— istemem."

"Ben Katherine'nin başka bir anabilim dalının arama sürecine müdahale edeceğini sanmıyorum."

"Bunun bir iyilik olduğunu düşün. Daha önce ben sana bir iyilik yapmıştım."

Julia'nın gözlerini ona kaldırdı. "Bu ne olabilir ki?"

"Arkadaşımın senin kocanla yatmasını engelledim." Julia dünyanın durduğunu hissetti.

"Ne?" Çok yüksek sesle sormuştu, bu yüzden diğer katılımcılar onların tarafına bakmak için döndüler.

Julia'nın yanakları kızarmıştı.

"Şükranlarınızı sunduğunuza eminim." Daha yakına eğildi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Kocan onun otelinde Christa ile buluşmaya gidiyordu. Ben onun dikkatini başka bir yere çevirmek için onu ikna ettim. Yapılan bir iyilik. "

"Nasıl cüret ediyorsunuz?" diye tısladı Julia. Belini bükerek öne doğru eğilince, Pacciani şaşırarak geri bir adım attı. "Bu güzel yere geliyorsunuz ve nasıl bir cüretle bana bu çirkin şeyleri söylüyorsunuz."

Sanki bir kedi yavrusunun bir aslana imkânsız dönüşümüne şahit olmuş gibi Pacciani'nin yüzü şaşkınlık içinde bulutlandı. Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Zarar vermek hiç istemedim."

"Ah, evet yaptın." Sesi gittikçe yükseliyordu. "Sen ve *arkadaşın* ya da o sizin için ne ise, hiçbir şey ifade etmiyorsunuz ama kötüsünüz. Sana ne söylediği veya planları neydi umurumda değil. Herhangi bir şey yapmadan kocama engel oluşturamazsın. Beni duyuyor musun? "

Tüm gözlerin onların üzerinde olduğu bilincinde olan Pacciani kaşlarını çattı. Julia'nın bağırışı diğer misafirler tarafından kesinlikle duyulmuş olabilirdi.

Çok geçmeden adamın kızgın ifadesi küçümseyen bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Bütün erkeklerin hoşça vakit geçirmeye biraz ihtiyacı vardır. Yeterli olması için bir kadını beklemek çok fazladır." Sanki yaygın bir gerçeği anlatıyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Kadınlar bir büfenin üzerinde duran eşyalar değildir. Ayrıca kocam senin kadın düşmanlığını paylaşmaz." Meydan okurcasına çe-

nesini kaldırdı." Profesör Picton'a yalanlarla bana yaklaştığın dışında hiçbir şey söylemeyeceğim. Şimdi uzaklaşın ve beni yalnız bırakın."

Adam onun talimatlarına uymak için hiçbir harekette bulunmayınca, Julia sinirli bir şekilde parmağıyla kapıyı gösterdi.

"Çık dışarı." Julia'nın sert sesi odayı doldurdu.

(Bu, belki de, lüks bir etkinlikte bir konuğu çıkarmak için kibar bir strateji değildi.)

Julia, yüzünde bir öfke maskesi olan Pacciani'ye, kuşku ve kınamayı göz ardı ederek kararlı bir şekilde dik dik bakıyordu.

Julia ileri doğru atıldı ama güçlü bir kavrama ile kolunu tutan bir kadın tarafından son anda yakalandı.

"Ben de seni arıyordum." Bayan Pacciani, Julianne'ya düşmanca bir bakış atmadan önce kocasını azarladı.

Pacciani karısından kurtulmaya çalışırken, İtalyanca küfretti.

"Gidelim." Bayan Pacciani kocasının kolunu çekiştiriyordu. "Konuşmamız gereken *önemli* insanlar var."

Pacciani bir tehdit bakışı atarak döndü ve koridorda karısına eşlik etti.

Julia büyük bir rahatlamayla onlar giderken arkalarındasn izledi ve biraz daha öfkelendi.İhtirastan sonra onu mahvetmekte hangisi etkiliydi.

"Sevgilim?" Gabriel, smokininin içinde kendinden emin, uzun adımlarla salondan içeri girerken gülümsüyordu. Her zamanki gibi tüm gözler onun üzerindeydi ve yakışıklı bedeni zemin üzerinde rahatça hareket ediyordu.

Gabriel'in eşine yeniden katılmasını izlerlerken, diğer çiftlerden bazıları fıs fıs konuşuyorlardı..

Gabriel'in gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

Julia öfkesini kontrol etmeye çalışarak dudaklarını büzdü. "Profesör Pacciani beni köşeye sıkıştırdı."

"Piç kurusu. İyi misin?" Gabriel bir elini hafifçe onun omzuna koydu.

"Christa'nın Oxford'da ki davranışından dolayı özür dilemek istedi. Kendimi kaybettim ve bir olay yaşandı."

"Gerçekten mi?" Gabriel sırıtmamak için mücadele ederken onun omzunu sıktı.

"Biraz daha anlat."

Julia adrenalin fazlalığı sonrası titremeye başladı.

"Ona kadın düşmanı olduğunu ve gitmesini söyledim. Ayrıca ona işaret yaptım." Julia işaret parmağını havaya kaldırdı, şüpheyle parmağına bakıyordu.

"Mükemmel." Gabriel onun işaret parmağını dudaklarına götürdü ve öptü.

Julia başını salladı. "Mükemmel değil. Utanç verici. Herkes beni duydu."

"Kimsenin seni yargılayacağına inanmıyorum. Kadın konuklar muhtemelen onu zamparalıklarından dolayı hor görürler, erkek misafirler de muhtemelen onların eşleri ile yattığı için onu hor görürler."

"Benden, Katherine'ya onun Christa ile uğraştığını söylememi istedi. Columbia'da bir iş peşindeymiş ve Katherine'nın bir arkadaşının da kürsüsü varmış."

"Asla onu alamayacak," dedi Gabriel alaycı bir şekilde. "Katherine, Lucia Barini'nin gözetmeniydi. Aynı zamanda, Lucia Barini benim de arkadaşımdır. Bu sayede Pacciani'yi anlayacaktır."

"Belki de Pacciani, Christa ile birlikte olmak için Columbia'da bir iş istiyordur."

Julia tiksinmiş gibi görünüyordu. "Onun eşinin bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Ayrıca bana dedi ki, kadınla buluşmanı o engellemiş."

"Kiminle?" Gabriel'in ses tonu keskindi.

"Christa. Pacciani, kadınla buluşmak için oteline gittiğini ama kendisinin kadının kafasını karıştırdığını söyledi. Bu yüzden kendimi kaybettim. Korkarım, diğer misafirler her şeyi duydu." Rahatsız bir şekilde salonun çevresine bakındı.

Gabriel bakışlarını kapıya doğru çevirip küfretti. Pacciani ve eşi hiçbir yerde görünmüyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Gabriel onun elini tuttu ve sessiz bir köşeye götürdü. Kimsenin kulak misafiri olmayacağına emin olmak için omzunun üzerinden baktı

Gabriel yüzlerini birbirine yaklaştırdı ve sesini alçalttı. "Christa senin konferansından önce bana uygunsuz teklifte bulundu. Bunu o zaman sana söylemem gerekiyordu ama senin üzülmeni istemedim."

Julia ona kınayarak bakıyordu. "Peki, sonra ?"

"Seni üzmek istemedim."

"Paul ile gizli görüştüğün konuyu hangi nedenle bana söylemedin." Bir kas Gabriel'in çenesinde bir kas oynadı atladı ve başını salladı.

Julia onun elini bıraktı. "Bana söylemen gerekirdi."

"Beni affet."

"Kırılmadım. Rahatsız edici haberleri halledebilirim."

"Öğrenmek zorunda değilsin."

Julia gözlerini yukarı doğru çevirdi, bir süre galerinin tavanını inceledi. "Gabriel, gelecekteki yaşantımız başlayana kadar, her şey bizi rahatsız edecektir. Bu insanlık halinin bir parçasıdır. Benden bir şeyleri sakladığın zaman, bu aramıza bir kama koyar." Julia anlamı ağır bir bakış attı.

Gabriel yanıt vermeyince, Julia salonu işaret etti. "Diğerleri bu kamadan yararlanabilir."

Gabriel başını salladı, yüz ifadesi gergindi.

"Eşimi ayartmaya çalışacak kişiyi bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum ve ne zaman. " Julia sabırsızca tek kaşını kaldırdı.

"Anlaştık."

Julia bir dakika boyunca onu izledi, onun gözlerinde ve dudak çevresinde gergin bir ifade vardı. Çok mutsuz görünüyordu. Ama aynı zamanda koruyucu bakıyordu, bu Julia'nın kaybolmasını istediği bir tavır değildi.

"Sen bana bir şeyler anlatacaksın, değil mi?" Sesindeki yumuşaklık arttı.

"Evet." Gabriel samimiydi, ama her ikisi de onun sırlarını saklayacağını biliyordu. En azından şu an için.

"Peki," dedi canlı bir şekilde. "Affedildin. Ancak müze seksinde ilk deneysel girişimimden aldığım keyif harap oldu, bunu düzeltmek zorundasın."

Gabriel gözlerini ondan ayırmadan başını eğdi. "Emrinizdeyim."

"Güzel." Julia onun ipek papyonu tutmak için öne eğildi. "Çünkü emirlerim zevklidir ve şimdi istemeyi düşünüyorum."

Gabriel onun saçlarını omuzlarının arkasına itti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"O zaman gel."

Bölüm Otuzyedi

Ağustos 2011
Cambridge, Massachusetts

Julia ve Gabriel Ağustos ayının son haftasında eve döndüklerinde,

Bir sürü açılmamış posta buldular. Gabriel, Rebecca'nın masanın üzerine istiflediği zarflara baktı ve içlerini boşaltmak yerine onları açmaktan vazgeçmeye karar verdi.

Gabriel yatak odasındayken Julia çalışma odasındaydı. Sesizce kapatmadan önce, endişeyle açık kapıdan baktı.

Julia yaptığının, Gabriel'in güvenini ihlal etmek olduğunu biliyordu. Ama Julia, kocasının sesizliği ve derdini ifşa etmede suskunluğunu devam ettirmesi yüzünden hareketlerini gerekçeli olarak haklı buluyordu. Onlar Floransa'da iken Gabriel'in ona anlatacağını umuyordu. Amma velâkin anlatmamıştı. Basitçe söylemek gerekirse, korkuyordu ve kaygı ile başa çıkmakta zorlanıyordu.

Gabriel'in hiç açmadığı masasında bir çekmece vardı. Her ne kadar içine bakmaya hiç cesareti olmasada, belli belirsiz çekmecenin farkındaydı.

Bir gün, birkaç tane yazıcı kâğıdı arayan Julia çekmeceyi açarken Gabriel onu yakalamış ve yeniden yaşamak istemediği anılarının orada olduğunu söyleyerek elinin altından kapatmıştı. Daha sonra da kırmızı kadife koltuğun üzerinde kucağına çekerek Julia'nın aklını başından almış ve onunla sevişmişti.

Julia o zamandan beri çekmeceye dokunmamıştı. Fakat bugün, hayal kırıklığı ve endişe masanın arkasında oturan Julia'ya onun içindekileri inceletecekti. Belki de Gabriel'in vermediği cevabı, onun

hatıralarının koleksiyonu verecekti. Aynı çekmecede kilitli bir ahşap kutu içinde muhafaza ettiği Botticelli çizimleri artık orada değildi, şimdi onlar Uffizi'de görüntüleniyordu. Julia hızla ve sessizce bir nesneyi tutarak eline aldı.

Bu Gabriel'in dedesinin cep saati idi. Toronto'da iken ara sıra takmış, ama Cambridge'e taşındıklarından beri çekmecede kalmıştı. Üzerine balık şeklinde kösteği olan saat altından yapılmış ve uzun bir zincire bağlıydı. Julia dikkatli bir şekilde açtı ve içindeki yazıyı okudu:

Sevgili Kocam
William'a
Sevgilerle, Jean

Saati kapattı ve masanın üzerine koydu.

Sonraki aldığı nesne, şüphesiz daha iyi günler görmüş eski dökme demirden bir tren lokomotifiydi. Gabriel'i trenini tutan küçük bir oğlan olarak hayal etti, belki de o ve annesi New York'dan ayrıldıklarında yanında götürmek için ısrar etmişti.

Julia'nın içi burkulmuştu.

Lokomotifi masanın üzerine yerleştirdi ve dikkatini tekrar çekmeceye döndürdü.

Ahşap bir kutuyu açtı. İçinde bir ipe dizilmiş büyük Güney Deniz'i incileri ve bir bandın içine yerleştirilmiş elmas bir yüzük buldu. Julia bir yazıt aramak için halkayı yukarı kaldırdı, ama bir şey yoktu. İki gümüş bilezik ve bir kolye gördü, hepsi Tiffany markaydı.

Mücevher annesinin olması gerekiyordu ancak nasıl tedarik edildiği konusunu merak etti. Gabriel birkaç kez, yaşamlarının yoksulluk içinde geçtiğini söylemişti. Bu kadar fakir biri böyle pahalı bir mücevhere nasıl sahip olabilirdi? Ayrıca para bittiğinde annesi neden mücevherini satmamıştı?

Julia başını salladı. Gabriel'in çocukluğu trajikti, şüphesiz, ama nedeni annesinin hayatıydı.

Julia kutuyu kapattı ve zarfların içinde sıralanmış fotoğraflara döndü. Hızla aralarında göz gezdiriken, Gabriel ile annesinin resimlerini ve annesi ile babası olabilecek bir erkekle kadının birkaç şip şak fotoğrafını buldu. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Gabriel'in ailesi ile birlikte hiçbir fotoğrafı yoktu.

Gabriel gibi annesininde koyu renk saçları vardı fakat süt beyazı cildine karşı gözleri çok koyu renkti. Kadının narinliği göze çarpıyordu ve çok güzeldi.

Buna karşılık, Gabriel'in babasının delici safir mavisi gözleri ile gri saçları vardı. Yaşlı bir adama göre çekiciydi, ama adamın yüz ifadesinde genel olarak Julia'nın hoşuna gitmeyen bir sertlik vardı. Resimlerde nadiren gülümsüyordu.

Çekmecenin arkasında, yıpranmış oyuncak bir ayının altında bir günlük vardı. Julia açtı ve baştaki sayfaya baktı

Bu
Suzanne Elizabeth Emerson'a
Aittir.

Gayri ihtiyari, rasgele bir sayfayı açtı. Bakışları en üstte yazılmış cümleye gitti:

Hamileyim.
Owen benim kürtaj olmamı istiyor.
Bana para verdi ve randevu aldığını söyledi.
Eğer onun için bunu yaparsam, birlikte olmamızın bir yolunu bulacağını Söyledi ama ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Julia defteri çarparak kapattı ve aceleyle çekmecenin arkasına tıkıştırdı.

Gabriel her an onu aramaya gelebilirdi. Onun yaptığına son derece sinirlenebilirdi.

Zaten Julia pişman olmuştu. Suzanne Emerson'un kelimeleri gözlerinin önünde yanıp sönüyordu. Eğer Gabriel onları okumuş olsaydı, babasından daha da fazla nefret ederdi.

Fotoğraflar ve mücevher kutusu ile birlikte, çekmecede bulduğu yere oyuncak ayıyı geri yerleştirdi. Hemen yanında, açılmamış posta yığınının tepesinde duranı fark ettiğinde, treni çekmeceye geri koymak üzereydi.

Bu bir mektuptu.

El yazısını tanımamıştı, ama bu hiç önemli değildi. Zarfın sol üst köşesine düzgün bir şekilde Paulina'nın adı ve adresi yazılmıştı.

Her nasılsa, kadın Gabriel'in adresini keşfetmiş ve evlerine bir mektup göndermişti.

Onların evine. Gabriel'in eşi ile paylaştığı ev.

Julia mektubu şöminenin içine fırlatmak istedi.

Julia zaten sırları saklamaya başlamıştı—Gabriel bakmazken, onun annesinin günlüğünü okuyarak Paulina'in mektubunu da uzağa atamazdı.

Mektubu bedeninden uzakta tutarak, yatak odasına doğru yürüdü ve ona uzattı.

"Teşekkürler, ama postaya daha sonra bakacağım." Gabriel mektubu yatağın üzerine atmak için hareketlendiğinde Julia onu durdurdu.

"İade adresinin bak."

Gabriel mektuba baktı.

Küfretti.

"Neden bana yazıyor? Carson, avukatım bile şimdi ondan duymuyor."

Julia onu izlerken, kıpırdamadan duruyordu.

Gabriel yırtarak zarfı açtı, elyazısı uzun bir mektup bulmayı bekliyordu.

Tek parça bir karton bulmak onun için sürpriz olmuştu.

Hızlı bir şekilde basılmış kelimeleri okudu.

"Bu bir düğün davetiyesi." Kartı ters çevirdi, arkasında Paulina'in akıcı el yazısı bulunuyordu.

Gabriel,

Hiçbir zaman düğün davetiyemi size gönderecek kadar düşüncesiz olmadım.

Sadece sizin evleneceğimi bilmenizi istedim.

Bunca yıl sonra, nihayet bir eş ve iki harika kızın annesi olacağım.

Şimdi ikimiz de mutluyuz, olması gerektiği gibi.

XO,

P.

İncelemesi için davetiyeyi Julia'ya verdi.

Julia göz gezdirdi

"Evleniyormuş."

"Evet."

"Nasıl hissediyorsun?" Julia onun yüzünü araştırıyordu.

Gabriel davetiyeyi zarfın içine geri yerleştirdi. Sonra sol elinin açık avucuna vurdu.

"Doğru bir şekilde ifade etmiş ikimizde mutluyuz. İstediği aileyi bulmuş."

Mavi gözlerini Julia'ya yöneltti.

"O sana teşekkür etmeli."

"Bana mı?"

"Gitmesine izin vermek için beni ikna eden sendin. Bana bağımlı iken kendi mutluluğunu asla bulamazdı. Sen haklıydın."

Onun övgüsüyle Julia'nın sıkıntısı kalkmıştı, aslında hepsi fazlasıyla bilinçli yapilmıştı, sadece dakikalar önce onun kişisel efektlerini karıştırmıştı.

"Maria konusunda da haklıydın." Şimdi bakışları üzgündü.

Julia onun yanına gitti, kollarını onun beline doladı.

"Keşke Maria konusunda haklı olmasaydım. Ama bazen birini sevmek onların gitmesine izin vermek zorundasın anlamına gelir."

"Asla senin gitmene izin vermeyeceğim. Seni benden bir şekilde almaya çalışan herhangi birinin alnını karışlarım." Sesi haşin geliyordu.

Julia parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Unutma ki, sorunları kendi kafanda yoluna koyduğun da, sorunun ne olursa olsun ben buradayım. Ayrıca ben hiçbir yere gitmiyorum."

Julia tekrar onu öptükten sonra koridorda kayboldu.

Gabriel davetiyeye baktı, aklı geçmişte dolaşıyordu.

Bölüm Otuzsekiz

Ocak 2010
Toronto, Ontario

Paulina Gruscheva cep telefonunu kulağına bastırmış, yüksek topuk çizmelerini mermer zemin üzerinde tıklatarak, Manulife Binasının lobisinden içeri girdi. Bir süredir Toronto'da ikamet ediyordu ancak Gabriel onu görmeyi, onunla konuşmayı veya onunla herhangi bir iletişimde bulunmayı, hepsini reddetmişti.

Beklemekten yorgun düşmüştü.

Gabriel'in sesli mesajına ulaştığında kapattı sabit hattını çevirdi.Telefona Julianne'nin cevap vermemesi için sessizce dua etti. Gabriel'in onunla yatması yeterince kötüydü. Onların aşk meselelerini arka plana atmak zorundaydı.

Tekrar.

Gabriel'in telefonlarına cevap vermemesi yıldıramazdı, Profesör Emerson'la hemen temas kurmasını istemek için güvenlik görevlisi Mark'a yaklaştı. Adam reddedince, kirpiklerini kırpıştırarak ikna etmeye çalıştı. Adam onun uzun boyunun, sarışınlığının, mavi gözlerinin cazibesinden etkilenmemişti.

Paulina olay çıkartırcasma sesini yükseltti.

Birkaç dakika içinde,Mark Profesöre, ulaştı ve lobide bir misafiri beklediğini haber verdi.

Paulina sevinçle gülümsedi.

Fakat Gabriel ona doğru gelirken, adamın ısırır gibi bakışlarını ve yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu. Adam kabaca onu dirseğinden yakaladı ve lobinin içinden binanın önünde yarım daire şeklindeki araba yoluna sürükledi.

"Sen ne ne yaptığını sanıyorsun?" diye azarladı, onu bırakmadan.

Paulina onun öfkesine şaşırarak bir adım geri çekildi.

"Eee?" diye sordu Gabriel.

"Seninle konuşmak istedim. Haftalardır buradayım. Beni görmek istemedin!"

"Biz bu konuşmayı tekrar yapmayacağız. Sen Selinsgrove'e geri dönerken sana söylemek zorunda olduklarımın hepsini söylüyorum dedim. Nerede duracağını biliyorsun."

Gabriel binaya geri dönmek için döndü, ama Paulina onun kolunu yakaladı.

"Bana bunu neden yapıyorsun" Gözyaşlarını tutarak sesi titriyordu.

En sonunda Gabriel'in yüz ifadesi yumuşadı. Çok az.

"Paulina, bitti. Bir süre önce bitti. Hayatına devam etmen için seni ikna etmenin dışında senin için hiçbir şey yapmaya çalışmayacağım ve benimde hayatımı sürdürmeme izin ver."

Ona bakarken gözyaşları dökülmeye başlamıştı.

"Ama ben seni seviyorum. Bizim bir geçmişimiz var!"

Gabriel bir an için gözlerini kapattı, yüzüne üzgün bir ifade yayılmıştı.

Gözlerini açtı.

"Ben başkasına aşığım. Ben özel biriyle yatıyorum."

"Evet, yatıyorsun. Ayrıca o bir öğrencin."

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

Paulina saçlarını omuzlarının arkasına attı

"Bu büyüklükteki bir şehirde bu tür bilgiyi toplayabilmen dikkat çekici. Harbour Sixty'den Antonio yeterince cana yakındı."

Gabriel yaklaştı. "Yapamazsın."

"Yaptım. Ben şehirdeyken, her zaman beni götürdüğün restorana onu götürmen ne kadar eğlenceli."

" Paulina, uzun süredir seni oraya götürmüyordum. Hatta biz son verdikten sonra bile—" Durakladı, mücadele ediyordu.

" Gabriel biz seks yapmaya son verdikten sonra? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Biz yıllardır *seks yaptık*"

"Sesini alçalt!"

"Ben senin küçük kirli sırrın değilim. Biz arkadaştık. Bizim bir ilişkimiz vardı. Senin beni görmezden gelmeye hakkın yok, ayrıca sanki bir çöpmüşüm gibi de davranamazsın."

"Sana davranışımdan dolayı üzgünüm. Ama kendini dinle. Birinin evrenin merkezi olmayı hak ettiğini düşünmüyor musun? Bunun yerine başkasını isteyen birisinin peşinde misin?"

Paulina gözlerini ondan ayırdı. "Sen hep başka kadınları istedin. Hamile olduğumda bile. Neden şimdi daha farklı olmak zorunda?"

Gabriel irkildi. "Çünkü senin onu istediğin kadar çok seni isteyen biriyle olmayı hak ediyorsun. Hayatına devam etme zamanı. Mutlu olmak zamanı."

"Beni sen mutlu ediyorsun," diye fısıldadı. "Bütün istediğim sensin."

"Ben Julianne'ya aşığım ve onunla evleneceğim." Gabriel'in sesi kararlı gibiydi.

"Sana inanmıyorum. Geri döneceksin. Sen her zaman geri dönüyordun." Elinin tersiyle birkaç damla gözyaşını sildi.

"Bu sefer değil. Geçmişte, iradesizdim ve sen benim suçluluk duymamı sağlıyordun ama bir daha birbirimizi göremez ve konuşamayız. Seninle hasta oluyordum ve yardım etmeye çalışıyordum fakat ben bittim. Bugün itibariyle, senin güven kaynağın dondurulmuştur."

"Yapamazsın!"

"Yapacağım. Eğer Boston'a geri döner ve bir terapiste görünmeye başlarsan, seni göreceğim, destek almaya devam edeceksin ama eğer tekrar benimle irtibata geçer veya Julianne'ı zarar verecek bir şey yaparsan bunlardan mahrum olacaksın. Kalıcı bir şekilde." Tehditkâr bir şekilde öne eğildi. "Ayrıca bu, bir öğrenci olarak hayatına zarar verecek herhangi bir şeyleri yapmayı da içeriyor."

"Bunu yapamazsın? Beni fırlatıp atamzsın? Senin için hayatımı feda ettim. Akademik kariyerimi kaybettim!"

Gabriel'in çenesi kenetlendi.

"Ben bunu yapmanı asla istemedim. Harvard'da kalmana yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Ayrıldın."

"Başıma gelenlerden dolayı. Bizim başımıza gelenlerden dolayı!"

Gabriel'in elleri yanında yumruk haline geldi.

"Berbat davrandığımı ve senin kızgın olmak için her türlü nedenin olduğunu inkâr etmiyorum ama bu girişimim sona erdiği gerçeğini değiştirmiyor. Bugün."

Paulina'ya bakışlarını değiştirdi ve bir an için şefkat dolu bir bakış takındı.

"Güle güle Paulina. İyi ol."

Sürgülü kapılara doğru yürüdü.

"Yapamazsın.Gidemezsin!"

Gabriel'in yüzü çelik kararlılığında bir görünüm aldı.

"İşte gidiyorum."

Gabriel, ağlayarak karda dikilen Paulia'yı dışarıda bırakıp, arkasına dönüp bakmadan Manulife Binası'ndan içeri girdi.

Bölüm Otuzdokuz

Mayıs 2010
St. James Apostle Mezarlığı
Batı Roxbury, Massachusetts

Gabriel, anıtın her iki tarafında nöbetçi gibi konumlandırılmış ikiz formda taş meleklerin önünde durdu. Meleklerin dışı beyaz ve mükemmel mermerden yapılmıştı. Aralarına konmuş gösterge üzerinde kazınmış bir isimle birlikte geniş açılmış kanatları, Gabriel ile karşı karşıya idi.

Anıt ona, Floransa'da Santa Croce'deki anıtları hatırlatmıştı.

Benzerlik kasıtlı yapılmıştı çünkü bu anıt kendi tasarımından sonra yapılmıştı.

Meleklere dikkatle bakarken, İtalya'da Fransiskenler ile birlikte gönüllü çalıştığı zamanı tekrar düşündü. St. Francis mezarının yanında yaşadığı deneyimi. Julianne'den ayrılışını.

Keşke Temmuz başına kadar bekleseydi, yeniden bir araya gelme olasılığı olacaktı. Ama Gabriel emin değildi onun affedeceğinden. Hiç kimsenin onu affedeceğinden emin değildi ama denemek zorundaydı.

Cebine uzandı ve cep telefonunu alarak kişi listesinden bir numarayı çevirdi.

"Gabriel?"

Derin bir nefes aldı. "Paulina. Seni görmem gerek."

"Ne oldu?"

Anıta sırtını döndü, taş üstüne oyulmuş isme bakarken, bir şekilde onunla konuşamazdı "Sadece konuşmak için, bir saat seni görmem gerekiyor. Yarın buluşabilir miyiz?"

"Ben Minnesota'dayım. Neyle ilgili?"

"Bu gece Minneapolis'e uçacağım. Buluşabiliriz miyiz?" Gabriel gergin, sesi ince ve ısrarcıydı.

Paulina derin derin içini çekti. "İyi. Yarın sabah Caribou Coffee'de buluşalım. Adresi e-posta ile yollarım."

Sustu ve Gabriel arka planda onun huzursuzca kıpırdandığını duyabiliyordu.

"Benimle konuşmak için ülke genelinde hiç uçmazdın."

Dişlerini sıktı. "Hayır, uçmadım."

"Bizim son konuşmamız tam anlamıyla hoş değildi. Sen beni evinin dışında ağlarken terk ettin."

"Paulina." Ses tonu belli belirsiz yalvarır gibiydi.

"O zaman sen tüm teması kestin."

Gabriel telefon kulağına sıkıca bastırıp gezinmeye başladı.

"Yaptım. Peki, sonra ne oldu?"

Paulina bir an için sessiz kaldı.

"Eve döndüm."

Gabriel gezinmeyi bıraktı.

"Yıllar önce eve dönmüş olmalıydın ve bunu yapman için benim seni teşvik etmem gerekirdi."

Aralarındaki sessizlik yankılandı.

"Paulina?"

"Bu acıtıyor, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Yarın konuşuruz."

Telefonu kapattı ve çocuklarının mezarına dönmeden önce başını eğdi.

Paulina gergindi. Manulife Binası'nın lobisinde Gabriel ile yüzleşmesi sırasında düpedüz aşağılanmıştı. Güven kaynağına bağımlılığı ile birlikte, reçeteli uyku yardımcıları ve alkol bağımlılığının ciddi bir şekilde farkında olarak, asla yapmayacağına yemin ettiğini yapmıştı.Eve dönmüştü.

Bir iş buldu. Mütevazı ama güzel bir apartman dairesine taşındı. Daha da inanılmazı, biriyle tanıştı. Onu sadece onu isteyen, nazik ve sevgi dolu birisi. Uzun, muhtemelen daha ilerleyecek ilişkilerinde, asla başka kadınlara bakmayan birisi. Şimdi Gabriel yüz yüze konuşmak istiyordu.

Paulina, Gabriel'e âşıktı. Hem de ondan korkuyordu. Birlikte yaşarken ve hamile olduğunda bile, o zor ve ulaşılamaz biriydi. Gabriel'in daima bir tarafı vardı ki asla ona dokunmasına izin vermezdi. Paulina bunu biliyordu. Bunu kabul etmişti. Ama asla bundan hoşlanmamış ve her zaman üzerinde asılı her an yağmur dökebilecek kara bir bulut gibi Gabriel'in mesafesini hissetmişti.

Son yüzleşmelerinin ardından Gabriel'in onu asla sevmediğini fark etmişti. Basitçe söylemek gerekirse Gabriel'in aşka karşı aciz olduğunu düşünmüştü. Ancak onun Julianne hakkında konuşmasını duyunca, sevgi dolu ve sadık olma yeteneğine sahip olduğu netlik kazanmıştı. Gabriel'in ondan başka bir kadını sevmesi, bir kadın için ne kadar trajikti.

Özgürlüğün derecesinin kaçınılmaz acı ve özleme eşlik olduğunu bir kere kabul etmişti. Artık o, efendisinin sevgisini kazanmak için çalışan bir köle idi. Artık o, kendini onun kullanmasına uygun tutmak için sınırlı özlemleriyle geleceğini beklemede tutan birisiydi.

Caribou Coffee'e girerken yıllardan beri ilk kez güçlü hissediyordu. Onu görmek zor olacaktı, ama Paulina hayatının diğer alanlarında çok ilerleme kaydetmiş, kesinlikle onunla ilişkisinde de ilerleme yapabilirdi.

Onu dükkânın arkasında iki kişilik bir masada otururken buldu, uzun parmaklar bir kahve kupasına sarılmıştı. Bir ceket ve yakası düğmeli bir gömlek giymiş ama kravat takmamıştı. Pantolon temiz ve ütülenmiş, saçları derli topluydu. Gözlük takıyor olması onu şaşırttı çünkü sadece okurken takardı.

Gabriel onu görünce ayağa kalktı.

"Sana bir kahve alabilir miyim?" Ölçülü bir gülümsemeyle teklif etti.

"Evet, lütfen." Paulina karşılık olarak gülümsedi ama garip hissetti. Geçmişte genellikle Gabriel onu bir öpücükle karşıladı, ama şimdi kibar, düzgün bir mesafeyi koruyordu.

"Hala yağsız süt ve tatlandırıcılı kahvemi içiyorsun?"

"Aynen öyle."

Paulina onun karşısındaki sandalyeye otururken, Gabriel ayaklandı.

Paulina'nın siparişinin doldurulmasını beklerken, Gabriel çenesini kaşıdı.

Paulina farklı görünüyordu. Hâlâ, sırtı düz uzuvları kontrollü, bir balerin gibi hareket ediyordu. Ama görünümü değişmişti.

Ücretsiz kozmetikler yüzünden güzelliği azalan uzun sarı saçlarını bir atkuyrukla toplamıştı. Canlı ve genç görünüyor, aynı zamanda onu son kez gördüğündeki belirgin sert ifadeside yok olmuştu.

Giysileri de çok farklı idi. Daima en son moda tasarımı etek ve yüksek topuklu ayakkabıları tercih ederek iyi giyiniyordu. Ama bugün, rahat ve sade, uzun kollu mavi üst ile koyu kot pantolon ve sandalet giymişti. Gabriel onun gündelik kıyafetlerle görmeyeli yıllar olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Paulina'nın önünde içeceğini koydu ve oturdu, ellerini kahve kupasının etrafına sarmak için bir kez daha hareket etti. Siyah sıvı üzerine odaklandı, söyleyeceğini şekillendirmeye çalışırken.

"Yorgun görünüyorsun." Paulina'nın mavi gözleri endişe ile ona sabitlenmişti.

Gabriel bakışlarını kaçırarak, pencereden dışarı bakmak için döndü. Minneapolis manzarası ile özellikle ilgili değildi. O sadece nasıl başlayacağını bilmiyordu.

"Bir zamanlar arkadaştık." Paulina kahvesini yudumluyor ve geçen arabaları takip ederek yolu izliyordu. "Bir arkadaşı kullanabilecekmiş gibi bakıyorsun."

Gabriel başını çevirdi, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasında gözleri masmavi idi. "Ben özür dilemek için geldim."

Paulina'nın gözleri irileşti ve hızla kupasını masanın üstüne koydu, bu sayede onu nasıl da dökmemişti.

"Ne?"

Gabriel yüksek sesle yutkundu. "Ben sana bir arkadaşa veya bir sevgiliye davranılması gerektiği şekilde davranmadım. Ben duygusuz ve bencilin biriyim." Koltuğunda geriye yaslandı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Beni affetmeni beklemiyorum ama seni görmek ve üzgün olduğumu söylemek istedim."

Paulina, yüzüne ve kenetlediği çenesine odaklanmadan başarısızca onu izlemeye çalıştı ama yapamadı. Neredeyse titriyordu, çok şaşırmıştı.

Trafiğin akışını izledi ve bekledi, ona bir şey söylemek için bekliyordu. Ama yapamıyordu. Sonunda, bakışları buluştu.

Paulina'nın ağzı açık, gözleri irileşmişti. Daha sonra ağzını kapattı.

"Gabriel, biz yıllardır birlikteydik ve bir kez olsun hiç üzgün olduğunu söylemedin. Neden şimdi?"

Gabriel cevap vermedi, yüzündeki tek hareket çenesinde oynayan kaslardı.

"Onun yüzünden, değil mi?"

Gabriel hiçbir şey söylemedi. Paulina ile karşı karşıya olmak yeterince zordu. Julianne'nın onun için ne anlama geldiğini— Julianne'nın onu ne kadar değiştirdiğini ve Gabriel'in ona döndüğünde Julia'nın onu affetmeme olasılığının onu ne kadar korkuttuğunu — söyleyemezdi.

Tartışmadan Paulina'nın kınamasına razı oldu. Şimdiki durumunda, kendi günahının tamamen bilincinde olduğu için ceza verilmesine ve onaylanmasına can atıyordu.

Paulina erkeğin yüzünde hareketlenen duyguları ve tepkisini izliyordu. Gabriel'de belirgin bir sıkıntı vardı, bir süredir Paulina'nın görmediği bir şey.

"Eve taşındım," dedi kendiliğinden, sessizce. "Bir tedavi programına kayıt oldum ve toplantılara gidiyorum. Hatta bir danışmana bile görünüyorum."

Genç kadın dikkatle ona baktı. "Ama sen biliyordun, değil mi? Carson'un sekreterine raporları gönderiyorum."

"Evet, biliyordum."

"O seni değiştirdi."

"Pardon?"

"Seni değiştirdi. Seni ehlileştirdi."

"Bu onunla ilgili değil."

"Ah, evet, öyle. Ne zamandır birbirimizi tanıyoruz? Ne zamandır birlikte yatıyoruz? Asla bir kez olsun bir şey için seni affetmemi bana sormadın bile."

Gabriel hızla onun sözünü kesti. "Yapmam gerekirdi. Ben para ile bazı şeyleri telafi etmeye çalıştım. Seninle ilgilenirken."

Gabriel kendi söylediği kelimelere bile yüzünü buruşturdu. Aşinaydı, cinsel patavatsızlıklarını bu şekilde örtbas ederek davranan bir adam tipi ile çok benzerdi.

Paulina bir kez daha kahve kupasını eline aldı. "Evet, yapmalıydın ama ben, bizle yetinecek kadar aptaldım. Bunun dışında senin gidişatını göremiyordu ama şimdi görebiliyorum ve yemin ederim ki Gabriel, geri dönmeyeceğim."

Sanki artık bir daha söylememeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından, beklenmedik bir şekilde devam etti.

"Bunca yıl, ailem kapıyı yüzüme kapatacak diye endişelendim. Kapının zilini çalarken, taksiyi evin önünde beklettim." Paulina bakışlarını masaya indirdi. "Uzaklaşamadım. Ön kapı açılıp annem dışarı çıktığında, yüksek topuklu ayakkabılarımla karda gitmeye çalışıyordum. Hatta annem terlikleri ile çıkmıştı." Paulina'nın sesi kısılmış

ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bana koştu Gabriel. O bana koştu ve kollarını etrafıma sardı ve eve girmeden önce, yıllar önce eve geldiğim gibi tam olarak aynı şekilde beni karşıladığını fark ettim."

"Hovarda kızı, eve dönmüştü" diye mırıldandı Gabriel.

"Evet."

"O zaman benim af dileme arzumu anlayabiliyorsun."

Paulina onun gözlerine ve yüzünün ifadesine dikkatle baktı. Onunla ilgili samimiyetsiz görünen hiçbir şey yoktu.

"Evet," dedi yavaşça. "Şimdi bunu neden soruyorsun diye merak ediyorum."

Gabriel kupasını iki eliyle kavrayarak koltuğuna geri yaslandı.

"Sen benim arkadaşımdm," diye fısıldadı. "Ve sana nasıl davrandığıma bak."

Paulina gözlerini sildi.

Gabriel öne eğildi.

"Ve Maia var."

Paulina'nın dudaklarından istemsiz bir hıçkırık kaçtı.

Bu hususta, Gabriel gibiydi. Çocuklarının adı geçtiğinde derhal acıya sebep oluyordu. Isim uyarı olmadan kullanıldığında, ağrı özellikle keskin oluyordu.

"Onun hakkında konuşamam." Paulina gözlerini kapattı.

"O şimdi çok mutlu."

"Biliyorsun ben buna inanmıyorum. Bir insan öldüğü zaman ölmüş oluyor. Uyuyor ve asla uyanmıyor."

"Bunun doğru olmadığını *biliyorum*."

Gabriel'in ses tonuna, Paulina gözleri aniden açıldı. Gabriel'in gözlerinde bir şey vardı. Onun saklamaya çalıştığı birşey, ama daha önce belli olmayan kızın onda hiç görmediğinden daha fazla inançla sarılmıştı.

"Sana sormaya hakkım yok biliyorum. Burada olmakla seni rahatsız ettiğimi biliyorum." Boğazını temizledi. "Ama ben şahsen bunları söylemek zorundaydım. Sana haksızlık ettim. Ben korkunçtum. Özür dilerim. Lütfen beni affet."

Şimdi Paulina ağlıyordu, gözlerinden ve mükemmel yüzünden aşağı gözyaşları kayarak.

"Dur."

"Paulina. Bunu birlikte yaptık, güzel bir şey yaptık. Boşa harcanmış hayatlar yaşayarak onun yasını tutmayalım."

"Bu ne cüret! Sen vicdanını rahatlatmak ve bana böyle bir şey söylemek için geldin!"

Gabriel dişlerini gıcırdattı.

"Ben vicdanımı rahatlatmak için burada değilim. Telafi etmek için buradayım."

"Bebeğim öldü ve başka bir şeye sahip olamam. Bunu telafi et."

Gabriel gerildi. "Yapamam."

"Sen beni hiç sevmedin. Ben sadece bana tolerans gösteren bir adam için hayatımı boşa harcamışım. Ve sadece yatakta iyi olduğu için."

Gabriel'in çenesindeki bir kas oynadı.

"Paulina, en azından çok fazla takdire şayan zekân, cömertliğin ve mizah duygun var. Kendini aza satmıyorsun."

Genç kadın keyifsizce güldü. "Sonuçta bu önemli değildi. Ben ne kadar zeki olursam olayım, seni değiştirmeyi denemek için yeterince aptaldım. Başarısız oldum."

"Özür dilerim."

"Hayatıma devam ediyordum ve sen bunu tümüyle deşmek için buraya geldin."

"Niyetim bu değildi."

"Ama sen tam olarak bunun aynısını yaptın." Vücudunu ondan uzağa kaydırarak, elleriyle gözlerini sildi. "Eğer istediğin buysa, o sana bir çocuk verebilir diye bilerek genç güzel kız arkadaşın için eve dön. Meni kanalı ameliyatı kolayca tersine çevrilebilir ama benim başıma gelen asla geri alınamaz."

Gabriel başını eğdi.

"Özür dilerim. Her şey için."

Gabriel isteksizce ayağa kalktı. Paulina'nın yanından geçmek için hareket etti, ama o elini yakaladı.

"Bekle."

Gabriel dikkatli gözlerle ona baktı.

"Biriyle tanıştım. O bir profesör. O, uzatmalı doktoramı bitirirken İngiliz edebiyatı öğretmenliği işi bulmama yardımcı oldu."

"Sevindim."

"Senin parana ihtiyacım yok. Bir daha güven fonundan çekmeyeceğim."

"Keith, biri yedi diğeri beş yaşında iki küçük kızı olan bir dul. Düşünebiliyor musun? Kızlar bana Paulina teyze diyorlar. Onlara elbise alıyor, saçlarını tarıyor ve bebekleriyle çay partileri yapıyorum. Beni seven biriyle tanıştım ve onun kızlarının bana ihtiyacı var yani bir çocuk sahibi olamasam bile anne olacağım. Ya da en azından, bir teyze. Gabriel seni affediyorum. Ama bu konuşmayı tekrar yapmayacağım. Elimden geldiğince, geçmişimle barıştım."

"Anlaştık."

Pauluna samimi bir şekilde gülümseyince, Gabriel'de dudaklarını hafifçe onun başına değdirdi

"Hoşça kal, Paulina. Mutlu ol."

Onun elini bıraktı ve uzaklaştı.

Bölüm Kırk

Ağustos 2011
Cambridge, Massachusetts

"Koşuya mı gidiyorsun?" Julia, Gabriel'i koşu kıyafetlerini ve ayakkabısını giymiş halde görünce kahvaltı masasından baktı. Kıpkırmızı Harvard tişört ve kalçalarından bol siyah şort giymişti.

"Aynen öyle." Gabriel onu öpmek için odadan mutfağa geçti.

"Yani yakında konuşacak mıyız?"

Gabriel arkasını döndü ve iPhone ile bağlantılı kulaklığı takmaya başladı. "Ne hakkında?"

"Seni rahatsız eden hakkında?"

"Şimdi değil, olmaz." Kutusundan güneş gözlüğünü çıkardı ve hızlı bir şekilde gömleğinin kumaş ile temizledi.

Julia dilini ısırdı, sabrı neredeyse tükenmişti.

"Doktorunu görmek için randevu aldın mı?"

"İşte başlıyoruz." diye mırıldandı, avuçlarını mutfak adasına yerleştirip, onlara doğru eğilirken, başı eğik, gözleri kapalıydı.

"Bu ne demek oluyor?" Julia kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gabriel kıpırdamıyordu.

"Hayır, doktoru aramadım."

"Neden aramadın?"

" Çünkü ona görünmeye gerek yok."

Kollarını çözdü. "Vazektomi'yi tersine çevirmeye ne dersin?

Bu konuda onunla konuşman gerekiyor. "

"Hayır, yapmayacağım." Gabriel doğruldu ve umursamazca güneş gözlüğünü alıp yüzüne yerleştirti.

"Neden olmasın?"

"Ben vazektomiyi tersine çevrimine sahip değilim. Ben evlat edinmeyi takip etmemizi istiyorum. Maria'yı evlat edinemeyeceğimizi biliyorum ama sen mezun olduğunda bir çocuk evlat edinip bakmamızı istiyorum."

"Sen karar verdin," diye soludu.

Gabriel'in çenesinde bir kas seğirdi.

"Ben seni koruyorum."

"Tüm konuşmalarımıza ne dersin? Meyve bahçesinde konuştuklarımıza ne dersin?"

"Ben yanılmışım."

"Sen yanıldın mı?" Julia ayağa kalktı. "Gabriel, ne haltlar çeviriyorsun?"

"Lütfen, şimdi yapmasak olmaz mı?" Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Gabriel, ben—"

"Döndüğümde," diye sözünü kesti. "Bana otuz dakika ver."

Julia'nın öfkeli tepkisine biraz geriledi.

"Bana bir şey söyle."

Gabriel güneş gözlüğünün üzerinden bakarak durakladı.

"Bu da nesi?"

"Beni hala seviyor musun?"

Yüzündeki kederli ifade büyüdü. "Asla seni daha fazla sevemem."

Kapıyı açtı ve sıcak sabah havasına kaçtı.

"Koşun nasıldı?" Julia bunalmış ve terlemiş Gabriel'i mutfağa girerken karşıladı.

"İyi. Hemen duş almaya gidiyorum."

"Biraz arkadaşlık ister misin?"

Gabriel hafifçe gülümsedi. "Daha sonra bana eşlik edersin."

Julia o merdivenlere ondan önce geldi ve birlikte ana yatak odasına girdiler.

Gabriel bir sandalyeye oturdu, ayakkabılarıyla, çoraplarından kurtulduktan sonra gömleğini çıkardı.

"Zihnin berrak çalışıyor muydu?" Julia dikkatle onu inceledi. Her hareketi ile dalgalanan kasları, terden parlamış yanık teninden belli oluyordu.

"Biraz."

"Seni üzen şeyi bana anlat."

Gabriel gözlerini sıkıca kapatıp yüksek sesle içini çekti. Sonra başını salladı, Julia yatağın kenarına oturmuş bekliyordu.

Öne eğilerek, kollarını dizlerinin üzerine yerleştirdi. "Hayatım boyunca bencil oldum. Herhangi birinin benim yanımdan nasıl ayrılmadığını bilmiyorum."

"Gabriel," diye ona çıkıştı. "Sen fazlasıyla hoş birisin. Kadınların ayaklarının dibine düşmesinin nedeni budur."

"Bu konu umurumda değil. Bu tamamen görünüşe dayalı. İyi bir seks yaşamaları koşulu benim bencil olmamı onlara hatırlatmadı bile."

Julia yüzünü buruşturdu.

"Seni tanıyorum. Senin tamamını biliyorum ve bencil olduğunu düşünmüyorum."

Benim öğrencim iken seni takip ettim. Ailem ve Paulina için korkunçtum."diye karşılık verdi.

Julia karanlık, işkence çeken gözlerin içine baktı.

"Bu geçmişte kaldı. Bunu konuşmamız gerekmiyor."

"Elbette konuşmamız gerekiyor." Başını ellerinin arasına alıp saçlarını tuttu. "Anlamıyor musun? Ben hala bencilim. Sana zarar verebilirim. "

"Nasıl?"

"Ya Paulina'nın düşük yapması benim hatam ise?"

Julia'nın midesi altüst oldu.

"Gabriel, bu konuyu konuşmuştuk. Bu kimsenin hatası değildi."

"Bu benim hatamdı, tüm hafta sonu dışarıda âlemdeydim. Ona bakmak için evde olsaydım, onu hastaneye götürebilirdim."

"Lütfen, terkrar işin o tarafına girme. Bunun nerede başladığını biliyorsun."

Gabriel gözlerini yerden kaldırmadı. "Bu biz meyve bahçesinde konuşurken başladı."

"Meyve bahçesi?"

"Bebek sahibi olma konusunda seninle konuşuyordum ama Paulina'ya olanları göz önünde tutarak bunun hakkında düşünmeyi asla durduramadım.

"Gabriel, lütfen. Ben—"

Gabriel onun sözünü kesti. "Onun düşük yapmasının nedeni genetik bir anormalliğin sonucu olursa ne olur? Benim katıldığım bir şey mi?"

Julia sessizlik içinde sersemlemişti.

"Çocuk istediğimi sana söylemiştim. Ama riskler hakkında düşünmeyi asla bırakmadım. "

"Gabriel, düşük olayları yaygındır. Trajiktir ama doğrudur. Kendine merhamet et. Maia ile ilgili rüyanın bir nedeni vardır. Sana sunduğu barışı kabul et ve bırak gitsin."

"Aynı şey bizim için olursa ne olur?" Sesi son kelimede bozuldu. "Baban ve Diane'nın geçirdiklerini göz önüne al."

"Bu yıkıcı oluyordur. Ama yaşadığımız bu dünyada hastalık ve ölüm var. Bağışıklığımız olduğunu iddia edemeyiz."

"Kabul edilemez riskleri önleyebiliriz."

Julia'nın üzgün gözleri büyüdü. "Yani sen şimdi benden bir bebek istemiyor musun?"

Gabriel onun gözlerindeki yaşları görmek için başını kaldırdı.

"Bunun hepsi Paulina hakkında konuşma." Julia güçlükle yutkundu. "Kıskanç biri olmadığımı biliyorum, ama onu kıskanıyorum. Sen, onunla birlikte bir hayatı değiştirecek bir deneyimi paylaştın, biz buna sahip olamayabiliriz"

"Senin rahatladığını düşünmüştüm."

"Senin söylediğin hiçbir şey rahatlama getirmiyor." Julia onun gözlerini aradı.

"Ayrıca kesinlikle mutlu görünmüyorsun."

"Sahip olamadığımı istemem bu yüzdendir. Ben yine Paulina ile yaşadığımı tekrar yaşayamam. Yaşayamam ve yaşamayacağım. Aynısının sana olmasına izin vermeyeceğim."

"Çocuk yok" diye fısıldadı Julia.

"Evlat edineceğiz."

"Yani bu kadar."

Gabriel başını salladı.

Julia, onun sözlerinin anlamının üzerinde bıraktığı üzüntüyle gözlerini kapattı. Gelecekleri ve hayal kurduğu görüntüler hakkında düşündü. Gabriel'in, onun hamile olduğu, bedeninde onun çocuğunu taşıdığı ile ilgili, onun elini tutarak bir oğlan doğurduğu ile ilgili söylediklerini düşündü... .

Tüm görüntüler sanki bir duman bulutu içinde kayboldu. Julia hemen kaybettiğini hissetti. Bu deneyimleri ve onları Gabriel'le ne kadar çok paylaşmak istediğini fark etmemişti. Şimdi Gabriel onu yapamayacağını söylediği için, Julia acı hissediyordu.

"Hayır"

"Hayır mı?" Gabriel kaşlarını kaldırdı.

"Sen beni korumak istiyorsun ve bu takdire değer ama açık olalım, başka bir şey var."

"Ben seni incinmiş görmek istemiyorum."

"Bu daha derine gidiyor değil mi? Bu baban ve annen arasında olanlarla sarılı. "

Gabriel şortunu yere bırakarak ayağa kalktı. Çıplak ayağa kalkmadan önce arkasını ona döndü.

Julia boğazını temizledi. "Tatlım, yara izlerinin olduğunu biliyorum. Hatta masanın çekmecesinde şeylere bile bakamıyorsun."

"Bu öyle bir şey değil. Bu almaya hazır olduğum riskleri seçmekle ilgili. Baban Diane ve bebeği kaybedebilir. Ben bu riski almaya hazır değilim. "

"Hayat bir risktir. Kanser olabilirim. Ya da bir araba çarpabilir. Beni baloncuklu naylonla sarar evin içinde tutabilirsin ve ben yine de

hasta olabilirim. Biliyorum ki ben de seni kaybedebilirim. Ve bunu ne kadar söylemek istemesemde, sen de bir gün öleceksin. "Sesi son kelimede çatladı. "Ama ben şimdi seni sevmeyi seçtim ve seni kaybedebileceğimi bilerek seninle bir hayat kurmayı seçtim. Senin de aynı seçimi yapmanı istiyorum. Benimle birlikte risk almanı istiyorum."

Julia ona doğru yürüdü ve onun ellerini kendi ellerinin içine aldı.

Gabriel birbirine dolanmış parmaklarına baktı. "Biz risklerin ne olabileceğini bilmiyoruz. Tıpkı geçmişimizde ne var hiçbir fikrim yok."

"Test edilmiş olabiliriz."

Gabriel onun elini bırakmadan önce sıktı.

"Bu yeterli değil."

"Akrabalarının bazıları hala hayatta. Onlarla konuşmayı deneyebilir, anne, baba ve büyükanne, büyükbabanın tıbbi geçmişi hakkında bilgi edinebilirsin. "

Gabriel kaşlarını çattı. "Bilgi için yalvaracak, ondan sonra sürünerek onları tatmin edeceğimi düşünüyor musun? Doğrusu cehennemde yanmayı tercih ederim. "

"Kendini dinle. Başladığın yere geri dönmekte haklısın üremek için yeterince iyi olmadığını düşünerek. Ve aile ağacımda herhangi bir belirgin sorunlar olup olmadığını öğrenmeyi reddederek. Maia ile ilgili rüyalara ne dersin? Asisi'ye ne dersin? Peki ya ben, Gabriel? Bir çocuk için dua etti. Biz Tanrı'nın bize kendi çocuğumuzu vermesi için dua ettik. Bu duayı geri alıyor musun?"

Gabriel yan taraflarında yumruklarını sıktı ama cevap vermedi.

"Bütün nedeni, yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun." diye fısıldadı Julia.

"Benim güzel, kırgın meleğim"

Julia onun boynuna sarıldı.

Gabriel onu kucaklamak için geri dönerken acı dolu bir ses çıkardı.

"Seni kirletiyorum," diye fısıldadı, terden sırılsıklam göğsünü onun bluzuna bastırırken.

"Sen hiç temiz olmamıştın." Julia şefkatle onun sakallı çenesini öptü.

Julia onu banyoya götürmeden önce birbirlerine dayandılar. Kelimeler olmadan, Julia duşu açtı ve hızla kendi kıyafetlerini çıkardı.

Gabriel duşun içinde onu takip etti.

Su sıcaktı ve yağmur gibi sıçrayarak ve vücutlarının üzerinde dans ederek aşağıya düşüyordu. Julia eline sıvı sabun döktü ve avuçlarını onun göğüs kasları üzerinde hafifçe kaydırarak Gabriel'in göğsünü yıkanmaya başladı.

Gabriel eliyle onun bileğini kavradı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeye çalışıyorum." Julia dudaklarını dövmesine bastırdı ve sonra elleriyle karnını sabunlamaya devam etti. "Bir keresinde, benim için harika bir adamın bunu yaptığını hatırlıyorum. Bir vaftiz gibiydi. "

Julia onun güçlü kol ve bacak kaslarını, sırtının ve omurgasının sertliğini keşfederken sessizlerdi. Sabun köpüklerinin tamamını durulayana kadar ona nazikçe dokunarak vakit geçirdi.

Gabriel'in gözleri onunkini deliyordu. "Seni incittim, tekrar ve tekrar. Yine de çok vericisin. Neden?"

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü sana şefkatim var. Çünkü seni affediyorum."

Gabriel gözlerini kapattı ve başını salladı.

Julia, her koyu renk saç teline ulaşabilmek için tatlı dille öne eğilmesini sağlayarak, saçlarını yıkamaya başladı.

"Yine de Tanrı beni cezalandırmıyor," diye mırıldandı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu seni alıp götürmesi için onu beklemede tutuyorum."

Julia onun gözlerinden şampuanları temizledi, bu sayede Gabriel gözlerini açabildi.

"Tanrı'nın işlerine karışılmaz."

"Ben kibirli, bencil bir hayat yaşadım. Neden beni cezalandırmıyor?"

"Tanrı bizi cezalandırmayı bekleyerek üzerimizde gezinmiyor."

"Hayır mı?" Gözleri işkence yapıyordu.

"Hayır. Biz Assisi'de iken, bir kere olsun hiç böyle hissettin mi? St. Francis'in mezarının yanında oturduğumuz zaman?"

Gabriel hayır anlamında başını salladı.

"Tanrı bizi kurtarmak istiyor, bizi yok etmeyi değil. Senin, onun senden mutluluğunu almak istediğini düşünerek, mutlu olmaktan korkman gerekmez. O öyle biri değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü iyiliğin tadını aldığın zaman, iyi ve kötü arasındaki farkı ayırt edebilmen için sana yardım ediyor. Ben Grace ve St. Francis gibi insanların, sevgi dolu insanların Tanrı'nın nasıl olduğunu bize gösterdiğine inanıyorum. Seni cezalandırmak için beklemiyor ve sadece başından atmak için seni kabul etmiyor."

Julia, erkeğin yüzünün iki tarafında dinlendirene kadar, ellerini onun göğsünün yukarısına kaydırdı.

"Senin vazektomi tersine çevrimini geciktirmene izin vermeyeceğim. Keşfedeceğimiz ne olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, sen benim kocamsın. Seninle bir aile kurmak istiyorum aynı zamanda senin DNA'ın ne söylediği de umurumda değil."

Gabriel'in parmakları onun kolunu çevreledi.

"Ben senin bebek sahibi olmaya hazır olmadığını düşündüm."

"Değilim. Ama meyve bahçesinde söylediğine katılıyorum. Eğer bir bebek sahibi olmak istiyorsak, doktorlarla görüşmeye başlamamız gerekir."

"Evlat edinmeye ne dersin?"

"Her ikisini de yapabiliriz ama lütfen Gabriel, senin iyi bir baba olacağına inandığını göstermen için yalnızca işlemin tersine çevrilmesi gerekiyor. Ayrıca geçmişinin esiri değilsin. Ben sana inanıyorum tatlım. Keşke sen de kendine inansan."

Gabriel başının üzerinden suyun akmasına izin vererek, gözlerini kapatıp duş püskürtecinin altında durdu. Julia'yı serbest bıraktı ve yanlara sarkıtmadan önce, ellerini saçlarının arasında dolaştırdı.

Julia onun ellerini tuttu.

"Bu eller senindir. İyilik ya da kötülük için bunları kullanabilirsin. Ayrıca doğanın, biyolojinin veya DNA'nın miktarı ne olursa olsun senin için kararları bunlar belirler."

" Ben bir alkoliğim çünkü annemde öyleydi. Bu bir seçim değidi."

"Sen kurtulmayı seçtin. Her gün içmemeyi veya uyuşturucu kullanmamayı tercih ettin. Bu seçimi sen yaptın —annen ya da İsimsiz Alkolikler yapmadı."

"Ama bizim çocuklarımıza ne bırakacağım?" Sesi umutsuz geliyordu.

"Kendi aile ağacımla ilgili hiçbir fikrim yok."

"Annem bir alkolkti. Eğer ailenin geçmişine odaklanacaksan benim geçmişimin nasıl olduğunu da sorman gerekir."

"Sana geçen şeyler sadece güzellik, iyilik ve sevgi olmuştur."

Julia üzüntülü bir şekilde gülümsedi. "Benin sana söylediğim buydu. Yetimhanede ki çocukların sana nasıl tepki gösterdiklerini gördüm. Seni gülerken ve onlarla oynarken gördüm. Ve bir midilliye binmesi için Maria'yı kaldırırken. Bizim çocuklarımıza sevgi, koruma ve ilgi vereceksin. Onlara bir ev ve bir aile vereceksin ve onlar bir hata yaptığında onları dışarı atmayacak ya da onlar günah işlediğinde onları sevmeyi bırakmayacaksın. Onları umutsuzca seveceksin öyleki onlar için öleceksin. Bir babanın yaptıkları bunlardır. Senin yapacaklarının hepsi bu."

Gabriel'in bakışları onun içine lazer gibi işledi. "Sen çok acımasızsın."

"Ancak sevdiğim birisini koruduğum zaman. Ya da bir haksızlığı sona erdirmek için mücadele ettiğim zaman. Senin bu eski yalanlara boyun eğmen haksız olacaktır. Gabriel, bana yardım etmek için çok

şey yaptın. Şimdi sıra bende. Eğer ailen konusunu unutmak istiyorsan, ben sana destek olacağım. Eğer aile ağacının her dalının izini sürmek istiyorsan, ben sana yardım edeceğim. Ama yaptığım seçimlerden suçluluk ve korku duymana izin yok. İşlemin tersine çevrimine sahip olma kararı verdin. Bunu bırakmaman gerektiğini düşünüyorum. Ailemizi evlat edinme yoluyla genişletme kararı versek bile."

"Ailem konusunu unutmak benim için daha kolay olacaktır. Fakat onlarla ilgili çok fazla bilgi sahibi olmadan—en azından herhangi bir belirgin sağlık sorunlarını araştırmadan—seninle bir çocuk sahibi olmaya çalışamam."

"Bu kolay olmayacak ama yanında seni destekleyecek birisi olacak. Şu anda üzerinde geçmişin baskısı var çünkü orada ne olduğunu bilmiyorsun. Öğrendikten sonra, artık bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak. Gabriel, benimle birlikte bu riski göze al.

Onun boynuna yüzünü gömdü.

"*Tanrı'nın bana verdiği tüm hediyelerden en büyüğünün sen olduğunu* düşünüyorum."

Bölüm Kırkbir

Her ne kadar Gabriel'in endişeleri Julianne'nın sözleriyle tamamen hafiflemese de, kendini rahatlamış hissediyordu. Karısının ona inancı, ona karşı sevgisi, Gabriel'in kendinden şüphe etmesini yavaş yavaş yok ediyordu. Gerçekten böyle bir eş, böyle bir sevgili bulmasının tüm nedenleri kutsanmış olmasının ötesindeydi. Julia onun gözlerinin içine bakarak, bir bebek sahibi olmayı planlasalar veya planlamasalar da işlemin tersine çevrimini istediğini söylediği zaman, Gabriel hayatının geri kalanı boyunca o anı hatırlayacaktı.

İbranice İncil'den bir atasözü aklın*a geldi: Her kim bir eş bulur, mükemmel bir iyilik* bulur.

Geçmişi tarafından işkence çektiğini, geleceğinden koktuğunu, umudunun sarsıldığını hissettiğinde gece yarısı olmuştu. Gabriel onun yanını terk ederek alkol arayışı içinde evi gezmek yerine, kollarıyla onu sarmaya ve beklemeye karar verdi. Kahverengi gözlü meleği onun endişelerini bertaraf edememiş olsa da.

Ancak Gabriel'in savaşması için ihtiyacı olan gücü Julia ona vermişti. Duşlarından sonraki gün, Julia onu ikinci kattaki çalışma odasında, masanın üzerinde laptopu açık, bir yığın kitabı incelerken buldu.

"Merhaba." Elinde bir bardak kola ile çalışma odasına girdi. "Sana içecek getirdim."

Gabriel minnetle ona baktı. "Sevgilim, teşekkür ederim."

Gabriel hafifçe kucağına vururunca, Julia içeceği masaya koyup ona katıldı.

"Bunu buraya sen mi koydun?" Gabriel dosya yığınının üzerinde duran lokomotifu işaret etti.

"Evet." Julia nasıl bir açıklama yapacağının merakıyla kıvrandı.

"Ben bunu unutmuşum. İyi bir kâğıt ağırlığı görevi yapıyor."

"Senin eşyalarına göz atmadan önce sormam gerekirdi."

Gabriel omuzlarını silkti. "Uzun zaman oldu. Tren, ben çocukken en sevdiğim oyuncaklardan biriydi."

"Bu bir antika gibi görünüyor. Nereden geldi?"

Gabriel çenesini kaşıdı. "Babamdan geldiğini söylemek istiyorum. Bunu bana verenin o olduğunu hatırlar gibiyim. Fakat doğruda olmayabilir. "

Julia anlayışlı bir şekilde ona baktı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Benim kitabım. Cehennem üzerine bir bölüm yazıyorum. Guido hikayesine bazı açıklamalar ekleyebileceğimi düşünüyorum. Tabii ki bir otorite olarak senin tezinden alıntı yapacağım." Julia'yı öptü.

"Tezim yayınlandığı için artık bu daha kolay olacaktır."

"Gerçekten mi?"

"Konferans organizatörlerinden, bir Avrupa yayınevinin belgelerin birkaçını yayınlamayı kabul ettiğini bildiren bir e-posta aldım. Onlara kendiminkini göndermemi istiyorlar."

"Senin ilk yayının. Tebrikler." Gabriel duyduğu gururla, ona sıkıca sarıldı.

"Bu CV'im için büyük bir satır öğesi olacaktır." Gabriel'in gözlükleri ile oynadı.

"Ama benim bir iyiliğe ihtiyacım olacak."

"Her şeyi yaparım."

Julia kaşlarını kaldırdı. "Her şey mi?"

"Senin için aşkım, gökyüzündeki yıldızları sırf senin ayaklarına sermek için toplamaya çalışırım."

Julia elini kalbine bastırdı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ne yapmalıyım?"

"Böyle şeyler söyle. Bu çok güzel."

Gabriel hafif bir tebessümle ona baktı. "Bayan Emerson, ben yıllarımı şiir okuyarak geçirdim. Bu benim genlerimde var."

"Kesinlikle öyle." Julia kollarını onun boynuna doladı ve azimle onu öptü.

Kucaklaşmalarındaki sıcaklık artmıştı. Gabriel, Julianne'nin ondan bir iyilik istediğini hatırlayınca, masasındaki kitaplarını ittirdi ve karısını masanın üzerine çıkardı.

"Şey, tatlım?"

"Evet?" Elleri onun her yanında dolaşırken, sesi yarım inilti halindeydi.

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Devam et."

"Göndermeden önce tezimin bazı düzeltmelere ihtiyacı var. Aralık ayının ilk haftasında el yazması olarak istiyorlar. Onu okuyup birkaç öneride bulunur musun?"

Julia'nın yüz ifadesi korkusunu belli ediyordu. Birkaç ay önce bu tez hakkında kavga etmişlerdi. Yine bu konuda Gabriel ile kavga etmek istemiyordu.

"Elbette. Bu benim için bir zevk olacaktır. Sana yorumlarımı verdiğimde bir piç olmamaya çalışacağım. "

Julia çarpık bir şekilde sırıttı. "Bunu takdir ediyorum."

"Şimdi, masa seksi mi yoksa tüm öğleden sonrayı sohbet ederek mi geçirmek istiyorsun?"

"Lütfen, masa seksi."

"Senin isteğin benim için bir emirdir."

Gabriel gözlüklerini çıkardı ve bir tarafa attı. Laptopunu kapattı ve lokomotifi dikkatlice yakındaki bir rafa yerleştirdi. Daha sonra Julia'yı masanm üstüne yerleştirmeden önce koluyla süpürerek tüm kitap ve makaleleri yere attı. Çok geçmeden, sonraki saatlerini yeni bir çeşit evlilik saadeti —masa seksi— ile meşgul olarak geçirdiler.

(Masa seksi çok iyi olabilir ama ilk önce tel zımbaları kaldırmak çok önemlidir.)

Daha sonra, Gabriel ofisinde kalıp yazmaya çalşırken, Julia, Tom ve Diane'nın düğünü için yolculuklarının hazırlıklarına başladı.

Julianne ile yaptığı en son ve çok tutkulu karşılaşma yerinde, Guido da Montefeltro üzerine Gabriel'in konsantre olması zor oluyordu.

Benim tekrar bu masada çalışmam asla mümkün olmayabilir.

Amacına ulaşamamış bir halde üzerinde çalıştığı dökümanı kapattı ve e-postasını açtı. Avukatı Carson Brown'a biyolojik anne, babası ve büyükanne, büyükbabası hakkında soruşturma yapmaya başlamasını isteyen kısa bir not yazdı.

Ardından cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

Julia, akşamı konferans raporlarında düzeltmeler yaparak geçirdikten sonra yatak odasına geçti. Gözleri yorulmuştu. Paul'un haklı olduğuna karar verdi— bir çeşit göz yorgunluğundan müzdaripti ve bir göz doktoruna görünmesi gerekiyordu.

Julia, Gabriel ile Selinsgrove'den geri döndüklerinde bir randevu almaya karar verdi.

"Sorun ne?" Gabriel'in sesi yataktan ona ulaştı.

Julia ellerini yüzünden çekti. Gabriel gözlüklerini takmış kitap okuyarak oturuyordu.

Julia utangaç bir şekilde ona baktı.

"Çok uzun süredir bilgisayardaydım ve şimdi gözlerim acıyor. Geri döndüğümüzde onları kontrol ettirmem gerekiyor."

"İyi. Gözlerin o kadar güzel ki, onların zarar görmesi ayıp olur." Gabriel bir parmağını kitabın arasına koydu, diğer elini uzatıp yanındaki boşluğa pat pat vurdu. "Buraya gel."

Julia yatakta ona katıldığında, Gabriel'in annesinin günlüğünü okuduğunu fark etti.

"Bunu okumaya karar vermene ne neden oldu?"

"Ailemle ilgili araştırmalarıma başladığımdan beri, onu savsaklamamam gerektiğini düşündüm."

"Bu seni üzüyor mu?"

Günlüğü bir kenara koydu ve gözlüklerinin arkasından gözlerini ovuşturdu.

"Bu başka bir şeyden daha fazla trajik. Liseden mezun olmuş ve bir kız arkadaşı ile birlikte bir daire paylaşmak için şehre taşınmış. İlk işine babamın şirketinde başlamış. Babamın sekreterlerinden biri doğum iznine çıkınca, geçici olarak onun yerini doldurmuş. Tanışmaları da böyle olmuş."

"Çok gençmiş." Julia onun elini sıktı.

Gabriel birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Neredeyse seninle tanıştığımızda senin olduğun kadar gençmiş. Tarihin tekerrür etmesi ne kadar komik."

"Yapma," dedi Julia alçak sesle. "Sen de bu yolda gitmiş olabilirdin. Ama yapmadın. Biz farklıyız."

"Ben başkası ile bu yoldan gittim."

Julia öfkeden kızardığını hissetti. "Sen Paulina'yı terk etmedin. Yıllardır onunla ilgilendin. Çocuğunu terk edebilecek türden bir adam değilsin."

"Bir daha söyle." Gabriel'in sesi bir homurtu ile savunma arasında kesişti. Julia, onun gözlüklerini çıkarmak için uzandı ve onun vücudunun üstüne yatarak onları komodinin üzerine koydu. Hala onun üstünde yatar vaziyette yüzünü kaldırdı.

" Gabriel Emerson, sen çocuğunu terk edebilecek türden bir adam değilsin. Baştan çıkaran olarak kendini düşündüğün kadar, baştan çıkarmanın karşılıklı olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Gabriel onun çenesini yukarı kaldırmadan önce hafifçe saçlarını okşadı ve dudaklarını bir araya getirdi.

"Bizim baştan çıkarma kesinlikle karşılıklı oldu. Kalbimi vermek için beni ikna eden gelmiş geçmiş tek kadın sensin ve hala beni baştan çıkarıyorsun, Bayan Emerson. Her gün."

Gabriel tekrar saçlarını okşadı.

Sanki anne, babamın meselesi birlikte uzun saatler çalışırken başlamış gibi geliyor. Bir gece, babam onu öpmüş. Mevzu ilerlemiş."

"Baban onu sevmiş mi?"

"Sevdiğini söylemiş. Anneme abartılı hediyeler almış. Onunla aleni görünmemiş ama otellerde buluşmuşlar."

Julia parmaklarını bilinçsizce kolyesine götürdü.

"Ben masanda takıların bazılarını gördüm. Tiffany'den ve dahası bir düğün halkasına benzeyen eşyalar vardı."

Gabriel kaşlarını çattı. Babam o yüzüğü ben doğduğumda vermiş. Annem evliymiş gibi görünmek için onu takıyormuş. Ne saçmalık."

"Baban bunu onu korumak için yapmış olabilir."

"Julianne, babam onu korumak için hiçbir şey yapmadı." Sesi soğuktu.

"Annem gençti ve ailesi ile korunaklı bir hayat yaşamıştı. Babamın, onun için karısını ve ailesini terk etmesini beklemiş. Açıkça görülüyor ki bu olmamış."

Julia ona sardığı kollarını sıktı. "Ailen hakkında daha fazla bilgi edinmek için ne yaptın?"

"Carson'a, Emersonlar hakkında ve benim babam hakkında soruşturma yapmasını istediğim bir e-posta gönderdim." Boğazını temizledi. "Bugün birkaç telefon görüşmesi yaptım ve Dr. Townsend'den bir randevu almayı başardım ve bir ürolog."

"Seninle gurur duyuyorum. Endişelerini anlıyorum. Ama ne olursa olsun meydana çıkaracağız ve birlikte ona göğüs gereceğiz."

Gabriel içini çekti ve uzanıp onun başının arkasını kavradı.

"Eğer annen hakkında daha fazla şey öğrenme konusunda ciddiysen, ben sana yardımcı olacağım."

Julia sırt üstü yatmak için döndü, tavana bakıyordu.

"Onun eşyaları babamda. Ben bu konuda soru sormanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kafasında bir sürü sorun vardır."

"Haklısın. Ondan duydun mu? "

"Diane bana gelinlik hakkında bir e-posta gönderdi. Biz oraya vardığımızda onu almam gerekiyor."

Julia düşünerek bir an için sessiz kaldı. Daha sonra konuştu.

"Tanrı'nın seni affettiğini düşünüyor musun?"

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Duştaki konuşmamızdan dolayı. Geçmişinin gerçekten bağışlanmadığını düşünüyor gibisin." Gabriel onun yanına kaydı.

"Ben Assisi'de iken, biz ayrıldıktan sonra sanki Tanrı beni affetmiş gibi hissettim."

" Yine de kendini gözden geçiriyor ve gördüklerinden hoşlanmıyor musun?" Julia'nın ses tonu nazikti.

"Neden hoşlanayım? O kadar çok hatalarım var ki."

"Bütün insanlar yapabilir, tatlım."

"Belki de ben kendi günahlarımın daha çok bilincindeyim."

"Belki de sana sunulan lütuf ve bağışlanmayı kabul etmedin."

Gabriel sertçe ona baktı. Julia ona yaklaştı.

"Ben bunları seni üzlmek için söylemiyorum. Senin ne kadar uzaktan geldiğini görmem mucizeden başka bir şey değil ama bu mucizenin parçası lütufun büyüklüğünün kabulüdür."

"Ben çok kötü şeyler yaptım," diye fısıldadı.

"Ve Tanrı'm bağışlaması çok az." Julia gözünün ucuyla ona baktı.

"Böyle olduğunu sanmıyorum."

"Ama senin davranışların bazen sanki hala cehennemde gibisin. Sanki Tanrı seni affedemez gibi. "

"Ben daha iyi olmak istiyorum."

"Daha sonra daha iyi olacak. Sadece Tanrı'nın seni terk etmek için uzaktan getirmediği gerçeğini kabul et. O böyle bir baba değil. Aynı zamanda sen de öyle olmayacaksın."

Gabriel bir an için onun sözlerini düşündü.

"Senin söylediklerin doğru ise, o zaman bir annen olmasından korkman için hiçbir sebebin yok. Sharon ile ilgili ne olduysa olsun, ya da geçmişinde ne varsa, lütuf senin için de kullanılabilir. Sanırım her ikimizin de korkularımızı yenmemiz gerekiyor."

Gabriel, Julia onun altına yuvarlanmadan önce onun yanağını okşadı. "Sen harika bir anne olacaksın," diye fısıldadı Gabriel, dudakları birleşmeden önce.

Bölüm Kırkiki

İşçi Bayramı Hafta sonu, 2011
Hamptons, New York

"Lanet olsun!" diye bağırdı Simon kızın üstüne çökerken.

"Gerçekten lanet olsun doğru." Kollarını erkeğe dolayarak kıkırdadı. "Bu inanılmazdı."

Simon aynı fikirde değildi. Orgazmı çok şiddetli olmuş, vücudunu zorlukla hissedebiliyordu.

Tabii ki, o ve April Hudson'un birkaç mojito ile sarhoş olması, bu yaptığı şeyle ilgili olabilirdi.

Aklının bir köşesinde onun hatırlaması gereken bir şey vardı. Önemli bir şey. April ile ilgili bir şey.

Kız onun üstüne tırmandı."Hadi tekrar yapalım." diye geveledi, onun üstüne eğilerek. "Bu çok az acıttı. Ne bekliyordum bilmiyorum..."

Bölüm Kırküç

İşçi Bayramı Hafta sonu, 2011
Selinsgrove, Pensilvanya

"Baban bu odayı misafir odası olarak kullanıyordu, ama biz çocuk odası yapmayı düşündük." Diane ana yatak odasının yanındaki küçük odanın kapısını açtı.

Julia mavi-beyaz hediye çantası taşıyarak, onun arkasından odaya girdi.

Düğünden birkaç gün önceydi ve Julia evi düzenlemek için Diane'a yardım ediyordu.

"Ben duvarları boyamak ve bebek gelmeden önce odanın hazır olmasını istedim." Diane elini karnının üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

"Çocuk odasını neden hazırlamadığını anlamıyorum." Julia küçük odanın döşemesindeki üç benzer görünümlü kutuyu süzerek, çevresine bakındı.

"O, eve gelemeyebilir." diye fısıldadı Diane, gözyaşları yakındı, Julia bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Hastane ve doktorlar bunun gibi durumlara aşinadır. Ayrıca orada, küçük Fıstık'ın geçirmek zorunda olacağı ameliyatları geçiren birkaç çocuk da vardır."

"Fıstık?"

"Şimdilik onun bir ismi olmadığı için, ben ona Fıstık diyorum."

Diane elini karnının üzerinde koydu. "Bunu sevdim. Fıstık."

"Hepimiz umutluyuz ve dua ediyoruz, Fıstık iyi olacak. Çocuk odasının dekorasyonu bu umudun bir ifadesi olabilir onun eve geleceğine sen inanasın diye." Julia taşıdığı çanta ile kıpırdandı. "Sana ve bebeğe bir hediye getirdim."

"Teşekkür ederim. Bu bizim aldığımız ilk hediye."

"Mademki o benim küçük kardeşim, ben de ilk olmak istedim. Hadi aç."

Diane dikkatli bir şekilde dikdörtgen şeklinde sarılmış nesneyi ortaya çıkardı. Çantayı yere bıraktı ve hediye paketini çözdü. İçinde, süslü bir altın çerçeveye yerleştirilmiş gitar çalan bir melek baskısı buldu.

Diane'nın hayranlığı gecikmedi.

"Bebek için hazırlıklarla ilgili tereddüt ettiğini biliyorum." Julia'nın sesi yumuşacıktı. "Ama ben meleğin umudun bir ifadesi olacağını düşündüm. Tablonun adı Müzisyen Melek ve Floransa'da Uffizi Galerisi ona ev sahipliği yapıyor."

"Tatlım, teşekkür ederim." Diane ona sarıldı. "Bu çok şeker."

Pencereye doğru yürüdü ve geniş pencere kenarına oturup cama yaslandı, Sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu.

"Baban, bebek gelmeden önce misafir odası olarak senin odanın kullanılacağını söylüyordu."

"Gerçekten bu benim odam değil. Babamın eski evinde büyüdüm."

"Sen benim kızımsın. Her zaman benim evimde senin bir odan olacaktır." Arkalarından boğuk bir ses geldi.

Diane ve Julia, kapıda duran Tom'u görmek için döndüler.

"Baba, bu çok hoş, ama benim için bir oda hazırlamak zorunda değilsiniz."

"Burası senin odan." Onun sesi ve ifadesi hiçbir bahaneyi kabul etmeyecek şekildeydi.

Julia sadece iç geçirerek başını salladı.

Julia beyaz duvarları işaret etti. "Hangi rengi seçtiniz?"

Diane gülümsedi. "Soluk mavi ve kırmızı. Duvarda bir yelkenli temasını düşünüyorum. Belki duvarda bir teknenin duvar resmi. Bunun yatıştırıcı olacağını düşündüm."

"Bu güzel gibi geliyor. Üzerinde yelkenliler olan birkaç yatak takımı ve eşyalar bakarım."

"Teşekkür ederim."

"Küçük kardeşime, onun ihtiyacı olan her şeyi yapacağıma kesinlikle eminim. Onu şımartmak için sabırsızlıkla bekliyorum."

Tom'un gözleri sulanmıştı. Ancak akmasına asla izin vermedi.

"Öyleyse dekore edeceksiniz?" diye nişanlısına sordu.

"Sanırım bir şeyler yapmamız gerekiyor. Belki her şey değil. Balayından sonra duvarları boyayabiliriz." Diane onun yüzüne baktı, gözleri temkinli bir şekilde umut doluydu.

"Sen nasıl istersen." Tom çocuklarının büyüdüğü yere hafifçe avucunu koyarak onu öpmek için eğildi.

Julia onları biraz yalnız bırakmak için kapıya yürüdü. "Ben şimdi aşağı iniyorum, Gabriel ile amcası Jack ne yapıyor bakacağım."

"Özür dilerim tatlım." Diane elini hafifçe nişanlısının elinin üzerine koydu ve onu uzaklaştırdı.

"Bunlara seninle birlikte bakmaya ne dersin? Sanırım annene aitler." Diane dolabın içinde duran kutuları işaret etti.

Tom ve Julia onun parmağını takip ederken odanın havası hızla değişti.

"Ne?" Tom'un sesi keskindi.

"Sadece orada duruyorlar. Belki Julia'nın, Massachusetts'e dönerken yanında eve götürmek istediği bir şeyler vardır ama eğer onları istemiyorsan ya da şimdi onları istemiyorsan, sorun değil. Ben sadece ne olduğunu görmek için onları açtım, ama tekrar geri kapattım. Odayı boşalttığım zaman onlara rastladım."

"Annemin eşyalarına bakmak isterim." Julia babasının yumruklarını açıp ve kapattığının bilincindeydi.

"Düğünümüzden üç gün önce bu konuşmayı yaparak büsbütün heyecanlanmak istemiyorum." Diye homurdandı Tom.

"Tatlım," diye çıkıştı Diane.

"Tamam. Neden Gabriel'e gelmesini ve bunları aşağıya arabanıza taşımama yardım etmesini sormuyorsun?"

Julia başını salladı ve odadan çıktı, ancak babasının Diane'yi kucağına çektiğini görmüştü.

Merdivenlerden ön salona inerken, oturma odasından sesler geldiğini duydu.

"Hala ona söyleınedin mi?" Julia'nın Jack amcası Tom'un kardeşi konuşuyordu.

"Hayır" Gabriel'in sesi alçaldı.

"Gideceksin?" Jack'ın boğuk sesi git gide yükseldi.

"Her şey sakin olduğundan beri, gerek görmedim. O son zamanlarda yeterince altüst oldu. Bir de bunu ekleyemezdim."

"O iyi, korku içinde yaşamıyor."

"O değil." Gabriel'in sesi sabırsız geliyordu.

"Onu bulmak, seninle benim sorunumuz."

Julia'nın ayak sesleri parke zemin üzerinde yankılanınca sesler durdu.

Julia oturma odasına girdi ve duvardan uzakta tehditkâr bir tarzda ayakta duran Jack'i gördü.

Benzer bir duruş uygulayan Gabriel, birkaç metre uzakta duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Julia.

Gabriel bir kolunu kaldırdı ve Julia yanına gidip kolunun altına kıvrıldı.

"Hiçbir şey. Diane'ya yardım ettin mi?"

"Biraz. Ama şimdi senin yardımına ihtiyacımız var. Arabaya götürmem gereken birkaç kutu var."

"Elbette." Gabriel hole doğru yürüyen Julia'yı takip ederken Jack'a anlamlı bir bakış attı.

Düğünden önceki gün, Julia ayak işlerini yapma konusunda baş nedime olan Diane'nın kardeşine yardım etmeyi kabul etmişti. Düzenlemeleri tekrar kontrol etmek için çiçekçiye gitti, süslemeleri incelemek için kilise salonunu ziyaret etti ve Kinfolks Restoran'da durdu.

Julia prova yemeği mekânı olarak Kinfolks'u seçmezdi fakat gelinle damat için buranın manevi değeri olduğundan, fikrini kendinde saklamıştı.

Babasının eski kız arkadaşı ayrıca Natalie'nin annesi Deb Lundy ile karşılaştığında o akşam için her şeyin hazır olduğunu tesbit etmiş, sahibi ve yöneticisi ile görüşmesini henüz bitirmişti.

Julia, Deb ona yaklaşırken yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyordu.

"Merhaba, Jules. Uzun süredir seni görmüyordum."

"Selam, Deb. Nasılsın?"

"Gayet iyiyim. Natalie hafta sonu için evde, biz de biraz alışveriş yapıyoruz" Deb taşıdığı sayısız çantayı yukarı kaldırdı.

Julia'nın bakışları sinirli bir şekilde uzun boylu sarışın kadından, yüzünde ekşi bir ifade ile birkaç metre uzakta duran kızına gitti. Her iki kadın da pahalı giysiler ve tabii ki tasarım sandaletler giymişlerdi. Her ikisinin elinde büyük Louis Vuitton el çantası vardı.

Natalie kızıl saçı ve yeşil gözleriyle çekici bir genç kadındı. O ve Julia, Saint Joseph Üniversitesi'nde oda arkadaşıydılar.

Hatta arkadaş bile olmuşlardı. Fakat bu Natalie'nin, Julia'nın o zamanki erkek arkadaşı Simon ile yatmadan ve üçlü sekste onlara katılması için onu çağırmadan önceydi.

"Natalie bu hafta sonu sevgilisi ile birlikte Hamptons'da olması gerekiyordu. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Simon Talbot, senatörün oğlu?"

"Onun kim olduğunu biliyorum." Julia fazla yorum yapma dürtüsüne direndi. Deb, Julia için Simon'un kim olduğunu ve adamın iki yıl önce Julia'ya saldırmaktan tutuklandığını gayet iyi biliyordu. Ne yazık ki, tutuklama sadece bir savcı-sanık uzlaşması ve toplum hizmeti getirmişti. Julia'nın bariz rahatsızlığını görmezden gelen Deb, gevezelik ediyordu.

"Bayan Talbot hastalanmış, bu yüzden Hamptons'a gezilerini iptal etmişler. Ama Natalie'nin eve gelmesine sevindim. Natalie senatörün başkanlık kampanyası için çalıştığından, artık onu çok az görüyorum. Onun çok önemli bir işi var."

" Tebrikler," dedi Julia, sesindeki küçümsemeyi saklamaya çalışarak.

Natalie Julia yok saydı ve annesine döndü. " Bizim gitmemiz gerekiyor."

Julia merakla eski ev arkadaşını izliyordu. Birbirlerini en son tam bu restoranda görmüşlerdi. Natalie onu köşeye sıkıştırmış ve ona Simon'un yaptığı bir video klibi göstermişti. Julia'yı uygunsuz bir durumda gösteren bir video. Natalie, Julia'nın Simon'a karşı açtığı saldırı suçlamalarını geri çekmemesi halinde videoyu internette göndermekle tehdit etmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde olaylar dönüyor, Julia dayanmaya çalışıyordu. Hatta o da Washington Post'a gitmekle ve Simon'un ona şantaj yapması için yeni kız arkadaşını gönderdiğini anlatmakla tehdit etmişti. Senatör bundan memnun olmayacaktı.

O anda Natalie, tehdit yoluyla Julia'yı elde edemeyeceğine kuşkulunmış gibi görünüyordu. Ama fikrini değiştirmeliydi. Videonun paylaşıldığı veya herhangi bir yerde yayınlandığına dair hiçbir kanıt yoktu. Sanki onlar vazgeçmiş gibiydi.

Julia neden onlardan ses çıkmadı diye bazen merak ediyordu. Ancak kendini şanslı saymaya karar vermişti. Şimdi Natalie'yi görünce, Julia onun kaba ve agresif olmasını normal buluyordu.

Julia, Natalie'den üstü örtülü tehditler veya imalar bekliyordu. Bunun yerine, tedirgin görünüyor, kapıya bakarak ağırlığını ileri geri değiştiriyordu. Sanki bir şeyden korkuyordu.

Julia restoranda veya dışında kaldırımda herhangi bir korkutucu insan görmüyordu. Natalie'nin neden rahatsız olduğunu merak etmişti. Ayrıca onun kendini beğenmişliği ve üstünlüğü sihirli bir şekilde neden yok olmuştu.

Deb kızına beklemesini işaret etti.

"Seni görmek güzeldi Jules. Babanın tekrar evleneceğini duydum."

"Evet, yarın."

"Onun evlenecek biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Sanırım bu seni yaşlı yapacak."

Julia kaşlarını kaldırdı. Deb, bir veya iki yıl daha yaşlı değilse bile en azından babası kadar yaşlıydı. Lakin Julia bir çatışma içine çekilmeyi hiç arzu etmiyordu.

"Hadi gidelim." Natalie annesinin koluna çekiştirdi ve iki kadın kapıya doğru yürüdüler.

Julia kaybolan bir şeyin belirgin duygusu ile gidişlerini arkadan izledi. Önemli bir şey.

"Yorgunsun değil mi?" Rachel iki gün sonra mutfak adasının üzerine eğilmiş ve başını uzattığı kollarının üzerine koymuştu. "Prova yemeği gecesi geç saate kadar dışarıdaydık ve dün gece düğünde de geç saate kadar dışarıda. Daha fazla uykuya ihtiyacm var."

Akşam yemeği için mısır koçanlarını soyan Julia güldü. "Bu öğleden sonra bir şekerleme yaptım, sanırım iyi oldu."

Rachel gözlerini devirdi. "Eminim öyledir. Gabriel'de bu öğleden sonra kestirdim dedi, ama o hayatında bir gün bile şekerleme yapmadı. Onunla yatakta olduğunda, onun uyukladığına şüpheliyim."

Julia'nın yanakları gül rengini almıştı, konuyu değiştirmek için dikkatini mısıra verdi. "Düğün güzeldi. Babamın düğününde onunla dans ettiğime inanamıyorum."

"Jules, bu gece senin doğum gününü kutlayacak enerjim olduğunu düşünmüyorum. Özür dilerim, ben kötü bir arkadaşım." Rachel'ın sesi esnemeyle azaldı.

" Neden gidip şekerleme yapmıyorsun?"

"Denedim. Seninki gibi, kocamda beni izledi. Dolayısıyla, şekerleme yok ama bir sürü bebek yapıcı vardı."

Julia kıkırdadı. " Bu nasıl ortaya çıkıyor?"

Rachel dramatik bir şekilde öne yığıldı. "Benim bir tatile ihtiyacım var."

"Bebek yapıcıdan?"

Rachel gözleri kapalı inledi.

"Evet, kahretsin. Biz her zaman seks yapıyoruz ama hamile kalamıyorum. Bu moral bozucu. "Gözlerini açtı ve başını uzattığı kolu-

nun üzerine koydu. "Bir molaya ihtiyacım var. Hadi benimle gel, bir kaç günluk gezi. Söz veriyorum, seni sıkmayacağım."

"Ben senin bebek istediğini sanıyordum."

"Yaparım ama ne pahasına? Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama biz çok fazla seks yapıyoruz. Kendimi bir makine gibi hissetmeye başladım."

"Aman Tanrım, içerde boş boş dolaşıyorum ne yapayım?" Arka verandadan mutfağa giren Gabriel'in kaşları çatıktı.

"Hiçbir şey. Sadece ablan yorgun düşmüş. Rachel, akşam yemeğini es geçiyor, bizim odaya yatmaya gidiyor. Tatlı için bize katılabilirsiniz."

"Gerçekten mi?"

Julia merdiven tarafına bir mısır koçanı salladı. "Git."

Bir mermi gibi Rachel'in taburesinin dışından, kapının arasından uçtu.

Gabriel mısır koçanının çıkışını izledi ve başını salladı.

"Böyle olmayacağız." Julia onun şakağına bir öpücük kondurdu.

" Söz mü?"

" Söz veriyorum."

"Her ne olursa olsun, tersine çevirmeye ikna etmek için bana inandın ve neredeyse ailemin geçmişinin önemli olmadığına beni ikna ettin."

"Önemli değil tatlım. İnan bana."

Gabriel onun elinden mısırı alıp bir kenara koydu ve onun ellerini tuttu.

" Umudumuz olmayabilir. Meni kanalı ameliyatı olalı neredeyse on yıl oldu."

"Evlat edinmeyle mutlu olabilirim. Ancak kendi iyiliğim için, denememizi istiyorum. Er ya da geç. Ayrıca biz, Rachel ve Aaron ile gördüğümüzden daha az duygusalız."

Gabriel güldü ve onu kollarının arasına çekti.

Julia sürekli bir esneme içinde ağzını kocaman açarak, ona sokuldu.

Gabriel endişe ile ona baktı. " Neden gidip bir uyku çekmiyorsun?"

"Yapılacak çok şey var."

"Saçma. Richard arka verandada kitap okuyor, Aaron ise televizyonun önünde horluyor. Geç bir akşam yemeği olacağını düşünüyorum."

"Rachel'e bizim odayı verdim."

"O zaman çalışma odasındaki kanepeyi kullan." Gabriel dudaklarını onun alnına bastırdı.

"Onlar prova ve düğünde seni oldukça çok çalıştırdılar. Bir şekerleme yapabilirsin." Göz kırptı. "Bu öğleden sonra yapmadın."

Julia onu öptü ve mutfaktan çıktı.

Gabriel eşyalarını bıraktı, çantasından küçük deri bir kitap aldı ve Richard'a katılmak için verandaya çıktı.

"Güzel bir gün," dedi Richard, elndeki cinayet romanını kapatırken.

"Evet." Gabriel manevi babasının yanındaki Adirondack sandalyeye oturdu.

"Ne okuyorsun?"

Gabriel önünde altın harflerle kabartmalı *Günlük* kelimesi işlenmiş kitabı gösterdi. "Annemin günlüğü."

Iki adam bakıştılar.

"Bu Grace'den bir şeyin içinde buldum." Gabriel iki sayfayı katlamış derginin arasına sıkıştırmıştı.

Richard ilgi ile kâğıtlara baktı.

"Nedir bunlar?"

"İsimler, adresler ve telefon numaraları. Biri babama dair.

Diğeri Staten Adası'ndan Jean Emerson'a dair. Babaannem."

"Bu kâğıtları ilk defa mı görüyorsun?" Richard oğlu ile göz teması kurdu.

"Evet. Ben ergenken Grace bana annemin eşyalarını verdi. Ama ben onlara hiç bakmadım."

Richard yüzünde hatırladığına dair bir görünümle başını salladı.

Gabriel Grace'in el yazısı baktı. "Bunu neden yaptığını merak ediyorum."

"Sen ergenken, bu konuyu seninle konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun?"

Gabriel'in dikkati bir an için evin arkasındaki ormana sabitlendi.

"Sadece parça parça."

"Annen öldüğünde sosyal hizmetler büyükanneni bulmuş ve seni almasını istemiş. O reddetmiş. Grace ona telefon edip problemin ne olduğunu anlamaya çalışmış. Büyükannenle konuştuktan sonra bir gün onunla temas kurarsın düşüncesiyle annenin eşyalarıyla birlikte onun adını ve adresini bir yere koydu."

"Grace'in bana, büyükannemle konuştuğunu, sosyal hizmetlerin akrabalarımı bulduğunu ve onların benimle ilgili hiçbir şey yapmak istemediklerini anlattığını hatırlamıyorum."

Richard kaşlarını çattı

"Sadece bir çocuktun. Bu olanlarla seni yormanın hiçbir anlamı yoktu. Detayları sen büyüdüğünde açıklamayı düşündüm."

Gabriel kafasını salladı

Richard'm dudakları gerildi. "Özür dilerim. Sana söylememiz gerekirdi."

"Özür dileyecek bir şey yok. Benim kendi kanımdan olanlar beni evlatlıktan reddettiğinde, sen ve Grace beni aldınız."

"Sen bizim oğlumuzsun." Richard'ın sesi daha da kısıktı. "Sen daima bizim oğlumuz oldun."

Gabriel'in elleri dergiyi daha sıkı kavradı.

"Bu olacak— sonunda biyolojik ebeveynlerim hakkında daha fazla bilgi edinmek için çalışırsam sen son verecek misin?"

"Tabii ki hayır. Bu senin mirasın ve senin bu konuyu bilmeye hakkın var."

"Benim babam sensin," Gabriel sessizce gözledi.

"Daima," dedi Richard. "Ve ne olursa olsun."

"Seni ve Grace'i riske attım. Beni kurtarmak için evinizi ipotek-lediniz."

"Bir ebeveynin sevgisi koşullu değildir. Yaptığı ne olursa olsun, her zaman oğlumuzdun. Ben sadece bir gün bize geri dönmen için dua ettim ve sen döndün."Gabriel'in dizi gerginlik içinde oynamaya başladı.

Onu izleyen Richard'ın gri gözleri ciddi şekilde büyüdü.

"Seni dünyaya getirmedik ama bizim oğlumuzsun. Sen bize aitsin."

"Grace büyükanneme ne dedi?"

Richard sandalyesinde geriye yaslandı.

"Sanırım annenin kim olduğunu ve ona ne olduğunu açıkladı. Senin hakkında konuştuklarını biliyorum. Aileni ikna edeceğini umuyordu."

"İkna edebildi mi?"

"Hayır." Richard'ın yüzü asıldı. "Büyükannen kendi erdemi ile kızına duyduğu öfkeden gözü dönmüştü. Annen hamile kalınca onu evlatlıktan reddetmiş ve ondan sonrada birbirlerini gördüklerine şüpheliyim."

"Ya babam? Grace onu da aradı mı?"

Richard oturuşunu değiştirdi. "Bu konuyu seninle konuştuğumuzu biliyorum, çünkü doğum belgen ile ilgili olarak gündeme gelmişti. Baban sadece annenin adının yazılması, kendi adının kaydedilmemesi için anneni ikna etmiş."

"Öyleyse Grace onu nasıl buldu?"

"Büyükannen sayesinde. Torununa yardım etmek için hiç acele etmemesine rağmen babanın ismini vermek için yeterince istekliydi. O da orada var muhtemelen. Babanın adresi ve telefon numarası onda vardı, sendekilerin arasında da olması lazım."

Richard günlüğü işaret etti. "Grace onun evine gitmenin telefonla aramaktan daha iyi olacağını biliyordu. Babanı ofisinden aramış. Ancak Grace ile konuşmayı reddetmiş."

"Grace'in bana, babamın benim nerede olduğumu bildiğini ama beni almaya gelmeyeceğini söylediğini anımsıyorum."

"Grace'in senin akrabalarını aramasının nedeni, onların seni içtenlikle karşılayacaklarını ümit etmesiydi."

" Grace herkesin iyi olduğunu düşünürdü."

" Öyleydi. Ama aptal değildi. Büyükannenle konuştuktan ve boş yere babanla konuşmayı denedikten sonra bu düşüncesini bıraktı. O tarihten beri bizimle birliktesin."Üzüntüyle Gabriel'e baktı. "Grace sen bu kâğıtları bulduğunda kendisinin de burada olacağını bekliyordu. Sanırım onlar hakkında konuşmak isteyecekti."

"Daha önce onlara bakmıştım."

Bir an için Grace'in hayali gözünün önüne geldi ve onu nasıl bıraktığını düşündü. Hâlâ onun yasını tutuyordu.

"Julianne size çok düşkün." Gabriel, konuyu değiştirdi, kendine acı verici düşünceleri sadece kendi çözmeliydi.

"Ben de ona düşkünüm. Benim eve gelmeme izin verdiğiniz için hem ona hem de sana teşekkür ederim."

"Burası her zaman senin evin olacak." Gabriel sandalyesinde kıpırdandı. "Eğer Tanrı bir baba gibi ise onun senin gibi olması gerektiğini düşünüyor."

Richard güldü. "Büyük bir iltifat ama asılsız. Benim de herkes gibi kusurlarım var."

"Keşke senin kusurunun dörtte birine sahip olabilsem," diye mırıldandı Gabriel, başını eğerek.

"Grace ve ben her zaman senin bir hediye olduğunu düşündük. Ancak onun ölümünden beri daha içten bir şey fark ettim."

Gabriel başını kaldırdı ve babasına bakmak için döndü.

"Seni evlat edindiğimiz için—sanki sana bir iyilik yapmışız gibi— bize karşı bir çeşit şükran duyduğunu biliyorum. Ama duruma yanlış şekilde bakıyorsun."

Richard'ın gözleri Gabriel'inkilerle buluştu.

"Tanrı seni bize verdi, çünkü bizim sana ihtiyacımız olduğunu biliyordu."

İki adam meyve bahçesine bakarak kendilerini sessizlikte kaybetmeden önce uzun uzun bakıştılar. Herkes Gabriel'in gözlerinin ıslak olduğu gerçeğini kendine göre bir çeşit yorumlasa da, o alerjisi yüzünden olduğunu söylerdi.

Bölüm Kırkdört

9 Eylül 2011
Durham, Kuzey Karolina

April Hudson kampüse gitmek niyetiyle telaşlı bir şekilde apartman binasından çıkarken birden güller taşıyan bir adam tarafından durduruldu.

"Selam," dedi adam gülerek.

"Simon!" April ciyaklayarak ona doğru hareketlendi ve kollarını erkeğin boynuna doladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim ve sana bunları vermeye."Sol elinde tuttuğu uzun saplı gülleri havaya kaldırdı.

"Çok güzeller. Teşekkür ederim." Hoplayıp zıplayarak onu kucakladı.

Simon onun coşkusuna güldü ve burnunu uzun sarı saçlarına gömerek onu kucaklayıp döndürdü.

"Seni tekrar göremeyeceğim diye endişelenmiştim. İçeri gelmek ister misin?" diye mırıldandı, dudaklarını boynuna değdirerek.

Simon başını sallayınca onu asansöre götürdü.

"Burası gerçekten çok güzel." April buketi yüzüne yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti. "Bu sefer kırmızı seçmişsin. İlk çıktığımızda beyaz almıştın."

"Beyaz bekâreti sembolize ediyor." Kızın uzun düz saçlarına dokunmak için uzandı. "Artık bu geçerli değil."

April sanki Simon ona vurmuş gibi irkildi ve hızla çiçekleri adama geri verdi.

Simon sorunun ne olduğunu soracağı sırada, asansörün kapısı açıldı. April onun etrafını dolanıp, sandaletlerini koridorda şaklatarak hızla dairesine yürüdü.

"April? Bekle." Onun peşinden koştu hala buketi sıkıca tutuyordu.

Sırt çantasından anahtarlarını çıkardı ve dairenin kapısını açtı. Sanki onun yüzüne kapatacakmış gibi kapının arkasına geçti.

"Bir saniye bekle." Avucunu kapıya koyup açık tutmaya çalıştı.

"Bak, buraya gelmek ve sadece böbürlenerek bana çiçek vermek için tüm bu yolu uçmak zorunda değildin. Artık bakire olmadığımı biliyorum."

"Sen ne diyorsun? Böbürlenmek için burada değilim."

"Arkadaşlarının hepsine anlattın mı? Kahkahalarla güldüklerine eminim. Hristiyan hoş bir kızı, bir kaç kez dışarı çıkardın ve kız da öğrenci balosu gecelerindeki gibi verdi."

"Öyle olmadı." Simon ters ters baktı.

"Hafta sonunu birlikte geçirdikten sonra, benimle temasa geçmedin. Ne telefon görüşmesi, ne mesaj. Yine bir hafta sonu ve sen kapımda ortaya çıkıyorsun. Tüm bu yolu seks daveti için mi uçtun?"

"Elbette hayır. Eğer açıklamama izin verirsen, ben—"

"Ben seks daveti değilim, Simon. Kırmızı güllerini al ve Washington'a geri dön. Ne olduğu ile ilgili palavralarınla ilgilenemem ama eğer ilk başında aileme söylememe izin vermiş olsaydın bu daha iyi olacaktı. Babamın sarhoş olduğumu ve ikinci randevumuzda seninle yattığımı gazetelerde okumasını istemiyorum."

April kapıyı kapatmaya başlamıştı ama Simon kolunu gererek onu durdurdu.

"Sadece biraz bekle. İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır."

Yanına sokulup eğildi, sesini alçaltarak.

"Buraya geldim, çünkü seni görmek istiyordum ve kırmızı gülleri seçtim, çünkü senin hoşuna gideceğini düşündüm."

April kapının kenarını sıkıca kavradı ama cevap vermedi.

"İzin ver seni akşam yemeğine götüreyim ve konuşalım. Eğer söylemek zorunda olduklarım hoşuna gitmezse, bir uçakla geri döneceğim ve bir daha beni hiç görmeyeceksin."

Kızın yeşil gözleri kuşkuyla kısıldı."

"Çarpıttığın ne?"

"Senden hoşlanıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar. Bu yeterli sebep değil mi?"

"Baban ve başkanlık kampanyasına ne dersin?"

Simon'ın gözleri büyüdü. Kısa sürede kendini toparladı.

"Babam seni dışarı götürmemi istedi. Yerine getirdim. Siyaset orada sona erdi."

"Sana inanmıyorum." Sesi yumuşaktı ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kendine biraz fazla güveniyorsun, April. Güzelsin, sevimlisin. Seni Hamptons'a davet etmem ve mojito için dışarı çıkarmam sadece siyaset için değildi."

Kızın yüz ifadesi inanmadığının göstergesiydi.

"Ben ciddiyim. Şimdi bu şeyleri suya koy ve seni yemeğe götürmeme izin ver." Ona gülleri uzatırken ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

April çiçeklere bakarak, durakladı.

"Tamam." Simon içeri girebilsin diye kapıyı ardına kadar açtı. "Ama mojito yok."

"Söz veriyorum." Arkalarından kapıyı kapatmadan önce kızı saygıyla se*lamladı.*

Bölüm Kırkbeş

İşçi Bayramı hafta sonunun bitiminde, Julia ve Gabriel akademik yıl başladığı için Cambridge'e geri döndüler. Julia, Harvard'a devam ederken, Gabriel, Boston Üniversitesi'nde yüksek lisans semineri ve lisans sınıfında ders öğretmeniydi.

Eylül ayının ikinci haftasında, Gabriel ünlü bir bevliyeciye gitti. Randevusu Julia'nın derslerinden biriyle çakıştığı için onun gelmesini istemedi. Bu yüzden tek başına gitti. Akşam yemeği için eve döndüğünde Julia atıldı.

"İyi akşamlar, "

"Sana da iyi akşamlar." Dudaklarını onunkilere değdirdi ve ona bakmak için geri çekildi.

"Hala buna alışmaya çalışıyorum." Kaplumbağa kabuğundan gözlük çerçevelerine dokundu.

Julia gözlüğü çıkarmadan önce bilinçli bir şekilde düzeltti "Sadece okumak için onlara ihtiyacım var. En azından, göz doktoru öyle dedi."

"Seksi bir kütüphaneci gibi görünüyorsun. Aslında, bizim onları çalışma odasına götürüp harika masa seksi ile tanıştırmamız gerektiğini düşünüyorum."

Julia güldü. "Profesör Emerson, masa seksi ile benim dikkatimi dağıtamazsın. Ben randevunla ilgili seni dinlemek istiyorum." Gabriel'in tebessümü kayboldu.

"Ardışık orgazmın için sana söz versem ne olur?" diye fısıldarken, Julia'nın bileğini tutup ağzına götürdü. Tenini ısırarak öptü.

Julia güçlükle yutkundu. "Kulağa muhteşem geliyor ama yine de doktorun söylediklerini duymak istiyorum."

Gabriel mutfak masasına doğru yürüyerek bir adım yakınına geldi.

" Eğer daha önce hiç yaşamadığın mutfak seksini söz verirsem hangisini istersin?"

Gabriel arasında durmak için Julia'nın bacaklarını ayırarak onu masanın kenarına oturttu.

Julia elini onun yüzüne götürdü. "Seks ile benim dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için beni endişelendirdiğini söyleyebilirim. Lütfen neler oluyor anlat."

Gabriel geri çekildi ve yakındaki bir sandalyeye yavaşça oturdu.

"Yemek mi yaptın yoksa Rebecca bir şeyler bıraktı mı?"

"Rebecca lazanya yaptı." Julia buzdolabından bir kutu kola almak için masadan yere atladı. Bir bardağa buz üzerine kola koydu ve ona uzattı. " Zannedersem açsın."

"Doktor bunun işe yarayacağından emin değil." Birdenbire, Gabriel bardağı masaya bıraktı.

"Ah, tatlım." Julia onun yanındaki sandalyeye oturdu ve elini onun kolunun üzerine koydu.

"Eğer tersine çevirme başarısız olursa suni döllenme yapabileceğimizden oldukça emin, ama canlı sperm üretip üretmediğimi görmek için bir test yaptırmam gerekiyor. Sonuçları aldığım zaman doktor tersine çevirme planlanması gerekip gerekmediğini belirleyecek test önümüzdeki hafta yapılacak."

"Ve?"

"Tersine çevirmeyi gerçekleştirse bile başarı olasılığı düşük."

Boğazını temizledi. İşlem yapılmasından bu yana neredeyse on yıl geçti, hamilelik şansı yüzde otuz. Muhtemelen bir antikor, kusurlu doku ve ikincil bir tıkanma noktası da var."

"Ben bu kadar karmaşık olduğunu fark etmemiştim."

Gabriel bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bu beklediğimden çok daha karmaşık. Ama yaptığı açıklamalar üzerine düşündüğümde doktora karşı bir itimat oluştu. Ayrıca sigarayı yasakladı."

"Eh, bu iyi bir şey. İşlemin başarılı olduğunu ne zaman öğreneceğiz?"

"Doktor bir kaç ay içinde verimli olabilir ya da bir yıl sürebilir diyor." Durakladı. "Ya da asla."

Julia kollarını onun omuzlarına dolayarak, kucağına oturdu. "Gabriel, üzgünüm. Keşke seninle birlikte gelseydim. Sana destek olabilirdim."

"Senin ruhun oradaydı." Hafifçe tebessüm etti.

"Eğer sperm üretimi iyi ise o zaman suni döllenme olabilir. Eğer istersek, tersine çevirme zamanı bizim için onları toplayıp donduracak." Saçları ile oynadı. "Doktor senin açından doğurganlık sorunları olması ihtimaline karşı bir jinekologa gitmeni önerdi."

Julia yüzünü buruşturdu.

Gabriel dikkatle onun yüz ifadesini inceledi. "Bir sorun var mı?"

"Hayır. Bu tür kontrolleri sevmiyorum, ama gerekli olduğunda görünebilirim. Bir çocuğu hak ediyorum"

"Ne yazık ki, doktor ayrıca benim işlemimden sonra üç hafta boyunca seksten kaçınmam gerektiğini söyledi. Herhangi bir boşalmanın olmamasını söyledi."

Julia'nın gözleri irileşti. "Üç hafta mı? Bok."

"Aynen öyle. Bunu yapmamız gerektiğine hala emin misin?"

"Üç hafta boyunca bekâr olma zorunluluğu beni mutsuz etti." Ürperdi. "Fakat daha önce çok daha uzun süre bekârdım."

"Oldukça." Gabriel'in dudak köşeleri bir gülümseme ile oynadı. "Bu—evli bekâr— her ikimiz için yeni olacak. Kim böyle korkunç bir şey olduğunu bilir?"

"Ben kesinlikle bilmiyordum. Ayda bir haftanın sensiz nasıl geçtiğini."

"Bu bana hatırlatıyor. Bizim üç haftada bir senin döngün ile denk olmasını sağlamamız gerekiyor. Aksi halde, dört hafta boyunca bekâr olmak zorunda kalabilirsin."

"Her şeyi düşünüyorsun Profesör."

Gabriel'in gözleri koyulaşmış gibiydi. "Benim ihtiyaçlarım var."

Julia dudaklarını onunkilere yaklaştırıp, göğüslerini birbirine bastırdı.

"Dediğim gibi Profesör. Senin yaralı parçalarını kapsamayan bu ihtiyaçların bazılarına katılabileceğimize eminim."

" Yaralı parçalar?"

"Sen ve senin tüm parçalarınla çok iyi ilgileneceğim. Hemşire olarak bana ihtiyacın var."

Gabriel elini onun sırtından fincanına doğru indirdi.

"Bu kulağa hoş geliyor. Bir hemşire, bir kütüphaneci, bir öğrenci, bir Profesör bayan Emerson senin yeteneklerin hiç bitmez mi?"

"Hiçbir zaman. Aslında, başka bir gizli kimliğe sahibim."

"Ah, gerçekten mi?"

Julia dudaklarını onun kulak kıvrımına götürdü, "Aynı zamanda Lois Lane'im."

"Kuru temizlemeden benim Süpermen takımımı almam gerektiğini düşünüyorum."

" Benim için en mutlu Noel"

"Öyle olacak." Karısına aşırı umut verici sıcacık bir bakış attı. "Bu yüzden bir kaç tane daha randevu planlayacağız ama bunun peşini bırakmama da hemfikir miyiz?"

"Evet."

"Aynı zamanda, sen mezun olana kadar bir aile kurmayacağımızı da kabul ettik. Hepsi bu başlangıç niteliğinde."

Julia gülerek onu öptü, daha sonra kutlama lehinde akşam yemeğini ertelemeye karar verdiler. Mutfak masası seksi sırasında Gabriel, suçlularla mücadele ettiği uzun bir günden sonra eve dönen Süpermen gibi davranıyordu.

(Süper kahramanın, mutfak masası seksi normal mutfak masası seksinden çok daha iyi bir yerli birleşmedir dediği bu olmalı.)

&

Birkaç saat sonra, Julia ve Gabriel, yatak odalarının yerine oturmuş Sharon'un kutularını kontrol ediyorlardı. Bebek ve yürümeye başlamış çocuk resimleri ile dolu fotoğraf albümleri buldular. Oyuncaklar ve Julia doğduğunda hastanede takılan bileziği buldular.

Julia annesinin bebeklik hatıralarını tuttuğuna şaşırmıştı. Onun için en büyük sürpriz, bir dizi flört fotoğrafları ile birlikte anne ve babasının düğün fotoğrafının bir kopyasını bulmaktı. Hatta boşanma öncesine ait birkaç aile resmi bile vardı.

Bir kutuda giysi, takı, eşarp ve Sharon'un farklı erkeklerle fotoğrafları vardı. Julia zoraki bir bakışla resimleri elden geçirirken Gabriel onu izliyordu. Erkek arkadaşları ile Sharon'un davranışı hakkında Gabriel'in ne bildiği göz önüne alınırsa, Julia'nın resimlerin hepsini hafızasında yok etmek istemesinin nedenini anlıyordu.

Gabriel bir parmağını karısının elinin üstünde gezdirdi, boğumlarını okşayarak.

"Artık bir evin ve ailen var."

"Biliyorum." Julia hafifçe gülümsedi, ama gözlerine ulaşmadı.

Annesinin nişan ve düğün yüzüklerini beyhude aradı ama büyük olasılıkla uzun zaman önce rehine verilmişlerdi. Onları en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu.

Julia annesinin eşyaları arasında beklediği cevapları bulmuş olsaydı, fena halde hayal kırıklığına uğrardı. Buldukları malzemeler, Sharon'un başlangıçta oyalanmak için sevdiği kız bebeğin, can sıkıcı bir ev varlığı olduğuna karar vermesinin nedenini açıklamıyordu. Onlar alkol ve seksin insanlıktan nasıl daha fazla önemli olduğunu açıklamıyorlardı.

"Sevgilim?" Gabriel'in sesi onun düşüncelerini böldü.

"Bütün bir hayat. Üç kutu. Bir israf."

Gabriel anlayışlı bir şekilde onun sırtını okşadı.

"Neden beni sevmedi?" Julia'nın sesi boğuktu.

Gabriel sanki kalbi paramparça olmuş gibi hissetti. Onun arkasına oturdu ve göğsüne doğru çekti.

"Keşke bir cevabım olsaydı. Bütün söyleyebileceğim seni anlıyorum. İnan bana, Julianne, anlıyorum."

"Beni hiç sevmediğine inanmak benim için çok zor."

"Annen fotoğrafları saklamış. Sen doğduğunda seni sevdiği kesin. Onun yüzünde bunu görebilirsin. Daha sonra sen küçükken de seni sevmiş."

"Ama alkolü daha çok sevmiş."

"Bu bir bağımlılık."

"Merhametsiz değilim Gabriel ama ben çocuğumun üzerine alkol ve erkekleri seçmek niyetinde olmam."

Gabriel daha sıkı sarıldı. "Olması gereken budur ama sen bağımlılıkla hiç mücadele etmedin Julianne. Ben bu şey hakkında çok fazla şey biliyorum."

" Eminim, annemin durdurmak istediği zamanlar olmuştur."

"Kurtulmaya sığınacağı zamanlar olmuştur. Evet."

" Tanrının affı için oraya gideriz," diye fısıldadı.

Julia yanıt vermeyince, fısıltıyla devam etti, "Bu benim hatam. Ailelerimizi araştırmada ısrar eden biriyim ve şimdi bak neler oluyor."

"Kendime zarar veren biri değilim."

"Zannedersem, bu kutulardan birinde bir açıklama bulacağımı düşünmem aptalcaydı. Eğer babam birine sahip değilse, önemsiz bir yığın içinde nasıl bir açıklama olabilir?"

"Senin bebeklik eşyaların önemsiz değil. Fotoğrafları çerçeveleteceğiz ve diğer eşyalarla rafın üstüne koyacağız. Birgün eğer küçük bir kızımız olursa, senin bebekliğine bakıp annesinin ne kadar güzel olduğunu ona gösterebilirsin."

Julia yüzünü kocasının boynunun kıvrımına bastırdı. "Teşekkür ederim."

Gabriel kutuları toplamaya hazır olana kadar onu kollarında tutup sıkıca sarıldı.

Bölüm Kırkaltı

"Özür dilerim bunu tekrarlar mısınız?"Julia kocaman açılmış gözlerle jinekologa baktı.

Eylül ayının üçüncü haftasıydı ve Julia'nın yıllık doğal muayenesi vardı. Herhangi bir doğurganlık sorunlarını açığa çıkarmak amacıyla, rutin olması gerekiyordu ama doktorun açıklamaları, muayenede hiçbir şeyin rutin olmadığını gösteriyordu.

"Ultrason çektirmenizi istiyorum. Sekreterim Mount Auburn Hastanesi radyoloji bölümüyle temasa geçip, randevu alacaktır. Seni hemen görmelerini istiyorum, ayrıca sevkimde bunu belirttim." Dr Rubio, Julia'nın çizelgesine aceleyle yazdı. Julia'nın midesi altüst oldu."Bu kadar ciddi mi?"

"İmkân dâhilinde ciddi." Doktorun karanlık gözleri Julia' nınkilerle buluştu.

"Senin zamanında gelmen çok iyi. Yumurtalıklarının birinde bir şey buldum. Ne olduğunu bilmek gerekir. Ultrasonun çekilecek, radyolog bir rapor yazıp bana gönderecek ve biz oradan hareket edeceğiz."dedi.

"Kanser mi?" Julia güç bela kelimeyi telaffuz edebildi.

"Bu bir olasılık. İyi huylu bir ur veya bir kist olabilir. Yakında daha fazlasını öğreneceğiz."Dr Rubio yazısına geri döndü. "Ancak ultrason randevunuzu sakın kaçırmayın. Size hemen bakmamız gerekli."

Julia çok, çok sakin oturuyordu. Tamamen Grace'i düşünüyordu.

"Sevgilim, seminerimin ortasındayım. Seni sonra arayabilir miyim?" Cep telefonuna cevap veren Gabriel'in sesi alçaktı.

"Özür dilerim. Unutmuşum. Evde görüşürüz."Julia bocalamış, gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Hattın diğer ucundaki ayak seslerini ve kapanan kapı sesini duyabiliyordu.

"Şimdi koridorda değilim. Neler oluyor?"

"Ben eve gidiyorum. Sonra görüşürüz. Lütfen benim adıma öğrencilerinden özür dile." Julia hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce hat kesildi. Her nedense Gabriel'in sabırlı tatlı sesi, her şeyi berbat etmişti.

Cep telefonu çalınca yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bakmak zorunda değildi, kimin aradığını biliyordu.

"A-alo?"

"Neler oldu?"

" Akşam yemekte anlatırım." Hıçkırdı.

"Hayır, şimdi anlatacaksın, ya da seminerimi iptal eder ve gelip seni bulurum. Beni endişelendiriyorsun."

"Doktor muayene sırasında bir şey buldu."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

Gabriel'in keskin nefes alışını duyabiliyordu.

"Ne buldu?"

"Doktor bilmiyor. Mümkün olduğunca çabuk ultrason için Mount Auburn Hastanesi'ne gitmem gerekiyormuş."

"Sen iyi misin?"

"Evet." Julia yalanının inandırıcı olması için elinden geleni yapıyordu.

"Neredesin?"

"Doktorun ofisinden eve doğru yürüyorum."

"Neredeysen bekle. Ben gelip seni alacağım."

"Seminerini iptal etmen gerekecek."

" Senin yalnız ve ağladığını bilerek bir dersi öğretemezdim. Orada bekle, bir dakika içinde tekrar arayacağım."

" İyi olacağım. Sadece şoktayım."

" Sen iyi değilsin. Bana bir dakika ver."

" Neredeyse geldim. Birazdan görüşürüz."

Julia'nın telefonu kesildi.

Gabriel küfretti ardından dersini iptal ettiği seminer odasının kapısını açtı.

Julia'nın doktor randevusu ve ultrasonu arasındaki günlerde, Gabriel ürologundan sperm üretiminin normal olduğunu bildiren bir telefon almıştı. Profesör Emerson mükemmel bir şekilde bereketliydi.

(Antiparantez, Gabriel'in bereketinden asla şüphe etmediği unutulmamalıdır.)

Gabriel'in rahatlaması, Julia için duyduğu kaygı yüzünden gölgeleniyordu. Onu üzmek istemediği için cesur bir ifade takınıyor ama özde korkuyordu. O gençti. O sağlıklı idi. Tabii ki, Grace'de tanı konmadan önce, genç ve sağlıklıydı. Keşfedilmeden bir süre önce meme kanseri olmuştu.

Gabriel'in erkekliği ve gücü ender olarak böyleydi, belki de hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti fakat sevgili eşine bakarken, geceler boyu onun yatakta dönüp durması iktidarsız olduğunu hissettiriyordu. Julia ışık, hayat, sevgi ve iyilikti ve o çok, çok hasta olabilirdi.

Gabriel gözlerini kapattı ve dua etti.

"Tatlım?" Sesi karanlığın içinden geldi.

"Evet ?"

"Bana bir söz vermeni istiyorum."

Gabriel onu daha iyi görebilmek için öbür tarafına döndü.

"Her şey."

"Bana bir şey olursa, kendinle ilgileneceğine söz ver."

"Böyle şeyler söyleme." Ses tonu gereksiz yere sertti.

"Gabriel, ben ciddiyim. Zamanım yakın mı yoksa yaşlanıp saçlarım beyazlayacak mı bilmiyorum. Bana yoluna devam edeceğine söz vereceksin. İyi bir insan olacaksın, iyi bir hayat yaşayacaksın ve mutluluğu bulmaya çalışacaksın."

Gabriel, sanki boğazına kadar kabarmış sayısız duygularla boğulduğunu hissetti.

"Sensiz mutluluğu bulamam."

"Bensiz huzuru buldun," diye fısıldadı. "Assisi'de huzuru bulmuştun. Bensiz yaşayabilirsin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Gabriel avucunu onun karnına koydu ve parmaklarının ucuyla onun çıplak tenini okşadı.

"Bir insan kalpsiz nasıl yaşar?"

Julia elini onunkinin üzerine koydu.

"Richard yapıyor."

"Richard eski kabuğuna girdi."

"Bana söz vermeni istiyorum. Endişeleniyorum, kafanda o kadar çok büyütmüşsün ki sanki bir şey olsa, sen . . ." Julia sustu

"Her zaman bağımlılıkla mücadele edeceğim Julianne, ama eski hayatıma geri dönebileceğimi sanmıyorum." Sesi alçaldı. "O zaman gerçekten yalnız olacağım."

"Ben nerede olursam olayım, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Julia'nın sesi umutsuz bir fısıltı halindeydi.

"Sen benim Guido da Montefeltro için Francis olsaydın, ruhum için gelirdin değil?"

"Yemin ederim gelirdim ama ruhunun fani tehlikede olduğuna inanmıyorum."

Gabriel elini kaldırdı ve başparmağı ile onun elmacık kemiğinin kavisini takip etti. "Hayır, daha fazla korkutucu konuşma. Akıl huzurun için yapman gerekli olduğuna söz verirsen, o zaman ben de söz veririm. Ama beni terk etmeye kalkışma."

Julia onun eline doğru başını salladı, bedeni rahatlamıştı.

Bölüm Kırkyedi

Julia'nın ultrason gününde, Gabriel ona eşlik etmek için derslerini iptal etti.

"Üzgünüm beyefendi, ama ultrason odasına girmenize izin veremeyiz."

Gabriel, yakışıklı görüntüsünü bozan çatık kaşlarıyla, dimdik duruyordu. Çok daha kısa boylu teknisyene tepeden baktı. "Affedersiniz?"

Teknisyen duvara yapıştırılmış bir duyuru panosu işaret etti. "Sadece hasta girebilir. Aile burada beklemelidir."

Gabriel öfkeyle ceketini savurarak, ellerini kalçalarına koydu.

"O benim karım. Onu bırakamıyorum."

"Ortalama ultrason sadece otuz dakika sürer. Kısa sürede yanınızda olacak."Teknisyen Julia'ya başını salladı. "Bayan Emerson, beni takip edin."

Gabriel, Julia'nın kolunu çekiştirip, onu durdurdu. "Başka bir hastaneye gideceğiz."

Julia ağırlığını bir ayağından öbürüne değiştirdi neredeyse koridorda dans ediyordu. "Bana beş bardak su içirdiler. Deli gibi çişim geldi. Bunu tekrar bana yaptırma."

"Senin yalnız oraya girmene izin vermeyeceğim" Mavi ateş yanıp sönen gözlerini onun üzerine dikmişti.

"Sabırsızlanıyorum." Julia'nın ses tonu onun içine işledi.

Gabriel birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Bir sorun varsa ne olur?"

Teknisyen boğazını temizledi ve aynı levhaya doğru başını salladı. "Tespit ettiğimi söylemeye iznim yok. Sadece radyolog resmi bir rapor yazabilir ve bu da doğrudan doktorunuza gönderilecektir."

Gabriel birkaç seçmece küfür mırıldanınca, teknisyen ters ters bakarak neredeyse onu devirecekti.

"Tatlım, iyi olacağım. Ama senin önünde mesanemin patlamasını görmek istemiyorsan, gitmeme izin vermelisin." dedi Julia bacaklarını çapraz yaparken.

Gabriel aynı anda kendini öfkeli ve çaresiz hissederken, onun uzaklaşmasını izledi.

İki gün sonra, Julia radyolojist raporunu görüşmek üzere Dr Rubio ofisine çağrıldı. Gabriel'de ona eşlik etti.

"Fibroitler," diye açıkladı doktor, zafer kazanmışçasına. "Raporu okudum ve ultrason sonuçlarını gördüm. Onun bulguları ile hemfikirim."

"Fibroit nedir?" Julia, Gabriel'in elini kavradı.

"Fibroit rahim içinde veya üstünde iyi huylu büyümedir. Bunlar çok yaygın görülür. Rapora göre, sizde bunlardan iki tane var."

"İki mi?" Julia paniklemiş gibi görünüyordu. "Ama ben sadece bir tane var sanıyordum."

"Sizin pelvik muayeneniz sırasında büyük bir tane bulmuştum. Rahminiz dışına bağlı olduğu için ben yumurtalığınızın bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Rahminizin ön alt kısmında da küçük bir tane var." Gabriel yiğitçe bayılmamaya çalışırken, Doktor Rubio hızlı bir şekilde kabataslak Julia'nın içini çizdi.

(Uterinin ile ilgili engin bilginin görselden ziyade öncelikli olarak deneyimsel olduğunu unutmamalıyız.)

"Birinin büyüklüğü beş santimetre civarında. Küçük olan ise yaklaşık üç santimetre." Doktor bir kalemle çizerek Julia'ya gösterdi.

Julia kusacak gibi hissetti ve yüzünü yana çevirdi.

"Ameliyat gerekecek mi?" Gabriel taslak çizimi göz ardı edip, doktorla göz temasında bulunmadı.

"Belli olmaz." Dr. Rubio hastasına döndü. Onlar sizi rahatsız etmezse, onları bırakma taraftarıyız. Doğum kontrol hapları yazacağız. Hapların içindeki hormonlar fibroitlerin büyümesini yavaşlatır. "

"Ya doğurganlık?"

Doktor Rubio çizelgeye baktı. "Ah, evet. Birkaç yıl içinde bir aile kurmayı deneyebilirsiniz. Biz fibroitlerinizi izleyeceğiz, ama rahmin dışında konumlandıkları için, doğurganlıkla ilgili bir sorun olacağını sanmıyorum. Ancak, hamile kalır kalmaz onları göz önünde tutmamız gerekir. Fibroitler, hormon düzeylerinde artışlardan dolayı gebelik döneminde büyürler. Bunlar rahmi doldurabilir ve erken doğuma neden olabilirler. Zamanı geldiğinde biz bütün bunları takip edeceğiz.Şimdi, bu aldığımız iyi bir haber. Ben sadece fibroitleri kontrol etmek için yaklaşık altı ay içinde başka bir ultrason için takvim belirlememizi isteyeceğim. Size doğum kontrol hapı için bir reçete yazacağım. Buradan başlıyacağız."

Julia ve Gabriel bakıştılar sonra doktora teşekkür edip muayenehaneden çıktılar.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Gabriel, üzerine çöken açıklanamaz bir korku duygusuyla tavana bakarak, uyanık yatıyordu.

Julia'yı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı ve koridordan geçerek çalışma odasına geçti. Işığı açıp kapıyı kapattı ve masasına gitti.

Birkaç dakika içinde, laptopun da "fibroitleri"in Google'dan araması yaptı. Umut verici görünen bir sayfaya tıkladı ve ameliyatla alınan fibroitlerin birkaç resmini incelemeye başladı.

Daha sonra hemen dışarı çıktı.

Bölüm Kırksekiz

Gabriel, vazektomi iptalinin Ekim ayının ilk haftasında yapılmasını planlanlayacak kadar şanslıydı. Julia bir derse başvurmayı kaçırmış ve şimdi hastanede ona eşlik diyordu.

Ameliyat sabahı Julia, Peggy Lee'nin "Fever" şarkısının sesi ile uyandı. Sabah müziği olarak bu Gabriel'in normal bir tercihi değildi ama umut verici gibiydi. Sabahlığını giyindi ve banyoya yürüdü.

Gabriel makyaj masasının önünde durmuş tıraş oluyordu. Koyu renk saçları duş aldığı için nemli, uçları kıvrımlıydı. Koyu mavi bir havluyu kalçalarının altından sarmış, belden yukarısı çıplaktı. Julia havlunun altına uzanan V'nin izini sürmek istedi.

Gabriel'in, sabunu bir tıraş fırçası ile köpürtüp yüzüne yayarak kullanma alışkanlığı vardı. Safir gözlerini gözlüklerinin arkasından odaklayarak, güvenli bir şekilde jileti kullanmaya başladı.

"Bayan Emerson sinsi sinsi kapıda mı dolaşıyorsun?" Başını çevirmeden konuştu.

"Seni ateşlendirenin ne olduğunu görmeye geldim."

Gabriel durdu ve ona yakıcı bir bakış attı. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

"*Ateşimi* neyin yükselteceğini biliyorum. Tıraş olan âşık adamı izlemekten daha seksi bir şey yoktur."

Jiletini duruladı. "Bunu düşünmene sevindim, çünkü bu her gün gerekli." Gözleri parlıyordu. "Kirli sakalıma alışmamışsan eğer. Hatırladığım kadarıyla, dün gece ondan zevk alıyor gibiydin."

Gabriel'in gözleri onun uyluklarına doğru fırladı.

Julia yanaklarının kızardığını hissetti. Hafızasında yalan söyleyerek onu kötü duruma düşüren Gabriel'in ona sürttüğü kirli sakallarını...

Onun yüzünün önünde elini salladı. "Ne düşünüyorsun."

"Pardon, ne?"

Gabriel güldü. "Bu sabah kendini nasıl hissettiğini sordum."

"İyiyim. Sen nasılsın? Gergin misin?"

"Pek değil. Ama benimle geliyor olmana sevindim. Saat onda hastanede olmam gerekiyor. Tıraşım bittikten sonra, müfredat dışı etkinlikler için bize bol zaman veriyor. Önümüzdeki üç hafta boyunca bana yardım etmek için bir şeyler vermen gerekecek."

Gabriel jileti ustalıkla hareket ettirerek, alışkanlığına devam etti.

"Ben bunu yapabilirim." Julia ona yaklaştı ve onun kürek kemikleri arasında açgözlü bir öpücük kondurdu.

"Sanırım benim tıraşım bitene kadar beklememiz gerekiyor. Beni rahatsız ediyorsun."

Julia bu sefer ellerini onun omuzlarının üstüne koyup parmaklarının altındaki gergin kaslarını hissederek, onu tekrar öptü.

"Kendimi tutamıyorum, Profesör. Sana dokunmayı seviyorum."

Julia, erkeğin kolunda hareket eden kas ve sinirlere hayranlıkla bakarak, pazusunun çizgisini takip etti. Havlu kenarının üzerinden ona göz kırpan gamzelerini izlemeden önce, onun omurgasının tepe ve çukurlarına dudaklarını dokundurdu.

Gabriel bir elini sertçe makyaj masasının üstüne koydu.

"Sen bana dokunurken ben tıraş olamam."

"O zaman belki de ben senin için bunu yapmalıyım."

"Ah, gerçekten mi?" Aralarında sıcak bir bakışma oldu.

"Sen bana bakmaktan hoşlanıyorsun. Belki ben de senin tıraş olmandan hoşlanıyorum."

"Bu sabah çok kışkırtıcısın."

"Belki de evli-bekâr durumumuzu atlatmak için seksi bir belleğe ihtiyacım var."

Gabriel jileti kenara koydu ve yüzünde eğlenceli bir bakışla önünü işaret etti.

Julia onadönükaralarındakiboşluğukapattı,Gabrieldeonu tezgâhın üzerine oturtmak için kaldırdı.

Gabrielonunsabahlığınıçekerekaçıpdizlerineyaydı.Sonrabacaklarının arasında durdu.

Bakışlarını aşağıya indirdi. "Bu sabah külot yok mu?"

"Henüz o kadar daha ileriye gidemedim."

"Benimiçinşans."Parmaklarıönkısmındakidüğümüararken gülümsedi."Senindöngününhenüzbaşlamamasıbizimiçinşans."

Julia onu durdurmak için ellerini göğsüne dayadı.

"Seni tıraş etmeyi bana öğretir misin?"

"Tıraş abartılıyor."

"Senin için bunu yapmak istiyorum."

SankiGabriel'insabrıtestediliyormuşgibiiççekmenumarası yaptı.

Sonrajiletialdı."Kılınbüyüdüğüyönedoğrukazıyacaksın,ancak baskı uygulamadan. Bıçak çok keskindir."

Aynayabakaraktekniğinigösterdivegeriçekildi.Gösteriden memnun bir şeklide, onun eline vermeden önce jileti duruladı.

Juliaonabaktı.Sonrahalojenışıktaparlayanbıçağa,jiletebaktı.

" Bayan Emerson, sahne korkusu mu?"

"Seni kanatmaktan korkuyorum."

Gabriel'in gözleri onu taciz ediyordu.

"Ozaman,senbekâretiniverirkenbenimnehissettiğimianlarsın."

Julia'nınkalphızıanıilearttı.OgeceGabrielçokendişelenmişti, ama çok nazikti.

Gabriel onun tenini çizerek dudaklarını bileğine bastırdı. "Dikkatli olacaksın."

Julia'nınomuzlarındanipeğiitmedenöncesabahlığınkenarlarınıayırdı.Çokgeçmedenavucunugöğüslerininarasınayerleştirdi, kalp atışlarını hissediyordu.

Julia tek kaşını kaldırdı. "Yarı çıplak seni tıraş etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır" Ağzını kulağına götürdü ve gırtlaktan gelen bir sesle fısıldadı. "Beni tamamen çıplak tıraş etmeni istiyorum."

Gabriel sanki bir hediyeyi açıyormuş gibi kuşağını çözmesi vaktini aldı. Sonra yine karısının dizleri arasına durdu.

"Seni aşklatıraşeden kadına sahip olmaktan daha seksi bir şey yoktur."

Sıcak teni soğuk hava ile temas edince, Julia ürperdi.

Kendini sakinleştirmek için sol elini onun omuzuna koydu.

Gabriel başını sallayınca o da başladı.

Jile therhangi bir bastırmaya gerek kalmadan teni üzerinde basit ve kolayca süzüldü. Tüm bunlar olurken, iki safir göz Julia'nın üzerinde odaklanmıştı.

Gabriel ellerini onun sabahlığına yerleştirdi ve başparmağı ile kalça kemiklerini okşamaya başladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Julia jileti durladı. "Seni keseceğim."

"Belki de kendimizi kontrol etmek ikimiz için bir egzersiz olacaktır."

Gabriel parmak uçları ile hafifçe çizerek, göğüslerine kadar bir yol izledi. Julia inleyince, ellerini geri beline kaydırdı.

"Ellerimin altında tenini hissetmek hoşuma gidiyor."

Bakışları buluştu. "Benim de."

Julia, karnı ve göğüslerinin arasında kayan parmakların yarattığı hissi görmezden gelmeye çalışarak zorlukla yutkundu ve yaptığı işe geri döndü. Gabriel, şimdi onun son derece hassas meme uçlarını mıncıklamaya başlamıştı.

"Sanırım bana güvenmelisin," diye dayattı Julia, elini sürekli sabit tutmaya çalışarak.

Gabriel'in bir parmağı önemli zirvelerin üzerini okşuyordu. "Yaparım Julianne. Asla kimseye daha fazla güvenmem."

Gözlerinin mavi yoğunluğu sözlerinden daha fazla iletişim kurmayı teklif ediyordu. "Ama seni göremiyorum ve sana dokunamıyorum."

Julia'nın yaklaşan döngüsünü dikkate alarak onları kibarca bırakıp göğüslerini avuçladı.

Gabriel okşayıp ona sataşırken, Julia sabırla yüzünün henüz tıraş edilmemiş kısımlarında jileti çalıştırıyordu. Yüzeysel nefes alışı arttı.

Gabriel'in elleri iç uyluklarına, kirli sakalları tarafından taciz edildiği için biraz hassaslaşan tenine indi. Santim santim yukarı çıktı.

Jiletin bir kaç son vuruşu ile Julia eserine hayran bir şekilde geri çekildi. "Bitirdiğimizi düşünüyorum."

Gabriel hafifçe öptü. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Julia jileti bir kenara koydu ve ellerinin üzerine geri yaslandı.

"Henüz bizim bittiğimizi sanmıyorum." Julia'nın uyluk noktasına geldiğinde gözleri parladı. Başparmakları ile buklelerinin içini karıştırdı.

Julia alt dudağını yaladı.

"O halde Profesör, havluyu bırakın."

Gabriel'in işlemi önemsizdi. Bekleme odasında Julia'yı görmek için geldiğinde cerrahın yüzü dikkat çekici olmakla birlikte gaddardı.

"Bayan Emerson." Cerrah onu selamlayarak yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Julia laptopunu kapattı. "O nasıl?"

"Ameliyat iyi geçti. Karmaşıktı ama beklenmeyen hiçbir şey olmadı. Ayrıca, kocanızın talimatı üzerine biraz sperm aldık ve dondurduk."

"Gabriel sizin çok yüksek bir başarı oranına sahip olduğunuzu söylemişti." Julia'nın sesi umutlu geliyordu.

"Öyle. Hastalarımdan bazılarının eşleri, işlermden sonra ilk iç ay içinde hamile kaldı. Fakat her durum farklıdır." "Doktorun yüz

ifadesindeki ciddiyet arttı. "Ameliyat sırasında, kocanızın anesteziye tepkisi oldu"

"Tepki mi? O iyi mi?" Julia'nın kalp atışları hızlanmaya başladı.

"O iyi olacak, ama kusuyor. Serum takılı ve onun bu gece burada kalmasını istiyorum. Şimdi kendine gelme durumunda, daha sonra onu bir odaya alacağız. Birisinin sizi almaya gelmesini temin edeceğim böylece eşinizle birlikte kalabilirsiniz."

Cerrah Julia'nın endişeli yüz ifadesini süzdü.

"Genel anestezinin bu tür tepkileri olağandışı değildir. Biz bir önlem olarak onu izleyeceğiz ve muhtemelen yarın eve gitmek için hazır olacaktır."

Doktor onun elini okşadı ve bir dizi kayan kapıların ardında kayboldu.

"Gabriel?" diye fısıldadı Julia.

Hastane yatağının içinde inliyor ve bir parça kıvranıyordu. Julia onun elini tutmak için eğildi.

"Tatlım? Ameliyat iyi geçti. Sen iyi olacaksın."

Gözleri aniden açıldı.

Julia onun saçlarını alnından geriye itti.

"Merhaba, bebeğim."

Gözlerini kapattı. "Kendimi bir bebek gibi hissediyorum. Aslında, cehennem gibi hissediyorum. Başım dönüyor."

"Hasta mı olacaksın?"

Hayır, anlamında başını salladı. "Yorgun."

"O zaman uyu sevgilim. Ben buradayım."

"Güzel bebek," diye mırıldandı uykuya sürüklenmeden önce.

Julia dudaklarını onun alnına bastırdı.

Tüm kalbimle bu adamı seviyorum. Onun için hayatımı veririm. Onun için her şeyi veririm.

Gabriel'i hasta yatağında yatarken görmek çok sıra dışıydı. Neredeyse hiç hasta olmazdı. Uyumadığı zamanlar, varlığı etrafına hükmederdi.

Şimdi kişiliği susturulmuştu. Sessizdi. Hassastı.

Julia, Profesör sarhoş olduğu zamanlar onunla nasıl ilgilendiğini düşündü. Dairesine girmesine yardım etmişti ve Gabriel'de içinde ne var yoksa onun üstüne kusmuştu.

(Ve Gabriel'in yeşil kaşmirden İngiliz yarış kazağına.)

Julia onu banyoya sürüklediğini ve üstünü temizlediğini hatırladı. Bir bebeğe bakmak zorunda olduğunda bunun gibi mi olacağını merak ederek, parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. O anda bu tür düşüncelere dalması o kadar ulaşılamaz, o kadar uzak görünüyordu ki.

Sevgili kocasının yakışıklı yüzüne bakarken, içinde bir şeyin değiştiğini biliyordu. Bir şey değişmişti.

&

"O nasıl?" Takip eden öğleden sonra Rebecca mutfağa girdiği anda endişe ile Julia'ya baktı.

Julia tezgâhın üzerine bir tepsi yerleştiriyordu. "Uyuyor. Rahatsız olduğunu ama onu tehdit edene kadar ağrı kesici ilaçlarını almayacağını söylüyordu."

Rebecca güldü. "Sen ne yaptın?"

Julia kirli bulaşıkları lavaboya yerleştirdi. "Ona iyileşmesinin daha uzun süreceğini, seks için daha uzun süre beklemek zorunda kalacağını hatırlattım. Elimden ilaç şişesini kaptı. Bence artık ilaç alma konusunda onunla sorun yaşamayacağız."

Rebecca gülümsemesini bastırarak, başını salladı.

"Ev yapımı küçük ekmekler ve akşam yemeği için de tavuk çorbası. Nasıl olur?" diyerek, bir tencerenin içinde bütün bir tavuğu kaynattığı ocağa gitti.

"Nefis. Teşekkür ederim."

"Bu hafta sonu kalmama ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Eminim iyi olacağız." Julia ilgiyle Rebecca'ya baktı. "Bunu yapar mıydım?"

Rebecca kapağı tekrar tencerenin üstüne kapattı. "Elbette, tatil dönemleri hariç bana ne zaman ihtiyacınız olursa burada olabilirim. Hatta önceden haberim olursa o zamanlar bile halledebilirim. Bu saçma gelebilir ama sizi ikinci ailem olarak düşünüyorum."

"Bu saçma değil. Bizde aynı şekilde düşünüyoruz." Julia tezgâha eğildi. "İşler sen burada olduğunda çok kolay. Kirli kıyafetler toplanıyor ve yerine temizleri konuyor. Buzdolabında veya derin dondurucuda her zaman yiyecek oluyor ve ev tertemiz. Ben senin yaptıklarını asla yapamam."

"Elbette yapabilirdiniz ama o zaman öğrenci olamazdınız. Birini ya da diğerini seçmek zorunda kalırdınız. Kayınbiraderiniz ve ailesi yine ziyarete gelecekler mi?"

Rebecca ellerini önlüğüne sildi ve mutfak adasına gitti. IPad bir yemek kitabı gibi üstünde duruyordu. Takvim uygulamasını açtı ve kaydırarak Emersonların randevularına baktı.

"Benim ultrasonum ile Gabriel'in ameliyatı arasında olmazdı, Noel'den sonra gelmelerinin daha iyi olacağına karar verdik. Her halükarda Şükran Günü için biz evimize gidiyoruz." Julia hatırlayınca irkildi. "Bunu düşünmeden söyledim. Özür dilerim."

Rebecca havada elini salladı. "Sorun yok. Ben takvimi ayarlayacağım."

"Ameliyattan sonra Gabriel'in bu kadar zayıf düşeceğini beklemiyordum. Yarın işe gitmekte ısrar ediyor, ama nasıl gidebileceğini görmüyor. Acı içinde."

"En kötü hastalar erkeklerdir. Söyleneni yapmazlar, ilaçlarını almazlar ve asla hasta olduklarını da kabul etmezler. Kedi gibidirler."

Julia güldü. "Bunu unutmayacağım."

"Bir erkeğin sizi tırmalamayacağını bilseniz bile, ona ilaç vermek bir kediye vermekten daha zordur."

Artık Julia kahkahalarla gülüyordu.

"İyi ki üst katta. Yoksa onu bir kedi ile kıyasladığımız için bize küserdi."

Rebecca göz kırptı. *"Miyav."*

Bölüm Kırkdokuz

Gabriel, ameliyatını takip eden hafta neredeyse eski haline geri dönmüştü. Bunun haricinde, seks eksikliğinden dolayı huysuz ve küskündü.

(Huysuz ve küskün olması, tam da eski karakterinin bir göstergesi olabilir.)

Julia, genellikle azizlere yakışır iyi huyuna rağmen onun suratsızlığından bunalmıştı. Aslında düzenli orgazm olması yönünde kocasının nezaketi, elbette Julia'nın ruh haline rağmen bir şeyler yapabilirdi.

"Katherine'dan bir mektup var." Gabriel günün postasının yığıldığı mutfak masası tarafından mektubu salladı.

Julia küçük beyaz zarfı aldı. Gerçekten mektup Oxford, All Souls Kolejinden Profesör Katherine Picton'dan idi.

"O hala İngiltere'de. Şimdiye kadar Toronto'ya geri dönmüştür diye düşünüyordum."

Gabriel bir sandalye çekti ve geri kalan postayı herhangi bir sürpriz olmaz umuduyla gözden geçirmeye başladı.

"Katherine yıllardan beri All Souls'da bir dostumuz. Mektubu aç da ne yazdığına bakalım."

Julia, gözlüğünü takıp zarfı açtı ve okumaya başladı.

Sevgili Gabriel ve Julianne,

Bu mektubu aldığınızda her ikinizin de iyi olduğunu umuyorum. Oxford'da keyifli ve araştırmaları başarmış olmaktan da memnunum. Geçtiğimiz yazın konferansını sevgiyle hatırlıyorum ve sizleri yakında görmeyi ümit ediyorum.

Daha önce bahsettiğim gibi Ocak ayının sonunda Harvard'da bir dizi konferans vermek üzere Greg Matthews tarafından davet edildim. Ayrıca ona, bir rapor vermesi için Jeremy Martin'i davet etmesini de söyledim.

Ziyaretim sırasında ikinizi de görmeyi umuyorum.

Ayrıca Greg'in korkunç mutfak tercihlerinden beni kurtaracağınızı *ümit ediyorum.*

Her zamanki
Katherine.

"Ne diyor?" Gabriel gözlük çerçevelerinin üzerinden karısına baktı.

"Ocak ayında Harvard'a geleceğini söylüyor. Bölümde bu konu hakkında bir şey duymadım. Sen duydun mu?"

"Resmi bir açıklama duymadım. Başka ne diyor?"

Julia mektubu ona uzattı.

Gabriel hızla içeriğini okudu.

Yüzünü buruşturdu. "Jeremy."

"Evet."

Gabriel mektubu masanın üzerine geri attı.

"Bu yüzleşmeyi dört gözle beklemiyorum. İstifa ettiğim için hala bana kızgın."

"Onunla ilişkini düzeltebilir misin?"

"Bilmiyorum. Kısa süreli arkadaşlığımız oldu ve sonra bitti. Göreceğiz." Julia'nın saçlarını omuzunun arkasına itti. "Merak etme. Önemli olan Katherine'yı görmek ve akşam yemeğinde bizimle olmasıdır. Katherine, Greg'in restoran seçimini beğenmez."

Julia gözlüğünü çıkardı ve Gabriel'in kucağına oturmadan önce gözlüğü mutfak masasının üzerine koydu.

"Katherine'nın yaşlı, kurumuş bir Oxford profesörü ile zevksiz bir ilişkisi olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gabriel güldü. "Ben de. Fakat yaşlı Hut'un vaktinde yakışıklı olduğu kabul edilebilir. Fotoğraflarını gördüm."

"Ama ikisi birlikteler. Katherine bunun yanlış olduğunu bilmek zorunda sadece kariyerinden dolayı değil çünkü adam evli."

Gabriel onun burnunun ucuna vurdu. "Onu sevdiğini düşünüyorum."

"Bu, ilişkiyi doğru yapmaz."

"Hatırlarsan biz ne yanlışlar yaptık." Gabriel sesini alçalttı, gözleri dikkatli bir şekilde karısına odaklanmıştı.

"Evet." Julia kollarını kocasının boynuna doladı. "Sanırım, kişinin kendi başarısızlıklarını unutup, başkasını işaret etmesi daha kolay."

"Eğer senin için hissettiğim aşkın onda birini hissediyorsa, o zaman yanlış yola nasıl sürüklendiğini anlarım. Artık ben evliyim, gerçekten de Bayan Hutton'a sempati duyuyorum. Eğer birisi bir şekilde seni ayartmayı denerse—" Gabriel küfretti.

"Seni evlenmeden önceki sevdiğimden daha fazla seviyorum." Julia dalgın bir ifade takındı. "Evlilik tuhaf bir şey. Neredeyse farkına varmadan, sanki hayatımız ve kalplerimizin birlikte örüldüğünü hissediyorum. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Evlilik dini bir törendir." Gabriel'in sesi ciddiydi. "Ve tabii ki, orada artık bizim sahip olmadığımız seks var."

"Üç hafta neredeyse bitti."

Gabriel ağzını onun kulağına yaklaştırdı.

"Bugün derste olmayacaksın diye profesörlerine bilgi versen iyi olur."

Julia kocasının yakınlığı ile ürperdi.

"Gitmeyecek miyim?"

"Üç hafta boyunca sensiz olduktan sonra, senin evden çıkmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Julia'nın kulağını ısırdı. "Eğer yatağı terk etmene izin verirsem şanslı olacaksın."

"Ben bu sesi seviyorum." Başını Gabriel'in omzuna yasladı. "Tıbbi randevularımızın yanı sıra, ailenin geçmişi hakkında araştırma yaptırdığını biliyorum. Herhangi bir şey öğrendim mi?"

"Durumu araştırmasını Carson'dan istedim. Annemle ilgili savcı raporunun bir kopyasını ve aynı zamanda annemin ailesi ile babam ve ailesi hakkında sağlık bilgileri alması gerekiyordu. Fakat herhangi bir haber almadım."

"Hiç kimse bu tür bilgileri avukatına vermeyecektir."

"Belki vermezler," dedi Gabriel sert bir şekilde. "Fakat avukatım, ikna edici olan özel dedektifler kiralamayı biliyor. Onlar bilmem gerekenleri bulacaktır."

"İkna edici mi?"

"Bu durumdaki bilgiler muhtemelen satın alınabilir. Zaafı olan insanlar konuşabilirler."

"Gabriel." Julia'nın ses tonu sitemkârdı. "Hiç böyle bir bilgi aldın mı?"

"Evet."

Onun gözünü kırpmadan hızlı bir şekilde cevap vermesi Julia'yı şaşırtmıştı.

"Pişmanlık duyuyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Neden?"

"Çünkü bunu senin için yapıyordum. İşte bu yüzden."

Julia ondan uzaklaştı. "Anlamadım. Ne tür bilgiler aldın?"

Gabriel içini çekti. "Bu uzun bir hikâye. İçin rahat olsun."

Julia kıpırdanma dürtüsüne direndi ve onun kucağında kaldı.

"Bundan bahsetmem gerekmesine rağmen, yaptığım şey son birkaç aydır beni rahatsız ettiğinden dolayı olanları sana anlatmak niyetinde değildim."

"Anlat?"

"Simon ve Natalie'nin seni tekrar rahatsız etmemelerini sağladım."

Gabriel hikâyesine başlarken, Julia'nın gözleri açılmıştı.

Bölüm Elli

Nisan 2010
Selinsgrove, Pensilvanya

Gabriel'in cep telefonu çaldı. Kimin aradığına bakmak için uzanarak telefonu aldı. Gabriel onu Toronto'da bıraktığından beri Julianne birkaç kez aramıştı. Kendine işkence yapmak için bir çaba sarf ederek onun sesli mesajlarını dinlemesine rağmen, cevap verme ve bizzat onunla konuşma riskini göze alamıyordu.

Temmuzun başında. Eğer sadece Temmuzun başına kadar tutabilirsem, o güvende olacaktır.

Ekranda görünen numara bloke olmuştu. Çağrının kimden geldiğine dair Gabriel'in hiç bir fikri yoktu.

"Jack," dedi kulakları tırmalayan bir sesle.

"Kız bulundu. Sevgilisi bulundu. Bizim buluşmamız gerekir."

Gabriel gözlerini ovuşturdu.

"Sen ilgilenemez misin? Bunun için sana ödeme yapıyorum."

Jack küfretti.

"Sana güvenmiyorum. Tom bana yeğenimin kalbini kırdığını söyledi. Doğrusu sizin için bir iş yapmaktansa sizi ayar etmem gerekir."

"Bu benim için değil. Yeğeniniz için," diye tersledi Gabriel. "Kız ona şantaj yapmaya çalışıyordu. Oğlan onunla biraz seks yaptı ve ona tecavüz etmekle tehdit etti. Bu senaryolar içinde, kötü adam ben mi oluyorum?"

"Melrose lokantası, Güney Philadelphia, yarın saat dokuzda."

Jack kapattı.

"Kahretsin," dedi Gabriel.

Jack Mitchell özel dedektifti. En azından, bu işi vergi beyannamesine koyardı. Ayrıca özel güvenlik, soruşturma ve icra işlerinin yanı sıra eski bir denizciydi.

Basitçe söylemek gerekirse, zengin kişilerin şantaj da dahil olmak üzere, her türlü tehdide karşı güvende olmalarını sağlıyordu.

Jack, Tom Mitchell'in küçük kardeşi idi ve Tom'un arkadaşı Richard Clark, oğlunun borçlu olduğu uyuşturucu satıcılarına ödeme yapması gerektiğinde ona başvurmuştu. Jack ve irtibat kurduklarından birkaçı Richard'ın sağladığı parayı (Selinsgrove'de ki aile evini ipotek ederek elde ettiği para) aldılar ve Gabriel Emerson adını unutmaları için satıcıları ikna ettiler.

Jack çok ikna edici olabilirdi.

Gabriel, Julianne'den uzak durması için belli bir çifti ikna edecek birine ihtiyacı olduğunda, hemen Jack'i düşünmüştü. Onunla irtibat kurmak kolay değildi ama birkaç faydalı telefon görüşmesiyle temasa geçmişlerdi.

Jack ilk başta karşı koymasına rağmen, senatörün oğlunun elinde Julianne'ya zarar veren fotoğrafları görünce, işi almak için anlaştı. Simon'u takip etti ve Philadelphia ile Washington DC'de geniş bir alanı tarayarak kızıl saçlıya ulaştı. Kısa bir süre içinde Jack, Emerson ile paylaşmak için yeterince kalm bir dosyaya sahip olmuştu. Ayrıca yeğeninin artık zengin oğlan ve kızıl saçlı hakkında endişelenmesine gerek kalmamasını sağlamak yeterince eziciydi,diye düşündü.

Jack'in en büyük etkisi bilgilerin nasıl kullanılacağı konusunda önerilerde bulunmasıydı. Ayrıca zengin çocukla, birkaç dakika yalnız olarak cinsel ilişkisini konuşabilirdi. Birilerinin bu orospu çocuğuna bir ders vermesi gerekiyordu.

Jack, masanın karşısından Gabriel'e karton bir zarf uzattı.

"Jules ile ilgili onlardaki malzemeleri geri almak için bunlardan yararlanın. Vermedikleri takdirde ne olacağı konusunda onlarla bir görüşme yapacağım. Senatör Talbot, Beyaz Saray girişiminde bulunuyor. Razı olacaklar. Hikâyenin sonu."

"Ne görüyorum?" Gabriel, özellikle hepsi senatörün oğlunun çeşitli seks eylemleri ile ilgili bir dizi siyah-beyaz fotoğrafı direkt ters çevirdi.

Onun ve iki kadının bazı fotoğrafları özellik taşıyordu. Hepsi Gabriel'in midesini bulandırmıştı.

"Sosyeteye ilk defa giren Capitol Hill yumurcakları ve senatörün ofisinden bir stajyer."

Jack genç bir kadının soluk gölgelenmiş yüzüne parmağını koydu.

Gabriel hoşnutsuzluk içinde kaşlarını çattı. "Kolej öğrencisi mi?"

"Lise."

"Yaşı tutuyor mu?"

Gözleri buluştu.

"On yedi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Gabriel. "Adam bir avcı. Senatörü karıştırmış mı?"

"Aile fertleri çocuğun bir sorunu olduğunun farkında. Onun peşindeler."

"Peki, hiçbir şey yapmamışlar mı?"

"İlgi çeken hiçbir şey yok. Bunun devam etmesine nasıl izin veriyorlar anlamıyorum. On yedi yaşındaki çocuğa alkol ve uyuşturucu veriyor ve daha sonra da onunla yatıyor. Filmin hepsi bu."

"Orospu çocuğu." Gabriel fotoğrafları zarfın içine geri koydu ve masanın öbür tarafına attı.

"Ücretini iade ediyorum." Jack fotoğrafları deri ceketine soktu, ardından ceplerinin birinden iş yazışması boyutunda bir zarf çıkardı.

Zarfı uzattı.

Gabriel'e doğru salladı.

Jack, zarfı Gabriel'in kahve fincanının yanına bıraktı.

"Julia artık senin sorunun değil."

Gabriel öfkeli mavi gözlerini karşısında oturan adamla aynı seviyeye getirdi.

"O her zaman benim sorunum olacak."

Jack gözlerini kıstı.

"Burnuna çektiği beyaz tozlara binlerce para harcayan senin gibi bir adam. Neredeyse hem sen hem de baban ölüyordu. Kahretsin." Başını salladı. "Artık onunla birlikte olmadığına aşırı memnunum."

"O zaman parayı al." Gabriel yumruğunu sıktı ve masanın üstünden Jack'in kafasına sıçrama dürtüsüne karşı koyarak derinden iç çekti.

"Tom bu sorunu çözmüş olmalı. Benim baktığım yönde, işin peşine düştü."

"Bu ilk kez değil. Eğer Julianne'ya bu kadar sempati duyuyorsanız, kahrolsun, neden onu annesinden kurtarmadınız? Başının arkasındaki yara izinden korunabilirdi."

Jack'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Sana anlattı mı?"

"Elbette."

"Kahretsin."

Gabriel baktı. "Senin anlamanı beklemiyorum, ama tarif edemeyeceğim nedenlerden dolayı, biz birlikte olamayız. Ben hala onun için cehenneme doğru yürüyorum. Eğer bazı pislik heriflerin senatör bir babayı utandırmasına ve aşağılamasına izin verirsem lanetlenmiş olacağım. Yeğeninin kalbini kıran bir kokainmandan para istemiyor musun? Güzel. İşinizi yapın doğru yapın yoksa ben yapacak birini bulurum." Gabriel zarfı cebine soktu ve ayağa kalktı.

Jack onu durdurmak için elini uzattı.

"Bitince ben seni arayacağım."

"İyi. Aramızdaki bu konuşmayı saklayacağını umuyorum."

Jack şaşkınlık içinde ona bakakaldı. "Onun bilmesini istemiyor musun?"

Gabriel'in yüz ifadesi gergindi. "Önemli olan onun güvende olmasıdır. Şantaj yok, misilleme yok. Bunlar sonsuza kadar Julia'nın hayatının dışında kalacak ve geceleri huzur içinde uyuyacak."

Gabriel lokantadan dışarı çıkmadan önce iki erkek arasında uzun bir bakışma oldu.

Bölüm Ellibir

Ekim 2011
Cambridge, Massachusetts

"Bok," dedi Julia

"Oldukça," dedi Gabriel.

"Amcam Jack'i işe aldığına inanamıyorum."

" Jack işinde iyidir. Daha önce başımı beladan kurtardı."

Julia birden kavradı. "Babamın evinde onunla yaptığın tartışma konusunun arkasında bu mu vardı?"

" Sana hiç bahsetmediğim için öfkeliydi."

"Asla hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Birkaç kelimeli bir adam."

"Neden bana anlatmadın?" Julia ona kınayarak baktı.

"Eylemlerim gerekçeliydi, ama yasal değildi. Simon ya da Natalie'nin polise gitmeye karar verme şansları olsaydı, bu konu ile ilgili bir şey bilmeni istemiyordum. Ya da federallere. Evlenmeden önce sana onları araştırdığımı ve tekrar seni rahatsız edemeyecekleri için memnun olduğumu söylemiştim."

" Senin onları tehdit ettiğini düşünmemiştim."

" Gerçekten çok mu kötü?" diye fısıldadı Gabriel.

Julia onun bakışını karşıladı ve gözlerinin ince bir şekilde hayal kırıklığı ile örtülü olduğunu gördü.

"Julianne, geçmişimden her şeyi itiraf etmediğimi sana söylemiştim. Bu konuda anlaşmıştık."

" Ama babam bu yüzden sana çok kızmıştı. Senin beni koruyacağını onun bilmesini istemedin mi?"

"Bu konuyu az insanın bilmesi, daha iyiydi. Şüphesiz onun görüşü değişecekti."

"Yani, biz ayrıyken güvende olduğumdan emin olmak için yine çalışıyor muydun?" Julia gözyaşlarını tuttu. "Teşekkür ederim."

Gabriel ona sıkıca sarıldı. "Bir şey değil. Senin fotoğraf ve videolarını kurtardığım zaman, onlara bakmadan imha ettiğimi bilmen gerekir."

Julia'nın omuzları rahatlamayla sarkmıştı. "Ama Jack amca onları gördü."

"Ben onun bakmamaya özen gösterdiğini düşünüyorum. Ve artık onlar yok."

"Simon ve Natalie muhtemelen kopyaları saklamışlardır."

"Jack, senin dahil olduğun her şeyi aldığını söyledi. Ayrıca gelecekte Simon veya Natalie'nin harekete geçmeleri halinde, amcanın kullanacağı bir kaç başka şey varmış."

"Her şeyi nasıl almış?"

"Bu önemli değil. Önemli olan, onlar hakkında endişelenmene gerek olmaması. Seni tekrar rahatsız edemeyecekler."

Julia ona sarıldı, rahatlamış bir şekilde onun omzunda gözyaşları içinde ağlıyordu.

Bölüm Elliiki

Ekim 2011
*Du*rham, Kuzey Carolina

"Ne yapıyorsun?" April üzerinde sadece erkek arkadaşının gömleği, çıplak ayakla mutfaktan içeri daldı.

Simon tavanın içinde domuz pastırması ve yumurta pişirerek ocağın başında duruyordu.

"Bize kahvaltı hazırlıyorum." April'a güldü ve dudağına küçük bir öpücük kondurmak için uzandı. "Nasıl uyudun?"

"Harika." Kollarını başının üzerine uzatıp gerindi ve ardından kıkırdadı. "Seninle birlikte, sensiz olmaktan daha iyi uyudum."

"Ben de öyle," diyerek ondan daha fazla kendine itiraf etti.

April buzdolabından bir şişe meyve suyu alarak, ikisine de birer bardak doldurdu.

"Seninle birlikte iyi uyuyorum ancak suçlulukta hissediyorum."

"Suçluluk mu?" Simon elinde spatula ile geri döndü. "Neden?"

April başını öne eğerek portakal suyuna odaklandı. "Çünkü birlikte uyuyoruz ve evli de değiliz."

Simon buz kesti.

İffet, Doğu Avrupa kadar onun için yabancıydı. Daha önce karşılaşmıştı, Julia'da, ama her zaman gerek baştan çıkarma, gerekse manipülasyon yoluyla tahrip etmek istediği bir şey, can sıkıcı ve aptalca bir şey olmuştu.

April ile birlikte olduğu zaman kendisini tamamen farklı bir duygu içinde buluyordu. Pişmanlık sancıları olabilecek bir şey.

Bu onun için yeni bir deneyimdi.

"Seks kötü değildir."

"Bu söylediğin komik bir şey." Parmağını meyve suyu bardağına vurdu. "Sen bana seksi çok iyi öğrettin, çok iyi. Seksi seviyorum ve seninle birlikte olmayı da seviyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"Bana beklemek öğretilmişti ve yapmadım."

Simon ne söyleyeceğini bilmez bir halde ocağa geri döndü. Bir süre kahvaltıyı hazırlamaya devam etti, ardından brülörü kapattı ve tavayı bir kenara bıraktı.

Ellerini boxer şortunun arkasına silerek ona doğru yürüdü.

"Sana beklemek öğretildi, çünkü ailen bazı pisliklerin senden yararlanmasını istemedi."

"Simon." Ses tonu azarlayıcıydı. "Küfür yok."

"Affedersin. Ailen seni korumaya çalışıyordu."

"Bunu sadece ailem yapmıyor. Kilisem de yapıyorse-mesini."

"Pekâlâ, Onlarda seni korumaya çalışıyordu. Ayrıca bu iyi bir şey. Ama bizim durumumuz farklı."

April başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet." Simon kollarını ona doladı.

"Nasıl farklı?" April'ın sesi temkinli geliyordu. "Söyle."

"Ben burada sadece eğlenmiyorum. Seninle seks yapmak istiyorum ama senin arkadaşlığından da hoşlanıyorum. Seninle birlikte olduğum zaman tedbiri elden bırakabiliyorum. Sadece kendim olabiliyorum." Biraz tereddütle gülümsedi.

"Ben de öyle hissediyorum." April onun göğsüne sokuldu. "Ama ne zaman senden ayrılsam kendimi kötü hissediyorum."

"Bu birbirimizi önemsediğimiz için."

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek," diye fısıldadı April, kollarını sıkıca onun beline dolarken.

"Bence de," diye itiraf etti Simon. Doğru kelimeleri keşfettiği için sersemlemişti. Hatta onu tanıdığı kısa sürede bile onunla derinden ilgilenmek geliyordu. İlişkileri kolay ve güzeldi, aynı zamanda bunun bitmesini hayal bile edemiyordu.

"Seni seviyorum Simon."

Simon kalbinin boğazında attığını hissetti.

Aptal bir adam değildi. Kollarının arasında ne tuttuğunu—güzel, nazik, inanılmaz genç bir kadın—biliyordu. April'ın, Simon'un taşıyacağı bir valizi yoktu. Natalie gibi zevksiz ve sosyal yükselişe hevesli değildi.

Ayrıca Julia gibi korkak ve kendini beğenmiş değildi. Julia her zaman ona, sanki ona dokunan değersiz bir şey, bir hayvanmış gibi hissettiriyordu.

Muhtemelen, April bu sabah kalktığında onu sevdiğine karar vermiş ve sade bir şekilde ona söylemişti. Düşünme taşınma yok, akıl oyunları yok, cinsel yollarla sosyal yükseliş yok.

Hiçbir uyarı olmadan, Simon dudaklarını hareket ederken buldu.

"Ben de seni seviyorum."

April neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplayarak sımsıkı onu kucakladı.

"Bu harika!" diye çığlık attı. "Çok mutluyum."

"Ben de öyle." Simon onun gençliğine, sınır tanımayan taşkınlığına bakıp gülümsedi ve onu öptü.

Bölüm Elli üç

*Cambridge, Massa*chusetts

Ekim ayının sonu geldi, Gabriel'in yakına çekmeyi beklediği tarihti. Gabriel mecburi bekârlıkları sona erer ermez, Julianne'ya yapacakları hakkında fanteziler kurmuş, icraatlarını titizlikle planlamıştı.

Beklenen tarihten önceki öğleden sonra, Julia evlerinin mutfağında ayakta durmuş telefonla onu arıyordu. Gabriel cevap vermeden önce telefon sadece iki kez çaldı.

"Merhaba, muhteşem."

Julia kızardı. Gabriel'in bir ya da iki kelime ile kalp atışını hızlandırması ve teninin yanmasına neden olması onu şaşırtıyordu.

"Merhaba yakışıklı. Nerdesin?"

"Sadece birkaç eşya topluyorum. Sen nerdesin?"

"Evde."

Gabriel duraklayınca, Julia bir arabanın hızla çarpan kapı sesini duydu.

"Erken geliyorsun. Altıya kadar seni beklemiyordum."

"Profesör Marinelli seminerini iptal etti, çünkü larenjit olmuş."

" Ben yukarı çıkıp duş almayı düşünüyorum. Sonra sen gelene kadar bir uyku çekebilirim. Bu sabah gerçekten erken kalktım."

Range Rover'ın kükreyen sesi Julia'nın kulaklarını doldurdu.

"Tamam. Birazdan evde olurum. Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Julia, Gabriel kapatmadan önce kıkırdamaya benzer bir sesler işitti. Bu kadar komik ne vardı diye merak etti.

Rebecca'nın akşam yemeği için hiçbir şey hazırlamadığını fark edince, birkaç dakika boyunca mutfakta etrafı kurcaladı. Nedenini merak ederek.

Kafası karışmış bir halde merdivenlerden ikinci kata tırmandı. Elbiselerini asma zahmetinde bulunmadı, sadece duşa girmeden önce onları yatak odasında bırakmadı.

Yorucu bir günün ardından sıcak bir duş onu yeniden canlandıracaktı. Duş kapısının açıldığını duyduğunda neredeyse banyosunu bitirmek üzereydi.

"Bak sen, merhaba."

Gabriel karşısında duruyordu, çıplak ve gülümseyerek. Onu öpmek için öne doğru eğildi.

"Senin de duş alman gerekiyor mu?" diye sordu Julia, ona arzuyla bakmamaya ve acınası bir hale düşmemeye çalışarak.

"Hayır. Sadece senin olduğun yerde olmak istedim."

Julia onu tekrar öptü. "Teşekkürler."

Julia beğeniyle elini erkeğin göğsünün ortasından aşağıya, parantez şeklindeki kalçalarının derin V'sine indirdi. Daha sonra duşu kapattı, saçlarından akan suyu sıktı.

Gabriel bir havlu aldı ve ona uzattı.

Tam o sırada Gabriel'in gözlerinin beklentiyle yandığını, gülümsemesinin büyüdüğünü gördü.

"Ne oldu?"

"Bu günün ne olduğunu unuttun mu?" Gabriel'in bir parmağı kolundan aşağıya süzüldü.

"Hayır. Bizim özel günümüz yarın. "

"Erken başlıyoruz."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Umurumda değil. Ben yeterince uzun bekledim. Bir adam ancak bu kadar bekleyebilir."

"Ah, gerçekten mi?" Julia başını yana eğdi.

"Öyleyse zevk almaya hazırlan sevgilim."

Julia çabucak havluyu vücudunda gezdirerek kendini kuruladı, sonra havluyu başına sardı.

Gabriel getirdiği bir cam kavanozu ona *uzattı.*

"*Çikolatalı Vücut* Boyası," diye okudu Julia. Gabriel'e baktı. "Şimdi mi?"

"Şimdi." Küçük bir fırçayı Julia'nın burnunun altında gezdirdi. "Selinsgrove'da iken, vücut boyalarıyla yaptığımız deneysel girişimimizden hoşlandığını söylemiştin. Ben de tekrar denememiz gerektiğine karar verdim."

"Ama ben başka şeyler yapmayı düşünmüştüm. Sen üç haftadır benim için bir şeyler yapıyordun. Ben ise senin için çok az şey yapabildim."

"Ön sevişme hem benim hem de senin için," diye fısıldadı, karanlık gözlerle.

"Ve ikimiz için de planlarım var."

"Vay." diye üfledi Julia.

"Bunu yatak odasında denemeyi düşündüm, ama eşyalar kirlenebilirdi."

Gabriel, yüzü onun göbeğine gelecek şekilde önünde çömeldi ve kavanozu açtı. Julia'ya göz kırpmadan önce, fırçayı çikolatanın içine daldırdı, şekerlemeyi fırçanın narin telleri üzerine cömertçe yaydı.

"Başlayalım mı?"

Julia başını salladı, gözleri yarı kapalıydı.

Yavaşça, onun göbeğinin etrafına bir kalp çizmeye başladı.

Sıcak teninde çikolatanın ve fırçanın kayma hissi Julia'nın kıpır kıpır etmesine neden oldu. Anında gıdıklanmasına rağmen, tabii ki Gabriel hiç telaş etmiyordu.

"İşte oldu." kavanozu ve fırçayı bir kenara bıraktı ve dudaklarını yaladı. "Şimdi eğlenceli kısım başlıyor. Hazır mısın?"

"Evet." Kelime *bir* ifadeden daha fazla bir ciyaklama gibi çıktı. Gabriel'in dili teniyle temas edip, göbek deliğine dalarak çikolatanın üzerinde dönünce, Julia bir korkuluğu kavramak için titreyen elini uzattı.

Gabriel elinin birini onun arkasına doğru uzatarak Julia'nın sabit durmasını sağladı.

"Tadı beklediğimden daha güzel." Julia'yı ısırdı. "Bu tadı çok sevdiğim için muhtemelen tekrarlamalı."

Gabriel, açgözlü bir şekilde öptüğü Julia'nın kalça kemiği üzerinde, diliyle bir iz sürerek onu alevlendirdi.

"Bize daha fazla çikolata gerekiyor. Sen ne dersin?"

"Evet, lütfen." Julia cayır cayır yanarak başını salladı. "Kesinlikle, daha fazla."

Gabriel çikolata ile fırçayı aldı.

"Üzerine kalın tabaka sürüldüğünde daha iyi olur, çünkü mükemmel olmasını planlıyorum."

Julia öne doğru eğildi ve onun çenesini kavradı.

"Bence de öyle."

Bölüm Ellidört

Kasım ayı ilerledikçe, Diane ve Tom bebeklerinin sağlığı hakkında olumlu raporlar almaya devam ettiler. Ameliyat hala gerekli olabilirdi, ama bebek gelişiyor ve Diane da sağlıklıydı.

Julia kardeşi hakkında, rahatlatıcı ve ihtiyatlı iyimserlik karışımı haberler alıyordu.

Fibroitleri veya Gabriel'in vazektomi tersine çevrimi konularını ailesine söylememişti. Gabriel'in ailesi onun birinci işlemini bilmiyordu. Ayrıca Julia, kendi sağlık sorunları ile ilgili kimsenin endişelenmesini de istemiyordu, özellikle Dr. Rubio'nun, fibroitlerin yaygın olduğunu en azından bu noktada kistlerin ciddi olmadıklarının güvencesini verdiğinden beri.

Emersonlar, Rebecca ile sadece bazı bilgileri paylaşarak, kendi sağlık sorunlarıyla onun canını sıkmak istemediler ancak Julia, doktora kariyerinin yükünü tek başına taşıyor gibiydi.

Ya da öyle sanıyordu.

Bir Kasım gecesi, Gabriel bir sıçramayla uyandı. Kulağına süzülen hafif bir sesten dolayı anında gözünü açtı. Uzakta bir kadının ağladığını duymuştu.

Karanlıkta Julia'ya uzandı ama o yoktu.

Işığı açmaya veya bornozunu almaya bile gerek görmeden, çıplak bir şekilde ayağa fırladı ve yatak odasından çıktı.

Çalışma odasının kapı altından bir ışık sızıyordu.

Hızla oraya doğru yürürken ağlama sesi artarak yükseliyordu.

Kapının arkasında, Julia'yı buldu, başı masanın üzerindeydi. Gözlüğü açık laptopun üzerine atılmış, omuzları sarsılıyordu. Büyük bir kitap yığını masanın üzerine ve yere dağılmıştı.

"Sevgilim." Gabriel elini onun başına koydu. "Neyin var?"

"Ben bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Onun yanına çömeldi.

"Yetişemiyorum. Derslerim yüzünden incelemelerimde gerideyim. Seminer raporlarımın üzerinde çalışmam gerekir, bir yandan da okumaya çalışıyorum. Tezimin üzerinde düzeltmelere başlamış olmalıydım, ama zamanım olmadı. Ve ben çok yoruldum." Sesi kırıktı.

Gabriel anlayışlı bir şekilde baktı. "Yatağa gel."

"Gelemem!" diye feryat etti, ellerini yukarı kaldırarak. "Bütün gece kalmam ve incelememi bitirmem gerekir. Sonra yarın, raporlarım üzerinde çalışarak günü kütüphanede geçirmem gerekir. Yayınlanması için tezimi ne zaman revize edeceğimi bilmiyorum."

"Bu gece daha fazla bir şey yapamazsın. Otursan bile, odaklanman için çok yorgunsun. Şimdi yatağa gelirsen erken kalkabilirsin. Kahvaltıda incelemelerini bana anlatabilirsin ayrıca sana onların Cliff sNotes sürümünü verebilir miyim diye bakacağım." diyerek ona bir jest yaptı.

Julia başını iki yana salladı. "Cliff sNotes bunu azaltmayacak."

"Julianne, saat sabahın ikisi oldu. Yatağa gel." Ses tonu emreder gibiydi.

"Uyumamak zorundayım."

"Şimdi uyu, ben sana yardım edeceğim. Kütüphaneye seninle gelebilir ve araştırmalarında sana yardım edebilirim. Bu sana biraz zaman kazandırır."

"Bunu yapar mısın?" Julia bir mendille burnunu sildi.

Gabriel kaşlarını çattı. "Elbette. Bütün bir dönem sana yardımcı olmak için gönüllüydüm. Sen bana izin vermedin."

"Sen kendi işlerinle meşguldün. Ve sonra ameliyat oldun." Telaşla gözlerini sildi.

"Eğer kendine dikkat etmezsen hasta olacaksın. Haydi."

Gabriel bir eliyle onu dirseğinden tuttu ve ayağa kalmasına yardım ettikten sonra laptopu kapattı.

Yatak odalarının koridorunda onu takip etti.

"Çok yorgunum," dedi Julia, burnunu çekerek başını yastığa koyarken. Oynaşmak için bile çok yorgundu.

"Yapman gereken sadece istemek. Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

"Bunu kendim yapmam gerekiyor."

"Saçmalık." Gabriel, bir kolunu onun beline doladı. "Program yorucu olması için tasarlanmış. Muhtemelen herkes birinden yardım alıyordur."

"Sen bunu yaptığın zaman yardıma ihtiyacın yoktu."

"Ne söylediğini düşün. Ben doktora eğitiminde iken kokain kullanıyordum. Ayrıca benimle ilgilenecek biri P— vardı."

Gabriel sesini alçaltarak, içini çekti. "Hastaneden eve geldiğimde benimle sen ilgilendin. Muhtemelen bu senin derslerden geri kalmanın nedenidir. Senin geri kalmamana yardım etmeme izin ver. Ancak gereken ilk şey, iyi bir uykudur. Yarın konuşuruz."

Julia tartışmak için çok yorgundu. Birkaç dakika içinde, nefes alışı derinleşti ve Gabriel onun uykuya daldığını anladı.

*Böl*üm Ellibeş

O Cumartesi Julia ve Gabriel, onun seminer raporlarını araştırmak için günü kütüphanede geçirmeyi planlamışlardı. Gabriel pijama ve gözlükleri *ile The Bo*ston Globe okuyarak mutfak masasında otururken, Julia keyifli bir şekilde krepler hazırlıyordu.

Kocasına dönmeden önce kızgın tavanın içine hamuru döktü.

"Merak ettiğim bir şey var."

"Ya, nedir ?"

" Toronto'ya döndüğünde daireme bıraktığın karta ne yazdığını bana söyleyecek misin? "

Gabriel gazetesini indirdi.

"Ne kartı?"

"Sinirlerimi kaybetmemin sonucunda sağ kalamayan kart."

Gabriel hafızasını yokluyormuş gibi davrandı.

"Ah, şu kart."

Gözlerini devirdi. "Evet, o kart."

Gabriel gazeteyi katladı ve bir kenara koydu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki."

"Ama ben onu yırttım."

Julia ona bir bakış attı.

"Senin beni affettiğini sanıyordum."

"Evet." Gabriel hüzünle bir şekilde gülümsedi. "O basit bir karttı. Eşeklik yaptığım için özür diliyordum. "

"Bu çok güzel," dedi teşvik edercesine. "Ne demiştin?"

"Seni Beatrice'im diye adlandırmış ve senin bir halüsinasyon olduğuna ikna olsam bile, tüm hayatımı sana dilediğimi söylemiştim. Artık seni bulduğumu, senin benim olman için mücadele edeceğimi söylemiştim."

Julia krepleri çevirirken kendi kendine gülümsüyordu.
"Ayrıca orada şiir de olabilir."
Julia ona baktı. "Olabilir mi?"
"Shakespeare'in yirmi dokuzuncu sonatı. Bunu biliyor *musun?*"

"Bakışlarda küçümseyiş okuyorum
Yalnızım, bedbahtım, tesellisizim.
Gökler sağır, sesim boğuk,
Ve lanet okuyorum talihime.
Kıskançlıktan kuduruyorum kiminin ikbalini,
Aczimden utanıyorum, hazlarım iğrendiriyor beni.
O zaman sen geliyorsun aklıma,
Ve birden bire kanatlanıyorum, bir tarla kuşu gibi, mest
İçim aydınlıkla doluyor, yükseliyorum yük*seliyorum*
Neşideler söylüyorum hayata, göklerin eşiğinden;
Bana ne toprağın çirkinliğinden insanların zilletinden bana ne?
Hatıran öyle sonsuz bir hazine ki
Ve sevgin öyle büyük bir mutluluk ki dostum!
*En mağrur hakanların tacını hor g*örüyorum"

Julia elini kalbinin üzerinde bastırdı. " Gabriel, bu harika, Teşekkür ederim."
"Aslında daha güzel olan, artık anılarla kendimi mutlu etmiyorum. Sana sahibim."
Julia hızla ocağı kapattı ve kızgın tavayı kaldırdı.
"Ne yapıyorsun?" Gabriel şaşırmış görünüyordu.
Julia spatulayı bir kenara attı.
"Notu yırtıp atma seksini ortaya çıkaracağız. Sonsuza kadar bunu bekliyordum." Julia onun elini yakaladı ve koridora doğru çekiştirmeye başladı
"Haydi."

Gabriel ayağa kalktı. "Bu ne tür bir seks?"

"Öğreneceksin." Gabriel'e şımarık bir bakış attı ve topuklarını yere vurarak profesörü merdivenlere doğru koşturdu.

&

Araştırmaları bir gün boyunca sürmüş, Gabriel ve Julia eve karanlıkta dönmüşlerdi. Julia akşam yemeği için pizza isteyince, Gabriel cumartesi postasından pizza sipariş etti.

Gabriel, bilinmedik bir yerden kendisine hitaben yazılmış mavi bir zarfla geldi. Geri dönüş adresi New York'du. Kafası biraz karışmış bir halde zarfı açtı ve okudu,

Sevgili Gabriel
(İzin verirseniz),

Aile avukatımız Michael Wasserstein ile iletişime geçtiğimde bana, son zamanlarda sizin babamız Owen Davies hakkında araştırma yaptırdığınızı söyledi. Bana ailenizin geçmişiyle ilgili daha fazla bilgi edinmek istediğiniz söylendi.

*Benim adım Kelly Davies Schultz ve sizin üvey kız kardeşinizim. Aynı zamanda bir kız kardeşimiz daha var, Audrey. Her zaman bir erkek kardeşim olsun istedim. Annem ve kardeşimin, babamızın itibarı lehinde davranışlarından dolayı çok kötü hissettiğimi ve buna itiraz edecek bir tarafım olmadığını da bilmenizi istediğimden bahsetmek is*tiyorum.

O dönemlerde bunları size söylemek için yazmak istedim, ama annem için zor olacaktı ve ben ona karşı çıkmamaya karar verdim. Yanlış bir karar vermiştim.

Geçen sonbahar anne öldüğünden beri, sizi merak ederek, temasa geçip geçmeme konusunu düşünüyordum. Sizin araştırma yapıp, ulaşmanızın Tanrı'nın lütfuyla olduğunu düşünüyorum.

Michael, sizin Massachusetts'de yaşadığınızı, profesör olduğunuzu ve yeni evlendiğinizi söyledi Merak ediyorum, siz ve eşiniz, benim ve eşim Jonathan ile tanışmak için New York'a gelmek ister misiniz? Sizinle akşam yemeği yemekten mutlu olacağız. Bunun bizim için bir şans olduğunu düşünüyorum.

Audrey'den duyma olasılığınız olmaması nedeniyle bizzat ben açıklamalarda bulunacağım Ancak sizinle tanışmak ve ailemizin geçmişi ile ilgili bildiklerimi paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Arkaya ev numaram ve e-posta adresim yazılı kartvizitimi iliştiriyorum. Lütfen bir psikiyatr olduğum gerçeğine şaşırmayın. Sizi temin ederim, aile üyeleri üzerinde uygulama yapmıyorum, ayrıca uzmanlık alanımın çocuklardır. Hatta genç yaşınıza rağmen, benim hastam olmanız için çok yaşlısınız ...

Sizinle tanışmak için, umutla sizden haber bekliyorum. Lütfen aramaktan ya da yazmaktan çekinmeyin.

Kız Kardeşiniz,
Kelly

Gabriel sayfalara bakarak kendini bir sandalyeye bıraktı.

Bölüm Ellialtı

Akşam yemeğinden sonra, Julia, Kelly Davies Schultz'dan gelen mektubu okudu.

"Ne düşünüyorsun?" Mektubu düzgünce katladı ve Gabriel'e geri verdi.

"Şüphe içindeyim."

"Güzel şeyler yazmış. Ayrıca çok da komiksin. Neden şüphe içindesin ki?"

"Onlar beni mirastan mahrum etmeye çalıştılar. Bunun bir taktik olmadığını nerden bileyim?"

"Ne için bir taktik? Miras yıllar önce dağıtıldı."

Gabriel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilgi."

"Tatlım, bilgilerle ilgili biri de o. Ailenin geçmişi, özellikle ailenin sağlığı ile ilgili daha fazla bilgi edinmek için fırsat istiyordun. Şimdi bu fırsatı elde ettin. Senin mutlu olacağını düşünmüştüm."Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Ne zaman gideriz?"

Gabriel'in yüz ifadesi gergindi.

"Bunu en erken yapacaklarımızın arkasına koymak en iyisi."

"Noel ve Yeni Yıl için Selinsgrove'da olmamız gerekiyor. Eğer Diane'ın bebeği olursa daha erken gitmek isterim."

Gabriel dikkatle ona baktı.

"Şu anda senin yapacağın çok şey var. Yetiştirmene yardım etmeye çalıştım ve daha fazla yapacağıma da söz veriyorum."

Julia hafifçe gülümsedi. "Bir 'ama' geliyor gibi hissediyorum."

"Eğer bunun hemen yapmak istediğim bir şey olduğunu söylersem, seni incitmiş olur muyum? Belki de, Aralık ayının ikinci haftasında dersler bittikten sonra? Sınavlar için bir doktora öğrencisi ile anlaşma yapabilirim."

Julia tırnakları ile mutfak masasının yüzeyi çizdi.

"Bu, yayınlanması için tez notlarımı göndermek zorunda olduğum tarih. Seminer raporlarımı bitirmiş onlara dönmüş olacağım. Uzaklaşmak için, benim açımdan en kötü zaman olur."

"Bunu, benim kendi yapmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

Julia sanki çok ilginçmiş gibi tırnaklarını inceliyordu.

"Ne bulacağın konusunda hiçbir fikrin yok. Bana ihtiyacın olacağını düşünüyorum."

Gabriel yavaşça gülümsedi.

"Julianne, benim her zaman sana ihtiyacım olacak ama bence ilk önce Kelly ile bizim ikimizin tanışması gerektiğini düşünüyorum. Eğer tatsız herhangi bir şey varsa, ben halledeceğim."

"İstediğin buysa, bir şey söyleyemem. Onu, Noel veya başka zaman ziyaret edemez miyiz?"

"Ben bu ertelemenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Kelly fikrini değiştirebilir. Kesinlikle, tıbbi geçmişimin iyi olduğunu daha çabuk öğrenirim." Julia'ya anlamlı gözlerle bakıyordu. "Senin programını tehlikeye sokacak bir şey yapmanı istemem."

"Tamam." Julia'nın sesi istekli gelmiyordu.

"Rebecca'ya ben yokken burada kalabilir mi diye sorabiliriz. O zaman yalnız olmazsın. Kısa bir seyahat olacak. Maksimum iki ya da üç gün. Babamın mal varlığını yürüten avukat ile bir randevu ayarlayabilirsem onunla görüşeceğim ve Kelly ile tanışacağım. Ondan sonra da eve döneceğim."

Julia'nın elini tuttu ve başparmağı ile hayat çizgisini izledi.

"Kız kardeşimi aramak için kendimi ikna edemiyorum."

"Seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum."

"Mantıklı olarak zamanın olmadığını söyledin. Bir takım çalışmalar yapman gerekiyor. Ve biliyorum ki, ben de rahatsız olacağım." Julia'ya, kışkırtıcı olabileceğini umduğu bir bakış attı.

"Çok dikkat dağıtıcı olabiliyorsun."

"Güzel." Gabriel onu kollarının arasına aldı ve merdivenlere doğru yürüdü.

"Bazı kapsamlı dikkat dağıtıcıları hazırlamaya gidiyoruz."

Julia durdurmak için ellerini onun pazılarına koydu.

"Beni yere indir."

"Seni yatağa gittiğimizde aşağı indireceğim."

"Söyleyecek bir şeyim var, senin duymak istemeyeceğin bir şey."

"O zaman çabuk söyle ve vakit geçirme." Gabriel gerilmişti.

Julia onun kollarında solucan gibi kıvrıldığı için Gabriel onu merdivenlere indirmek zorunda kaldı.

"New York'a seyahatin senin bir sürü anılarını ortaya çıkaracak. Tabii ki yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama bir şey üzerinde, bağışlama ile ilgili konuşmadık."

"Ailemi bağışlamak mı?" dedi tükürürcesine. "Bu saçmalık."

"Bağışlamak seni kurtarır. Bu onlar için olduğu kadar senin için de geçerli."

Gabriel ondan uzaklaştı. "Onları affedemem. Onlar bunu hak etmiyor."

"Gabriel, affedilmeyi kim hak ediyor? Sen mi? Ben mi?"

"Sen hak ediyorsun."

"Tanrı dışında, beni affedecek tek kişi, benim haksızlık ettiğim biridir. Bu bizim sahip olduğumuz güçtür. Bu gücü iyilik için—birini affetmek için- kullanabiliriz. Ya da eski yanlışlarımızı devam ettirmek için kullanabiliriz ve asla iyileşmeyecekleri için de acıtıyor olabilirler."

Julia, elini tutmak için ona doğru uzandı.

"Onların bunu hak ettiklerini söylemeyeceğim. Kesinlikle, senden unutmanı veya hiç yaşanmamış gibi davranmanı da istemiyorum. Sadece bunu düşün."

"Ben zaten bu konuyu düşünmüştüm. Cevap hayır."

"Aileni bağışlamaya istekli değilsen, Paulina'ya seni bağışlamasını nasıl sorabildin?"

Sanki Julia ona vurmuş gibi, Gabriel'in ciğerlerindeki hava dışarı çıktı.

"Yapma" diye fısıldadı.

"Aşkım, bu konudaki adil düşüncem. Maia ile barışmanı ve senin için bunun ne ifade ettiği konusunu düşün. Ve onu affettiğini duymanın baban için ne demek olduğunu düşün."

Gabriel onu üst kata çıkardı ama konuşmadı.

Bölüm Elliyedi

Julia seminer raporlarını bitirip yayınlanması için tez notlarını revize ederken, Gabriel ise 5 Aralık'ta sağlık kontrolü için üroloğu ile görüştükten sonra New York'a uçmuştu.

Ritz-Carlton'daki odasını kontrol ederken, hatasının farkına vardı. Onunla birlikte Julia'yı da getirmeliydi. Büyük ve güzel yatak gece soğuk olacaktı. Yalnız uyumaktan nefret ederdi. Ayrı oldukları her dakika, Gabriel'e nefret ettiği bir anıyı hatırlatıyordu.

Bir kaç telefon araması— Columbia'da Lucia Barini'ye, babasının avukatına ve Julia'ya —yaptı. Araması telesekretere bağlandığında hayal kırıklığına uğradı.

"Julianne, ben New York'tayım. Ritz-Carlton'da dörtyüz onbir nolu odada kalıyorum. Bu akşam Kelly ile akşam yemeği yiyeceğim ve sonra odamda olacağım. Seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Gabriel hayal kırıklığının kızgınlığı ile aramayı sonlandırdı. Daha sonra kardeşi ile buluşmak için hazırlanmaya başladı.

Tribeca Grill'e vardığında, garson onu yaşlıca sarışın bir kadının oturduğu iki kişilik bir masaya götürdü. Kadına bakınca, kendisiyle eşleşen mavi bir çift göz gördü.

Kadın ayağa kalkmadan önce elini ağzına götürdü. "Kelly."

"Gabriel Emerson." Gabriel beceriksizce onun elini sıktı.

Kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sen ona benziyorsun."

"Kime benziyorum?"

"Babama."

Gabriel düşünmeden elini geri çekti.

Kelly gülümsemeyi başardı. "Özür dilerim. Lütfen." Karşısındaki boş koltuğu işaret etti.

Kelly oturduktan sonra bir peçete ile gözlerini sildi.

"Sizi karşımda görünce, şok geçirdim. Babamın gençlik haline çok benziyorsunuz. Eğer sormamda sakınca yoksa kaç yaşındasınız?"

"Otuz beş."

"Otuz beş olduğunuzu tahmin etmiştim. Benim yaşımı tahmin etmek için nazlı numarası yapmayacağım. Kırk dokuz yaşındayım."

Gabriel çenesini sıkıp açarak, başını salladı. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama kendini bir yenilgi içinde buldu. Neyse ki, garson tarafından kesintiye uğradılar.

İçeceklerini sipariş ettiler ve garson geri dönene kadar kısa bir konuşma yaptılar.

Daha sonra, neredeyse sabırsızca bekleyen garsonu tekrar göndermek için yemek siparişlerini verdiler.

Kelly sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Benim davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gabriel zorla gülümsemeye çalıştı.

"Size bir özür borçluyum."

Gabriel'in gülümsemesi kayboldu. "Ne için?"

"Mektubumda söylediğim gibi, sizin mevcudiyetinizi öğrendiğim zaman size ulaşmalıydım. Annemin üzüleceği konusunda endişelenmek yerine doğru şeyleri yapmam gerekirdi."

Gabriel'in gümüş çatal bıçağı ellerinden kaydı. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bunu konuşmaya gerek yok."

"Teşekkür ederim. Annemin seni bildiğini ama babam öldükten sonra bile senden asla bahsetmediğini söylemem gerekiyor. Annem bir metresi olduğu için babamı asla affetmedi."

Gabriel'in vücudu gözle görülür şekilde gerilmişti.

"Yani, daha önce beni bilmiyor muydunuz?"

"Hayır, ama annenizi tanıyordum. Onun öldüğünü duyduğumda üzüldüm." Kelly anlayışlı bir şekilde baktı.

"Teşekkür ederim." Gabriel koltuğunda doğruldu. "Ben dokuz yaşındayken öldü. Ama beni evlatlık alan aile çok iyi idi."

"Michael bundan bahsetti. Avukat, babamızın yıllar boyunca sizden ve yaptıklarınızdan haberdar edildiğini söyledi."

Gabriel'in kaşları kalktı. "Ne?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Annem ölmeden önce New York'tan ayrıldık. Ondan sonra babanla iletişimimiz olmadı."Gabriel dişlerini gıcırdattı. "Ne bir telefon, ne bir mektup, hiç bir şey."

"Ben çok üzgünüm. Michael'in söylediklerine dayanarak seninle babamın arasında iletişim olduğunu zannediyordum."Kelly düşünceli bir şekilde şarabını yudumladı.

"Avukat bana, babamın sizi evlatlık alan aileden haberdar olduğunu ve sizin Princeton ve Harvard'a gittiğinizi de bildiğini söyledi. Görünüşe göre, yıllardan beri aralarında bu mevzu üzerine konuşmalar varmış."

"Baban avukatı ile hayatımı tartışmak için yeterince ilgili ise neden telefon açmak için yeterince ilgili değildi? Ya da bir mektup yazmak için?"

Kelly masa örtüsüne baktı. "Ben bu konuya biraz ışık tutabileceğimi düşünüyorum. Babam bir karar veren ve buna yapışan bir adamdı." Ablası yüzünü kaldırdı, endişeli bir şekilde Gabriel'in vücut dilini inceliyordu.

"Ancak bu konuşmanın sizi üzmesinden endişeleniyorum."

"Ben cevaplar için buradayım," diye durakladı. "Onların hoş olmayacağını biliyordum."

"Evet, tabii ki. Yani babamı tanıyor muydunuz? "

"Onunla tanıştım, evet."

"Fakat Pensilvanya'da büyümüşsünüz, sonra New York'dan ayrılmışsınız?" dedi çabucak.

"Annem öldüğünde, bir aile beni almak için hastane ile bağlantı kurduğu için şanslıydım."

"Ya, annenizin ailesi?"

Gabriel hiçbir şey söylemeden yüzünü buruşturdu.

"Burnumu sokmak istemem. Ama bu merak ettiğim bir şey. Birkaç kere annenizle görüşmüştüm ve ailesine yakın gibi görünüyordu. Bu yüzden neden gidip onlarla birlikte yaşamadığını merak ettim."

"Büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş. Annemin bana hamile kalmasını çevre koşullarında kabullenmeyen büyükannem anneden uzaklaşmış. Annem öldüğünde, büyükannem sosyal hizmetlere beni alamayacağını söylemiş. Evlat edinen annem, babamla temas kurmuş, ama o da beni reddetmiş. En sonunda koruyucu aileye verilecektim, Clark'lara değil." Gabriel'in yüz ifadesi perdelenmişti.

"Çok üzgünüm." Kelly sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bu senin için kolay olmadı değil mi?"

"Siz benim annemi tanıyor muydunuz?" Gabriel hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi.

"O babamın ofisindeki sekreterlerden biriydi. Genç ve güzeldi ve ben babamı ziyarete gittiğimde, her zaman bana nazik davranırdı. Onu çok sevdim. Kısa bir süre sonra, belki de sen doğduğun zaman ebeveynlerimin arasında bir dizi kavgalar başladı ve sonra her şey sakinleşti. Ama birkaç yıl sonra, annem babamı terk etti ve Long Island'daki büyükbabamın yanına taşındı. Altı ay sonra, ailem barıştı ve annem Manhattan'a geri taşındı. Tabii ki, spekülasyon yapıyorumdur ama ayrılığın sizinle ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Annemin bağırırken kulak misafiri olduğum şeylerden biri 'o çocuk' idi. Elbette hakkında konuşulanın kim olduğu konusunda Audrey ve benim hiçbir fikrimiz yoktu. Bizden biri ile ilgili kavga ettiklerini düşündük."

Gabriel dudaklarını birbirine bastırdı. "Onlar ayrıldıklarında kaç yaşındaydın?"

"Hımm, bir bakayım." Kelly tavana baktı. "Yirmi üç müydü? O civarda."

"Ben dokuz olabilirim. New York'dan ayrıldığımız zamandı."

" Muhtemelen annem babama bir ültimatom verdi ve annen de bu yüzden ayrılmaya karar verdi."

"Hiç bu konu hakkında annenle herhangi biri şey konuştun mu?"

Kelly'nin gözleri dehşet içinde büyüdü. "Kesinlikle hayır. Annem ve babam kavga ediyorlardı fakat kavgalarının ne hakkında olduğunu asla anlatmıyorlardı. Bir yetişkin olarak ben bile, bu konuda anneme soru sormaya cesaret edemedim."

"Bana annem hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Kelly düşünceli düşünceli siparişlerinin yerleştirilmesine baktı. "Çok güzel ve çok tatlıydı. Genç ve hayat doluydu. Annem sosyal çevrenin bir parçasıydı ve bu olayı kabullenmesi çok zor olabilirdi. Siz bunun farkında mıydınız bilmiyorum ama anneniz ile babanız arasındaki yaş farkı hatırı sayılır ölçüde olacaktı. Babam 1936 yılında doğmuş. Anneniz yirmi yaş küçük olmalı."

"Bunu anladım. Babam hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Babamı severdim ancak o çok çalışıyordu. Şehirde onunla yürüyüşlere çıktığımız ve Cumartesi sabahları onunla birlikte krep yaptığım mutlu anılarım var. O çok iyi bir koca olmasa bile oldukça iyi bir babaydı."

"Fakat anneniz onu sevmiş."

"Elbette." Kelly'nin sesi kırgın gibi geliyordu. "Yakışıklı ve çekici idi. Büyük bir mizah duygusuna sahipti ve çok başarılıydı.

Tam anlamıyla bir kadın avcısı olmuştu. Kulağa şaşırtıcı gelebilir ama anneme hayrandı." Bu noktada, Kelly'nin gözleri sulandı. Duygularını kontrol etmek için mücadele eder gibi bir an için sessiz kaldı.

"Bunun sizin için de üzüntü verici olduğunu anlıyorum. Özür dilerim." Gabriel'in sesi nazikti.

Kelly gözlerini kurulamadan önce bir mendili havada salladı.

"Biz onun bir metresi olduğunu ve bizim bir kardeşimiz olduğunu öğrendiğimiz zaman şok geçirdik. Audrey bunu tam olarak anlamamıştı."

"Ya siz?"

Kelly yüzüne cesur bir ifade yerleştirdi.

"Ben hastalarıma ve ailelere anlattıklarımı uygulamaya çalışıyordum. Hayatın bütün durumlarını kontrol edemezsiniz ama onlara tepkilerinizi kontrol edebilirsiniz. Ben annemi aldattığı için babama kızabilirdim ve beni tek erkek kardeşimden uzak tuttu diye katı yürekli olduğu için anneme de kızabilirdim. Ya da onları ve kendimi bağışlamayı tercih edebilir ve daha iyi şeyler yapmaya çalışabilirdim."

Bakışları kucağında duran ellerine indi. "Ben her zaman bir erkek kardeş istedim. Sadece onun bu kadar genç olmasını beklemiyordum."

"Ne pahasına olursa olsun, üzgünüm. Üzgünüm annem ile babanızın... ilişkilerine." Gabriel'in yüz ifadesi anlayışlı bir şekilde yumuşamıştı.

Kelly'nin gözleri onunla buluştu. "Gabriel teşekkür ederim. Garip mucizeler kötü koşullarda ortaya çıkmıyor mu? İşte, onca yıldan sonra biz oturuyoruz. Bildiğim kadarıyla, babamın haberi olsaydı annenizin bakımını üstlenebilirdi. Ayrıca sizinkini. Yapmayacak olsaydı sizi uzaktan izlemez ya da sizi mirasına dahil etmezdi."

"Emin değilim." Gabriel yemeğini bir kenara itti.

"Ben onun umursamadığı bir şey üzerine annemle kavga edeceğini hayal bile edemiyorum. Ayrıca her zaman bir oğlu olmasını istediği bizim ailede bir sır değildi ama annem başka çocuk istemedi."

Kelly'nin başı yemek tabağına bakmak için eğildi. Ancak yiyeceklere dokunmadı.

"Keşke onunla daha fazla zamanınız olsaydı. Bunu istediğimde, Audrey ve benim babamızla geçireceğimiz daha az zamanımız olacağını biliyorum." Gabriel'e hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ama ben onu paylaşabilirdim."

"Ya Audrey?"

"Audrey." Kelly içini çekti. "Audrey annemin tarafındaydı. O sizi bir altın kazıcı olarak görüyor."

"Ben para istemedim." Gabriel'in sesi sertti. "Sadece kendimi ve evlatlık alan ailemi çok kötü koşullarda bulduğum için kabul ettim."

Kelly masanın karşısından uzandı ve elini onunkinin üstüne koydu.

"Ben sizden bir kuruşu kıskanmam." Kelly geri çekilmeden önce onun elini okşadı. "Babam hepimiz için önemli bir dizi seçimler yaptı ama o öldü. Annelerimiz öldü. Şimdi affetme ve hayata devam etme zamanı. Elbette, Gabriel bizi incitecek hiçbir şey yapmadın. Daha fazla miras için dava açabilirdin. Vasiyet okunurken ortaya çıkabilir ve annemi mahcup edebilirdin. Bir basın toplantısında ya da bir magazine konuşabilirdin ama yapmadın. Eylemleriniz sizin nasıl karakterde bir insan olduğunuzu göstermekte ve bu da benim sizinle tanışmak istememin başka bir nedenidir. Tanrı'nın bizi bir araya getirdiğini düşünüyorum." İhtiyatlı bir şekilde kardeşine baktı.

Gabriel hafifçe göz kırptı. "Karım da bunun gibi düşünme eğilimindedir. Her şeyi Tanrı'nın takdiri olarak görür."

"Onunla aynı fikirdeyiz." Kelly şarabını bitirdi. "Rica etsem, Michael'e yazmaya sizi iten ne, sorabilir miyim?"

"Tanrı'nın takdiri olduğunu sanmıyorum. Belki de öyledir." Gabriel su bardağı ile oynuyordu. "Korkarım, merakım daha gerçekçi başka bir şey. Er ya da geç eşim ve ben bir aile kurmak istiyoruz. Ailemin tıbbi geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim."

"Bu kolayca çözülebilecek bir sorun. Babam kalp krizinden öldü. O bir işkolikti, egzersiz yapmazdı ve istediğini yerdi. Mümkün olmasına rağmen, yüksek kolesterole meyilli doğduğuna emin değilim. Elbette, Audrey ve ben de böyle bir sorun yok. Babamın ailesine gelince, bildiğim kadarıyla, onlar ihtiyarlığın doğal nedenlerinden öldüler. Onlar hakkında bilginiz var mıydı?"

"Katiyen. Onların isimlerini bile bilmiyorum."

Kelly'nin yüz ifadesi üzgündü.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Büyükbabamızla gurur duyuyoruz. Büyükbaban da senin gibi bir profesördü. Romantik edebiyatı dersi veriyordu."

"Adı neydi?"

"Benjamin Spiegel."

Gabriel oturduğu yerde dikleşti. "Benjamin Spiegel? Profesör Benjamin Spiegel?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Elbette. O Alman romantizminin önde gelen Amerikalı uzmanı idi. Okul mezuniyetinde onun eserini okuduk." Gabriel çenesini ovuşturdu. "O benim dedem miydi?"

"Evet."

"Ama o . . . "Gabriel'in yüzüne bir farkına varma ifadesi geldi.

Kelly onu yakından izleyerek, başını eğdi. "Evet, Yahudi."

Gabriel şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Babamızın Yahudi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bundan hiç bahsedilmemişti."

"Tabii ki, annenin adına konuşamam, ancak babamın sessizliğinin arkasında uzun bir hikâye var. Gençken babasıyla kavga ediyor ve soyadını Davies olarak değiştirip, ailesini ve mirasını geride bırakıyor. 1961 yılında, annemle tanışıp evlendiği zaman, kendini bir Agnostik olarak tanıtıyor yani Yahudilik bizim ailenin bir parçası değildir."

Çok sakin oturan Gabriel'in beyni çalışıyordu.

"Benjamin Spiegel," diye mırıldandı. "Onun yazarlığının hayranıyım."

"O iyi bir adamdı. Bilirsin, yirmili yaşlarda Almanya'yı terk etmeden önce bir hahamdı. Ayrıca Columbia'da çok sevilen bir profesördü. Bir binaya adının verilmesinin yanı sıra birkaç tane de adına burs var. O öldüğü zaman, büyükannemiz, Miriam, burada New York'ta kendi adına bir hayır kurumu kurdu. Birkaç kuzenimizle birlikte kuruldayım. Eğer ilgilenirseniz, onların sizin katılmanızı memnuniyetle karşılayacaklarına eminim."

"Kuruluş ne yapıyor?"

"Biz New York kamu okul sisteminde okuryazarlığı ve okumayı geliştiriyor, ayrıca kitaplar ve dersliklere malzemeler hibe ediyoruz.

Aynı zamanda Columbia'da ve onun eski tapınağında bir konferans dizisi fonu. Jonathan ve ben her zaman katılırız. Gülümsedi. "Bizim, Yahudilik Reformu'nun Presbiteryen Bölümü'nün bir parçası olduğumuzu söylemek hoşumuza gider."

Gabriel kadının gülümsemesine karşılık verdi. "Ben Alman olduğumu bilmiyordum ya da Yahudi. Galiba annemin ailesi İngiliz'di."

"Birçok kişi eğer bir veya iki kuşak geriye bakarsa, aile ağaçlarında bulduklarına şaşıracaktır. Irklar ve dinler arasındaki tüm bu nefretin bu kadar aptalca olmasının nedeni de budur. Hepimiz bir bakıma aileyiz veya başka şekilde."

"Katılıyorum."

Kelly gülümsedi. "Bir edebiyat profesörü olduğunuza göre, bir yıl Columbia'daki konferansları size teslim etmenin uygun olacağını düşünüyorum."

"Bunu söylemek için çok naziksiniz, ama korkarım ben bir Dante uzmanıyım."

"Büyükbabamın her şeyle ilgilendiğine, onun kütüphanesindeki kitaplardan karar verilebilir. Orada Dante'nin de olduğuna eminim."

Gabriel peçete ile dudaklarını sildi. "Bu aile için bir utanç olmayacak mı?"

Kelly'nin safir gözleri bir aslanınkinden daha vahşi idi.

"*Sizin aileniz.* Herhangi biri itiraz etmeye cesaret edecek olursa, pekala...." Sesi sanki özellikle kötü bir şey tasarlıyormuş gibi canlılığını yitirdi.

"Audrey haricinde, herkesin sizi nezaketle karşılayacağını düşünüyorum."

"Bu durumda, lütfen bunun benim için bir onur olduğunu komiteye söyleyin." Hafifçe başını eğdi.

"Mükemmel. Kuzenlerime sizden bahsedeceğim."

Kelly yemek tabağını uzağa itti ve kaldırması için garsona işaret etti.

"Çok az yediniz." Kelly biraz endişe ile onun tabağına baktı.

"Korkarım pek aç değilim." diye belirtti, garson yemek tabağını alırken. Daha sonra kahve siparişi verdi.

"Sizi üzdüm mü?" Kelly'nin sesi alçalmıştı.

Gabriel durakladı.

"Hayır. Sadece işlenecek birçok şey var." Gabriel'in yüz ifadesi değişmiş ve gözlerindeki ışıltı artmıştı. "Profesör Spiegel'in, benim büyükbabam olduğunun ortaya çıkması hoş bir sürpriz oldu."

Kelly'nin ağzı bir gülümseme ile genişledi.

"Halam Sarah'ı, babamın en küçük kardeşini sizinle tanıştırmak istiyorum. Halam size, ebeveynleri, halalarınız ve amcalarınız hakkında çok şey anlatabilir. O harika bir hanımefendidir. Çok akıllıdır." Kelly bir an için ona dikkatle baktı. "Neden seni Gabriel diye çağırdığının nedenini annen hiç açıklamadı mı?"

"Hayır. İkinci adım Owen, babamızdan sonra."

Kelly'nin mavi gözleri parlıyordu. "Onun ikinci adı Othniel idi. Sen doğmadan önce bundan kurtulduğu için memnun olun."

"Sizce benim adımın herhangi bir anlamı mı var?" Gabriel onun cevabını merakla bekledi.

"Korkarım hayır. Audrey genç kız olduğunda ailem doğum günü için ona bir köpek satın aldı ve o da köpeğe Gabriel ismini verdi. Babam uygun bulmadı ve hayır dedi." Kelly boşluğa baktı. "Ben bu dakikaya kadar bunu unutmuştum. Annem ve babam bu konuda kavga ettiler."

Tekrar Gabriel ile göz teması kurdu. "Sonunda, köpeğin ismi bir Pomeranian için çok saçma olan Godfrey oldu fakat Pomeranian'ların aptal bir soyları var. Jonathan ile benim her zaman Labradorumuz vardır."

Gabriel ne diyeceğini bilmeden, sessizce durdu.

Bir süre sonra, konuştu.

"Onun ismi benim nüfus cüzdanımda yok. Ve açıkçası, onun soyadı verilmemiş."

Kelly rahatsız gibi görünüyordu. "Korkarım, benzaten biliyordum. Annem ve ablam vasiyeteitiraz etmeye karar verdiklerinde, onların ortaya koyduğu delillerden biri buydu. Onun seninbaba olduğunu belgeleyen nüfus cüzdanına, onun sininyazılmamasıiçin anneni iknaetmesi için ve fatetmeden önce babamabir beyanname imzalatmışlar. Babamın annenene tür vaatlerverdiğini bilmiyorum. Ancak oyaptığından dolayı kendini suçlu hissetmiş olmalı. En sonunda."

"Hıh," dedi Gabriel.

"Aslında, benonun suçluluktan daha fazla birşeyhissetmişolduğunu düşünüyorum."

Büyük çantasını aldı ve içinden birşeyçıkardı. "İşte." Gabriel'in boşkahve fincanının yanına, masanın üzerine eski bir fotoğraf koydu.

Resim onun ve annesinindi. Yaklaşık beş yaşında olmalıydı.

"Ben bu resmi hatırlamıyorum. Bunu nereden buldunuz?" Fotoğrafa yakından baktı.

"Babamkonsolundabirkutu eşyasaklamış. Annemöldüğünde, kutubanageldi. Birgecekutununiçindekilerebakıyordumvekutunun içastarının yırtık olduğunu farkettim. Yırtığın içindeburesmi buldum. Annemden saklamış olmalıydı."

"Bununla ilgili neyapmalı bilmiyorum." Gabriel resmi işaretetti.

"Tabii ki onu saklayın. Bende sizin için birkaç başka şey daha var."

"Yapamam."

"Almanca biliyor musunuz?"

"Evet."

"Güzel." Kelly güldü, sesi yumuşak ve ahenkliydi. "Babam ara sıra konuşurken kullandığı için, Almancayı birazanlarım, ama okuyamam. Anlayacağın büyük babamın kitaplarının banahiçbir faydası yok.

Ayrıcababamınkoldüğmelerinidekullanamam.Buyüzdenonlarıbendenalarakbanabüyükbiriyilikyapmışolursunuz.Aslında, evimizinboyutlarıvebueşyalarınbüyüklüğügözönünealındığında, bir sevap işlemiş olacaksınız."

"Sevap," diye mırıldandı, garson kahvelerini servis ederken.

"Gabrielçokkabayım,okadarkonuşmamarağmen,seninveya eşinhakkındahiçsorusormadım.Umarımonunlatanışmafırsatımız olacaktır."

"Seve seve." Gabriel sonunda zorla gülümsedi. "Onun adı Julianne. Harvard Üniversitesi'nde doktora öğrencisi."

"Güzel bir adı vardır. Ne kadar zamandır evlisiniz?"

"Ocak ayından bu yana."

"Ah, yeni evliler. Bir resmi var mı?"

GabrielöncepeçetesiileellerinisildisonraiPhone'unualdı.Hızlı birşekildekaydırarak,Julia'nınCambridge'dekievlerininmasasında otururkençektiğisonfotoğrafıbuldu.Fotoğrafabakarkendüşünmeden, başparmağı ile karısının yanağının kavisini okşadı.

Ablasına telefonu uzattı.

"Onu çok seviyor olmalısın." Kelly onu dikkatle izlemişti.

"Evet."

"Genç görünüyor."

Gabrielbirkaşınınkalkmasınızorluklabastırdı."Bendendaha genç, evet."

Kelly güldü. "Benim yaşımda, herkes genç görünür."

Kellytelefonugerivermeküzereykendurdu.Fotoğrafayakından baktı. Onu büyütmek için ekrana vurdu.

"Masanınüstündekine?"Küçük,siyahbirnesneyiişaretederek, telefonu Gabriel'e uzattı.

"Bu bir lokomotif. Çocukluğumdan beri benimle. Julia, onu iyi bir kağıt ağırlığı yapmayı düşünmüş."

Kelly tekrar fotoğrafa baktı.

Gabriel kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Tanıdık görünüyor."

"Tanıdık mı?"

Kelly ona bakmak için başını kaldırdı.

"Babamın çocukluğundan gelen bir şey. Konsolunda bir lokomotif, bir araba ve bir vagon saklardı. Sonra bir gün, lokomotif kayboldu.

Audrey bu konuyu ona sorduğunda onun kırıldığını söyledi. Biz o zaman bunun zayıf bir ihtimal olduğunu düşünmüştük. Lokomotif demirden yapılmıştı. Sen onu nereden aldım demiştin?"

"Hatırlamıyorum. Hep yanımdaydı."

"İlginç," diyerek nefesini verdi.

"Neden?"

"Lokomotif çocukluğundan beri onun en sevdiği oyuncağı idi. Sanırım, adının baş harfleri lokomotifin altına kazınmıştı." Gabriel'e anlamlı bir bakış attı. Eve döndüğünüzde kontrol etmelisiniz. Bilgi sahibi olmak isterim."

"Ne fark eder ki?"

"O zaman, babamın onu size vermiş olabileceğini düşüneceğim. Bu onun için çok fazla anlamlı, sanırım babam için siz çok şey ifade etmiş olmalısınız." Telefonu Gabriel'e geri verdi.

"Buna inanamam."

Kelly kaşığı tabağın kenarına koymadan önce, kahverengi sıvının içinde döndürerek kahve fincanı ile oyalandı. "Ama bakın, ben babamı tanıyordum. Ben onu yıllardır tanıyordum. O karmaşık, hırslı bir adamdı, ama zalim değildi. Kendisini anneniz ile sizin ve annem ile bizim aramızda sıkışmış buldu. Ben onun doğru seçim yaptığını söylemiyorum. Eğer güçlü olmuş olsaydı ya da annem daha bağışlayıcı olsaydı, bütün çocuklarıyla aynı şehirde yaşayabilirdi. Her şey bana, İncil'den Hagar ile Ishmael'in hikâyesinin bir parçasını hatırlatıyor. Yardım edemeyebilirim ama annemin Sarah'ın bir bölümünü oynadığına şüphe ediyorum. Onun adı Nancy olmasına rağmen. Ben babamın seni sevdiğine inanmak istiyorum. Seni umursayıp, izlemesi ve vasiyetine dahil etmesi bu yüzdendir."

"Ben inanamıyorum." Gabriel'in sesi soğuktu.

"Ama bu mümkün, kardeşim. O bir canavar değildi. Ayrıca Horatio hariç, Cennette ve yeryüzünde sizin felsefenizde hayal ettiğinizden çok daha fazla şeyler vardır."

"Hamlet," dedi Gabriel, istemeyerek.

"Ben büyükbabamızın her ikimizle de gurur duyduğunu düşünmek istiyorum. Harvard'a gittiniz. Ben Vassar'a gittim. "Gülümsedi. "Karınız— Julianne inançlı mıdır?"

Gabriel, Kelly'nin ona verdiği fotoğrafı ceketinin iç cebinde koydu.

"Evet. Katoliktir ve inanç onun için bir şeyler ifade eder. Kesinlikle bununla yaşamaya çalışıyor."

"Ya sen?"

"Evliliğimiz için önceden Katolik oldum. Eğer sorduğun buysa, inanıyorum."

"Vakıf kurulunda bir Katolik olduğunu sanmıyorum. Sen ilk olacaksın." Kelly hesabı getirmesi için garsona işareti etti. "Kuzenlerin Yahudi Reform Bölümü'nde artık bir Katolik bulunduğunu öğrenmelerine kadar bekleyin."

&

"Bu bir hataydı." Gabriel, Julia'nın sesli mesajı ile bağlantı kurarken burnundan soluyordu. *"Sensiz gelmemem gerekirdi".*

"Julianne, keşke telefonunu kapatmasaydın. Sana ulaşmamın en iyi yolu buydu. Gece yarısı oldu ve Kelly ile akşam yemeği yedikten sonra otel odama yeni geldim.

"Seni daha önce arayamadığım için üzgünüm. Bizim konuşma beklenenden daha uzun sürdü. *O çok hoş biri. Her zamanki gibi, haklıydın. Hemen hemen her zaman haklı olman ne kadar tuhaf.*

Kelly'nin babamız için çizdiği portre benim hatırladığımdan çok farklı. Anneme hayran bir adamın ona vurduğunu söyleyecek cesaretim yok." [nefes aldı]

Keşke burada olsaydın. Akşam yemeğinin sonunda, anılarımdan şüphe etmeye başlamıştım. Kendimden şüphe ettim.

Benim için bir şey yapman gerekiyor. Masamın üzerindeki lokomotife göz atıp, onun altında kazınmış bir şey olup olmadığına bakabilir misin? Bu çok önemli.

Seyahati uzatmak zorunda kalıyorum. Kelly'nin bir halası, Cuma günü benimle tanışmak istiyor. Bu da Cumartesiye kadar burayı terk edemeyeceğim anlamına geliyor. Bu konuda üzgünüm ama ben eve dönmeden önce tüm yarım kalmış işlerle bağlantı kurmanın iyi olacağını düşünüyorum.

Bu mesajı aldığında beni ara, ne zaman olursa olsun."

[Başka bir sessizlik] "Apparuit iam beatitudo vestra. *Seni seviyorum.*"

Gabriel cep telefonunu büyük, boş yatağa fırlattı.

Halen ablasıyla yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Söyledikleri onun için sürpriz olmuştu. Kelly ile babasının ilişkilerinin sevgi dolu ve iyi olduğu belirgindi. Bu bağlamda, diğerlerinde olduğu gibi o ve Kelly'nin çok farklı iki babaya sahip oldukları ortaya çıkıyordu.

Cevaplar rahatlatsa bile, onun bazı sorularına verilen cevaplar daha fazla soruya yol açmıştı. Elbette, büyükbabası ile ilgili haberler iyiydi. Bu düşünce ile göğsüne sıcak bir duygu yayıldı.

En azından ablama ilaveten, gurur duyabileceğim bir kan akrabam var.

Julianne ile uyumak için eve gidebilmeyi ve olanları ona anlatabilmeyi ne kadar çok istiyordu. Onun kollarının arasına emeklemeyi ve günü bitirmeyi ne kadar çok istiyordu. Tek başına bir şeyler yapmaya karar verdiğinde kocaman bir hata yapmıştı. Ve şimdi, her zamanki gibi, sonuçları ile yaşamak zorunda kalmıştı.

Kendine küfrederek, sıcak suyun zihnini açacağını ümit ederek duşa gitti. Daha sonra, anne ve babasının ilişkileri hakkındaki gerçeği keşfetmek ve anlamak için, annesinin günlüğünü okuyup bitirecekti.

Bölüm Ellisekiz

5 Aralık 2011
Washington, D.C.

Natalie Lundy şok içinde fotoğrafa bakıyordu.

Dünyası birdenbire durma noktasına gelmiş gibi garip bir uğultu sesi duydu. Siyah beyaz resme baktı —bir adam ve genç sarışın bir kadın birbirlerine dayanmış kameraya gülümsüyorlardı. Kadının parmağındaki büyük bir elmas tek taş göz alıyordu.

İki güçlü siyasi ailenin birleşmesinin duyurusuydu. Natalie'nin midesi ayaklandı. Çöp sepetine öğürerek sabah kahvaltısını boşalttı. Titreyerek ağzını sildi ve sendeleyerek banyoya yürüdü.

Bir bardak su içerken zihnini çalıştırdı. Tam anlamıyla her şeyi kaybetmişti. Tabii ki söylentileri de duymuştu. Ama Simon'un sadece siyasi nedenlerden dolayı Senatör Hudson'un kızıyla birlikte olduğunu biliyordu. Ya da, Ağustosun sonunda, son kez onun yatağında iken böyle söylemişti.

O ne söyledi ise Natalie yapmıştı. Simon'un babası için çalışmış ve ağzını kapalı tutmuştu. Simon'a ara sıra e-posta yollamış ve telefonla aramıştı, ancak Kasım ayında birliktelikleri tamamen kesilene kadar cevapları gitgide azalmıştı.

Simon onunla oynamıştı. Yıllardır onunla oynuyordu. Vücudu ile kendisini tatmin ederken, daima başkasıyla nefes alıyordu.

Aynı zamanda onun için bazı işler yapmıştı. Çeşitli cinsel eylemler ve başka kadınları becerirken umursamaz davranmak gibi, yapmayı istemediği şeyleri yapmıştı.

Korkunç fikir aklına yerleştikçe banyo aynasındaki yansımasına boş boş baktı.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ama kazanmak için her şeyi vardı. Lanet olsun, Simon'un kaybedecek çok şeyi vardı.

Su bardağını bir kenara koydu ve ağzını silip emin adımlarla yatak odasına koştu. Yere çömeldi ve yatağın altındaki döşeme tahtasının bir kenarını araştırdı. Bir flaş belleği çekti ve dikkatlice ceketinin cebine koydu. Daha sonra döşeme tahtasını geri yerleştirdi.

Paltosunu ve çantasını kaptı, kapıya yöneldi. Bir taksi çevirirken caddenin karşısında park etmiş siyah arabayı fark etmedi. Dolayısıyla arabanın, taksinin arkasından trafiğin içine girip güvenli bir mesafeden takip edildiğinin de farkında değildi.

Bölüm Elli dokuz

"Gabriel, mesajlarımı alıyor musun? Üçüncü kere arıyorum, ayrıca sesli mesajını aldım.

Bu sabah lokomotif hakkında sana bir mesaj bıraktım. Onun altına kazınmış harfler var ve ‹OS' nin ne anlama geldiğini bilemem, değil mi? Ayrıca bunları nasıl göremedin? Onları daha önce ben de hiç fark etmemişim.

Yolculuğunun uzamasına üzüldüm ama anlıyorum. Umarım halanla buluşmanız iyi geçer.

Son seminer raporum üzerinde çalışmak için kütüphanedeyim. Burada telefonla konuşmanın yasak olduğunu biliyorsun. Bana mesaj yolladığında dışarı çıkıp seni geri arayacağım. Seni seviyorum. Ve seni özledim."

Julia çağrıyı sona erdirdi ve inledi. Gabriel'in mesajları gittikçe melankolik ve hüzünlü olmuştu. Gabriel'in tüm getir götür işleri arasında, çalışmalarını tamamlamaya ve yayınlanması için tez notlarını göndermeye bir şekilde vakit bulamamıştı. Bu yüzden onlarla ilgili endişeleniyordu.

En azından final seminer raporunu tamamlayabilir, sömestre tatiline kadar bitirebilirdi. O zaman, Gabriel ile birlikte Noel tatillerine başlayabilirdi.

Azimle laptopunda yazmaya başladı.

"Floransa'da olan Giuseppe Pacciani ile ilgili ne düşünüyorsunuz?" Columbia Üniversitesi'nde İtalyanca Bölüm Başkanı Lucia Barini, masanın üzerinden Gabriel'e baktı.

Gabriel homurdandı. "Çok fazla değil. Benim görüşüme göre, kitabına ilave ettiği birkaç şey yayınlanmış ancak sonuç önemsiz. Neden sordun?"

"Uzun listemizde yaptığımız araştırma neticesinde, emekli olacak profesörlerimizden birinin yerine onu geçireceğiz."

Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Ah, gerçekten mi?"

"Ancak, bir doktora öğrencisi ona karşı ciddi iddialarda bulunuyor, Floransa'da onun öğrencisi olduğu zaman ki flörtlerinin hepsini ortaya dökerek. Onu tanıyorsun Christa Peterson."

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Evet, tanıyorum."

"Toronto'da olanlar hakkındaki söylentileri duydum. Bu söylentileri Christa'nın başlattığını ve Julianne ile senin, artık orada olmamanızın bir nedeninin de bu olduğunu ben de biliyorum."

"Julianne, Harvard'a kabul edildi. Biz evleniyorduk. Toronto'dan ayrılmayı ben istedim." Gabriel'in tavrı kararlı bir şekilde kesindi.

Lucia ona dostça gülümsedi. "Elbette. Ben sadece Jeremy Martin'in onu almam için beni ikna etmesinden sonra, Christa'nın nasıl bir sorun olduğunun farkına vardım. Aksi takdirde, onu kabul etme eğiliminde olmazdım. Birçok müracaatta titiz davranmamız gerekebilir."

Gabriel hareketsiz bir heykel gibi, sadece oturuyordu.

Lucia gözlüğünü çıkardı. "Christa'nın bir baş belası olduğu, her gittiği yerde sorun çıkarma eğiliminde olduğu dikkatimden kaçmıyor. Floransa'da Pacciani ile sorun çıkardı, Toronto'da sorun yarattı ve görünüşe göre, bu yaz da Oxford'da Katherine Picton'a sorun yaşattı. Katherine telefonda bana, doktora öğrencilerinin halk arasında nasıl davranması gerektiğini bilmediklerinin aşikâr olduğunu, onlara görgü kurallarını öğretmeye başlamamızı söyledi." Lucia'nin ses tonunda herhangi bir eğlence yoktu. "Hiç kimseden, özellikle ondan, böyle bir arama almak hoşuma gitmiyor. Fakültem, bu dönem hiç kimsenin Christa'nın sınav komitesinde görev almak istemediği konusunda beni bilgilendirdi. Taciz ile ilgili iftira atılmasından endişeleniyorlar."

Gabriel'in bakışları keskindi. "Endişelenmekte haklılar."

"Aynı zamanda bu benim de düşüncem. Artık ne Christa'ne kendini kontrol etmesi gerektiğini kabul ettirmeye zorlayacak ne de Katherine'nın onu bırakmasını ya da onu başka bir yere gitmesini söylemesi için zorlayacak bir pozisyonda değilim." Lucia gözlüğünü önündeki masanın üzerine attı. "Her hangi birönerin izolduğunu zannetmiyorum, değil mi?"

Gabriel, Christa'nın akademik kariyerinin ellerinin arasında olduğunu bilerek, bir an durakladı. Toronto ve Oxford'da gerçekten neler olduğunu ayrıntılı olarak açıklayabilir ve Christa'nın cinsel fetihi için gidebileceğimesafeyi gösterebilirdi. Bu türbilgiler, şüphesiz onun adına Lucia'nın karar vermesini sağlayacaktı.

Ceketinin cebinden gözlüğünü çıkardı. Anide n Julia'nın ve St. Francis'in kulağına fısıldadığı kelimelerin farkına vararak tekrar cebine koydu.

Christa'nın maruz kaldığına, üstelik kendisi ve Julianne'da maruz kalacaktı. Julianne söylentilerin beslenmesini istemiyordu. Aynı zamanda akademisyenleri ledolu bir salonda, bir skandalın parçası olarak değil kendisi olarak görünmeyi hak etmişti.

Lucia arkadaşıydı amayakın birideğildi. Gabriel, şimdiye kadar kendisini ve eşini utandıran Christa Peterson i le tekrar karşı karşıya gelmeyi istemiyordu. Karısının hatırına ve itibarı uğruna, farklı bir şey denemeye karar verdi.

"Kişisel sorunları bir kenara koyarsak, benim açımdan Christa'nın işinin bayağı zor olduğunu söyleyebilirim."

"Benim izlenimimde buyönde. Size davranışından sonra....." Lucia omuz silkti. "Onun bir yükümlülüğü var."

"Ben Pacciani'nin suçsuz olduğunu sanmıyorum. Olayların gelişiminde onun da payı var."

"Paccianibaşka bir durumu yansıtıyor." Lucia masasının üstünde açık duran bir dosyayı işaretetti. "Christa onun geçmişteki davranışları hakkında iddialarda bulunuyor ama adamın Floransa'dan ayrılmakistemesinin nedeni öğrencileri ile yattığına dair raporların

olması.Bubelirginnedenlerdendolayı,enazındandavalaradavetiye çıkaracağı için, onu benim departmanım da istemiyorum."

"Evet," dedi Gabriel, bilinçsizce ayaklarını yere vuruyordu.

Lucia gözlüğünü bir kutuya koyduktan sonra çantasına sıkıştırdı. "Sorunlarla uğraştığımız yeter. Beni öğlen yemeğine götürün. Del Posto'da rezervasyonum var."

Lucia masasından geri çekildi. "Arayı kapatmak için çok zamana ihtiyacımız var. Julianne, Don Wodehouse'e sorusunun tezi ile ilgili olmadığını söylemiş bu doğru mu?"

Gabriel kahkahalarla güldü. "Hayır, bu doğru değil. En azından, tam olarak değil."

Gabriel Julianne'nin sunumunu ve karısının Magdalen Koleji'nden Profesör Wodehouse dahil olmak üzere soru soranları nasıl avucunun içine aldığını gururla anlatarak Lucia'yı takip etti.

&

"Lanet." Gabriel ölü gibi görünen iPhone'una küfretti.

Sanki gücü yeniden ortaya çıkacakmış gibi, arka arkaya üzerindeki düğmeye basarak, salladı. Önceki akşam şarj etmeyi ihmal ettiğini hatırladığında hayal kırıklığı dışında neredeyse telefonu Central Park'a fırlatmaya karar vermişti.

"Julianne endişelenecek," diye mırıldandı, Michael Wasserstein'in ofisine doğru New York sokaklarında yürürken.

Bay Wasserstein emekli olmuş ancak 1961 yılında onun adına bir evlilik sözleşmesi kaleme aldığından beri Owen Davies'in avukatlığını yapıyordu. Avukat eski hukuk bürosunda Gabriel ile buluşmayı kabul etmişti

Saatine baktı. Toplantıdan önce ankesörlü bir telefondan çabucak Julianne'yı araması için yeterli zamanı vardı.

Columbus Meydanı'nda yardıma hazır bir telefon buldu, kredi kartını geçirdi ve karısının cep numarasını çevirdi. Birkaç kere çaldıktan sonra, bir kez daha onun sesli mesajım aldı.

"Lanet," diye yine mırıldandı.

"Julianne, Tanrı aşkına, lanet telefona cevap ver. Sana bir çağrı cihazı almak zorunda kalacağım. [Yüksek sesle nefes] Özür dilerim. Bu kaba oldu. Telefona cevap verir misin? Dün gece telefonumu şarj etmeyi unutmuşum ve şimdi ölü olduğu için seni ankesörlü bir telefondan arıyorum. Odama geri döndüğümde onu şarj edeceğim. Şarj aletini yanımda getirip getirmediğimi merak ediyorum [Kısa duraklama]. Lanet şeyi gördüğümü hatırlamıyorum. Bak senden uzak ne haldeyim? Evsiz ve dilenci olmadığım için şanslıyım. Babamın avukatını görmek için yoldayım. Görünüşe göre, bizzat söylemek istediği bazı şeyler var. Keşke burada olsaydın [uzun duraklama]. Seni seviyorum. Bu mesajı alınca beni ara."

Gabriel telefonu kapattı sonra yaklaşan randevusunu düşünerek yürümeye devam etti.

&

"Ee, nasılgidiyorRach?"diyesorduarkadaşınaoakşam, herne kadar uzakta da olsalar yine de irtibat halindeydiler.

"Sorunyok."Rachel'innormaldeneşeliolantavrıbuakşamkesinlikle durgundu.

"Ne oldu?"

Julianne bir kapının açılıp kapandığını duyabiliyordu.

"SadeceAaron'unbeniduymamasıiçinyatakodasınagidiyorum."

"Neden? Yanlış bir şey mi?"

"Evet, Hayır. Bilmiyorum."Rachel'in sesi bıkkın geliyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

"Benihamilebıraktırabilirmisin?Eğeröyleyse,Philadelphia'ya sonrakiuçuşayerayırtacağım.Veseninbirmucizeyigerçekleştiren bir aziz olduğunu göreceğiz."

"Rach." Julia'nın ses tonu kibarca sitem doluydu.

"Benim neyim var?" Rachel ağlamaya başladı.

En yakın arkadaşının hıçkırıksesiyle Julia'nın kalbi burkuldu. Rachel'ın gözyaşları, umutsuz caan neolmayıdileyenbirkadının ruhunu gösteren çığlıklardı.

"Rachel, tatlım. Üzgünüm." Julianesöyleyeceğinibilmeden, onu dinlerken kendi gözlerinin de sulandığını hissetti.

Rachel'ın gözyaşları azalınca konuşmaya başladı. "İkimizde doktora gittik. Sorun Aaron'da değil. Sorun bende. Yumurtlamıyorum. Yumurtalarımın artabilmesi umuduyla hormon enjeksiyonlarına başlamak zorunda kalacağım. Ya da başka. . ."

Rachel burnunu çekti.

"Çok üzüldüm. Hormon enjeksiyonları çok önemli mi?" Julia tereddüt ederek sordu.

"Öyle denebilir. Laneto lsun. Neden bedenimişbirliğiyapmıyor bilmiyorum! Birkere önemli bir şeyyapmakiçinbunu istiyorum, Başarısız oluyorum. Anlamıyorum."

"Aaron ne diyor?"

Rachel güldü. "Sorun değil, her şey yoluna girecek diyor. Doğruyusöylemekgerekirse, onunkızgınolduğunuvehayalkırıklığı yaşadığını söylemesini tercih ederim."

"O iyi mi?"

"İyi olması mümkün mü?"

"Eminim senin için üzülüyordur."

"Üzülmesinin bana bir faydası yok."

"O zaman konuş onunla."

"Neden, nekadarbaşarısızolduğumutartışmakiçinmi? Hayır, teşekkürler."

"Rach, senarızalıdeğilsin. Ayrıcaseçeneklerinvargibi. Buyüzden umudunu yitirme."

Rachel yanıt vermedi.

"Ziyarete gelmek ister misin?"

"Hayır. İşlerşuaragerçektenyoğun. AmaNoeiçinevegeliyorsun, değil mi?"

"Doğru. Sanırım gelecek haftaev de olacağız. Diane'nın doğum sancısı gelirse daha erken."

"Son zamanlarda onlardan haber aldın mı?"

"Her Pazar onlarla telefonla konuşuyorum ve Diane bana güncellenmişe-posta gönderiyor. Şimdiye kadar herşey yolunda, ama onlar hala bebeğin doğum stresiile endişeliler. Doğum ÇocukHastanesi'ndeolacak, buanlamdaDiane, doğumyaklaşınca Philadelphia'yagitmekzorundalar. Yadaonauygunikitariharasında şehirde bir otelde kalırlar."

"Doğum için son tarihi ne zaman?"

"Aralık ayının yirmi üçü."

Rachel yine sessiz kaldı.

Julia bir kapının açılma sesini ve daha sonra Aaron'un sesini duydu.

"Jules, gitmek zorundayım." Rachel'ın sesi boğuktu. "Ama sonra ararım tamam mı?"

"Tabii. Rachel seni seviyorum. Umudunu yitirme."

"Hepsi bu kadar, gittim." Rachel telefonu kapatmadan önce tekrar burnunu çekti. Julia arkadaşı için uzun bir dua etmeden önce telefonunu masanın üstüne bıraktı.

&

"*Bu çok* saçma." Takip eden akşam, Julia cep telefonunu kendinden uzağa itti.

"Ne oldu?" Rebecca çamaşır odasından temiz havlu yığını ile mutfağa girdi.

"Gabriel. Mesajlarını alıyorum ama gittiğinden beri konuşmamız mümkün olmadı. Arıyorum, arıyorum her seferinde tele sekreter çıkıyor,cep telefonu üzerinde ve kendisi otel odasında." Başını ellerinin arasına aldı. "Üst katta onun telefonunun şarj aletini buldum. Başka bir tane satın almak zorunda kalacak. Ya da beni otelden aramalı ama sürekli dışarıda gibi görünüyor."

"New York sokaklarında kapalı ankesörlü telefonlardan çok var. Dışarıdayken bir tane bulması onun için sorun olmaz." Rebecca elindeki katlanmış havluları bir çekmeceye yerleştirdi.

Julia cep telefonuna hançerler gibi bakarken, parmakları granit tezgâhın üzerinde geziniyordu.

"Onunla gitmeliydim."

"Neden gitmedin?"

"Bitirmem gereken raporlarım vardı. Hala yapmayı bıraktığım bir tane daha var, ama artık konsantre olamıyorum." Rebecca'ya bakmak için yüzünü kaldırdı. "Onun için endişeleniyorum."

"Onun iyi olduğuna eminim yine de, bir şeyi unutmak onun hoşuna gitmez." Rebecca telefon kablosuna doğru bir işaret yaptı. "O genellikle böyle kolay beğenmez."

"Bu onun için nazik bir kelime."

Julia, Rebecca'nın mutfak adasının üzerine istiflediği postaya bakarken, JetBlue'dan Gabriel'e hitaben gönderilen bir zarfı fark etti.

Dimdik durdu.

"Sence bu gece New York'a bir uçuş bulabilir miyim ?" Julia

Laptopunun yanına gitti.

"Ucuz olmaz, ama deneyebilirsin." Rebecca hafifçe gülümsedi. "Gabriel gideli sadece iki gün oldu."

"Bana sonsuz gibi geliyor," diye mırıldandı Julia.

Rebecca'nın yüzüne bilmiş bir ifade yerleşmişti. "Çünkü hâlâ yeni evlilersiniz."

Julia web sayfasını açtı ve JetBlue yazmaya başladı.

"Fiyatlar bir servet," diye yakındı, birkaç sayfayı tararken.

"Erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

"Sanki eşyalara yeterince para ödemiyormuşum gibi," diye mantıklı bir açıklama yaptı. "Gabriel her şey için en yüksek doları ödeme konusunda ısrarcı biridir."

"Kocanız sizi gördüğü zaman bilet aldığınız için memnun olacaktır." Rebecca merdivenlere doğru baktı. "Toplanmanıza ve çanta-

nızı hazırlamanıza yardım edebilirim. Uçuş bu gece ise, muhtemelen bir an önce çıkmanız gerekir. Havaalanına giderken trafik saatine yakalanmak istemezsiniz."

Julia kollarını kaldırdı ve Rebecca'yı kucakladı. "Teşekkür ederim. Çok şaşıracak."

"Muhtemelen senden daha kötü durumdadır." dedi Rebecca, merdivenlere doğru yönelirken.

İki saat içinde Julia, Logan Havalimanı'nda, New York'taki John F. Kennedy Havaalanı'na son uçuş için bekliyordu. Ritz-Carlton'in kapı görevlisi ile Gabriel'e bir mesaj bırakmış ve adama bu gece geç vakit giriş yapacağını söyleyerek, odalarına maden suyu, çilek ve çikolatalı şekerlemeler gönderilmesini rica etmişti.

Rebecca taksinin yolda olduğunu söyleyerek ortadaki çantaları taşırken, Julia yatak odasının içinde koşturmuştu. O kadar acele etmişti ki diğer gerekli şeyleri geride bırakıp çabucak diş fırçasını ve makyaj çantasını kapmıştı.

Laptopunu toplamış, incelemelerini (seminer raporlarını bitirmek için gerekli olduğundan, kişisel eşyalarından daha önemliydi) çantasına yerleştirmiş ve gelen taksiyi karşılamak için ön kapıya çıkmıştı.

Gabriel'e sürpriz olacaktı.

&

Profesör taksiden inmeden taksiciye beklemesini söyledi. İlgilendiğinin dikkat çekmemesi için arabayı evin aşağısında park ettirmişti.Evlerin üzerindeki numaralara bakarak yavaş yavaş caddede ilerledi. Burası, Staten Island'da eski küçük evlerle dolu oturmaya elverişli bir mahalle idi.

Sonra onu gördü.

Evin kendisi—müstakil garajı, küçük asfalt yolu ile küçük,beyaz ve önemsizdi. Kaldırım ile evin ön tarafını ayıran, küçük saçaklı çimlerle çevrili çok küçük bir öbek vardı. Yeni görünümlü siyah bir Mercedes kaldırımın kenarına park edilmişti.

Gabriel evi gözetleyerek, iki ev aşağıda durdu.

Ön kapının açılıp, gri saçlı bir adam dışarı çıkması onun için sürpriz oldu. Adam arkası dönük, yaşlı bir kadına tatlılıkla dil döküyordu. Kadın arkalarından kapıyı kapattı ve kilitledikten sonra, adam onun koluna girdi ve özenle ön basamaklardan aşağı indirdi.

Gabriel yaklaştı.

Kadın zor işitiyor olmalıydı çünkü adamın sesi çok yüksekti ama sinirli değildi. Gabriel bir doktor randevusu ve Joey'in doğum günü partisi ile ilgili bir şeyler duydu.

Kadın Gabriel'i gördü ve durdu, ona doğru bakıyordu.

Gabriel'in adımları yavaşladı, sonunda karşı kaldırımda durdu.

Bu onun anı idi.

Şimdi, onunla konuşmak için fırsatı vardı, kendisini ortaya çıkarmak, sorulara yanıtlar istemek için,

Adam kadının bakışını takip ederek Gabriel'in tarafına baktı, sonra kadının kolunu çekmeye başladı, sesi hala yüksekti.

Kadın bakışlarını Gabriel'den uzaklaştırdı ve itaatkâr bir şekilde Mercedes'e doğru adamı takip etti, sabırla kapıyı açmasını bekledi ve yerine yerleşti.

Adam Profesörün varlığına kayıtsız görünerek, arabanın kapısını kapattı ve aracın etrafını dolaştı. Arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Gabriel, Mercedes köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

Bölüm Altmış

Gabriel otel odasına girdiğinde, gece yarısını geçmişti. Dünyadan bezmiş ve yorgun, saçları darmadağınık, kravatı çarpıktı.

Işığı açma zahmetine katlanmadan, Paltosunu bir sandalyenin üzerinde attı ve botlarını çıkardı.

(Takım elbiseyle giyindiği göz önünde bulundurulduğunda botlarının neredeyse, ama tam anlamıyla değil, eskimiş göründüğünden bahsedilmeli.)

Tam kravatını çıkarırken, komodinlerden biri üzerindeki lamba yandı.

"Ne—"

Gabriel'in küfürü bir kadın sesiyle kesildi. "Tatlım?"

Gözleri, darmadağın saçları ile yatağın içindeki çıplak Julianne'nin görüntüsüne odaklandı. Koyu renk gözleri yumuşak ve uykulu, kırmızı dudakları tatlı boğuk sesi ile ayrılmıştı.

Seksi bir kedi yavrusu gibi görünüyordu.

"Sürpriz." diyerek el salladı.

Gabriel bir çığlıkla yatak boyunca sürünerek ona doğru hareketlendi ve öpebilmek için yüzünü ellerinin arasına aldı. Nefessiz kalana kadar, dillerini birbirine dokundurarak uzun uzun öptü.

"Burada ne yapıyorsun?" Sevgiyle saçlarını yüzünden geri itti.

"iPhone'unun şarj aletini teslim etmek için geldim." Komodinin üzerinde duran unutulmuş nesneyi işaret etti.

Gabriel uzun parmaklarını karısının ensesine kaydırdı ve tenine masaj yaptı. Gözleri parlıyordu.

"Bana şarj aletini getirmek için mi New York'a uçtun?"

"Sadece şarj aletini değil. Ayrıca duvara takılan bağlantı aparatlarını da getirdim. Biliyorsun, bir piriz aracılığıyla onu şarj etmek istediğin durumlarda kullanılır."

Gabriel onun burnunu öptü. "Ben gerçekten bu aparatı özlemişim. Teşekkür ederim. "

"Aparatı mı özledin?"

"Kesinlikle. Ben bunun için çok yalnızdım."Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Senin için endişelendim. Telefonda birbirimizi kaybettik."

Gabriel'in yüz ifadesi değişmiş ve gözleri yorgun bakıyordu. "İletişimimiz için daha iyi bir yönteme ihtiyacımız var."

"Duman işaretlerine ne dersin?"

"Bu noktada, yolcu güvercinlerini tercih ederim."

Julia, daha önceden birazı tüketilmiş olan çilek ve çikolatalı şekerlemelerin konduğu sehpayı işaret etti. "Oda Servisine sipariş vermiştim. Korkarım sensiz başladım. Bu kadar geç gelmeni beklemiyordum."

Gabriel sırtını yatak başına dayadı, karısını kucağına çekti ve üşütmemesi için çıplak vücudunu çarşafla sardı. "Eğer senin beklediğini bilseydim, saatler önce dönerdim. Staten Island'da ondan sonra bizim eski dairemizi görmek için Brooklyn'e gittim."

"Nasıl geçti?"

"Her şey benim hatırladığımdan daha küçük görünüyordu—mahalle, bina." Gabriel alınlarını bir araya getirdi. "Burada olmana sevindim. Neredeyse evden çıktığım an, tek başına gelme konusundaki kararımdan dolayı pişman oldum."

Julia onun kokusunu içine çekerek, derin bir nefes aldı. Aramis, kahve ve sabun olabilecek bir şey kokladı. Ama sigara kokusu yoktu.

" Julianne tam bir gizli ajansın. Geleceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Kapı görevlisine senin için bir mesaj bırakmıştım. Anlaşılan sana ulaşmamış mesajım. Geldiğim zaman bana eşlik etmesi için bir taşıyıcı görevlendirdiler." Odaya baktı. "Güzel bir oda."

Gabriel'in dudakları titredi. "Senin geleceğini bilseydim süit rezervasyonu yaptırırım."

"Hayal ettiğimden daha hoş. Aynı zamanda Central Park'ın nefes kesen manzarasına sahip."

Karısına sıkıca sarıldı. "Artık burada olduğuna göre, seninle birlikte ne yapacağım?"

"Beni öpeceksin. Sonra da takım elbiseni çıkaracak ve şarj aletini nasıl bu kadar çok özlediğini bana göstereceksin."

"Ayrıca bağlantı aparatı."

"Ayrıca bağlantı aparatı."

"Umarım uçakta kestirmişsindir." Gabriel arzulu dudaklarını uzatmadan önce sırıttı.

Bölüm Altmışbir

Vücutları birbirine dolanmış ve Gabriel hala onun içindeydi. Julia üstünde duran kocasının sırtında, parmaklarını miskin miskin aşağı yukarı gezdiriyordu.

"Sen benim ailemsin." Gabriel başparmağı ile onun yanaklarının kavisini takip etti. Julia'nın gözleri onunkilerle buluştu.

Gabriel boğuk fısıltı halindeki sesiyle devam etti. "Bütün bu arayış, bütün bu kaygı, ne aradıysam hepsi tamamen burada."

"Sevgilim." Avucu ile erkeğin çenesine sıkıştırdı.

"Özür dilerim, kafamın içinde kayboldum ve seni kafamın içine sokmadım."

"Tatlım, ailen hakkında daha fazlasını bulmaya ihtiyacın vardı. Bu iyileşmenin bir parçasıydı."

"Benim ihtiyacım olan sensin."

Julia, sanki Gabriel ona dünyayı vermiş gibi yürekten bir gülümseme ile ona baktı.

"Benim de sana ihtiyacım var Gabriel. Sen yokken Rebecca benimle kalmış olsa bile, üzgündüm. Ev çok boştu. Ayrıca yalnız yatmakta berbat."

Gabriel güldü ve Julia'nın vücudu onun hareketlerine karşılık verdi.

"Bir dahaki sefere kendi başıma gitmeye karar verirsem, bana bu konuşmayı hatırlat."

"*Bir adam yapması gerekeni yapmalı.* Ama karısını da onunla birlikte getirmeliydi." Julia onun saçlarını alnından geri itti.

"Asla çıplak bir kadınla tartışmam."

Julia'nın güzel yüzü düşünceliydi.

Gabrieltekraronunyanağınıokşadı,mavigözlerikararmıştı, "Seni üzdüm mü?"

"Ben sadece Grace ne derdi diye düşünüyordum."

"Bu ne şimdi?"

"Evlilikbirmuammadır.İkikişihernasılsatekolanakadarbirbirlerinesıkısıkıyabağlanırlar.Ayrıolduğumuzzaman,sankibir parçameksikmişgibihissediyorum."HafifçeGabriel'inaltından kaydı. "Seninde bunu hissetmene sevindim."

"Evlenmedenöncedehissediyordum,amaşimdifarklı.Acıdaha yoğun."

"Uzunbirsüre,evliliğinsevgidençokfazlabirşeyolabileceğini görmemişim.Amaöyleymiş.Bunutamolarakizahedemiyorum."

"Bendeyapamam.Belkideevliliğemuammademesininnedeni budur."

Nihayet vücutlarına baktı.

"Zannedersem hareket etmene izin vermem gerekiyor."

"Buhoşumagidiyor.Seniçimdedururkenpostkoitalkucaklaşma oluyor."

"Evet,buteknikbiraçıklama.Yeterinceuzunbeklersek,yeniden başlamamız mümkün olacak.

Julia,Gabriel'içevreleyenkaslarınısıkınca,odatepkiiçindebirdenbire çekildi.

"Anımsadığımkadarıyla,Profesöriyileşmesürecinkısaoldu."

"Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum," diye mırıldandı, bir kez daha onun içinde hareket etmeye başlarken.

&

Genelolaraksöylemekgerekirse,Emersonlarayrıolduklarından ziyadebirlikteolduklarındadahaiyiuyuyorlardı.Buakşambiristisna olmuştu.

(Nihayetuyumakiçinyeterinceuzunsevişmelerinidurdurdular.)

Ertesi sabah Gabriel, hala uyuklayan Julianne'nın yüzünü göğsüne bastırmış olduğunu fark ederek uyandı. Onu öpebilmek için çenesini kaldırmadı; dirsüne karşı koyarak, kıpırdamadan karısının profilini inceledi.

Öpmek yerine, parmaklarıyla sırtının ve omuzlarının teniniezberledi.

Üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. İstediği tam cevabı alamamıştı, ama iyi bir şey—ablası ve dedesi ile ilgili hediye—almıştı. Entelektüel kavrayışı ve hayırseverliği ile iyi tanınan Profesör Spiegel, çok bilgili ve asildi. Gabriel'in dahaiyi tanımak istediği bir adamdı. Kanının çocuklarına geçmesinden Gabriel'in memnun olacağı bir ata idi.

Bu düşünce onu rahatlatmıştı.

Kelly babalarının düşündüğü kadar canavar olmadığı konusunda içine şüphe tohumu atmıştı. Gabriel'in hayalleri ve hatıraları birbirine o kadar çok karışmıştı ki, birini diğeriyle karıştırmaması mümkündü. Yine de, babası hakkında kesin bildiği gerçekleri yeterince eziciydi.

Çocuğunun annesini terk eden ve oğlunu asla ihtiyacı olmayan ne tür bir adamdı?

Kendisini düşününce boğazına bir yumru tıkandı.

"Büyükanneni gördün mü?" Julianne uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Sadece uzaktan. Birisi, muhtemelen birday ıileevinden bir arabayla doğruyürüyordu. Enazından, onun benim büyükannem olduğunu düşünüyorum. Aynı evde yaşıyor."

"Onlarla konuşmadın mı?"

"Hayır" Elini Julia'nın küçük sırtına götürdü ve popo sunun eğrisindeki iki izgamzeleri okşadı. Onun vücudunun en sevdiği kısmıydı.

(Özel olarak, bedensel sömürgeciliğin bir eylemi olarak oraya bir bayrak dikmeyi düşünmekteydi.)

"Neden hayır?" Julia şaşırmıştı.

"Onlar benim ailem değil. Orada dururken, onlar için bir yabancı olduğum gerçeğini fark ettim. Hiçbir yakınlık yoktu, Hiçbir şey." İçini çekti. "En azından ablamla buluştuğumda onu gözlerinden tanıdım."

Julia sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"O ve ben babamızın gözlerine sahibiz."

"Annenin tıbbi geçmişi hakkında bilgi edinmek için büyükannen ile konuşman gerekmiyor mu?"

"Carson, annemin otopsi raporunu alabildi. Ayrıca müphem yollarla, tıbbi geçmişi hakkında da bilgi sahibi oldu."

"Ee?"

"Ailede özellikle kalp hastalığı ve yüksek tansiyon var ama endişe verici herhangi bir şey yok."

Julia gözle görülür bir şekilde onun parmaklarının altında rahatlamıştı.

"Bu iyi haber değil mi?"

"Evet." Gabriel'in sesi garip biçimde şaşırmamış geliyordu.

"Ya babanın tarafı?"

"Kelly onların tarafında bazı kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi."

"Yani büyükannen veya diğer akrabalarınla tanışmak istemiyor musun?"

"Annemin günlüğü ve Kelly'den birkaç kısa hikâyeler var. Bu kadar yeterli."

"Kelly anneni tanıyor muydu?" Julia onun yanma oturdu.

"Babamızın iş yerinde çalıştığı zaman onunla karşılaştığını hatırlıyor. Ayrıca annesi ile babasının, büyük ihtimalle annem ve benimle ilgili yaptıkları kavgayı hatırlıyor. Seni Kelly ile tanıştırmak istiyorum. Ablam ve eşi bu akşam beni akşam yemeğine davet ettiler ve daha sonra, Cuma gecesi Queens'de ki halamız Sarah'ı ziyarete gitmemiz gerekiyor."

"Ablanlatanışmakhoşumagiderancakakşamyemeğinegiyecek birşeyleralmakiçinbenialışverişegötürmekzorundakalabilirsin. ÇantamıRebeccahazırlamıştı,buyüzdendoluiççamaşırıvesadece bir elbisem var."

Gabriel'ingözleriheyecanlabüyüdü."Açıkçası,oseniçokiyitanıyor."

"Neden böyle diyorsun?"

Gabrielönedoğrueğildivedudaklarıilehafifçekarısınınkulağını dokundu. "Çünkü sen çıplak uyuyorsun."

Juliaonunyakınlığındanheyecanlanmıştı.Kocasınıngöğsündeki birkaç kılla oynadı.

"Annenin günlüğünü bitirdin mi?"

"Evet."

"Ya?"

"Nebekleyeceğinebağlı.Zamangeçtikçevebabamlaaslabir hayatasahipolamayacağınıanladığında,gitgidedahafazlaumutsuzluğa kapılmış ve sonunda yazmayı tamamen bırakmış."

Juliaelinikocasınındövmesininüzerinekoyduvehafifçebastırdı.

"New York'a geldiğine memnun musun?"

"Evet. Kelly'den dolayı, birkaç faydalı bilgiye sahip oldum. Columbia'lı Profesör Benjamin Spiegel dedemmiş."

"BenjaminSpiegel,"diyemırıldandıJulia."Adınıhatırlamıyorum. Dante uzmanımıydı?"

"Hayır,Romantizmuzmanıymış.Üniversitedeykenbazıeserleriniokumuştuk.KatherinePictonRomantikleriküçümser.Birkeresindedante'ninRomantikbirmetniniverdimdiyebenisuçladı."

Gabriel güldü. "Herkes Romantikleri takdir etmez. Ama ProfesörSpiegeltakdiredildi.Onunyazılarıyıllardıraltınayarında.ÇoğunluklaAlmancayayınlamış,ancakmakalelerindenbirkaçı İngilizcedir."

"Ve o senin büyükbaban ?"

"Evet." Gabriel gururlu bir bakış attı. "Kelly, büyükbabamızın Columbia'da çok sevildiğini ve hayırişleriyle Yahudi cemaatiliderliğinden dolayı çok iyi tanındığını söyledi."

Julia'nın kaşları yukarı kalktı. "Neden ondan haberin yoktu?"

"Onunla babamın arası açıkmış. Babam adını değiştirmiş, Yahudiliktendönmüşveailesiilekonuşmamış.Kellyelbettebiliyordu. Kuzenlerimizle temas halinde olduğu için."

"Kelly büyükbabasını tanımış mı?"

"Ne yazık ki ablam doğmadan önce, o ölmüş."

"Sanırımseninedebiyattutkununneredengeldiğiniartıkbiliyoruz. Ayrıca temiz sekse olan ilgini."

Gabrielgüldü."Temizsekseilgimbaşkaşeylerdeneldeedilmiştir ama belki de bir bağlantı vardır." dedi.

Yüzü ciddileşti. "Büyükbabam hakkında öğrendiklerim, nezaket ziyaretimin kazancı oldu."

Julia'nın gülümsemesi kayboldu. "Ya ablaların?"

"Audrey'in uzaktan yakından benimle ilgisi olmaz. Kelly harika ancak babamı çok farklı bir pencereden görüntülüyor." Gabriel yüzünü buruşturdu. Gerçeğin hangisi olduğunu bilmiyorum. Kelly'nin hatırladığı sevgi dolu bir baba mı yoksa benim annemi döven adam mı?"

"Belki de her ikisi idi."

"İmkânsız."

"Babanın anneni veya seni dövmediğini umut ediyorum ancak eşi ve diğer çocukları ile olan ilişkisinin çok farklı olması da mümkündür."

"Bu rahatlatıcı değil."

"Özür dilerim."

Gabriel yüzünü, karısının saçlarına gömdü.

"Neden bizi istemedi?"

Julia'nın kalbi sıkışmıştı.

"*Baba*nın diğer ailesi ile birlikte olmanı istediğini düşünüyorum. Bu da sorun yarattı. Hepinize sahip olmak istedi ve yapamadı. Başarısızlık onun tarafındaydı, sizin değil." Zorla Gabriel'i öptü.

"Ablan hakkında daha fazla anlatır mısın? O kadar çok şey olmuş ve ben sadece bir parçasını duyuyorum."

"Öyle ama bekleyebilir misin? Anlatmanın yerine yapmayı tercih ettiğim temiz bir şey var."

Gabriel sırt üstü devrildi ve karısını üstüne çekti.

Oda servisinin getirdiklerini yedikten sonra, Julianne yatağa gitti ve bir çarşafa sarındı.

"Hadi bütün gün burada kalalım ve seks yapalım."

Gabriel gözleri parlayarak karısının ayaklarının dibine oturdu. "İşte benim bildiğim ve âşık olduğum Julianne ama senin bitireceğin bir raporun yok muydu?"

"Seni bitirmeyi tercih ederim." Bir parmağını büktü.

Julia'nın çıplak vücudundan çarşafı çekeceği sırada, Gabriel'in iPhone'u çaldı.

Telefona baktı.

Sonra gözleri Julia'ya gitti.

"Kim ?" diye sordu Julia.

Gabriel ekşi bir yüz ifadesi takındı. "Amcan Jack."

"Neden seni arıyor?" Kendisi ile birlikte çarşafı çekerek oturdu. "Babamla ilgili kötü bir şey olabilir mi? Veya bebek?"

"Umarım değildir."

Gabriel telefonunu şarjdan çıkardı ve kulağına tuttu. "Alo?"

"Emerson. Washington, D.C.'de bir Fed Ex deposunda duruyorum." Her zaman olduğu gibi Jack hemen konuya girmişti.

"Ee?"

"Elimde yeğenimin bir kaç video ve fotoğrafının bulunduğu bir flaş bellek var. Görüntüler tam anlamıyla tüm yaşlar için *uygun de*ğil."

Gabriel yatağın kenarına oturdu.

"Bana her şeyi aldığını söylemiştin," diye homurdandı Gabriel.

"Aldım sanıyordum. Kız yedekleyip bir yere saklamış olmalı. O Washington Post'da Andrew Sampson'a göndermeye çalışıyordu."

"Öyleyse bunu düzelt. Bu senin sorunun."

"İzlenecek yolu tartışmak için aradığımı bil."

Gabriel'in bakışları hızla Julia'ya çevrildi.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Julia.

Gabriel, karısına beklemesi gerektiğini belirtircesine bir parmağını kaldırdı.

"Ne öneriyorsun?"

"Kız, erkek arkadaşına öfkeli çünkü adam başkası ile evlenmek için onu terk etmiş. Adamı ve babasını sıkıntıya sokmak istiyor. Ben de ona biz yardım ederiz dedim. Yeni bir flaş belleğe kızla erkek arkadaşının yaptıkları her şeyi kopyalayıp ona gönderiyorum."

"Bu riskli değil mi?"

"Bu onları töhmet altında bırakır, yeğenimi kapsamaz."

Gabriel Julianne'ya—kaşları, aralarında kırışıklık oluşturarak çatılmış bir halde baktı.

"Yeğenin yanımda. Bu konuya onunla konuştuktan sonra seni ararım."

"Çok fazla zamanımız yok."

"Ben onun adına bu kararı veremem." Gabriel telefonu kapattı ve yatağın üstüne attı.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Julia yanına yaklaştı. "Neler oluyor? Jack seni neden arıyor?"

"Görünüşe bakılırsa, Natalie fotoğraf ve videoların flaş belleğini bir yerde saklamış. Onu *The Washington Post'a* yollamaya çalışmış."

"Ne?" diye çığlık attı Julia. "Görüntüler İnternette olacak. Gazetelerde olacak. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Julia elleriyle yüzünü kapattı ve ileri geri sallanmaya başladı. Gabriel karısının omzuna dokunmak için uzandı. "O kadar çabuk değil. Jack engelledi. Ne yapması gerektiğini bilmek istiyor. "

Julia ellerini indirdi. "Onu yok etmesini söyle. Kopyaların hepsini bulmasını ve yok etmesini iste."

"Emin misin? Senin olduğun fotoğrafları silebilir ve gerisini gönderebilir. Onların hak ettiklerini almalarını istiyorum."

Julia çarşafı çenesine kadar çekti.

"Ben intikam almak istemiyorum."

Gabriel'in gözleri tehlikeli biçimde parladı. "Hangi akla hizmet istemiyorsun?"

"Çünkü hayata devam ediyorum. Onları nadiren düşünüyorum ve bu şekilde devam etmek istiyorum. Onların hayatlarının çökmesini izlemek ve bundan benim sorumlu olduğumu bilmek istemiyorum."

"Sen sorumlu olmayacaksın. Sorumlu olan onlar."

"Davranışlarımdan ben sorumluyum." Julianne'nın sesi çelik gibiydi."Sen ve Jack'in onun canına okumasından sonra, Natalie'nin neden şimdi bunu yaptığını anlamıyorum."

"Simon bir başkasıyla evleniyor."

Julia'nın gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Zannedersem Natalie, Simon'un geçmişini ortaya dökerse adamın nişanlısının terk edeceğini umuyor."

Julia şok geçiriyor gibiydi. " Sonunda Simon onu terk etti. Simon'un, Natalie'yi yanında tutacağını sanıyordum, belki de ayrılmasını babası söylemiştir."

"Bu benim için sürpriz olmaz. Gelecek yıl seçim var."

"Şimdi bir evlilik var." Julia başını salladı. "Kampanyada sıcak aile görüntüsü yaratmada, küçük bir göz boyama evliliği gibisi yoktur. Ben sadece Natalie'nin beni bunun dışmda tutmasını diliyorum."

"Sen içindesin. En azından şimdilik." Gabriel'in ağzı dümdüz bir çizgi haline dönüştü. "Jack'e, Natalie'yi evinde ziyaret etmesini ve ona ödeme yapmasını söylemenin en güvenli yol olduğunu düşünüyorum. Flaş bellek için ona ne söylememi istiyorsun?"

"Amcamdan her şeyi yok etmesini iste"

Gabriel hayal kırıklığı içinde burnundan soluyarak, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Onlar senin merhametini hak etmiyorlar."

"Nişanlısı hak ediyor, her kim ise. Kız aşağılanmış olacak."

"Simon ile çıkıyorsa, aptal bir kızdır."

Julia irkildi.

"Bir zamanlar ben de aptal bir kızdım." Sesi o kadar zayıftı ki,Gabriel onu duymakta zorlandı.

"Sen aptal değildin; Sen kullanıldın. Hadi ama onlara acı çektirmek istemiyor musun?"

"Bu şekilde değil."

Gabriel ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı.

"Yaparım! Simon'un sana ne yaptığını düşün. Natalie'nin sana ne yaptığını düşün. Yıllarca sana acı çektirdiler. Neredeyse seni yok edeceklerdi!"

"Ama yapamadılar," dedi usulca, kocasının arkasına geri çekilirken,

Gabriel pencereye doğru yürüdü ve perdeleri kaldırarak Central Park'a baktı.

"Çenesini kırmama rağmen yine de tatmin olamadım." dedi Gabriel, çıplak ağaçların, karla kaplı dallarına bakarken. "Onu öldürmek istedim."

"Sen kendini müdafaa ettin. Eğer benim imdadıma yetişmeseydin. . ." Tecavüze uğradığı günü anımsayarak ürperdi. "Fakat yapmamı istediğin şey öz savunma."

Gabriel omzunun üzerinden ona baktı. "Hayır. Bu adalet."

"Bir keresinde affetmenin adaleti yumuşattığını konuşmuştuk. Pişmanlığı ve affetmeyi konuşmuştuk."

"Bu farklı."

"Tamam. Adaleti talep etsem bile bu durumda geri dönerim. Favori romanlarımızdan birinden bir alıntı, *Tanrı'ya saygıyla gidiş dönüş bileti.*"

Gabriel homurdandı. "Kendi Fransisken amaçların için Dostoyevski'yi yanlış aktarıyorsun."

Julia kocasının öfkesine güldü.

"Onlara ceza verilmesini istemediğim için bana kızgın olduğunu biliyorum. Ancak, sevgilim, Simon'un annesini düşünüyorum. O bana karşı çok nazikti. Bu onu öldürecektir."

Gabriel gözlerini ağaçlardan ayırmadı.

"Kendin basına gitmekle tehdit etmiştin."

"Fotoğrafları paylaşmak için değil, onlara gerçeği söylemek için. Ayrıca Natalie'nin bana başka bir seçenek bırakmaması kaydıyla."

Gabriel yumruk şekline getirdiği sağ elini cama dayadı.

Bu adil değildi.

Julianne gibi tatlı birisinin annesi ve babası tarafından ihmal edilmesi, ayrıca zalim ve manipülatif bir erkek arkadaşı için terk edilmesi adil değildi.

Suzanne Emerson, ailesine sevgisini hesapsızca harcayan sevgilisinin, ona beslediği ufak parçalara tutunması adil değildi.

Başkaları yaşarken Grace ve Maia'nın ölmesi adil değildi.

Tom ve Diane'm hasarlı kalbi olan bir bebek beklemesi adil değildi.

Hayır, evren adil değildi. Adalet için fırsatlar geldiğinde, keşke yeteri kadar acıklı olmasaydı, Julianne'da Fransiskenler gibi öteki yanağını çevirip merhamet diyordu.

Lanet olsun.

Gözlerini kapattı.

Julia ona öteki yanağını dönmüştü.

Grace'in yaptığı gibi.

Maia'nın yaptığı gibi.

Derin bir iç çekişle, dikkatini Assisi'ye çevirdi ve mahzenmezarı ziyaret ettiğinde ona ne olmuştu. Tanrı onunla orada buluşmuş ancak adaletle değil. Merhamet ile.

"Amcanı ara."

"Gabriel, ben—"

Gabriel gözlerini ve yumruğunu açtı ama dönmedi.

"Sadece onu ara. Ne yapmak istediğini ona söyle."

Julianne açılan çarşafı çekiştirdi ve narin bedenine sardı. Gabriel'in yanına gitti ve önünü kocasının sırtına dayadı.

"Beni korumak istiyorsun. Adalet istiyorsun. Bunun için seni seviyorum."

"Bütün bunlara rağmen, keşke onu öldürseydim."

"Öldürdün." Julia yanağını kocasının kürek kemiğine dayadı. Gabriel'in kasları gerildi. "Nasıl yani?"

"Beni seviyorsun, bana cömertsin, bana saygılı davranıyorsun. Artık seninle beraberim, onunla yapmak zorunda kaldığım her şey kötü bir rüya gibi geliyor yani birçok yönden, onu öldürdün. Sen onun anısını öldürdün. Teşekkür ederim Gabriel."

Gabriel büyük bir aşk dalgası ve üzerine çöken adlandıramadığı bir şeyden dolayı gözlerini kapadı.

Julia kocasının omuzlarını öptü ve amcasını aramaya gitti.

Bölüm Altmışiki

O akşam Julia ve Gabriel, Kelly'nin Manhattan'daki dairesinde kocası Jonathan, kızları Andrea ve Meredith ile yemek yediler.

Julia Gabriel'in ailesi tarafından hoş karşılandığını hissetti. Gecenin sonunda yabancıdan ziyade çok eski dost gibiydiler.

Kelly, Gabriel'e büyükbabaları tarafından yazılmış birkaç kitapla birlikte, bir çift kol düğmesi ve babalarına ait eski bir Brooklyn Dodgers şapkası verdi.

Gabriel, Kelly'e sahip olduğu lokomotifin aslında babasının olduğu bilgisini verdi. İsmi Othniel Spiegel iken başharfleri olan "O.S."yi kazımıştı.

Emersonlar, Schultzleri Cambridge ya da Selinsgrove'a davet ettiler ayrıca gelecek yıl Hamptons'ta yapılacak birleşik bir tatilin bahsi geçti.Kelly, Gabriel'in bir sonraki Haham Benjamin Spriegel Vakfı toplantısına katılması için söz vermesini sağladı. Kardeşini kuzenlerine tanıtmak için can atıyordu.

Ritz'e döndüklerinde Julia yatmadan önce e-postasını kontrol etti. Dodgers şapkası Gabriel'in kafasına çok küçük olduğundan onu Julia takıyordu.

(Zevksiz bir şekilde sunduğu bir durumdu.)

Kavanoz dibi gözlüklerinin arkasından laptopunun ekranına bakakaldı.

"Bok."

"Sana gerçekten başka bir dilde küfretmeyi öğretmem gerek. Duyduğuma göre Farsça'da çok renkli anlatımlar varmış." Gabriel pelüş otel bornozunun içinde ona doğru yürürken sırıttı.

"Farsça'nın buna bakarken hissettiklerimi anlatabileceğini sanmıyorum." Julia ekranı gösterdi.

Gabriel gözlüklerini alıp taktı. Taranmış siyah-beyaz nişan resmine baktı ve Simon Talbot'u hemen tanıdı.

Küfretme içgüdüsünü bastırdı. "Kadın kim?"

"Kuzey Carolina'dan Senatör Hudson'u tanıyor musun? Onun kızı. Duke'ta son senesinde."

Gabriel ve Julianne birbirlerine baktılar.

"Onun ailesi çok tutucudur. Nasıl bir araya gelmişler?"

Gabriel'in sesi aşağılayıcıydı.

"Hiçbir fikrim yok ama Natalie'nin neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Simon onu nişanlıların Jacqueline Bouvier'i için bırakıtı. Kıza bir bak."

"Sana bu resmi kim yolladı?"

"Rachel. *The Philadelphia Inquirer*'de yayınlanmış."

Julia laptopuna geri döndü, fotoğrafta gülümseyen çifte üzgün bir şekilde baktı.

"Kız için üzülüyorum. Neye bulaştığından haberi yok."

"Belki de var ama umursamıyor." Gabriel, Julia'nın şapkasının ucunu çekiştirdi. "Bu sende güzel duruyor. Senin bir Dodgers hayranı olduğunu bilmiyordum."

Julia sırıttı. "Senin Brooklyn mirasına alışıyorum."

Ertesi gün Gabriel Columbia Üniversitesi'nin arşivlerinde büyükbabasını ararken, Julianne seminer makalesini bitirdi. O öğleden sonra Queen'deki bir bakımevinde kalan Sarah Teyze'lerini ziyaret etmek için Kelly ve Jonathan ile buluştular.

Alışveriş ve sonrasında Russian Tea Room'da yenilen yemeğin ardından otele geri döndüler. Julia Gabriel'in üstüne çıktığında oda mum ışığıyla yıkanıyordu. Elleri göğsünde duruyor, onu okşuyordu. Gabriel onun kalçalarını tuttu, hızını arttırmaya teşvik ediyordu.

"Adımı söyle," diye fısıldadı.

Gabriel içine girdiğinde Julia nefesini tuttu.

"Gabriel."

"Hiçbir şey senin benim adımı söyleyişin kadar beni ateşlendiremez."

"Gabriel," diye yineledi. "Bu çok güzel."

Gabriel onu daha yakınına çekti, dudakları göğüslerinin üstünde geziniyordu.

"Bana ilham veriyorsun."

"Çok etkileyicisin."

"Elbette ki etkileyiciyim. Güzel karımla birlikte, mükemmel seks yapıyorum."

"Dünyada bir tek ikimiz varmış gibi hissediyorum."

"İyi," diye mırıldandı Gabriel, Julia'nın aşağı ve yukarı, aşağı ve yukarı hareket etmesini izlerken.

"Kendimi çok güzel hissetmeme neden oluyorsun."

Karşılığında Gabriel o inleyene kadar göğsünü yaladı.

"Seni seviyorum."

Gabriel'in gözleri onun daha hızlı gitmesini teşvik ederken kararlı bir şekilde büyüdü.

"Ben de seni seviyorum."

Çenesini kaldırıp gözlerini kapatmadan önce Julia, "Seninle bir bebek sahibi olmaktan gurur duyarım," demeyi başardı. Vücudu zevkle sarsıldı.

Gabriel onun orgazmını izlerken bindirmelerine devam etti. Daha sonra hızını arttırarak kendisini son bir kez daha içeri itti ve geldi.

Gabriel kendilerini Boston'a geri götürecek uçağın bilet kontrolünü yaptırmayı beklerken Julia'nın elini tuttu. "Bir gösteri seyredemediğimiz için üzgünüm, ama en azından birkaç yeri gördük."

"Gabriel beni alışverişe götürmek için Noel kalabalığını göze aldın. Şikâyet edecek hiçbir şeyim yok." Julia Gabriel'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ağır çantalarımız olduğundan bizden para isteyecekler."

"Denemelerini görmek isterim. Kahrolası Noel'den bahsediyoruz."

Julia güldü. "Evet öyle. Bir şekilde senin bütün bir Broadway gösterisi boyunca oturduğunu düşünemiyorum."

Gabriel burnunu çekti. "Shakespeare'i izlerdim."

"Müzikali mi?"

"Çok komik. *Sefiller'in* performansı boyunca otururdum." Gözleri Julia'nınkilerle buluştu. "O romanı yorumlayışın benim hayatımı değiştirdi."

Julia ayaklarına baktı, Gabriel'in Barneys'te almasında ısrar ettiği yeni topuklu Manolo Blahnik botlarına.

"Birçok şeyin hayatını değiştirmende rol aldığını düşünüyorum. Sana Assisi'de olanlara inanamıyorum."

"Hayır." Gabriel karısının elini kaldırdı, evlilik yüzüğüyle oynamadan önce başparmağını eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

"Fakat öncesinde bana yardım etmeseydin, Assisi'ye varamazdım. Ve eğer sen benimle bir çocuk sahibi olmayı kabul etmeseydin büyükbabamı bulmanın mutluluğunu yaşayamazdım. Bana çok şey kattın."

"Tammy, babalığın iyi bir adama çok özel bir şey kattığını söylemişti. Sana ne yaptığını görmek isterim."

Gabriel zorlukla gözlerini iki defa kırptı. "Teşekkür ederim, Julianne."

Gabriel, Julia'nın gülümsemesini dudaklarıyla yakaladı ve arkalarında bir boğaz temizlenene kadar onu öptü.

Utançla, elele tutuşarak sırada ilerlediler.

Julia'nın cep telefonu çaldığında Emersonlar güvenlikten henüz geçmişlerdi.

"Jules." Tom'un sert sesi Julia'nın kulaklarında yankılandı.

"Baba. Her şey yolunda mı?"

Diğer uçtaki sessizlik Julia'nın yürümeyi durdurmasına neden oldu.

Gabriel hemen onun yanında durdu, yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı.

Tom boğazını temizledi. "Philadelphia'da Çocuk Hastanesi 'ndeyim."

"Ah, olamaz. Diane ve bebek iyiler mi?"

"Diane gecenin bir yarısı kendini tuhaf hissederek uyandı ve biz de onu hemen buraya getirdik." Tom durakladı. "Şu anda onu birkaç tane monitöre bağladılar ama bebek ve o iyi. Yine de" – Tom yine durakladı. "Kısa bir süre önce doğuma girdi."

"Çok erken," Julia nefesini tuttu.

"Evet öyle." Tom'un sesi gergindi. "Doğana kadar kimse onun nasıl olacağını bilmiyor. Doktorlar ultrasonda göremedikleri çok şey olduğunu söylüyorlar. Hemen kalbi üzerinde çalışmak zorunda kalabilirler."

"Ameliyata ihtiyacı olacak mı?"

"Düzeltme ameliyatı doğumdan aşağı yukarı üç gün sonrasına ayarlandı. Sanırım daha öncesinde ameliyata ihtiyacı olacak, doktorların ne bulacağına bağlı."

Julia, Gabriel'e baktı. "New York JFK'dayız, Boston'a geri dönmeye hazırlanıyoruz. Eve dönmemi ister misin?"

"Evet. Eğer yapabilirsen. Buraya vardığımda muhtemelen Diane hala doğumda olur, ama senin burada olman iyi gelir. Çok uzun bir üç gün olacak ve bilmiyorum—" Tom öksürmeye başladı.

"Geliyorum. Tamam mı? Uçağımı değiştireceğim ve doğrudan hastaneye geleceğim. Vardığımda seni ararım sen de bana nerede bulaşacağımızı söylersin."

"Tamam." Tom'un sesi rahatlamış geliyordu. "Jules?"

"Evet, baba?"

"Teşekkür ederim. Görüşürüz."

"Hoşçakal baba. Diana'a sevgilerimi ilet.

Julia telefonu kapattı ve kocasına baktı. Gabriel'in yüz ifadesi tatsızdı.

"Sanırım Philadelphia'ya gitmeye söz vermeden önce seninle konuşmam gerekirdi." Julia ağzının içini kemirdi.

"Bu acil bir durum. Gitmemiz lazım."

"Gitmemiz?"

"Bebek benim yeğenim olacak. Ve senin yalnız gitmene de izin vermiyorum."

Gabriel Julia'yı yanına çekti ve onu kalabalıkta yönlendirdi.

Bölüm Altmış üç

"Jules?"

Omuzundaki Tom'un eli onu uyandırmaya çalışıyordu. Julia Özel Doğum Ünitesi'nin bekleme salonunda bir koltukta oturuyordu. Gabriel berbat bir kahveye bakarak, yanında duruyordu.

(Neyse ki, kendine hakim olmuş ve otomat makinelerinin kötü durumu hakkında hastane yönetimine şikayet etmemeye karar vermişti.)

Julia gözlerini açtı ve tepedeki ışığa gözlerini kısarak baktı. Babası onun önünde çömelmişti. "Bebeğimiz oldu."

"O iyi mi?"

"Doktorlar hemen bir işlem yapmak zorunda kaldılar, ama artık iyileşiyor ve Diane da onunla birlikte." Tom cebinden cep telefonunu çıkardı ve ona uzattı. "Çok yakışıklı bir oğlan."

Julia yorgun düşmüş Diane ile siyah, kıvırcık saçları olan kahverengi tenli bir oğlanın bir dizi resmini inceledi.

"Kardeşim çok güzel baba. Senin adına çok mutluyum." Telefonu geri uzattı.

Tom bir an için son resme baktı ve başparmağını bebeğin başının üzerinde gezdirdi.

"Thomas Lamar Mitchell. Üç buçuk kilo. Bugün dünyaya gözlerini açtı, onbir Aralık."

"Kendinden sonra ona ismini vereceğini bilmiyordum."

"Bir erkek çocuğu, babasının adını taşımalıdır," Tom'un sesi boğuk çıkıyordu "Her neyse, Diane onu Tommy diye çağırmak istiyor. Şimdilik."

"O zaman Tommy'dir." Julia, kahve fincanının içine çatık kaşlarla bakan kocasına göz attı.

"Çocuklar siz otele geri dönün. Bir değişiklik olursa ben sizi ararım. Bugün onu görmeniz mümkün olmayacak.

Doktorlar gözlerini ondan ayırmıyorlar ayrıca birkaç gün içinde kalp ameliyatını yapacaklarını umuyorum."

"Tamam, baba." Julia kollarını ona dolayarak, kucakladı.

"Tebrikler.

Bölüm Altmışdört

"Ee, bebek nasıl?" Rachel ebeveynlerinin eski evindeki yemek masasının üzerinden uzandı.

Noel'den iki gün önceydi. Julia babasıyla telefondan konuştuktan sonra Gabriel'in genişlemiş ailesine masada henüz katılmıştı.

"Gayet iyi. Sanırım ameliyattan sonra bebeğin bir ay hastanede kalması normal bir uygulama. Ocak'ta eve dönebilecek."

"Olanlar baban ve Diane için zor olmalı."

"Öyle, ama bebekle kalıyorlar. Babam Susquehanna'dan izin alacaktı ama ona ücretli aile izni verdiler." Julia gülümsedi. "Ne kadar yardımsever bir işveren?"

"Hastane ücretleri ne olacak?" Rachel sesini alçalttı.

"Koruyucu bir melek sigortanın karşılamadığını hallediyor." Julia'nın gözleri kocasının tarafına döndü, sonra tekrar arkadaşına baktı.

"Bazı koruyucu melekler çok tatlı oluyor."

"Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" Gabriel konuşmalarına katıldı.

Julia sırıttı. "Yeni kardeşim hakkında. Onun ilk Red Sox şapkasını almak için sabırsızlanıyorum."

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Baban onu yakacaktır. O bir Phillies hayranı."

"Benden gelen bir hediyeyi yakmayacaktır. Ben ablayım."

"Ablalar çok önemlidir." dedi Rachel ağırbaşlı bir şekilde. "Noel hediyem için alışverişe çıktığında bunu hatırla."

"Hatırlamaya çalışırım." Gabriel sandalyesini geri ittirdi ve ayağa kalktı. Su bardağını havaya kaldırdı.

Herkes yaptığı şeyi bıraktı, sandalyesinde dik bir şekilde oturan ve amcasına bakan Quinn dahil.

"Şükretmek için çok şeye sahibiz." Gabriel'in gözleri Julianne' ninkileri buldu. Sonra zamanım kullanarak kardeşleri ve onların eşleriyle göz teması kurdu, en sonunda masanın en sonunda oturan babasına baktı.

"Annemin bu gibi yemekler sırasında ne için şükran duyduğumuzu söylememize zorlama gibi bir alışkanlığı vardı. Sadede geleyim diye düşündüm ve güzel karım, yeni işim ve yeni yeğenim Tommy için şükran duyduğumu duyurmak istedim."

Yanıt olarak yetişkinler şarap bardaklarını havaya kaldırdı ve Tommy'nin sağlığına içtiler.

"Herkesin Rachel ve Aaron'un düğünlerinde annemin şerefine yaptığım konuşmayı duyduğunu biliyorum." Gabriel'in sesi birdenbire çatladı. "Ama bir kısmını tekrarlamak istiyorum."

Masadaki herkes aynı fikirde olduklarını belirtirken, Julia, Gabriel'in elinin hafifçe titrediğini gördü. Sessizce elini onunkinin içine geçirdi ve Gabriel elini sıkınca mutlu oldu.

"Annemiz Grace'in yokluğunu kabullenmezsek bu gece eksik kalır. Grace zarif ve güzeldi, sevecen bir eş ve fedakâr bir anneydi. İyilik ve şefkat konusunda sınır tanımazdı. Cömert, nazik ve çok ama çok affediciydi. Beni evine aldı. Annem yokken bana annelik yaptı, en zor zamanlarımda bile. Birisini bencillikten uzak bir şekilde ve mutlak surette sevmenin ne demek olduğunu öğretti ve o ve babam olmasaydı büyük bir ihtimalle ölmüş olurdum."

Gabriel durakladı ve Richard ile Julia'ya baktı.

"Yakın zamanda biyolojik ailem hakkında daha fazla bilgiye sahip olma şansını yakaladım, buna babam yoluyla sahip olduğum Yahudilik mirası da dâhil. Rachel ve Aaron'un düğününde İbranice İncil'i okumaya karar verdiğimde geçmişimi bilmiyordum. Şimdi metin daha anlamlı diyebilirim ve daha önce dediğim gibi, o metin Grace'in ailesine olan sevgisini anlatıyor."

Gabriel elini Julia'nın avucundan kurtardı ve cebinden katlanmış bir kâğıt çıkartarak okumaya başladı.

"Kim erdemli bir kadın bulabilir? Fiyatı yakutlardan daha fazla olan. Kocasının kalbi böylece ona rahatça güvenir, onu şımartmaya gerek yoktur.

Ömrü boyunca ona hep iyilik yapacak, *hiç kötülük yapmayacaktır..."*

Gabriel'in gözleri Julia'nınkilere takıldı ve dünya bir süreliğine, onun hayranlığını ve yüzünden yayılan sevgiyi gördüğünde durdu.

"Yün ve keten yapardı ve elleri istekle çalışırdı. Tüccarların gemileri gibiydi, uzaklardan yemek getirirdi. Daha geceyken uyanırdı ve evine et getirirdi ve bir porsiyon da yardımcılarına verirdi...

İşinin iyi olduğunu bilirdi, mumu gece boyunca yanardı...

Elini fakirlere uzatırdı, evet, ihtiyacı olana ellerini uzatırdı.

Kar olduğunda evinden korkmazdı, çünkü evi tamamen kadifeyle kaplıydı.

Kendisine duvar kilimleri yapardı, kıyafetleri ipek ve mordu.

Kocası kapılarda tanınırdı, toprağın yaşlılarının arasında otururdu...

Güç ve onur onun kıyafetleridir ve o dönüş zamanı geldiğinde katılacaktır.

Ağzını olgunlukla açardı ve dili nezaketin kuralıydı....

Çocukları ayağa kalkar ve ona kutsanmış derlerdi, kocası da öyle ve onu överdi.

Pek çok kız erdemli işler yapmıştı ama o hepsini geçmişti...'

"Hepinizin annem Grace'in anısına içmenizi istiyorum."

Herkes bardaklarmdakileri bitirirken aralarında hiç kimsenin gözü kuru değildi.

Bölüm Altmışbeş

Aralık 2011
Essex Juction yakınları, Vermont

Noel'den iki gün önce Paul derin düşünceler içinde ahırda çalışıyordu.

(Paul'un başka bir şeyin daha içinde olduğu belirtilmelidir. *Organik* bir şeyin.)

"Hey."

Kızkardeşi Heather neredeyse sessiz bir şekilde ahıra girmişti ve şimdi de ona bakıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Hey, sen." Paul çalışmaya devam etti, omzunun üstünden ona doğru konuşurken. "Ne yapıyorsun?"

"Chris, Andersonların atlarından birine bakmak zorunda kaldı. Kalınbağırsak ağrısı olduğunu düşünüyorlar. Gecenin büyük bir kısmı dışarıda olacak o yüzden beni bırakmasını istedim. Nasılsın?"

"İyi."

"Sesin iyiymiş gibi gelmiyor." Paul ona bakıncaya kadar bakışını onun üzerinden ayırmadı.

"Gelecek mülakatlarımla ilgili endişeliyim sadece. Ocak'taki Modern Dil Birliği toplantısında altı farklı kolejle buluşacağım. Bu çok büyük bir baskı."

"Haklısın." Heather ağabeyine şüpheyle baktı.

"St. Mike'ta bir mülakatım var. Eğer beni işe alırlarsa babama hafta sonları yardım edebilirim."

"Bu çok güzel bir haber. St. Michael'in seni işe alması için dua edeceğim."

Heather başını bir yandan diğerine eğdi ve arka planda çalan şarkıyı dinledi. "In the Sun"ın" bir cover'ıydı ve Paul bunu tekrar tekrar dinliyordu.

"Eğer gelecek iş planlarıyla ilgili heyecanlıysan, o zaman ne halt etmeye *bunu* dinliyorsun? Daha şimdi geldim ve çoktan bileklerimi kesmeye hazırım."

Paul ona sert sert baktı ve ters yöne doğru yürümeye başladı.

Kız kardeşi onu takip etti.

"Geçen gün Hannafordlar'da Ali'ye rastladım."

"Hı-hı."

"Neden ona çıkma teklifi etmiyorsun?"

"Arada sırada dışarı çıkıyoruz."

"Sevgili olarak diyorum, arkadaş olarak değil."

"Biz ayrıldık." Paul kelimelere vurgu yapıyordu. "Birkaç yıl önce."

"Chris yeni yıl için Stowe'da snowboard yapmaya gitmek istiyor. Bir yer kiralayacak böylece gidip gelmek zorunda kalmayacağız. Ali'yi de çağır ve sen de bizimle gel."

"Bu iyi bir fikir değil."

Heather ileri uzandı ve ağabeyinin kolunu tutarak onu durdurdu. "Evet öyle. Eski zamanlardaki gibi olacak. *Sor ona.*"

"Annemi burada tek başına bırakamayız."

"Bu nedenle ekstra yardıma ihtiyacın olacak. *Virgil.*" Heather ona dişlerini göstererek sırıttı.

"Ben Virgil değilim. Ben Dante'yim." diye mırıldandı Paul.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Paul arkasını döndü.

"Bana bak büyük çocuk, biraz rahatlaman lazım. Bir şeylerin çürümesine izin veriyorsun. Bunu görebiliyorum." Heather sırıttı ve onu gıdıklamaya çalıştı. *"Çürük, çürük, çürük."*

Paul onun ellerini savurdu. "Evet dersem beni rahat bırakacak mısın?"

"Kesinlikle."

"İyi. Şimdi kaybol."

"İyi. Kahve yapacağım. Ve eve geldiğinde onu aramanı bekleyeceğim."

Heather ahırdan dışarı çıktı ve Paul olduğu yerde az önce neye tamam dediğini merak ederek bir süreliğine olduğu yerde durdu.

Bölüm Altmışaltı

2 Aralık 2011
Selinsgrove, Pennsylvania

Richard, çocukları ve onların eşleri masanın etrafında toplanmış, tatlı ve kahvenin tadını çıkartıyorlardı. Rachel herkesi doğurganlık tedavisiyle ilgili bilgilendiriyordu.

"Evet, hormon kullanıyorum. Ama ilaç kullanırken hissettiğimden daha iyi hissediyorum. Onlar beni duygusal yapıyordu."

Aaron, Rachel'in arkasından kaşlarını kaldırdı ve herkes onun inanmayan ifadesine güldü. Rachel ve Julianne hariç herkes.

Gabriel'in gözleri karısına döndü, onun gözlerinin kısıldığını fark etti.

Julia masaya öyle sert bakmaya başlamıştı ki Gabriel masa kararıp yanmaya başlasaydı şaşırmazdı.

Julia aniden kendisini sandalyesinde geri itti ve fırlayarak gitti, sandalye yere devrilmişti. Gabriel sandalyeyi düzelterek özür diledi ve ona yetişmeye çalışarak merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

Yatak odalarına ulaştığında Julia komodinin çekmecesindekileri karıştırıyordu. Çekmeceyi tamamen çekerek içindekileri yatağa yaydı, her bir parçayı teker teker baktı.

"Kahretsin!" diye küfretti.

"Sorun ne?" Julia ileri gittiğinde, Gabriel'in eli ancak havayı yakalayabilmişti.

Gabriel onu odanın içinde takip etti, makyaj çantasındakileri boşaltmasını izledi. Eşyaları çılgınca etrafa atıyordu, rahatsızlığının ifadesi dudaklarında oluşmuştu.

"Julianne, sorun ne?"

"Onları bulamıyorum."

"Neyi bulamıyorsun?"

Cevap vermeyince Julia'nın kolunu tuttu. "Julianne, *neyi bulamıyorsun?*"

"Doğum kontrol haplarımı."

Bir saniyeliğine panik Gabriel'in vücudundan geçti, ama yalnızca bir saniyeliğine.

"Eminim bir yerlerdedirler. En son nerede görmüştün?"

Julia gözlerini kırpıştırdı, gözbebekleri sağa sola oynuyordu.

"Cambridge'de," diye fısıldadı.

Gabriel'in gözleri şimdi açılmıştı.

"New York'ta değil mi? Burada değil mi?"

"New York'a gitmeden hemen önce adet olmuştum, hatırladın mı? O Çarşamba yeni bir kutu ilaca başlamam gerekiyordu."

"Peki başladın mı?"

Julia başım salladı. "Seni görmek için yoldaydım. Havaalanına yetişmek için o kadar acele ediyordum ki, onları unuttum. Ve biz New York'tayken de..."

"Sevgilim." Gabriel ona uzandı ama Julia sırtını döndü, elleriyle yüzünü kapadı.

"Bütün bir ay hap içmeyi unuttuğuma ve ancak şimdi fark ettiğime inanamıyorum. Tam bir aptalım."

"Aptal değilsin." Gabriel Julia'yı bileğinden yakaladı ve hareket ettirdi, böylece onu kollarıyla sarmıştı. "Benimle New York'ta buluşmak için acele ediyordun. Sonra havaalanında babandan telefon geldi. Aklında çok şey vardı."

"Ameliyatının henüz sonuç vermemesi iyi bir şey sanırım."

Bir gölge Gabriel'in yüzünden geçti ama sonra yok oldu, sanki yaz günü ortaya çıkan bir bulut gibi.

&

" Yani Boston'a geri dönene kadar sadece yedek haplara ihtiyacım var."

Ertesi gün Julia durumunu eczacıya açıkladı.

Eczacı başını salladı. "Bir sorun olmamalı. Boston'daki eczacınızı arayacağım. Sadece birkaç dakika sürecek. Lütfen oturun."

"Teşekkür ederim."

Julia küçük Selinsgrove eczanesinin içine sıkıştırılmış bekleme alanında Gabriel'e katıldı.

"Her şey yolunda mı?" Gabriel, Julia'ya endişeli bir bakış attı.

"Evet." Julia rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Uzun sürmez."

Gabriel iPhone'unu çıkardı ve bazı tuşlara basmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Julia ona ilgiyle baktı.

"Sen eczacıyla konuşurken ben mesajlarımızı kontrol ediyordum. Ürolog aramış."

"Onu geri aramalı mısın?"

"Eğer aldırmazsan."

"Aldırmıyorum." Julia kaşlarını çattı. "Seni neden Noel tatilinde arıyor?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta önce son test sonuçlarımı bekliyordum. Muhtemelen bir değişiklik olmamıştır." Gabriel mutsuz gözüküyordu.

"Doktor bir seneye kadar zaman alabileceğini söylemişti. Endişelenme." Julia onun sol elini eline aldı.

Gabriel ayağa kalkıp kapının önüne gitmeden önce Julia'nın elinin tersini öptü.

Gabriel dönene kadar Julia çoktan ilacını almış, ödemesini yapmış ve ilk ilacını içmişti.

Gabriel adımını attı, Julia'nın ilaç poşetine boş boş bakıyordu.

Julia ona çelişki dolu gözlerle baktı.

"Sorun ne?"

"Hadi eve gidelim." Gabriel onun sırtına dokunmak için hareket etti ve onu kapıya doğru yöneltti.

"Her şey yolunda mı?"

"Arabada konuşuruz."

Julia kuzu kuzu onu Jeep'e kadar takip etti, hemen dışarıda park halindeydi. Gabriel'in kolaylık olsun diye Selinsgrove'da kiraladığı arabaydı bu.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı Julia.

"Panik yapmaya gerek yok." Gabriel yolcu kapısını açtı, onun binmesini bekledikten sonra kapıyı kapattı.

Sürücü koltuğuna oturduğunda kontak anahtarını çevirmekle uğraşmadı. iPhone'unu arabanın ön panosuna koydu ve Julia'ya döndü.

Julia, Gabriel'in ifadesinden onun bocaladığını görüyordu.

"Kötü haber mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

"O zaman ne?"

Gabriel, Julia'nın elini kendi elinin içine aldı, eklemlerinin tepelerini ve vadilerini başparmağıyla takip etti. Evlilik yüzüğüne geldiğinde durdu.

"Bana bak."

Julia ona baktı, kalbi göğüs kafesinin içinde çarpmaya başlamıştı.

"Panik yapmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Gabriel, panikliyorum. Söyle şunu artık."

Gabriel dudaklarını birbirine bastırdı.

"Doktor son test sonuçlarını vermek için aramış. İki hafta önce aramaları gerekiyordu ama bir – anormallik varmış."

"Anormallik?"

"Test sonuçları pozitif." Gabriel çok, çok yavaş konuşuyordu, gözleri onunkileri arıyordu.

Julia'nın açıklamasının farkına varmasını bekledi.

Julia gözlerini kırptı. Birkaç kere. "Yani sen- ?"

"Evet."

"Ama bu imkânsız. Daha üç ay olmadı."

"Biliyorum. Testi tekrarlamışlar ve yine aynı sonucu elde etmişler. Görünüşe göre doktor benim öykümü referans olarak kullanmak istiyormuş."

Gabriel'in gururlu gülümsemesi Julia'nın yüzünü görünce yok oldu.

"Üreyebiliyor olsam bile bu önemli değil. Eylül'den beri hap kullanıyorsun. Sisteminin tekrar normale girmesi için bir aydan daha fazla zaman gerekiyor, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bir iki hap kaçırdığın zaman yedek doğum kontrol kullanman gerektiğine dair uyarıyorlar. Ve ben bütün bir paketi kaçırdım." Julia titreyen elini ağzına götürdü.

Gabriel kollarını onun etrafına doladı ve yakına çekti.

"İlaç dükkânına tekrar gireceğim ve hamilelik testi alacağım. Sonrasında emin oluruz."

Julia'nın kaşları kalktı. "Hemen şimdi mi?"

"Beklemeyi mi tercih edersin?"

"Bu olmamalı." Julia yüzünü elleriyle kapattı.

Gabriel geri çekildi.

"Gerçekten o kadar kötü mü olurdu?" diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Julia cevap vermeyince onun omzuna dokundu. "Hemen geri dönerim."

Julia koltuk başlığına başını yasladı ve gözlerini kapadı, isim verilmiş, verilmemiş tüm tanrısal varlıkları yardımına çağırıyordu.

Bölüm Altmışyedi

28 Aralık 2011
Washington, D.C.

Natalie Lundy cep telefonuna baktı ve küfür etti. Arama üstüne arama, mesaj üstüne mesaj atmıştı ama birkaç haftadır aradığı numara artık servis dışıydı. Ve e-postalarına da cevap gelmiyordu.

Yerde duran karton kutuya baktı, içindekiler sessizce onunla alay ediyorlardı. O işsizdi.

Simon'un nişanının duyurulmasının ertesi günü, Senator Talbot'un kampanya menajeri tarafından ofise çağırılmıştı. En azından Robert, yapmak üzere olduğu şeyden utanç duyacak kadar iyi bir sağduyuya sahipti.

"İşine son vermek zorundayız," dedi adam, gözlerini ondan kaçırarak.

"Neden?"

"Çok fazla çalışanımız var. Senatör bazı kısıtlamalar yapmamızı istiyor ve gidecek ilk şey personel. Özür dilerim."

Natalie bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Bunun benim Simon'la olan ilişkimle bir alakası olamaz değil mi?"

"Elbette değil," Robert rahatça yalan söyledi. "Sadece iş, kişisel değil."

"Bence o *Baba* saçmalığını kullanma. Filmi izledim."

Robert'n gözleri onun arkasındaki boşluğa döndü ve kafasını salladı.

"Alex seni dışarıya kadar geçirecek. Eğer istersen Harrsburg'a telefon açabiliriz ve eyalet senatörlerinin birisinin yanında sana bir pozisyon ayarlayabiliriz."

"Git kendini becer." Natalie ayağa fırladı. "Senatör ve oğluna da aynı şeyi iletebilirsin. Benden kurtulmak istiyorlar, iyi. Ama bu iş burada bitmedi. Eminim *Post*'taki Andrew Sampson, Talbotların işlerini nasıl yaptıkları hakkında söyleyeceklerimle ilgilenecektir."

Robert elini kaldırdı. "Kendini kaptırma hadi. Dediğim gibi sana Harrisburg'da iş bulabiliriz."

"Kahrolası *Harrisburg*'da olmak istemiyorum, Robert. Neden sikildiğimi anlamak istiyorum. İşimi yaptım ve iyi de yaptım. Bunu biliyorsun."

Robert'in gözleri Alex'e döndü. "Bana bir dakika ver."

Alex geri çekildi, kapıyı arkasından kapattı.

"Beni dinle Natalie. Yerine getirmeye hazır olmadığın tehditleri sunmak istemezsin."

"Ama—onları gerçekleştirmeye hazırım."

"Bu akıllıca olmaz."

"Akıllılığın canı cehenneme."

Robert sandalyesinde kıpırdandı. "Elbette, kampanya sana cömert bir ayrılık paketi sağlayacaktır. Detaylar apartmanına yollanacak."

"Sus parası?"

"Finansal mecburiyetten dolayı işten ayrılma parası."

"Her neyse." Natalie çantasını aldı ve kapıya yöneldi. "Simon'a söyle beni aramak için yirmi dört saati var. Eğer ondan haber almazsam, mutsuz olacak."

Ve böylece Natalie kapıyı açtı ve koridora adımını attı.

İki haftadan fazla olmuştu ve Simon aramamıştı. Kahrolası delil *The Washington Post*'a yollanmıştı.

Fed Ex yollandığına dair bilgiyi vermişti. Fakat Andrew Sampson ya da bir başkasından haber almamıştı. Belki hikâyeyi yayınlamamaya karar vermişti. Belki de hikâye çok adiceydi.

Fed Ex'e gittiğinin ertesi günü apartmanı dağıtılmıştı. Hırsızın senatörün kampanyasındakilerden biri olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. Natalie'nin laptopunu, dijital kamerasını, dosyalarını ve flaş belleklerini almışlardı. Simon'a ya da başka birisine şantaj yapmak için kullanacağı hiçbir şeyi yoktu artık.

Sus parasını almıştı – yirmibeşbin dolar. California'da yeni bir hayata başlamak için yeterli, diye düşünmüştü. Senatör Talbot'un parasını kullanarak uzağa taşınmak ve yeniden başlamanın zararı olmazdı. Talbotlardan alacağı intikamın planlarını Sacramento'da yapabilirdi.

Suçlamaları için elinde hiçbir delil yoktu, dolayısıyla saygın bir gazetecinin onu ciddiye alması da çok zordu. Fakat Natalie zamanını bekleyebilir ve hikâyesini bir Ekim sürprizi olarak bir tabloite satabilirdi. Bunu yapabilirdi.

Natalie dünyalık eşyalarını toplamaya başlarken kendi kendine gülümsedi.

Bölüm Altmışsekiz

28 Aralık 2011
Selinsgrove, Pennsylvania

Julia ve Gabriel, Richard'ın evindeki ebeveyn banyosunda, tuvalet masasının üstünde duran iki farklı gebelik testine bakıyorlardı. Her iki test de aynı sonucu gösteriyordu.

"Julianne?" Gabriel'in sesi yürek parçalayan bir fısıltı gibiydi.

Julia ona bakmıyordu; testlere bakıyordu. Yırtıcı bir hayvandan kaçmaya çalışan bir geyiğe benzemesine rağmen kıpırdamıyordu.

"Bu benim hatam." Gabriel ona dokunmak için elini kaldırdı ama sonra fikrini değiştirdi. Julia sanki onun varlığını aniden fark etmiş gibi, başını çevirdi.

"Nasıl senin hatan?"

Gabriel durakladı, kelimelerle savaşıyordu.

"Seni korumadım. Hamile kalma konusunda ne kadar endişeli olduğunu biliyordum. Prezervatif takmalıydım. Sana doğum kontrol haplarını aldın mı diye sormalıydım." Gabriel'in sesi alçaldı. "Seni ihmal ettim."

Julia gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Gabriel, beni ihmal etmedin. Haplarını unutan aptalın tekiyim ben." Gözünden akan bir damla yaş yüzünden aşağı kaydı.

Gabriel parmaklarıyla onu sildi.

"Bu kadar yeter. Sen aptal değilsin. Acele ediyordun, çünkü bana yetişmeye çalışıyordun. Her zaman olduğu gibi, kendinden başka birisi için endişe duyuyordun."

Güzel yüzüne daha fazla gözyaşı süzülürken, omuzları sarsılmaya başladı.

"Artık çok geç."

Gabriel ona sarılınca, Julia sanki boğuluyormuş gibi parmaklarıyla kocasının gömleğini kavradı.

Bölüm Altmışdokuz

O gece Emersonlar uyumakta zorlandılar. Julia korku ve suçlulukla — akademik hedeflerinin ne olacağının korkusu ve onlara bu kadar yüksek öncelik tanımanın suçluluğu—boğuluyordu. Gabriel ise çelişki içindeydi. Bir taraftan bir bebek bekledikleri için çok mutluydu. Ama Julianne'nın endişesi ve belirgin sıkıntısı, Gabriel'in gerçek duygularını göstermesini engelliyordu. O da, karısını koruyamadığı için suçluluk duygusuna kapılmıştı.

Tabii ki, her ikisi de herhangi bir şekilde vazektomi tersine çevriminin bu kadar çabuk olacağını beklemiyordu.

Richard'm evindeki diğer herkes sakin bir şekilde günü geçirirken, Julia yataktan çıkmadı. Tükenmişti. Elbette, Julia ve Gabriel hamileliği duyurmak için üç ay kadar beklemeleri konusunda hemfikir olsalar bile, kesinlikle Rachel ve Aaron ile yüz yüze gelmeye hazırlıklı değillerdi.

Gabriel hayatının en güzel haberini imkan dahilinde almadığını iddia etmeye çalışarak günü geçirdi. Ürkütücü bir hayal kırıklığı içinde olan Julianne'nın bununla başa çıkması için ihtiyacı olan zaman ve boşluğu vermeye karar vermişti.

O gece geç vakit, Julia top gibi kıvrılmış bir şekilde büyük yatakta yan tarafına yatıyordu. Evde herkes derin uykudaydı. Kocası dışmda herkes.

Gabriel, gevşek bir şekilde kolunu karısının beline sarmış arkasında oynaşıyordu. Julia bütün gün uyuduğu için tabii ki artık yorgun değildi.

Gabriel tükenmişliğin kenarında olmasına rağmen, Julia'ya duyduğu endişe uyumasını engelliyordu.

En derin korkusu gerçekleşmişti. Julia hamileydi ve yedi yıllık doktora programının yalnızca ikinci yılının yarısındaydı.

Julia düşünce içinde burnunu çekti.

Gabriel içgüdüsel olarak, elini karısının karnının altına doğru indirdi ve onu kendine çekti.

Maia doğmuş olsaydı hayatının nasıl olacağını merak etme lüksü için kendisine birkaç dakikalığına izin verdi. Paulina hamile iken ona çok az zaman ayırmıştı. Paulina bebeği doğurduğu zaman, Gabriel tavrının değişeceğinden şüpheliydi.

Midesine kramp girdi. Maia'nın ağlaması ile yazması engellenince, bebeği susturması için eski kız arkadaşına küfür ettiği gözünün önüne gelebiliyordu. Ebeveynlik yükünü yalnızca Paulina yüklenecekti. Gabriel bebeği beslemek veya ayağında sallayarak uyutmak, ya da Allah korusun bebek bezi değiştirmek için vakit ayırmayacaktı. O zamanlar bencil uyuşturucu kullanan bir piçti. Maia'nın bakımını ona bırakması Paulina'nın ihmalkârlığı olurdu.

Maia ile başa çıkmayı Paulina'ya bırakarak dışarı çıkardı. Ah, Gabriel ona para verebilirdi. Ama sonunda onu öldürene kadar, bağımlılığı tüm parasını yemiş olurdu. O zaman Paulina ve Maia yalnız kalırdı.

Velev ki mucizevî bir şekilde tedaviye sığınmış olsaydı, aktif ve ilgili bir baba olması hayal değildi. Olmaz. Eski profesör kitap yazmak ve kariyerini ilerletmeye çalışmakla meşgul olurdu. Doğum günü kartları ve para gönderirdi, ya da daha büyük olasılıkla, sekreteri veya hayatındaki pek çok kadından biri onun için bunları gönderebilirdi.

Kısacası, babası gibi olurdu, sonunda yorgun düşüp iletişimi tamamen sona erdirene kadar ilgi eksikliği üzerine telefonda Paulina ile kavga ederdi. Hayatının vizyonunun benzer olacağı çok netti.

Julianne'ya sımsıkı tutunarak çakılıp kalmıştı. O artık eski profesör değildi; yeni bir adamdı. Olabilecek en iyi, en aktif, özenli bir koca ve baba olmak için her şeyi ile karar vermişti.

Yapması gereken ilk şey, karısını teselli etmekti. Daha sonra Julia'nın liseden beri çalıştığı her şeyi kaybetmediğine emin olması için adım atması gerekiyordu.

Gabriel konuşmaya başlamak için ağzını açtı ama Julia üstünü açarak battaniyeyi bir kenara savurdu ve dolaba gitti.

Julia'nın ışığı açtığını ve bazı kıyafetleri karıştırmaya başladığını duydu.

Gabriel izliyordu. Julia'nın kot pantolon ve kocasının eski kaşmir kazaklarından birini alıp çorap arayana kadar izledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Uyuyamıyorum." Gabriel'in baklava desenli çoraplarını giyinmek için eğilirken ona bakmadı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Arabayla gezintiye çıkmayı düşündüm. Kafamı boşaltırım."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Askıdan bir gömlek çekip karısının yanma gitti.

Julia gözlerini kapattı. "Gabriel, benim düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Gabriel raflardan birinden kot pantolon ve bir kazak çekti.

"New York'ta ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"New York'ta bir sürü şey söyledin."

"Ayrı olmanın kötü bir fikir olduğunu söyledim. Benimle hemfikirdin. Biz hayat arkadaşıyız, hatırladın mı? "

Julia baklava desenli çorapların altındaki parkeyi tekmeledi."Hatırlıyorum."

"Beni dışlama." Gabriel'in ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi.

"Sana söyleyecek hiçbir fikrim yok. Karanlık kâbusum gerçek oldu."

Gabriel sanki vurulmuş gibi topukları üzerinde geri sarsıldı.

"Kâbus mu?" diye fısıldadı. *"Kâbus mu?"*

Julia ona bakamıyordu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım olan bu. Neler hissettiğimi seni incitmeden nasıl ifade ederim bilmiyorum. Bundan dolayı çalıştığım her şeyi kaybedeceğim. Bunun ne kadar acı olduğunu hayal bile edemezsin."

Gabriel'in çenesinde bir kas seğirdi.

"Bebek sahibi olmamız konusunda kararsızım." Gabriel'in sesi alçaldı. "Ayrıca bu, bütün eski korkularımı geri getiriyor."

Julia başını kaldırdı, gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Gabriel beni biliyorsun. Senden hiçbir şeyi uzak tutmayacağımı da biliyorsun."

Julia gözlerini yere indirmeden önce bakıştılar.

"Birlikte gidelim. Konuşmak zorunda değiliz. Sadece senin yanında olmak istiyorum." Gabriel'in ses tonu yumuşak ve nazikti.

Julia kocasının suçlama ve yönetimi ele alma içgüdüsüne rağmen nazik olmaya çalışırken çok zorlandığını fark etti.

"Tamam," dedi isteksizce.

Alt kata indiler ve boyunlarına atkı sararak soğuğa karşı sıkıca giyindiler. Gabriel holdeki dolaptan beresini aldı, Julia'da Rachel'e ait eski bir el örgüsü şapka buldu.

"Yürüyüşe ne dersin?" Salondaki masaya bıraktığı anahtarları aldı.

"Yürüyüş mü? Dışarısı buz gibi."

"Uzağa gitmek zorunda değiliz. Temiz hava uyumana yardımcı olacaktır."

"Tamam." Julia, mutfaktan bir el feneri alan kocasını oturma odası boyunca takip etti.

Daha sonra Gabriel'in peşinden arka kapıdan dışarı karla kaplı verandaya çıktı.

Gabriel karısına elini uzatmadı ama düşebilir endişesiyle yanında yürüyordu.

Nefesleri havada hayalet şeritler yaparak sessizce ormana doğru yürüdüler. Meyve bahçesine vardıklarında, Julia büyük bir kayaya yaslandı ve kolları ile sıkıca kendine sardı.

"Buraya geri döndük."

Gabriel onun önünde durdu, el fenerinin ışığı çevrelerini aydınlatıyordu.

"Evet, döndük. Burası bana, benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor. Bana seni hatırlatıyor."

Julia onun yüzünde gördüğü endişe ile ilgilenmeyi bir kenara bıraktı.

"Burada bir sürü mutlu anılarım var." Gabriel'in sesi hüzünlü bir tondaydı.

"Birlikte ilk gecemiz, o gece aşkımızı nişanımızla tamamlamak için planlar yapmış..."Gülümsedi. "Geçen yaz o gece, tam burada sevişmiştik."

Julia, etraflarını saran alanı işaret eden kocasını izledi. Her yanını görüntüler ve duygular kapladı. Neredeyse kocasının kollarında tenlerinin birbirine değdiğini hissediyordu.

"Birkaç ay önce çocuk sahibi olma konusunda endişeliydim. Umutlu olmaya beni sen ikna ettin; Geçmişe değil, ileriye bakmak için. Umudumuz aile ağacımızın tamamen lanetli olmadığı bilgisi ile ödüllendirildi."

"Tanrı beni cezalandırıyor," diye patladı Julia.

Gabriel'in alnı kırıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tanrı beni cezalandırıyor. Harvard'dan mezun olmak ve profesör olmak istiyordum. Şimdi—"

"Tanrı cezalandırmaz," Gabriel sözünü kesti.

"Nereden biliyorsun?"

Gabriel deri eldivenlerinden birini çıkardı ve elini karısının boynunun yanına, tam kulağının altına götürdü.

"Çünkü bilgeliği yaşının çok ötesinde genç bir kadın, bana öyle söyledi."

"Ve sen de ona inandın mı?" Julia gözleri dolu dolu ona baktı.

"Bana asla yalan söylemez," diye fısıldadı Gabriel. "Ayrıca kahverengi gözlü melek sizinle konuştuğu zaman onu dinlemek en iyisidir."

Julia keyifsizce güldü. "Ben senin kahverengi gözlü meleğinin berbat durumda olduğunu düşünüyorum."

Gabriel yüz hatlarını kontrol altına almadan önce, ifadesi çok karamsardı.

Fakat Julia onun yüzündeki ifadeyi görmüştü.

"Özür dilerim. Seni incitmek istemem." Julia ona doğru uzanınca, Gabriel diğer elini de karısının boynuna götürdü ve onu daha yakına çekti.

"Benim ataerkil, duygusuz bir pislik gibi olmayacağım konusunda seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

"Ah, gerçekten mi Profesör?"

Dudakları birleşti, Gabriel'in gözleri temkinliydi. "Gerçekten."

"Beni inandırmaya çalış."

Gabriel başparmakları ile eşzamanlı onun çenesini okşuyordu.

"Ben senin ne istemediğini biliyorum. Zamanlamanın korkunç olduğunu da biliyorum. Ama yardım edemiyorum." Parmaklarını durdurdu. "Ben mutluyum."

"Korkuyorum. Günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü anne olacağım. Genel sınavlarım ve tez araştırmalarım üzerinde çalışmam asla mümkün olmayacak. Bir bebeğe bakmak zorunda olduğumda, mümkün olmaz. Beni korkutan tam olarak bunlar."

Julia gözlerini sımsıkı kapattı ve iki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

Gabriel uzandı ve onları sildi.

"Sanki tek ebeveyn sen olacakmışsın gibi konuşuyorsun Julianne. Fakat değilsin. Bebeğin tüm sorumluluğunu senin üzerine yıkmayacağıma eminim. Rebecca ile konuşacağım ve bize taşınmasını isteyeceğim. Belki de babalık iznimi alırım ya da maaşlı iznimi kullanabilirim. Ben—"

"Babalık izni mi? Sen ciddi misin?" Julia'nın gözleri açıldı.

"Sıkıcı." Gabriel karın içine batan botlarının yerini değiştirdi.

"Benimle kalacak olması, eminim bebek için bir kâbus olacaktır. Ama senin programını bitirmeni garanti etmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Babalık izni almak veya ücretli iznimi kullanmak anlamına gelse de bunu yapacağım."

"Daha önce hiç bebek bakmadın."

Gabriel sadece aşırı resmi olarak tanımlanabilecek bir bakış attı.

"Princeton, Oxford ve Harvard'a gittim. Bir bebeğe nasıl bakılacağını kesinlikle öğrenebilirim."

"Bir bebeğe bakmak Ivy League'i fethetmeye benzemez."

"Araştırma yapacağım. Yeni doğanlarla ilgili tüm kitapları satın alacağım ve bebek gelmeden önce onlara çalışacağım."

"Meslektaşların seninle alay edecektir."

"Onları kendi hallerine bırakırım." Gabriel'in mavi gözleri öfke ile büyüdü.

Julia'nın dudak kenarları yukarı kıvrıldı.

"Dirseğine kadar kirli çocuk bezi ve kusmuk mendilleri içinde olacaksın, birkaç saatlik uykuyla ayakta duracaksın ayrıca tekrar tekrar İyi geceler Ay okuyarak huysuz, sancılı bir zalimi yatıştırmaya çalışacaksın. İngilizce olarak. Çünkü Dante'nin, kitabın İtalyanca çevirisini başarıyla tamamladığını sanmıyorum."

"Ortak bir kentsel deyimden alıntı: *Hodri Meydan*"

Julia eliyle kocasının bileğini kavradı. "Departmanın seni tecrit edecektir. Onlar sana araştırmalarınla ilgili ciddi olmadığını söyleyeceklerdir. Onların görüşleri, ödenek ya da daha fazla maaşlı izin kazanma olasılığını azaltma yönünde olabilir."

"Görev süresi dolmuş bir profesörüm. Canları cehenneme."

Bir an için şiddetli bir gülme dürtüsü Julia'yı ele geçirdi. Fakat gülmedi.

"Julianne ben ciddiyim. Canları cehenneme. Onlar bana ne yapabilir? Vahiy ile ilgili hiçbir şey engellenemez, onlar bana mecburlar. Onların işlerine göre konuyhiçbirine, aile hayatımı düzenlemeyi nasıl tercih ederim."

"Neden bunu yapmak için bu kadar kararlısın?" Julia onun gözlerini aradı.

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü erkek veya kız, muhtemelen bir üzüm tanesinden küçük olsa bile şimdiden çocuğumuzu seviyorum."Gabriel başparmaklarıyla karısının yanaklarını okşadı.

"Yalnız değilsin. Seni seven ve bir çocuğumuz olacağı için mutlu olan bir kocan var. Bu aşamayı tek başına geçmeyeceksin."

Sesi fısıltı halini aldı. "Ben tam burada duruyorum. Beni uzaklaştırma."

Julia onun kolunu tutarak, gözlerini kapattı.

"Korkuyorum."

"Ben de korkuyorum. Ama Tanrı'ya yemin ederim Julianne, sorun olmayacak. Her şeyin iyi olmasını sağlayacağım."

"Ya bir şey yanlış giderse?"

Gabriel, alınlarını birbirine dayadı. "Öyle bir şey olmamasını arzu ediyorum. Ama bu yolculuğa korkunç düşüncelerle başlamamız gerekmiyor. Bana umudu öğreten sensin. Umutsuzluk yok."

"Bu nasıl olacak?"

Gabriel paltosunun cebinde didik didik mendil aradı ve yavaşça karısının yüzüne sildi.

"Eğer bunun nasıl olacağını sen bilmiyorsan, sevgilim, o zaman ben kesinlikle umut edemem."

Gabriel bir sırıtışı bastırmaya çalıştı ve başarısız oldu. Tamamen.

Julia belli belirsiz erkeksi gururla anlaşılması zor hale gelen kocasını görmek için gözlerini açtı.

"Süpermen," diye mırıldandı. "Senin genlerinde büyü olduğunu bilmeliydim."

"Evet, Bayan Emerson, kot pantolonumun içinde büyü var. Herhangi bir zamanda senin için mutlulukla bir sihir gösterisi sahnelerim. Tüm yapman gereken istemendir."

Julia gözlerini devirdi. "Çok komik, Süpermen."

Şefkatle Julia'yı öptü. Bu tam anlamıyla, sevgilisinden en çok istediği şeyi almış bir adamın öpücüğü idi. En çok istenen, en beklenmedik hediye.

"Ben... Bunun için dua ettim, "dedi Gabriel duraksayarak.

"Ben de yaptım. Bir kereden fazla. St. Francis'in, bize bir bebek vermesi için Tanrıyı ikna edene kadar istirahat etmeyeceğini bilmeliydim."

"Ah, ben bu konuyu bilmiyordum." Gabriel parmağıyla onun burnuna vurdu.

"Kendinden emin bir Dante öğrencisi, beni St. Francis'in düşüncesini sessizlikle sunmayı tercih ettiğine ikna etti. Belki de hiçbir şey söylemedi. Belki de sadece orada durdu."

"Ah bir şey söyledi," diye şikâyet etti Julia. "Bu onun tezimin yanlış olduğunu ve onun Guido'nun ruhu için şeytanla kavga etmiş olduğunu gösterme biçimi."

"İçten bir şekilde bundan şüphe duyuyorum. Profesör Wodehouse da böyle düşünürdü. Aslında, St. Francis'in kutsanmışlar dairesinde seninle övündüğünü düşünüyorum."

"Son birkaç günde ona övünecek çok şey vermedim. Şımarık ve bencildim."

"İkisi de değilsin." Gabriel'in ses tonu ciddiydi. "Benim gibi, sana da sürpriz oldu ama senin kaybedecek daha fazla şeyin var. Sana dediğim gibi, arayı kapatmak için daha fazlasını yapmaya söz veriyorum.

Gabriel Julia'ya sıkıca sarıldı.

"Dualarımın cevaplanacağını beklemiyordum. Bırak en büyük dileklerimi gerçekleştirmeyi, Tanrı'nın beni dinleyeceği fikrine bile hala alışamıyorum."

"Belki de bu Tanrı'nın cömertliğinin bir savurganlığıdır, beklenmeden verilen."

"*Fun dayn moyl in gots oyern.*"

Julia kaşlarını kaldırdı. "Yiddiş?"

"Aynen. Diyor ki, 'Ağzından, Tanrı'nın kulaklarına'"

Sıcak bir his Julia'nın karnına yayıldı.

"Bebeğe Yiddiş öğretebileceğiz. Ve İtalyanca. Ve meşhur büyükbüyük babası Profesör Spiegel hakkında."

"Ve meşhur annesi Julianne Emerson hakkında. Programını bitireceksin Julianne ve profesör olacaksın. Sana söz veriyorum."

Julia yüzünü Gabriel'in yün kabanına bastırdı.

Bölüm Yetmiş

1 Ocak, 2012
Stowe, Vermont

Paul kendisini sabahın köründe sayfiye evindeki şöminenin yanında otururken buldu. Heather ve Chris, Paul ile Allison'u birbirlerinin sessiz samimiyetlerinde bira içmeleri için yalnız bırakarak, yeni yılın ilk saatlerinde çoktan yatak odalarına çekilmişlerdi.

Her ikisi de yere oturmuştu. Allison, Paul'a güzel yüzünde esrarlı bir ifadeyle bakıyordu.

"İlk kez birlikte olduğumuz günü hatırlıyor musun?"

Paul fırlayarak dik oturdu, neredeyse birasını döküyordu.

Öksürdü.

"Ne? Neden bana bunu soruyorsun?"

Allison başka yöne baktı, açıkça utanmıştı. "Sadece o zaman hakkında hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Özür dilerim. Bundan bahsetmemeliydim."

Paul, Samuel Adams şişesindeki etiketi sökmeyi başladı ve kalbinin tekrar çarpmasını bekledi.

"Bu senin üstünde çokça düşündüğün bir şey mi? Bizim ilk kez birilikte olmamız?" Paul Ali'yi önemsiyordu ve onun kendisini kötü hissetmesine neden olmak istemiyordu. Ve onun geçmişlerinden utanç duymasını da istemiyordu. Paul kesinlikle duymuyordu.

"Şey, sen düşünmüyor musun?"

"Sen benden ayrılmıştın, hatırladın mı?" Paul bira şişesini tekrar eline aldı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sadece benimle ilgili hiç o anlamda düşünüp düşünmediğini merak etmiştim."

"Elbette düşünüyorum. Ama ne yapmaya çalışıyorsun bana eziyet etmeye mi? Senin bu şekilde düşünmeni durdurmak zorundayım, aksi takdirde...." Utanmış görünme sırası Paul'da idi.

"Özür dilerim." Ali kollarını bacaklarının etrafına dolayıp yanaklarını dizlerine yasladı. Ateşin ışığında gözleri Paul'inkileri buldu, kaybolmuş gözüküyorlardı. Çok üzgün.

Paul ateşe bakmak için oturuşunu değiştirdi.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Nasıl koktuğunu. Kulağıma nasıl fısıldadığını. Bana nasıl baktığını, biz şey yaparken..." Allison yarım yamalak gülümsedi.

"Bana artık o gözle bakmıyorsun. Nedenini anlıyorum. Benim hatamdı ve bununla yaşamak zorundayım."

"Belki de her şey bir sebepten dolayı gerçekleşiyordur."Paul gözlerini ateşe sabitledi.

"Belki de. Keşke geri alabilseydim. Keşke o kadar aptal olmasaydım."

"Uzun mesafe benim için de kolay değildi. Hep kavga ediyorduk."

"Çok saçma kavgalardı."

"Evet, öyleydiler."

"Özür dilerim."

Paul şimdi Ali'ye bakıyordu.

"Şunu söylemeyi bırak, tamam mı? Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Hepsi bu."

"Ama bu en çok üzgün olduğum konu," diye fısıldadı Ali.

"Ne?"

"Gerçek şu ki, üstesinden geldin."

Gözleri buluştu ve Paul, kızın gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi.

Allison gözlerini çabucak kuruladı.

"Beni yanlış anlama, hepsi iyi hatıralar, mutlu hatıralar. Ama seninle ayrıldıktan ve ben başkasıyla görüşmeye başladıktan sonra bunun üstünde tekrar düşünmekten kendimi alıkoyamadım."

"Dave diye bir adamla görüşmüştün değil mi?"

"Evet. Birlikte çalışmıştık fakat artık çalışmıyoruz. Montpelier'e taşındı."

"Onunla uzun süre görüşmediniz."

Allison yanaklarını yine dizlerine yasladı. "Yeterince iyiydi ama senin kadar iyi değildi."

"Sana zarar verdi mi?" Paul'un ses tonu tedbirliydi.

"Hayır. Ama biz seks yaparken bana hiç bakmazdı. Hep gözlerini kapatırdı. Biliyor musun, sanki o orada değilmiş gibiydi. Sanki benim yerimde bir başkası olabilirdi. Sevgilisi yerine eve getirdiği başka bir kadın."

"Ali, ben – "

Ali onu susturdu. "Onu seninle karşılaştırmadan duramadım. Bu yüzden ilk zamanımızı gündeme getirdim. Seks yapmadan önce nasıl birbirimizi iyice tanımamız için ısrar ettiğini. Sırf ilk seferimiz için nasıl yolun sonundaki otelden oda ayırttığın." Ali'nin ifadesi özlem doluydu. "Beni hep özel hissettirdin, beni sevdiğini söylemeden önce bile."

"Sen özelsin."

Ali ona dikkatlice baktı.

"Sence bıraktığımız yerden devam edebilir miyiz?"

"Hayır."

Ali olduğu yerde sindi.

Paul uzanıp Ali'nin elini tuttu. "Sana karşı hala hislerim var. Ama şu an bir şeye başlamaya hazır değilim. Hazır olsaydım bile bıraktığımız yerden devam edemeyiz. İkimiz de çok farklı insanlarız."

"O kadar farklı gözükmüyorsun."

"Öyleyim. İnan bana."

Allison onun elini sıktı. "Kimseye daha fazla güvenmedim. Julia'yı kıskanıyordum. Onun adını söyleyiş biçimini. Çünkü benim adımı da öyle söylerdin. Ama senden ayrıldım ve sen başkasına âşık oldun. Eğer ikiniz arasında bir şeyler olsaydı ağzımı kapalı tutardım. Ama olmadı."

Paul birasından büyük bir yudum aldı ve başını salladı.

Paul, Ocak ayının ikisinde Seattle'da yapılan Modern Diller Birliği'nin yıllık toplantısına katılmak için gitmek zorundaydı. İleriye yönelik bütün işlerinin görüşmeleri kongre sırasında gerçekleşecekti.

Allison onu Burlington'daki havaalanına bıraktı. Paul arabadan inmeden önce Ali ona küçük bir hediye paketi verdi.

"Kendi yaptığım çikolatalı kurabiyelerden. Belki orada bir kitap da olabilir."

Paul bir gülümsemeyle ona teşekkür etti.

"Kitap ne?"

"Aşk ve Yaşam."

Paul onu sorgularcasına baktı. "Bana niye onu veriyorsun?"

"Onu anlamlı bulabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi Paul. "Sanırım."

"Rica ederim. Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Buraya gel."

Paul kızı sıkıca kucakladı.

Karşılık olarak Ali biraz geri çekildi ve Paul'un dudaklarına yumuşak ama kararlı bir öpücük kondurdu. Paul'un geri çekilmeyip, onun yerine sarılmalarını arttırmasına şaşırmış ama sevinmişti.

"Yakında evde olacağım," demeyi başardı Paul, ikisi en sonunda ayrılmayı başardıklarında.

Allison ona umut dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi ve terminalin içinde kaybolana kadar arkasından el salladı.

Bölüm Yetmişbir

10 Ocak 2012
New York, New York

Christa Peterson Columbia Üniversitesi İtalyan Bölümü'ne rüzgâr gibi girdi. Toronto'da ailesiyle çok güzel bir kış tatili geçirmiş ve hatta kısa bir ilişki yaşamaktan hoşlandığı biriyle tanışmıştı. Şimdi çalışmalarına geri dönmeye ve Dante uzmanı olmak için yoluna devam etmeye çok istekliydi.

İlgiyle çekmecesindeki bütün postalarını boşalttı ve incelemek için yakınındaki bir sandalye oturdu. Mektupların çoğu ıvır zıvırdı, elle yazılmış bir ilan haricinde. Christa hızla ilanı taradı.

İlanda boş profesörlük konumunun adayları olarak, gelecek iki hafta içinde bölümü ziyaret edecek üç kıdemli Dante uzmanının ismi listelenmişti.

Christa gülümsedi. Listelenen isimler yüzünden değil.

Hayır, özellikle listelenmeyen bir isim yüzünden gülümsemişti.

Profesör Giuseppe Pacciani için planladığı intikam çoktan meyvesini veriyordu.

Bu tatlı fikri aklında tutarak ilanı cebine koydu, gereksiz mektupları çöpe attı. Profesör Barini onu durdurduğunda bölümden çıkmak üzereydi.

"Bayan Peterson, sizinle konuşmam gerek."

"Elbette." Christa itaatkâr bir şekilde profesörle birlikte ofisine girdi.

Profesör Barini kapıyı açık bıraktı ve masasına oturdu.

"Profesör Pacciani hakkında tavsiyemi göz önünde tuttuğunuz için teşekkür ederim. Kısa listeye giremediğini gördüm." dedi Christa, sevincini saklamaya gerek görmeden.

Lucia yorumu görmezden geldi ve bir dosya çıkardı, içindekileri çabucak masaya yaydı. Sonra gözlüklerinin üzerinden Christa'ya baktı. "Bir problemle karşı karşıyasın."

"Problem? Ne tür bir problem?"

"Sözlü sınavın için üç tane profesör seçmek zorundasın ama fakültenin bana bildirdiğine göre kimse bu işi yapmak istemiyor."

"Ne?" Christa'nın koyu gözleri büyümüştü.

"Bu daha önce hiç yaşanmamıştı. Bölüm başkanı olarak komitende görev yapması için hiçbir fakülte üyesini zorlayamam. Ve eğer yapabilseydim bile, yapmazdım. Komitende bulunmama istekleri senin tatmin edici bir şekilde sunum yapamayacağını düşündüklerini gösteriyor."

Christa kulaklarına inanamıyordu. Bölümdeki her bir fakülte üyesinin onunla çalışmayı reddetmiş olması düşünülebilir gibi değildi. Hiç biri ona karşı bu derece bir antipatiye sahip olduğunu göstermemişti.

(En azından onun yüzüne karşı.)

"Bu ne anlama geliyor?"

Lucia iç geçirdi. "Ne yazık ki, Mayıs ayında sana nihai bir master derecesi vereceğimiz ve çalışmalarını devam ettirmek için başka bir yere başvurman gerektiği anlamına geliyor."

"Bunu yapamazsınız!"

Lucia, Christa'nın dosyasını bir bilek hareketiyle kapattı. "M. Phil programında, öğrencinin tatmin edici performansına dair düzenlemeler var. Fakülteye göre performansın tatmin edici değil."

"Ama bu çok fazla!" Christa tükürükler saçıyordu. "Bütün görevlendirmelerimi tamamladım. Yeterli notlar alıyorum. Hiç biri bana eleştirisel bir geri dönüşte bulunmadı. Aklınıza estiği için beni programdan çıkartamazsınız!"

"Columbia'da aklımıza eseni yapmayız, Bayan Peterson. Standartlarımız var. Seminerlerinizi geçtiğiniz her ne kadar doğruysa da hala geçmeniz gereken bir sözlü sınav var. Bahsettiğim gibi

kimse sizin test komitenizde olmaya istekli değil. Bu da programı tamamlayamayacağınız anlamına geliyor."

Christa gözlerini odanın etrafında çaresizce gezdirdi, bu kötü durumdan bir çıkış yolu arıyordu.

"Onlarla konuşmama izin verin. Profesörleri kendi başıma gidip göreceğim ve savunmamı sunacağım."

Lucia başını salladı. "Bunu yapmana izin veremem. Bu noktada hepsi senin kalıcı dosyana bir mektup eklediler. Eğer onların peşinden gidersen bunu taciz olarak görecekler."

Christa ima edilen şeye kaşlarını çattı.

"Bu çok saçma. Onları taciz etmeyeceğim."

Lucia ona uzun bir bakış attı. "Öyle de olsa, onlarla konuşmana izin vermeyeceğim."

Christa tekrar sahip olduğunu sandığı kontrolün parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissediyordu.

(Toronto'da disiplin komitesinin önüne getirildiklerinde Profesör Emerson ve Julianne'nin hissettiklerinin böyle bir şey olması gerektiği Christa'nın aklına gelmiyordu.)

"Başka programlara başvurmam için çok geç. Bu beni mahveder."

Çenesi titremeye başlamıştı.

"Öyle olması gerekmez. Birçok programın başvuruları Mart'a kadar devam ediyor. Asistanım o programları bulmana yardımcı olabilir. Belki de Kanada'ya geri dönmeyi düşünmelisin."

"Ama burada kalmak istiyorum. Profesör Martin dedi ki –"

"Buranın başkanı Profesör Martin değil, benim." Lucia kapıya doğru başını salladı. "Bunun bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum ama belki de başka bir üniversitede başarılı olursun."

"Yapabileceğim bir şey olmalı. Lütfen." Christa sandalyesinde öne uzandı, yalvarıyordu.

"İstiyorsan dekana gidebilirsin ama üniversite düzenlemeleri onun fakülteden özel sınav komitesi istemesini engelliyor. Korkarım ki sana yardım edemez." Lucia bir kez daha başını kapıya doğru salladı. "Asistanım başka programlar araman için sana yardım edecek. Sana iyi şanslar dilerim."

Christa masanın karşısından boş boş baktı, tamamıyla şoktaydı. Fakat ofisi terk ettiğinde bir şeyi hatırladı, Pacciani'nin ona Oxford'da söylediği bir şeyi.

Dikkatli ol, Christina.Profesör Picton'un düşmanın olmasını istemezsin.

Dünyanın her yerindeki bölümler onun hayranlarıyla dolu. Columbia'daki başkanın onun öğrencisiydi.

Pacciani'nin en sonunda haklı çıktığı gerçeği Christa'yı sinirlendirmişti.

Fakat bu farkındalık gibi, mümkün bir çözüm de hemen aklına gelmişti. Eğitimini Profesör Picton'un patronaj sisteminin dışında sürdürmeliydi. Ve bu demek oluyordu ki Dante çalışmalarında doktora programı sunan her bir profesörü araştırmak zorundaydı.

Önünde onu bekleyen günlerce sürecek bir çalışma vardı, basitçe bir doktora programına kayıt olma olasılığı bulmak için.

(Kaderin gerçekleştiği anti parantez olarak söylenmelidir.)

Bölüm Yetmişiki

Korku ve endişe kolayca başa çıkılabilecek şeyler değildir, özellikle de her ikisiyle seneler boyunca uğraşan insanlar için. Emersonlar Cambridge'e geri döndüklerinde ikisi de terapistleri ile görüşmek için hemen randevu aldılar.

Dr. Walters, Julia'nın hamileliğiyle ilgili endişesiyle başa çıkması için farklı stratejiler sundu ama Julia'nın yardım istemesi gerektiğini ve bunu kabul ederek her şeyi tek başına yapmaması gerektiğini belirtti.

Dr. Townsend ise, titizlikle Gabriel'in karısı ve doğmamış çocuğunun sağlığı ve güvenliğine duyduğu endişenin üstünde durdu. Fakat Gabriel'in yazdan beri gelişim göstermesinden çok memnundu.

Emersonlar Dr. Rubio'yu da ziyaret ettiler, Dr. Rubio hamileliği doğruladı ve doğum tarihinin Eylülün altısı civarında olduğunu tahmin etti. Bir dizi randevu ayarlandı, buna bebeğin gelişiminin ve rahimdeki fibroitler ile ilgili herhangi bir olası durumun ultrasonla takibi de dahildi.

Julia'nın kendisinin ve bebeğin sağlığı için diyetini modifiye etmesi ve takviyeler alması önerildi.

Ayrıca kocasıyla oral seksten kaçınması gerektiği talimatı da verildi.

"Efendim?" Profesör'ün sesi küçük odada bomba gibi yankılandı.

"Hamilelik süresince erkek ve kadın oral seksi yok." Dr. Rubio çabucak tekrarladı.

"Bu çok saçma."

Dr. Rubio, Gabriel'e soğukça baktı.

"Ayrıca, siz doğum ve gebelik bilimi lisansınızı nereden almıştınız Bay Emerson?"

"*Bay* yerine *Profesör* Emerson'dır, ayrıca ben Harvard'a gittim. Siz nereye gittiniz, anti-oral seks kolejine mi?"

"Sevgilim." Julia elini durdurmak istercesine Gabriel'in kolunun üzerine koydu. "Dr. Rubio bize ve bebeğe yardımcı olmaya çalışıyor. Sağlıklı olmak istiyoruz."

"Oral seks sağlıklı," diye burnundan soludu Gabriel. "Bunu kanıtlayabilirim."

Dr. Rubio dolaylı olarak İspanyolca bir küfür savurdu. "Eğer vajinaya hava girerse hava embolisine neden olabilir ve bebeğe zarar verebilir. Bütün hastalarıma bu çeşit oral seksten kaçınmalarını öneriyorum. Özellikle sizinle uğraşmıyorum *Profesör* Emerson. Şimdi, bir sonraki randevuda görüşmek üzere. Unutmayınkafein yok, çiğ süt ürünleri yok, Brie ya da Camembert yok, alkol yok, kabuklu deniz ürünü yok, suşi yok, fıstık ezmesi yok ve oral seks kesinlikle yok." Dr. Rubio Gabriel'in tarafına ters ters baktı.

"İsterseniz 'hiç zevk almak yok.' deyin. Ne halt kaldı ki geriye?" diye şikâyet etti Gabriel, huysuzca.

Julia gergin bir şekilde kıkırdadı. "Eminim bir şey bulabiliriz. Teşekkürler, Dr. Rubio."

Böylece Gabriel, Julia'yı en yakındaki Barnes ve Noble'a götürdü ve burada vajinaya hava girmediği sürece oral seksin hamilelik boyunca uygun olduğunu söyleyen en az üç kitap aldı.

Sonra Emersonlar evlerine çekildi ve Profesör iddiasını kanıtlamaya girişti.

"Benim bir sonraki doktor randevuma benimle birlikte gelmen konusunda emin değilim." Julia bir sabah giyinirken düşüncelerini söyledi.

Ocağın yirmi biriydi, birinci evlilik yıldönümleriydi.

Rebecca (kendisi evin idaresinin yanında bir de dadılık görevinin verilecek olması fikrine çok sevinmişti) Norwood'daki evinden

çıkmış ve misafir odalarından birine yerleşmişti. Julia onun varlığını rahatlatıcı buluyordu, özellikle ne kendisi ne de Gabriel bu hamilelik boyunca yanlarında olacak bir anneye sahip olmadığı için.

"Senin bütün randevularına geleceğim. Rubio beni korkutmuyor." Gabriel gömleğini iliklerken sesi sabırsız çıkmıştı. "Ayrıca her şeyi de bilmiyor."

Julia tartışmaya yeltenmedi.

Julia hamileliğinin ikinci ayındaydı ve çoktan etkilerini hissetmeye başlamıştı. Göğüsleri büyümüştü ve çok hassastılar. Çoğu zaman yorgundu ve çeşitli kokulara duyarlı hale gelmişti.

Gabriel'in artık Aramis'i kullanmamasını istemişti çünkü kokusuna dayanamıyordu. Ayrıca bütün vanilya kokulu ürünlerinden kurtulmuş ve hepsini tolere edebildiği birkaç kokudan birisi olan greyfurt kokuluları ile değiştirmişti.

Yine de, Gabriel'in şansına, Julia hormonları yüzünden günde birkaç defa seks yapmak istiyordu. Gabriel ona uymaktan mutluluk duyuyordu. (Bu konuda ve diğer konularda olduğu gibi, Gabriel tam bir centilmendi.)

"İyi misin?" Gabriel Julia'nın yüzünü inceledi, yeşilimsi bir renk almıştı.

Julia kotunu iliklemeye devam etti. "Bak Gabriel, hala üstüme tam oluyorlar."

Gabriel uzanıp onu alnından öptü. "Bu harika sevgilim. Ama sanırım artık hamilelik kıyafetleri için alışverişe çıkmanın zamanı geldi."

"Yıldönümümüzü alışverişle geçirmek istemiyorum."

"Öyle olmak zorunda değil. Ama hafta sonu için Plaza'ya giriş yapmadan önce Copley Place'in etrafında biraz yürürüz diye düşünmüştüm."

"Tamam," dedi Julia yumuşak bir şekilde. "İyi bir fikir."

Julia mutfağa vardığında midesi bulanmaya başlamıştı.

Gabriel kendine birkaç dilim pastırma koyarken kahvaltı masasındaki çırpılmış yumurtalara baktı.

Julia boğazının gerisinde tuhaf bir şey hissetti.

"Neden bir dilim kızarmış ekmekle başlamıyorsun? Ben her sabah öyle yapardım." Rebecca bir dilim ekmek aldı ve tost makinesine doğru yöneldi.

"İyi hissetmiyorum," dedi Julia, gözlerini kapatarak.

"Biraz daha zencefil gazozu aldım. Otur, sana bir tane getireceğim." Rebecca ekmeği bir yana koydu ve buzdolabına yöneldi.

Juli cevap veremeden önce midesinin kalktığını hissetti. Ağzını kapatarak en yakındaki tuvalete yöneldi.

Gabriel, Juli'yı takip etti, öğürtüsü koridorda yankılanıyordu.

"Hayatım." Gabriel Julia'nın yanına çömeldi, uzanarak saçını yüzünden çekti.

Julia dizlerinin üzerindeydi, başı klozetin üzerine sarkıyordu.

Tekrar ve tekrar kusarak midesini tamamen boşalttı.

Gabriel diğer eliyle onun sırtını ovdu. Ağzını silmesi için ona bir havlu ve bir bardak su getirdi.

"Sevgi bu olmalı," diye mırıldandı Julia, sudan aldığı yudumların arasında.

"Ne dedin?" Gabriel onun arkasına oturdu ve kollarının arasına aldı.

"Saçımı tuttun, Profesör. Beni seviyor olmalısın."

Gabriel çekingen bir şekilde elini karnının üstüne koydu. "Bana baktığın zamanı hatırlıyorum, ben hastayken. Demek ki o zamandan önce beni sevmiyordun."

"Seni hep sevdim, Gabriel."

"Teşekkür ederim." Gabriel Julia'nın alnından öptü. "Bu küçük şeyi birlikte hallettik. Beni vücut salgılarıyla korkutamazsın."

"Suyum geldiğinde sana bunu hatırlatırım."

&

Emersonlar acelesiz bir şekilde Copley Plaza'nın etrafında yürüyerek birkaç saat geçirdikten sonra, akşam yemeği için kuzeydeki İtalyan restoranına gittiler.

O akşam Copley Plaza Oteli'ndeki odalarında, Julia dikkatsizce kıyafetlerini yere atarak soyundu. Gabriel gözleriyle onu süzdü ve dikkatini göğüslerine verdi; dolgun ve olgunlardı.

"Güzelliğin her zaman nefesimi kesiyor."

Julia teninin Gabriel'in bakışları altında ısındığını hissetti. "İltifatların beni hep şaşırtmıştır."

"Şaşırtmamalı. Belki de yeterince sık söylemiyorumdur." Gabriel durakladı ve ona baktı. "Yeni evliler değiliz artık."

"Hayır, değiliz."

"Nice yıllara, Bayan Emerson."

"Nice yıllara, Bay Emerson."

Gabriel ceketinin cebine uzandı ve özgün mavi bir kutu çıkardı, beyaz saten kurdeleyle bağlanmıştı.

Julia kekeledi.

"Özür dilerim, Gabriel. Senin için bir kartım var ama hediyeni evde unuttum." Julia alnını ovuşturdu. "Umarım hamilelik zekâsını almıyorumdur."

"Hamilelik zekâsı?"

"Dr. Rubio hamile kadınların kısa dönem hatırlamalarla ilgili sorun yaşamasının çok yaşandığını söylüyor. Muhtemelen hormonlara bağlı bir şey."

"Hediyeye ihtiyacım yok ama beni düşündüğüne memnun oldum."

"Gümüş zincir ucunda Davut'un yıldızı. Mücevher takmadığını biliyorum." Julia, Gabriel'in evlilik yüzüğünü gösterdi. "Bu hariç. Ama düşündüm ki, belki..."

"Elbette takardım. Teşekkür ederim, Julianne, bu gerçekten çok düşünceli bir davranış."

"Unuttuğum için özür dilerim. Hediyen için teşekkür ederim." Gabriel hediyeyi uzatırken Julia ona sıcak bir şekilde baktı.

Kutuyu açtığında uzun platin bir zincirin ucunda tek taş bir elmas buldu. Gabriel'e sorgularcasına bakt*ı*.

"Grace'in *küpe*lerine uyuyor." Gabriel kolyeyi işaret ederek Julia'nın arkasında durdu.

"Çok güzel." Gabriel zinciri birleştirirken Julia taşa dokundu. "Teşekkür ederim."

"Bana katlandığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı Gabriel, boynunun omzuyla birleştiği yeri öperek.

"O kadar zor olduğunu söyleyemem. Her çift gibi inişlerimiz ve çıkışlarımız oluyor."

Gabriel Julia'nın elini kendi eline alarak dik durdu. "Çıkışlarımızın inişlerimizden daha az olmasını sağlayalım."

&

Birbirlerini severek zaman geçirdikten sonra yatakta birbirlerine sarıldılar.

Julia çıplak göğüslerinin hemen üzerinde duran kolye ile oynuyordu.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı.

Gabriel'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Dehşet içindeyim."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü benim bir parçam senin içinde büyüyor. Güzel karımın çocuğumu taşıdığını görüyorum."

"Birkaç ay içinde bir ailemiz olacak."

"Biz çoktan bir aileyiz." Gabriel uzanarak saçlarını okşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum. Bu haftaki seminerlerimin birinde neredeyse uyuyakaldım. Kafein olmadan öğleden sonraları uyanık kalmakta zorlanıyorum."

Gabriel'in ifadesi endişeli bir hal aldı. "Daha fazla dinlenmelisin. Belki de eve gelmeli ve seminerlerinden önce kestirmelisin."

Julia esnedi.

"Severek yapardım ama zaman yok. Sadece yatağa erkenden gitmek zorundayım. Bu demek oluyor ki hemen yemekten sonra seks yapmak zorundayız."

"Ve işte başladı," diye mırıldandı Gabriel.

"Başlama yine." Julia onu şakacıktan itti ve Gabriel onu bileğinden tutup çekerek hassas bir şekilde öptü.

"Umarım kız olur."

Julia şaşırmıştı. "Neden?"

"Senin gibi şımartabileceğim birisini istiyorum. Küçük, kahverengi gözlü bir melek."

"Bu arada, bebeğin cinsiyetini öğrenene kadar bebeğe o demek istemiyorum. Bazı insanların böyle yaptığını biliyorum, çünkü İngilizcede cinsiyetsiz zamir yok. Ama hoşuma gitmiyor."

"*Gramer hakkı*nda konuştuğun zaman çok hoşuma gidiyor. Çok seksi." Gabriel Julia'yı öptü.

"Ona ya kızımız ya da bebek diyelim."

Julia'nın eli karnına gitti. "Bebeğin kesin kız olduğunu nereden biliyorsun? Bence bir oğlumuz olacak."

"Oğlumuz aslında bir kız. Ve ona uygun bir isim bulmamız gerekecek."

"Ne gibi? Beatrice?"

"Hayır," dedi Gabriel yumuşak bir şekilde. "Yalnızca bir Beatrice var. Ona Grace diyebiliriz."

Julia bir süre düşündü.

"Henüz bir isim vermeye hazır değilim, *fakat Grace* bir olasılık. Yine de bence bebek bir erkek olacak. O yüzden şimdilik ona Ralph demek zorundayız."

"Ralph? *Neden Ralph?*"

"Güzel, tüm amaçlara uygun bir takma isim. Ona Peanut diyebilirdim ama Tommy doğurmadan önce bebeğe böyle sesleniyorduk."

Gabriel kıkırdadı. "Aklın büyüleyici. Şimdi uyu, küçük anne. Bugünlerde gündüz çok çabuk geliyor."

Gabriel ışığı söndürmeden önce alnından öptü. Sonra karısını kollarıyla sardı.

Birkaç saat sonra Gabriel bir elin çıplak göğsünü okşamasıyla uyandı.

"Sevgilim?" Sesi uykuyla kalınlaşmıştı.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm." Julia baldırını onunkine yaslayarak yaklaştı.

Gabriel Julia'nın dudaklarının hafifçe göğüs kaslarından boynuna doğru değdiğini hissetti.

"Uyuyamadın mı?"

"Hayır, uyuyamadım."

Julia'nın eli karın kaslarına hafifçe değdikten sonra daha aşağıya indi.

Julia onu öptü ve Gabriel heyecanla karşılık verdi. Gabriel'in uykusu ve yorgunluğu Julia'nın eli aşağı ve yukarı indikçe kaybolmuş gibiydi.

"Sende ihtiyacım olan bir şey var."

"Emin misin?" Gabriel'in eli Julia'nın bileğini yakaladı, hareketlerini durdurdu.

Julia tereddüt etti.

"Julianne?"

"Seni uyandırdığım için üzgünüm ama gerçekten seks yapmaya ihtiyacım var. Hemen şimdi."

"Hemen şimdi?"

"Hemen şimdi. Lütfen."

Gabriel elini çekti ve yatak örtülerini kenara ittirdi.

"Bana ne istiyorsan yap."

Julia anında bacaklarını açarak Gabriel'in üstüne oturdu. Öpmek için öne doğru uzanırken Gabriel uzanarak ağır göğüslerini kavradı.

"Beni içeri davet et," diye mırıldandı Gabriel, ona doğru yüklenmişti.

"Davete ihtiyacın var mı?"

Gabriel onun gözlerinin içine baktı, heyecandan kocaman olmuşlardı.

"Ömrümün kalanını senin içinde geçirebilirim ve mutlu bir şekilde ölebilirim. Sen benim evimsin."

Julia kocasının yüzünde beliren anlık zayıflığı gördüğünde duraksadı. Ellerini onunkileri tutmak için kaldırdı ve göğüslerine bastırdı.

"Beni ağlatacaksın. Ve zaten duygusalım."

"Lütfen ağlama." Gabriel onu daha sıkı tuttu.

"O zaman gel," diye fısıldadı Julia, kalçalarını onunkilerle aynı hizaya getirerek.

Gabriel yavaşça onun içine girdi.

"Ev," diye fısıldadı.

Julia gözyaşlarını kırpıştırmaya çalışmadı. Akmalarına izin verdi.

"Seni çok seviyorum."

Gabriel Julia'nın göğüslerini yalayarak ve emerek, onlarla oynayarak ve onu teşvik ederek cevap verdi. Dakikalar içinde birbirlerini itiyor ve çekiyorlardı, tenleri sıcaktı ve heyecanla canlanmıştı.

"Bu iyi mi?" diye sordu Gabriel, elleri karısının kalçalarına inmişti. Julia'nın gözleri kapalıydı ve gül rengi dudakları aralanmıştı. Julia cevap vermeyince Gabriel onun yüzüne nazikçe dokundu. "Julia?"

Gözleri titreyerek açıldı. "İyi," diye hızlı hızlı soludu. "Çok iyi."

Gabriel'in büyük elleri onun kalçalarını tuttu ve cesaretlendirdi.

"Daha hızlı," diye mırıldandı.

Julia tekrar kendisini kaldırarak ve hızlıca indirerek cevap verdi, ta ki ikisi de neredeyse tükenerek yığılana kadar.

Bölüm Yetmişüç

31 Ocak 2012
Cambridge, Massachusetts

Profesör Katherine Picton, Harvard'daki amfide durmuş, kalabalığa bakıyordu. Profesör Jeremy Martin'den sonra kendi rapor sunumunu yapmıştı. Ve seyirciden gelen sorulara cevapları yapıştırmış, Latin Dilleri Bölümü adına Profesör Greg Matthews'ten bir hediye olarak çok güzel bir kâğıt ağırlığı almıştı.

Henüz Emersonlar'ı karşılama şansına sahip olamamıştı. Bunun için can atıyordu. Akşam için evlerine davet etmişlerdi, böylece Greg'in daha deneysel yemek seçimlerinden kaçabilecekti.

"Ah işte buradasınız!" Profesör Picton'un canlı İngiliz aksanı bir dolu konuşmanın uğultusu arasından sıyrıldı.

Koridorlardan birini çabucak geçerek Julia'nın oturduğu yere ilerledi, Julia'nın yanında Gabriel ayakta duruyordu ve tatlılıkla Julia'nın gözetmeni Profesör Marinelli ile konuşuyordu.

"Katherine." Gabriel onu yumuşak bir şekilde karşılayıp yanağından öptü.

"Gabriel ve Julianne. İkinizi de görmek çok güzel."

Katherine, Profesör Marinelli'ye döndü. "Cecilia, her zamanki gibi seni görmek muhteşem."

"Seni de." İki kadın kucaklaştılar.

"Öyle ise, Jeremy ile konuştun?" Katherine mavi-gri gözlerini Gabriel'e çevirdi.

"Hayır." Gabriel kısa ve öz cevap verdi.

"Savaş baltalarını gömmenizin zamanı geldiğini düşünüyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Cecilia, iki Dante uzmanına baktı ve nazikçe bir bahane uydurarak ikisi arasında bir kavga çıkmadan önce odanın başka bir köşesine kaçmayı tercih etti.

"Jeremy ile bir problemim yok." Gabriel alınmış gibiydi. "Jeremy'nin problemi benimle."

Katherine'in gözleri açıldı.

"O zaman onu buraya getirmeme aldırmazsın."

Katherine ufak endamını Jeremy Martin'e yöneltti ve doğrudan onunla konuştu.

Julia rahatsız bir şekilde ayakta durdu, ne olacağını merak ediyordu.

Profesör Martin'in Gabriel'le konuşmak istemediği belliydi.

Julia adamın onların yönüne bakıp, sonra Katherine'e dönerek başını salladığını gördü.

Katherine onu azarlarmış gibi gözüküyordu, ama yalnızca bir saniyeliğine, sonrasına iki profesör birlikte Emersonlar'a doğru yürüdü.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadı Julia, Gabriel'in elini tutarak.

"Emerson." Jeremy'nin sesi sertti.

"Jeremy."

Katherine iki adama bakıp kaşlarını çattı. "E, hadi. El sıkışın."

Gabriel, Julia'nın elini bırakarak eski arkadaşının elini sıktı.

"Eğer bir anlam ifade edecekse Jeremy, özür dilerim."

Julia kocasına inanamayarak baktı.

Profesör Martin'de şaşırmış gözüküyordu. Ağırlığını öbür ayağına verdi, gözleri Gabriel'le Julia arasında gidip geliyordu.

"Seni kutlamam gerekiyor. Bir yıldır evlisin, sanırım. Bu doğru mu?"

"Evet, doğru," diye atıldı Julia. "Teşekkürler, Profesör Martin."

"Artık, Jeremy."

"Sana borcumuz olduğunu biliyorum. Unutmayacağım." Gabriel sesini alçalttı.

Jeremy geriye doğru bir adım attı.

"Burası ne yeri ne de zamanı."

"O zaman koridorda konuşabilir miyiz? Hadi, Jeremy, yıllardır arkadaşız. Özür dilemeye çalışıyorum."

Jeremy yüzünü buruşturdu. "Peki tamam. Hanımlar, izin verirseniz." Gabriel'i koridora doğru takip etmeden önce Katherine ve Julia'ya selam verdi.

"Gayet iyi gitti." dedi Julia, Katherine'e dönerek.

"Göreceğiz. Kan dökülmeden geri dönerlerse seninle aynı fikirde olacağım." Katherine'in gözleri şeytanca parladı. "Kapıdan izlemeli miyiz sence?"

&

Gabriel ve Julia o akşam evlerindeki yemekte Katherine'e hamilelikten bahsetmemeye karar verdiler. İkinci üç aydan önce kimseye söylememe karar almışlardı.

(Buna rağmen kapıda park halinde duran ve Gabriel'in yeni aldığı Volvo SUV'un gerçeği açıklayan işaretini saklamak için bir şey yapmamışlardı.)

Gabriel mutfakta kahve yaparken Katherine her şeyi gören gözlerini Julia'ya çevirmiş ve keten masa örtüsüne parmağıyla vurmuştu.

"Bebek bekliyorsun."

"Ne?" Julia şaşırmıştı ve su bardağını dökmemek için masaya koydu.

"Çok açık. İçki içmiyorsun. Kahveyi reddettin. Kocan ki kendisi çok tedirgin, sanki çiniden yapılmışsın gibi etrafında dolanıyor, bir yandan da testosteron dolu gururunu saklamaya çalışıyor. Beni kandıramazsınız."

"Profesör Picton, ben— "

"Sanırım, bana Katherine demen konusunda anlaşmıştık."

"Katherine, bebek daha yeni. Ailem dahil olmak üzere ikinci üç aya girmeden kimseye söylemiyoruz."

"Bu gayet bilgece. Bölüme de olabildiği kadar geç haber vermen senin için daha iyi olabilir." Katherine şarabını düşünceli bir şekilde yudumladı.

"Onlara söylemeye korkuyorum."

Katherine bardağını masaya koydu. "Bana neden olduğunu söyleyebilir misin?"

Julia'nın eli karnına gitti. "Birçok sebebi var. Benim yeterince ciddi olmadığımı düşünmelerinden ve Cecilia'nın beni bırakacağından korkuyorum."

"Saçmalık. Cecilia'nın üç çocuğu var, ikisini Pisa'da doktora öğrencisiyken doğurdu. Diğer problem."

Julia durakladı, ağzı açık kalmıştı.

"Şey, bunu bilmiyordum."

"Onu senelerdir tanıyorum. Ailesine zaman ayırmaya çalışırken aynı zamanda görevini de yürüten bir anne. Bu yüzden yazları İtalya'da geçiriyorlar, çocuklar büyükanne ve babasıyla vakit geçirebilsin diye. Diğer problemler."

"Şey, fonumu keseceklerinden ve üyeliğimi kaybedeceğimden korkuyorum."

"Üniversiteler benim öğrenci olduğum zamandan çok farklı. Aslında, eğer yanılmıyorsam, Harvard'ın sana adilce davranıldığını garantiye alacak sadece kadınlardan oluşan bir komitesi var. Bölümün bir aptal tarafından yönetiliyor olsa bile, yönetmeliği uygulamak zorunda. Diğer problem."

"Hamilelik iznini istemiyorum. Fakat doktorum bebek doğduktan sonra en az altı hafta izin almam gerektiğini söyledi. Bölüm başkanının dönem için kaydımı silmeye zorlayacağından korkuyorum."

Katherine kaşlarını çattı. "Hamilelik izni almayacak mısın? Kafayı mı yedin?"

Julia karşı gelmeye çalıştı ama Katherine yaşlanmış ve buruşmuş elini kaldırdı.

"Yaşlı bir kadın olabilirim ama eğer hamilelik izni almazsan hem programına hem de yeni doğmuş çocuğuna kötülük yapacağını biliyorum. Hamilelik iznine hakkın var. Kullanmalısın."

"Bölüm buna karşı çıkmaz mı?"

"Bazı yaşlı fosiller karşı çıkabilir, ama eğer gözetmeninin desteğine sahipsen, ne fark eder? Benim önerim Cecilia ile konuşman ve ondan nasihat alman. Sana nasıl yol gösterileceğini en iyi o bilir. Kadın düşmanlarının seni çıkmaz bir duruma sokmasına izin verme."

Katherine düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Haksızlıkla kavga etmeye her zaman hevesliyimdir. Seni incitmelerine izin verme. Aslında, sırf bunu yapamasınlar diye Greg Matthews'un bölümleri birleştirme önerisine tamam diyebilirim."

Julia'nın ağzı açık kaldı. "Bunu düşünüyor musun?"

"Evimi satmaya ve Toronto'yu terk etmeye karar verdim. All Souls, Oxford'da kalıcı bir şekilde katılmama çok hevesli ama gerçeği söylemek gerekirse orada tolere edebileceğim çok az meslektaşım var. Kolejdeki yemeklerimi sıkıcı yapacak bu durum."

"Senin Harvard'da olman çok iyi olur."

"Ben de öyle düşünmeye başladım." Katherine'in gözleri parladı. "Asıl aksiyon burada. Greg kütüphanemi kendisinin taşıyacağına söz verdi. Kitaplarımı elleriyle paketlemesini görmek için kabul etmek istiyorum."

Julia, son derece değişik bir insan olan Profesör Matthews'un Profesör Picton'un geniş çaplı özel kütüphanesini eliyle taşıması fikrine güldü.

"Gabriel ile senin bir bebek sahibi olacağınıza çok mutlu oldum. Harvard'a gelsem de gelmesem de umuyorum ki benim bir çocuğa uygun olmayan şeyleri yediren ve korkunç hediyeler alan, yaşlı, eksantrik vaftiz annesi olmama izin verirsiniz."

"Daha çok istediğim bir şey olamaz." Gabriel odaya elinde kahveyle döndüğünde Julia, Katherine'in elini sıkıyordu.

Gabriel iki kadına da birer bakış attı. "Neler oluyor?"

Katherine şarap bardağını kaldırarak onu selamladı. "Yalnızca Julianne'ya bebeğinizin vaftiz annesi olma ayrıcalığını kabul ettiğimi söylüyordum."

Yatmadan önce, Julia, Gabriel'e Profesör Martin'le olan konuşmasını sordu.

Gabriel tavana bakıyordu.

"Tahmin ettiğimden daha iyi gitti, ama beni affedeceğinden şüpheliyim."

Julia başını Gabriel'in göğsüne yasladı. "Özür dilerim."

"Onu ve bütün bölümü sırtından bıçakladığımı düşünüyor. Yine de seninle evlenmiş olduğum gerçeği onun benimle ilgili olan fikrini düzeltmiş gibi gözüküyor. Belki hamile olduğunu duyduğunda daha da yumuşar."

"Sen onun hakkında nasıl hissediyorsun?"

Gabriel omuzlarını silkti. "O bir arkadaştı. Ayrılığa düştüğümüz için üzgünüm ama yaptığım şeyden dolayı üzgün değilim. Yine olsa yine yapardım."

Julia içini çekti. "Nihayetinde gün tamamen boşa geçmiş sayılmaz. Diğer doktora öğrencisi arkadaşlarımın senin gelişine verdikleri tepkiyi izlemekten oldukça zevk aldım."

Gabriel'in dudakları titredi. "Ah, gerçekten mi? Peki, nasıl bir tepki verdiler?"

Julia karnının üzerine döndü. "Sanki daha önce çekici bir profesör görmemiş gibi. Boğazlı kazağınla bayağı sükse yaptın."

"Ah, evet, boğazlı kazak. Kazakların insanlar üzerinde öyle bir etkisi vardır."

"Hayran oldukları şey onu giyen adamdı. Ve seninle birlikte olmaktan çok gurur duydum."

Julia yatak örtüsünün kenarlarını parmaklarının arasından geçirdi. "Yine de dolaşan dedikodular var."

"Ah, öyle mi?" Gabriel, Julia'nın çenesini kaldırdı böylece göz göze geldiler.

"Zsuzsa bana bazı doktora öğrencilerinin beni programa senin soktuğunu anlattıklarını söyledi."

"Piçler," dedi Gabriel tükürürcesine. "Bu Christa'nın suçu."

"Tam olarak değil. Seçimlerimizi yaptık ve onlarla yaşamak zorundayız."

"Gerçekte ne olduğu ile ne söyledikleri, kutuplar kadar zıt."

"Doğru. Ama şimdi onların Christa hakkında yaptıkları dedikoduyu bilmek senin dikkatini çekecektir."

Gabriel dikkatli bir ilgiyle ona baktı. "Christa? Neden?"

"Bölümümdeki doktora öğrencilerinden biri olan Sean'ın Colombia'da bir arkadaşı var. Dediğine göre, bölüm Christa'yı çıkmaya zorlamış. Fakülteden hiç kimse onun gözetmeni olmayı kabul etmemiş."

Gabriel'in kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Ben New York'tayken Lucia Katherine'in, Christa'nın Oxford'daki davranışları hakkında şikâyetçi olduğunu söylemişti ama atılışının bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Lucia çalışmasının iyi olmadığını da söylemişti."

"Bölümündeki Dante uzmanlarıyla iyi geçinememiş olması da bir olasılık. Kendileri çok değişken olabiliyorlar." Julia sinsice kocasına göz kırptı.

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok." Gabriel burnunu çekti.

"Sean, Christa'nın doktorası için Cenevre'ye gideceğini söyledi."

"Cenevre'nin, İtalyancada kendi doktora programı yok. Onlar konsorsiyumun bir parçası."

"Eğer dedikodular doğruysa gittiği yer orası."

Gabriel kafasını salladı. "Eğer Toronto'daki işine odaklanıp bana odaklanmasaydı, muhtemelen hala orada olacaktı. Orijinal başvurusu ve yazım örneği çok iyiydi. Onun düşmesine neden olan entrikalarıydı. Sonra da Katherine'e karşı çıkmak gibi devasa bir hata yaptı. Bu Lucia'yı kaygılandırdı."

"Neden?"

"Katherine alanının en iyilerinden. Eğer birisi Dante çalışmalarıyla ilgili yayın yapmak isterse, destek için bağış yazmak isterse ya da bir iş sahibi olmak isterse, onun fikirlerini alır. Bir gün onun desteğine ihtiyaç duyacağı ihtimaline karşın kimse onu kendinden uzaklaştırmak istemez. Bu Lucia ve bölümünü de içeriyor."

Julia dudaklarını birbirine bastırdı.

"Christa'nın hayatının mahvolmasını istememiştim. Onun yalnızca bizi bırakmasını istemiştim."

"Bunu kendisine o yaptı. Kararlarını gözden geçirmek için bir sürü şansı vardı ve bunu değerlendiremedi. Kimse onu Oxford'a gelip seni sabotaj etmeye ya da Colombia'da yetersiz iş yapmaya zorlamadı."

"Sanırım haklısın." Julia başını yastığına yasladı. "Akademi çok garip bir yer."

"Biraz Mars gibi gerçekten. Sadece daha fazla seks var."

Julia güldü. "Katherine'in beni onaylamasına çok memnunum. Onaylamaması durumunda ne olabileceğini düşünmek tüylerimi ürpertiyor."

"Benim de. Ama yine de Greg Matthews ile konuşacağım ve dedikoduların susturulmasını sağlayacağım."

"Bunun için yardımını kullanma. Başka bir şey için onun yardımına ihtiyaç duyabilirim."

"Ne gibi?"

"Katherine hamilelik izni almam gerektiğini düşünüyor. Cecilia ile bu konuyu konuşmamı istiyor."

Gabriel parmaklarıyla Julia'nın kaşlarını okşadı.

"Peki, sen ne istiyorsun?"

"Cecilia ile konuşmam lazım. Ama ikinci üç ayıma girene kadar bekleyebileceğimi umuyordum. Çoğu düşük—" Gözleri Gabriel'inkileri yakaladı ve kelimeyi çevirdi. "—çoğu problemler ilk üç ayda oluyor."

"Hamilelik izni almak istiyorsan, almalısın. Ve almak istemiyorsan almak zorunda değilsin. Ne olursa olsun ben alacağım. Babalık izninden sonra bana maaşlı izin vermek zorundalar. Bebekle birlikte iki yıl evde olabilirim."

"İki izni peş peşe kullanmamakla ilgili bir kural yok mu?"

"Olabilir. Gabriel, Julia'nın sırtını okşamaya başladı. "Ama kontratımda bir sonraki yıl bana maaşlı izin verecekleri yazılı. Bu iş tekliflerinin bir parçasıydı."

"Maaşlı iznini boşa harcamanı görmekten nefret edeceğim," dedi Julia sessizce.

Gabriel'in eli karısının sırtında durdu.

"Bebekle zaman geçirmenin hangi kısmı boşa harcanmış olacak?"

"Kitabını bitiremeyeceksin."

"Eminim ki yazmaya vaktim olacak. Eğer olmazsa bile buna değer. Cecilia ile konuş ve ne söylediğine bak. Ama ne yaparsan yap endişelenme. Sana sözler verdim ve onları tutmayı planlıyorum."

Julia gülümsedi. "Bu kafayı yemememi sağlayan tek şey."

Gabriel ona yoğun duygularla baktı. "İyi."

Bölüm Yetmişdört

Nisan 2012

"Bu takdirde, Julianne, ben sizin için ne yapabilirim? "Cecilia Marinelli büyük bir masanın yakınındaki rahat bir koltuğu işaret ederek, ofisinde doktora öğrencisine yer gösterdi.

Cecilia'nın kısa kesilmiş koyu renk saçları ve mavi gözleri ile neredeyse 1.50 m. altında boyu vardı. Aslında Pisa'lıydı ve aksanlı İngilizce konuşuyordu.

"Sizin tavsiyenizi sormaya geldim." Julia'nın elleri terlemeye başlamıştı.

"Sor." Cecilia, Julia'ya cesaret verici bir bakış attı.

"Şey, ben bir bebek bekliyorum."

"Tebrikler! Bu iyi haber, evet? "Cecilia geniş bir gülümseme ile İtalyancaya geçti.

Julia da İtalyanca onu yanıtladı. "Evet. Çok iyi bir haber. Şey, ama tam dönem başında, Eylül'de bekliyorum "

Cecilia omuz silkti. "O zaman doğum izni alırsın ve gelecek yıl geri dönersin."

"Programımım gerisinde kalmak istemiyorum, bu yüzden doğum izni almayacağım."

Profesör Marinelli başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil. Normalinde, üçüncü yılında, sonbaharda ders anlatacak ve ayrıca başka bir sınıfta dilbilimi dersi alacaksın. Daha sonra kışın genel sınavlarını yazacaksın. Bebeğiniz Eylül'de doğacağı için, öğretmenliğin ve sınıf çalışman Ocak ayına kadar gecikeceğini düşünüyorum. Bu durumda aynı anda sınavların için çalışıyor olacaksın. Bu çok fazla."

Cecilia'nın ses tonu kırıcı değildi.

"Bunun farkında değildim." Julia'nın sesi titrek ve az geliyordu.

"Ne istersen yap, ama kesinlikle senin yerinde olsaydım doğum izni alırdım.

"Gerçekten mi?"

Cecilia bir ara koltuğuna geri yaslandı. "Bir döneme tüm bunları sığdırmak çok fazla olacaktır. Meslektaşların genel sınavlarda senden avantajlı durumda olacaklar. Ve başarısız olabilirsiniz. Bu yüzden gidişatın mantıklı olması için, bir yıl boyunca doğum izni almalısın. Ardından takip eden Eylülde öğretmenlik ve derslerini alırsın. Evet, bir yıl geride kalacak. Ama iyi bir öğrencisin. Ben senin tez yazarak yakalayacağını düşünüyorum. Her şeyi yapamayacağını dönem ortasında farkına varmaktan ziyade bir yıl geride olman daha iyi olacaktır."

Tüm planları düşüp parçalanmış gibi Julia'nın kalbine battı. Çılgınca, başka bir çözüm yolu aradı.

"Bazı dersler yaz aylarında öneriliyor mu?"

Cecilia öğrencisinin karşı koymasının farkındaydı ve İngilizceye döndü. "Maalesef, üzgünüm."

Julia'nın elleri kucağında birbirine dolandı.

"Yine de, Gabriel'in BU'dan izin alacak olması halinde doğum izni almak zorunda kalmayacağım."

"Gabriel? Bir bebek ile?" Cecilia İtalyanca kendi kendine konuşarak güldü.

(Görünüşe göre, Profesör'ün bir bebeğe bakma düşüncesini son derece eğlenceli bulmuştu. Bu durumda yalnız değildi.)

"Bunu beklemiyordum. Fakat bu onun iyi bir baba olacağını gösteriyor, değil mi? Eğer yardım etmek istiyorsa. Ama Gabriel'in izni programın sorununu çözmüyor. Bebeği doğurabilir ardından ertesi gün geri dönebilir düşüncesi gerçekçi değil. Allah göstermesin, komplikasyonlar olur ve bebek doğmadan önce zamana ihtiyacın olabilir."

Julia irkildi. "Hiçbirini düşünmemiştim."

Cecilia sabırla gülümsedi. Biz danışmanlar tavsiye vermek ve belki de biraz uyarıda bulunmak için varız. Benim tavsiyem doğum izni alınması yönünde. Programdaki yerini veya fonunu kaybetmezsin. Eğer istersen, sana tezinin prospektüsü için bir okuma listesi verebilirim ve izin kullanırken bunun üzerinde çalışabilirsin. Ayrıca diğer dillerde işe yarayabilir. Ama çok iddialı olmayalım. Ayrıca bir şey daha var, ama gizli tutacağına söz vermelisin. Profesör Matthews resmi bir duyuru yapmak için bekliyor." Cecilia sanki onlara daha fazla gizlilik verecekmiş gibi İtalyancaya deri döndü.

"Elbette." Julia ilgi ile danışmanına bakarak, İtalyanca cevap verdi.

"Profesör Picton, Harvard'a gelmeye karar vermiş."

"Gerçekten mi? Bu harika." Julia'nın kalbi sevinçle hopladı.

"Evet, öyle. Oxford'da bir yıl daha kalmayı taahhüt etmiş, sen doğum izninden döndüğünde, önümüzdeki Eylül gelecek. Ben onun adına konuşamam, ama senin tezinin bir okuyucusu olacağına inanıyorum. Bu senin projen için çok iyi bir haber."

Julia beyninde çarklar dönmeye başlarken gülümsedi.

"Yani," dedi Cecilia, tekrar İngilizceye dönerek. "Hem anne ve hem de öğrenci olmanın kolay olacağını sana söyleyemem. Ama bunu yapabilirsin. Gabriel'e tebriklerimi ilet. İkinizin adına mutluyum."

Julia profesöre teşekkür ederek ofisten çıktı.

&

Julia akşam yemeği için eve döndüğünde, Gabriel mutfak odasında bir bar taburesine oturmuş gazete okuyordu.

Karısını görünce hemen gazeteyi bıraktı.

"A, merhaba, güzelim. Günün nasıl geçti?"

"Fena değildi." Julia omuz çantasını yere indirdi ve adada kocasının yanına oturdu.

"Neyin var?" Elini karısının ensesine koydu ve onu öpebilmek için nazikçe yakına çekti. Hasta mısın?"

"Benim hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Gabriel'in dudaklarının kenarları aşağı kıvrıldı. "Kötü haber ne?"

"Profesör Marinelli, benim doğum izni almak zorunda olduğumu söyledi."

"Neden öyle dedi?"

"Bebek Eylül'de geleceği için, sonbahardaki derslere kayıt yaptırabileceğimi düşünmüyor. Kış döneminde, üçüncü yılın uyulması gereken şartlarını sığdırmaya çalışacak olursam, programım çok yüklü olacakmış. Bu yüzden, tam olarak bir yıl ara vermem gerektiğini düşünüyor."

Gabriel çenesini ovuşturdu. "Ben üçüncü yılın bu kadar yoğun olacağını unutmuştum. Ne yapmak istiyorsun?"

"Ne yapabilirim? Doğum iznini almak zorundayım." Julia dirseklerini tezgâhın üzerine dayadı.

"Julianne, istediğin her şeyi yapabilirsin. Bebek doğduktan sonra dersleri almak istersen, bunu yürütebiliriz. Kaçırdıklarına yetişirken yarım kalanları tamamlamak zorunda kalacaksın."

"Doktora eğitimi, yarım kalanları alan öğrencileri istemez."

"Hayır, istemezler. Ancak bazı durumlarda izin verirler. Bu durumda izin vereceklerine eminim."

"O zaman genel sınavlarıma çalışırken yetişmeyi göstereceğim."

"Bu doğru. Ancak sırf Cecilia zor olabileceğini düşünüyor diye bunun imkânsız olacağı anlamına gelmez. Daha önce söylediğim gibi, bunu yürütebiliriz. Sana söz veriyorum."

Julia kocasının sıcak ve samimi ifadesine baktı. "Sen bunu yürüteceksin?"

"Tabii ki. Ama ne yapacağını sana ben söylemeyeceğim. Kararı sen ver, ayrıca gerekirse Greg ile konuşurum."

"Hayır, onunla ben konuşurum. Ama—" Julia sustu.

"Ne oldu?"

"Sana iyi haberi vermem gerekir. Cecilia, Katherine'nın Harvard'a geleceğini söyledi."

Gabriel'in ağzı hayretle açıldı. "Ne? Geçen hafta ondan bir e-posta aldım. Hiçbir şey bahsetmemişti."

"Görünüşe göre, gelecek yıl Oxford'da kalacak, bir yıl sonra Harvard'a gelecek. Cecilia'nın doğum izninin iyi bir fikir olduğunu düşünmesinin bir başka nedeni de bu geri döndüğümde Katherine'nın gelecek olması."

"Bu harika."

"Öyle. Ama—" Julia başını salladı. "Ben doğum izni almak istemi-yorum, ancak sınavlarımda da başarısız olmaktan endişeleniyorum."

"Sen başarısız olmazsın."

"İkisinden biri mükemmel şekilde olmayacak."

"O zaman seni mükemmel şekle getireceğiz. Burayı yürütecek Rebecca ve bana sahip olacaksın. Sınavlarına çalışabilir ve yapman gereken ne varsa yapabilirsin."

"Ben de anne olmak istiyorum," diye fısıldadı Julia. "Bebeği görmezden gelmek istemiyorum."

"Ben senin denge kurabileceğine eminim." Gabriel buzdolabına gitmeden önce karısını başından öptü. Dolaptan bir şişe zencefilli gazoz aldı ve çabucak uzun bir bardaktaki buzun üstüne döktü.

Bardağı karısına uzattı. "Hemen şimdi karar vermen gerekmiyor. Sonbahar için kayıt ol ayrıca dersleri azaltman veya yarım kalanları alman gerekiyor gibi hissedersen, yapabilirsiniz."

"Bunu bitirmeden bir şeyi başlatmak istemiyorum. Kesinlikle sınavlarımın başarısını riske atmak istemiyorum." Yüzünde endişeli bir ifade ile Gabriel'e baktı. "Ben Şaron gibi eksik bir anne olmak istemiyorum."

"Sen onun gibi olmayacaksın."

Gabriel mermer kaplı adaya baktı ve yüzeyindeki bir deseni takip etti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bebek sahibi olduğumuzda ne olacağını bilmiyorum ama dediğim gibi, ne olursa olsun ben izin alacağım."

"Cecilia bana, tezimin prospektüsü için bir okuma listesi verebileceğini belirtti. İzinli olduğum süreçte dillerim ile birlikte bundan yararlanabilirim."

Gabriel başını kaldırdı. "Ben bebeğin Dante'yi öğrendiği için mutlu olacağına ve aynı zamanda Almanca sadece küfür etmekten daha fazlasını yapabileceğine eminim."

Julia güldü ve kocasının beline sarıldı. "Doğum izninin bir kısmını almazsam kaçırmamış olacağımı düşünüyorum. Senin ve bebeğin, ne tür yaramazlıklar içinde olacağını kim bilir?"

"Ah, bizim her türlü yaramazlık içinde olacağımızdan emin olabilirsin." Gabriel göz kırptı. "Ayrıca düzenli olarak, çeşitli türden maskaralıklar ve şamatalar da olacağı kuvvetle muhtemeldir."

"Belki de senin ve bebeğin bana ihtiyacı olacak." Julia ona baktı.

Gabriel'in gözleri karısına kilitlendi.

"Tabii ki sana ihtiyacımız olacak. Ama sen burada olamazsan ben idare edeceğim."

Gabriel parmaklarının ucuyla yavaşça karısının yanağını okşadı. "Eğer doğum izni alırsan, yılın bir kısmını Umbria'da geçirebiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Veya Oxford ya da Paris ya da Barcelona. Adını sen koy."

"Selinsgrove?"

Gabriel geri çekildi. "Dünyadaki bütün şehirlerin arasından oraya mı gitmek istiyorsun?"

"Ailenin evi orada. Ailem orada. Diane'a yakın olmak güzel olabilir. Bana tavsiyelerde bulunabilir ve oyun buluşmaları planlayabiliriz."

"Avrupa'dan birebir onunla konuşabiliriz."

"Orada meyve bahçesi var."

Gabriel parmağını Julia'nın alt dudağında gezdirdi ve içini çekti. "Evet, meyve bahçesi var."

"Sonbahar için kayıt olmayı araştıracağım ve bebek doğduktan sonra eğer geri dönemezsem, dersleri bırakacağım. O zaman kış dönemi için doğum izni alacağım ve genel sınavlarım için çalışmaya başlayacağım."

"Bu iyi bir plan gibi geliyor. Katherine gelecek, Eylül ayında burada olacak."

"Bebeği Mount Auburn Hastanesi'nde dünyaya getirebilirsin ve gitmek istediğimiz yere orada karar verebiliriz. Yeni doğan bir bebeğin transatlantik uçuşuna alınması konusunda emin değilim."

"Hmm. Bunu düşünmemiştim."

Julia tekrar kocasının beline sarıldı. "Düşüneceğimiz bir sürü şey var."

"Ah, ama benim bir kitabım var." Gabriel yakınında duran *Hamile olduğunuz zaman beklentileriniz neler'in* bir kopyasını almak için uzandı.

"Bebek ile ilgilenirken, Dante'nin Cehennem kavramı üzerine bir kitap yazma olasılığına karşı, transatlantik uçuşlarının bahsedildiği yeri işaretlediğinize emin olun. Bu bölümleri okumak ilgimi çeker."

Gabriel kitabı bir kenara attı. "Bayan Emerson, Çok komik."

Julia bedenini kocasına bastırdı. "Eğer Avrupa'ya gidersek, birkaç müzeyi gezmemiz mümkün olacak."

"Gezeriz."

"Bir müzede tekrar tango yapmak istiyorsak, bizimle birlikte Rebecca'yı da götürmemiz gerekir." Karısının boynuna açgözlü bir öpücük kondurdu.

"Müzeler eskiden olduğu gibi uygun kullanılmıyor."

Gabriel'in gözleri parlıyordu.

"Uffizi'ye son ziyaretimiz hariç."

Şimdi Julia kızarmıştı.

"Bunu gelecek yıl dönümümüz için istiyorum."

"Ne? Bir müze? " Gabriel sırıttı.

"Hayır. Bir duvara dayanarak başka bir tango."

"Gelecek sefer Louvre'de deneyelim mi?"

Julia içinin alev aldığını hissetti. "Bu söz verme gibi geliyor."

Gabriel dudaklarını karısının teninde dolaştırarak boynunu öptü. "Bayan Emerson, dört gözle beklediğimiz birçok güzel şeye sahibiz. Ama ikimizin de bu kitabı okumamız gerektiğini düşünüyorum."

Bölüm Yetmişbeş

Selinsgrove, Pennsylvania

"*Nesin* sen?"

Bir yığın gümüş mutfak adasının üstünde tıngırdayarak, Rachel'ın parmaklarından kaydı. Julia'nın en yakın arkadaşı ağzı açık bakakalmıştı. Gabriel kollarını Julia'ya dolamış, Clark'ların mutfağında ayakta duruyorlardı. Richard ve Aaron sobanın yanında koyu bir sohbette iken Scott, Tammy ve Quinn yakındaki taburelerde oturuyorlardı.

"Ben hamileyim," diye tekrarladı Julia, gözleri Rachel'ın yüzünü araştırıyordu. Mutfakta sessizlik hâkimdi.

"Ama ben denediğinizi bilmiyordum. Sizin bekleyeceğinizi sanıyordum." Rachel konuşurken tükürükler saçıyordu.

"Haber beklenmeyen ama istenmeyen değil." Gabriel, Julia'nın şakağına dudaklarını bastırdı.

"Bu harika bir haber Julia. Ne zaman geliyor?" diyerek Tammy araya girdi.

"Eylül." Julia'nın eli hafifçe çıkmış karnına gitti.

"Dün gece babama, Diane'a ve amcam Jack'e söyledik."

"Sanırım bu habere puro içilir. İkinizle de çok gurur duyuyorum." Richard, Julia'nın yanağını öpmeden önce Gabriel'in elini sıktı ve sırtına vurdu. " Etrafta başka bir bebeğin olması güzel olacak. Quinn ve Tommy'nın yeni bir oyun arkadaşı olacak."

"Aynen öyle." dedi Tammy, Julia'yı kucaklarken ve ardından Scott kucakladı.

Julia endişeyle en yakın arkadaşına bakıyordu. "Rach?"

"Ben—" Rachel birden ağzını kapattı. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi gözüküyordu.

Aaron bir kolunu karısının omzuna doladı ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Sizin adınıza çok mutluyum," demeyi başardı Rachel. Bir süre sonra, Julia ve Gabriel'i birlikte kucakladı. "Öyle. İkinizin adına mutluyum. "

Julia'nın gözleri sulanmaya başlamıştı.

"Kızlara bir dakika vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bir oyun var mı?"

Aaron geniş ekran televizyon bulunan oturma odasına doğru parmağını salladı.

Tammy, Quinn ve erkekler iki arkadaşı yalnız bırakarak hızla mutfaktan çıktılar.

"Bu bir sürpriz." Rachel bar taburelerinden birine oturdu. "Bir kaza mı oldu?"

Julia ağzının iç kısmını çiğniyordu. "Gabriel *kaza* kelimesini kullanmamızı istemiyor. Bebeğin kendinin istenmeden olduğunu düşünerek büyümesini istemiyor."

"Tabii ki olmaz!" Rachel dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Ben bu şekilde düşünmemiştim. Özür dilerim."

" Şey açıkçası bu beklenmedik oldu, çünkü biz beklemeyi planlıyorduk."

Rachel'in gözleri arkadaşının üzerine nişan almıştı.

"Bu sizin için şok olmalı. Sen iyi misin?"

"Başlangıçta üzüldüm ama Gabriel için müthiş oldu. Gerçekten heyecanlandı ve onun coşkusu bulaşıcı oldu. Rebecca bize taşındı, bu sayede bebek konusunda yardımcı olacak. Doğum izni almaya karar verdim ve Gabriel de aynısını yapacak."

Rachel adanın üstüne kolunu koyarak homurdandı. "Gabriel doğum izni mi alıyor? Bunu gördüğümde inanamayacağım."

"Haklı olarak babalık izni bulunuyor. Gabriel'e uygun olduğu için iznini alacak. Her halükarda, Gabriel'e maaşlı izin borçları var ama o erteleyecek." Julia, Rachel'ın sol tarafındaki tabureye oturdu.

"Hatta bebek doğduktan sonra, yılın bir kısmını burada geçirmeyi düşünüyoruz."

Rachel'ın gri gözleri sevgiyle büyüdü. "Babam buna bayılacak. Ona söylediniz mi?"

Julia başını salladı. "Biz bekliyorduk, herkese söyleyene kadar bekliyorduk." Julia salon tarafına baktı. " Muhtemelen Gabriel şu anda ona soruyordur."

"Babam hayır demez. Rebecca da gelecek mi?"

"O kadar ilerisini düşünmedik. Ama küçük bir bebekle ilgilenmek için üç yetişkinin gerekmesi biraz saçma olacaktır."

Rachel arkadaşına dikkatle baktı. "Senin etrafında çok fazla bebek olmamıştı, değil mi?"

"Hayır"

"Evin bakımını sağlaması ve herkese yemek yapması için Rebecca'ya ihtiyacınız olabilir."

Rachel tırnaklarını baktı. "Sen ve Diane'ın annelikle ilgili paylaşımlarınız mümkün olacaktır. Biz de hafta sonları geliriz. Bebek aile tarafından çevrelenmiş olacak."

"Bizim de istediğimiz bu. Zamanlama konusunda çok üzgünüm. Senin ve Aaron'un uğraştığınızı biliyorum ve bu yüzden hissediyorum—"

"Yapma." Rachel zorla gülümsemeye çalıştı. "Senin için mutluyum. Ayrıca en berbat hala olacağım, olabilirimde. Bir gün, senin de benim gibi hala olma şansına sahip olacağını ümit ediyorum."

"Ben de."

Julia, içinde arkadaşının üzüntüsünü paylaşan bir buruklukla gülümsedi.

&

O akşam Aaron, hala lisede kazandığı ödül ve kupalarla dekore edilmiş karısının çocukluk yatak odasında ayakta duruyordu.

Karısı göğsünde hıçkırarak ağlarken, onu kollarının arasında tutuyordu.

Aaron kendini çaresiz hissediyordu. Aciz hissediyordu.

"Rach," diye fısıldadı, sırtını ovuştururken.

"Bu hiç adil değil," demeyi başardı, elleriyle kocasının gömleğini avuçlarken. "Onlar bebek istemiyorlardı! Jules mezun olana kadar bekleyeceklerdi. Bu olanlara inanamıyorum."

Aaron ne diyeceğini bilmiyordu. Julia müjdeyi verdiği zaman kıskanmıştı ancak Rachel kadar kıskanmamıştı. Hamile kalma çalışmalarına başladıktan bir yıl sonra, karısı depresyonla mücadele ediyordu. Aaron yaşamın adaletsizliğine odaklanarak ve asla yanıtlayamayacağı varoluşsal sorular ilave ederek onun depresyonunu beslemeyi istemiyordu.

"Üzgün olduğunu biliyorum, ama sakin olmalısın."

"Ben annemi istiyorum." Alnını kocasının omzuna bastırdı. "O ne yapacağını biliyordu."

"Her ne kadar anneni sevsem de, o bir mucize yaratıcı değildi."

"Ama bana öğütler verebilirdi. Ve onu asla bir daha göremeyeceğim." Yeni bir hıçkırık nöbeti ile Rachel'in vücudu sarsılmaya başladı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye fısıldadı Aaron, bir kez daha onun sırtını okşarken. "Bu bir şok oldu, ama bunu kabullenmek zorundayız. Çevremizdeki insanlar çocuk sahibi olacaklardır. Senin ve Julia'nın arasında ayrılık olmasını istemezsin."

"Olmayacak."

"İşte benim karım. Dolayısıyla yarın gözyaşı yok." Aaron geri çekildi, yüzündeki endişe belirgindi.

"Bunu yapabilirim. Daha önce akademik ödül kazandığım bir performansım var. Julia öğrenir öğrenmez bana söylemediği için ağlamak istedim."

" Rol yapmanı istemiyorum Rachel. Ben senin iyi olarak görünmeni istiyorum ve bunun da gerçek olmasını istiyorum."

"Ama ben iyi değilim." Rachel yatağın kenarına oturdu.

"Bu konuda seninle konuşmak istiyorum." Aaron yatakta onun yanma oturdu.

"Sahip olamadığımızın üzerine odaklanmak yerine, sahip olduklarımız üzerinde düşünmeye başlamamızı istiyorum. İşimiz var, yaşamak için güzel bir evimiz var, biz—"

"Çalıştıramadığımız doğurganlık tedavilerimiz var." Rachel alçak sesle küfretti.

"Başka seçenekler de var. Bunu konuşmuştuk."

"Ben vazgeçmeye hazır değilim."

"Vazgeçmek zorunda değiliz. Ama belki de sadece bir süre dinlenmemiz gerekiyor. Bir mola vermek."

"Mola mı?" Merakla kocasına doğru baktı.

"Doğurganlık tedavilerini durdurmak ve bebek sahibi olmayı unutmak. Sadece bir süre için."

Kollarını kavuşturdu. "Hayır"

Aaron onun elini tuttu. "Senin baskı altında olduğunu düşünüyorum."

"Ben hallederim."

"Hayır, bebeğim, bunu yapamazsınız. Ben kendimi bildiğim gibi senide biliyorum. Ve senin ara vermeye ihtiyacın olduğunu söylüyorum. Ara vermemiz gerekir."

"Bizim bir yıl boyunca doğurganlık tedavilerini uygulamamız gerekiyor. Şimdi duramayız." Çenesi titremeye başladı.

"Evet, durabiliriz." Aaron dudaklarını onunkilere dokundurdu. Philadelphia'ya geri döndüğümüzle doktorla konuşacağız. Sonra uzun bir tatile çıkacağız. Gabriel, İtalya'daki evlerini bize ödünç vermeye söz vermişti. Biraz ara verebiliriz ve tekrar normal bir çift olabiliriz."

"Bu da ne şimdi? Farz edelim değiliz. . ." Onu söylemek için kendini kandıramazdı.

"O zaman başka seçenekler aramaya başlayacağız." Kolunu karısının omzuna koydu. "Biz bebek sahibi olalım ya da olmayalım, biz birbirimize sahibiz. Bu da bir şey, değil mi?"

Rachel başını salladı.

"Birbirimize göz kulak olmamız gerekiyor. Ve senin böyle devam etmene izin verirsem, sana göz kulak olmuş olmuyorum."

"Kendimi başarısız bir insan gibi hissediyorum." Rachel elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Değilsin," diye fısıldadı. "Sen tanıdığım en olağanüstü kadınsın. Bu yolculuk senin ara vermen için, yoksa seninle birlikte bir ailem olmasını isterim. Ancak çocuk sahibi olmayı o kadar çok istemiyorum."

Rachel kocasına baktı, şaşırmıştı. "Bunun senin için önemli olduğunu düşünüyordum."

"Öncelikle sen geliyorsun. Her zaman öncelikli olan sensin." Karısının omzuna sıktı.

"Ben evlendiğim kadını istiyorum. Bir kereye mahsus bu konudan uzaklaşırsak o zaman tekrar çocuklar hakkında konuşmaya başlayabiliriz. Tamam mı?"

Rachel kocasının önerisini düşünürken sessizdi. Gözlerini kapattı ve omuzlarından büyük bir ağırlık kalkmış gibi hissetti.

Birdenbire sanki tekrar nefes alabiliyormuş gibi hissetti.

"Tamam."

Aaron karısını kucağına çekti. "Seni seviyorum."

&

Koridorun sonunda, Julia kalçasını banyodaki tuvalet masasına yaslamış, dişlerini fırçalayan kocasını izliyordu.

"Baban bebek sahibi olacağımız için bizimle gurur duyuyor."

Gabriel fırçalamaya devam ederken, başını salladı.

"Bunun anlamı, seks yaptığımız için bizimle ve beni döllediğin için de seninle gurur duyuyor demektir. Bu duyguları ifade eden büyükbabalar için tişört yapmayı düşünüyor musun?"

Gabriel lavaboya tükürmeye başlamadan önce boğuluyor gibi bir ses çıkardı.

"Sen iyi misin?" Julia onun sırtına vurdu. "Konuşur musun?"

Gabriel daha fazla tükürme ve ardından kaba bir kahkaha ile cevap verdi.

"Tişört," kendisini desteklemek için elini tezgâhın üzerine koymayı başardı. "Bu şeyler aklına nasıl geliyor?"

"Bunu söyleyen ben değildim. Hiç kimsenin bana, seks yaptığımız için benimle gurur duyduğunu söylediğini sanmıyorum. Babam bizim adımıza mutlu olduğunu ama gurur duyduğunu söylemedi."

Gabriel doğrulmadan önce elinde tuttuğu diş fırçasını yerine koydu.

"Ben söyledim."

Bakıştılar.

"Evet, öyle." Julia kendi kendine gülümsedi. "Jack amcaya söylediğimde çok mutlu görünüyordu fakat telefonda garip davranıyordu."

"Ne dedi?"

"Beni tebrik etti, ama ayrıca bana bir de ders verdi."

Gabriel'in kaşları kalktı. "Ne hakkında?"

"Kendimi ve bebeği korumak için ihtiyacım olanlarla ilgili. Söylediğini yapacağıma dair ona söz verdim ve o zaman bana senin bizi korumak için ne yaptığını sordu."

"Peki sen ne dedin?"

"Senin çok özen gösterdiğini ve tüm randevularıma benimle birlikte geldiğini söyledim. O bunların yeterli olmadığı ile ilgili bir şeyler mırıldandı."

Gabriel kaşlarını çattı. "Karşılık verdin mi?"

"Ona ne hakkında endişelendiğini sordum, ama bana tek kelime etmedi. Sence, Simon ve Natalie ile ilgili bir şey mi var?"

"Sanmam. Bir şeyler olsaydı, mutlaka bize söylerdi."

"Belki." Julia başını salladı. "Gözünü bizden ayırmayacağına söz verdi, ben de ona, bize yapabileceği her türlü yardımı beklediğimi söyledim. Bu çok garip bir konuşma oldu."

"Amcan Jack garip biridir. Belki de doğum izni almanı sağlamak amacıyla Greg Matthews'u dövmeye karar verdi."

"Profesör Matthews zaten izin vermişti. Benim amcam Jack'in yardımına ihtiyacım yok." Gülümsedi ve banyodan çıktı.

Yıldızsız geceye bakarak, pencerenin yanında duruyordu.

Gabriel karısının vücut hatlarını, eski moda keten geceliği içinden görebiliyordu: uzun ince bacakları, yuvarlak kalçası ve kıçı. Gabriel ışıkları kapattı ve onun arkasında durdu, yetenekli parmakları karısının saçlarıyla oynuyordu.

"Kardeşimle konuşmanız çok zordu, ama haberi iyi karşıladı diye düşünüyorum." Ellerini birbirine kenetledi ve bağlantılarını çocuklarının büyüdüğü yerin üstüne koydu.

"Rachel ve Aaron çok uzun süredir uğraşıyorlardı, biz uğraşmadık ve bum! Biz bebek bekliyoruz."

Gabriel güldü ve çenesini karısının omzuna dayadı. "Tam olarak böyle olmadı. İlahi bir müdahale vardı."

"Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Sen inanmıyor musun?" Gabriel'in vücudu kasıldı.

"İnanıyorum, sadece kendimi suçlu hissediyorum. Bu haksızlık gibi geliyor," diye fısıldadı.

"Belki de onları destekleyecek daha iyi bir iş yapmamız gerekiyor. Bunun her ikisini de haksızlık olduğunu düşünüyor." Karısının sırtını göğsüne bastırarak ensesinden öptü. "Nasıl tanıştığımızı hiç ona anlattın mı?"

"Hayır. Bu çok değerli ve hakkında konuşmak için de çok acı."

"Ya şimdi?" Gabriel kollarının arasında onu sıktı.

"Gerçek şu ki sırrımızı seviyorum. Ailen harika, ama onların anladığını sanmıyorum. Babam bir av tüfeği ile senin peşinden gelecektir."

"Mesaj alındı."

Gabriel nazikçe ona dokunarak, parmak uçlarını kafa derisi üzerinde dolaştırmaya başlayınca Julia aniden irkildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Gabriel. "Senin yara izini unutmuşum."

"Her şey yolunda. Sadece beni ürküttü."

Gabriel bu kez saçlarının altındaki yükseltiden kaçınarak, onu tekrar okşamaya başladı.

"Sharon içmediği ve erkek arkadaşları arasında olmadığı zaman bazen mükemmel olabiliyordu." Julia yutkundu. "Beni hayvanat bahçesine götürüyor ve piknik yapıyorduk. Onun elbiselerini giyinip oynamama izin veriyordu ve saçımı tarıyordu. Bunun gibi şeylerden hoşlanıyordum."

Gabriel konuşmadan önce dalgın bir şeklide duraklayarak elini kıpırdatmadı. "Ben de, annem hakkında bazı iyi şeyler hatırlıyorum. Sharon'un seni incittiği için üzgünüm. Keşke bütün bunlardan seni uzaklaştırabilseydim."

"Bana nazik olan Sharon'un, neden geriye dönüp tekrar kötü davranmasını merak ediyorum."

Gabriel onun saçları ile oynamaya devam etti. "Anlıyorum. İyiliğe geri dönmesini bekleyerek ve umut ederek, zaman zaman sıkıştığın iyilik nöbetlerinin serpiştirildiği bir istismar döngüsü. Ve bu sadece ara sıra süpürülüp atılarak yapılır. Bununla ilgili hepsini biliyorum. Ne yazık ki."

Julia yüzünü ona çevirdi. "Biz bir sürü şeyin üstesinden geldik."

"Evet, başardık."

"Simon ile olanlar artık bana musallat olamaz. Geçmişte olduğu gibi olmaz. Sanki bunun geçip gittiğini hissediyorum."

Gabriel alçak sesle küfretti. "Bu orospu, adamın güçlü bir ailesi olduğu için şanslı. Ben hala herifi bayıltana kadar dövmek ve kız arkadaşına bir ders vermek isterdim. Amcan Jack onların bize kancayı takmasını istemedi."

Julia bir elini kocasının göğsüne koydu. "Artık bitti. Simon evleniyor, ayrıca Jack, Natalie'nin Kaliforniya'ya taşındığını söyledi."

"En iyisi daha da uzak olması."

"Harika bir anne olup olmayacağımı bilmiyorum, ama kesinlikle ne yapmamam gerektiği konusunda fikir sahibiyim."

Gabriel geceliğinin üstünden onun karnına dokundu.

"İyi bir ebeveyn olmanın bir bölüm, iyi bir insan olmaktır. Ve Julianne, sen tanıdığım en iyi insansın."

Usulca karısını öptü.

"Sürekli bu evdeyken yardım edemiyorum ama ailemle birlikte olduğum hayatımı hatırlıyorum. *Biz onlarınki gibi bir eve sahip olabiliriz.* Sevgi ve mutluluk dolu bir ev. Harcayacak çok fazla merhametimiz var. . ." Gabriel'in sesi kısıldı.

"Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığım için tamamen rahatladım."

"Ben de."

Gabriel onun elini tuttu ve yatağa götürdü.

Bölüm Yetmiş altı

Durham, Kuzey Carolina

Pazartesi öğleden sonra April Hudson, rüzgâr gibi oturduğu binaya girdi ve posta kutusunu kontrol etmek için durdu. Nişanlısı, Simon Talbot ile birlikte Hamptons'da geçirdikleri romantik bir hafta sonundan henüz dönmüştü.

Simon'u düşününce içini çekti. Uzun boylu, sarışın ve yakışıklıydı. Akıllı ve iyi bir aileden geliyordu ve onun vücudu ile yapılabilen işler...

Hamptons duygusal bir tercihti. April'ın bekâretini ona verdiği yerdi. Simon'un ona evlenme teklif ettiği yerdi.

(Tabii ki, aynı hafta sonu değil.)

Postalarını karıştırırken, aklında düğün planlarının mutlu koşuşturması ve hafta sonundan anılar vardı. Simon ona iyi davranıyordu. Ayrıca artık onunla birlikte uyumakla ilgili suçluluk duymuyordu, çünkü evleneceklerdi. Sonsuza kadar, her sabah onunla birlikte uyanacaktı.

(Düşüncelerinden dolayı o kadar meşguldü ki, caddenin karşısında koyu renk bir arabada oturarak, April'ın, onun mektubunu açmasını görmek için gözetleyen Philadelphia'dan eski Denizci'yi fark etmemişti. April, adamın yeğeni ve doğmamış çocuğuna hiç kimsenin sorun olmamasını sağladığını kesinlikle bilmiyordu.)

April posta kutusunun dibinde bir zarf buldu. Zarfın üzerinde onun adı vardı, ama adres ya da damga yoktu. Kafası karışmıştı, postasını topladı ve asansörle üçüncü kata çıktı. Dairesine girer girmez kapıyı kilitledi ve valizini yere bırakıp kanepeye çöktü.

İlk önce karton zarfı açtı ve içinde büyük siyah-beyaz fotoğraf yığınını bulunca şaşırdı. Hepsine *27 Eylül 2011* tarihi damgalanmıştı

Garip bir uğultu kulaklarını doldurdu. Elinden parke zemine düşen anahtarların çıkardığı ses gibiydi.

Fotoğraflara göz gezdirirken, bir yatakta birbirine dolanmış iki çıplak vücut gördü. Adamın kimliği belirgindi. Yani onun vücudu, onun pozisyonları, onun *tekniği* idi.

Fakat kadın, onunla birlikte olan bir kadına benzemiyordu. Genç görünüyordu, yeniyetme gibiydi.

Ve yaptıkları şeyler...

April, dudaklarının arasından acı bir çığlık çıkarken elleriyle yüzünü kapattı.

Bölüm Yetmişyedi

Washington, D.C.

O akşam, Simon Talbot Georgetown'daki ailesinin evinde babasının çalışma odasının kapısını çaldı. Babasının kampanya yöneticisi Robert tarafından çağrılmış ve hemen eve dönmesi istenmişti.

Bu kadar acil ne olduğunu bilmiyordu. Sessiz ama cinsellikle dolu bir hafta sonu keyfinden sonra havaalanında April'a hoşça kal demişti. Durham'a uçarken gelecek hafta sonu için nişanlısına sürpriz yapmayı amaçlamıştı. Yakında April'ın yarıyılı bitecekti ve eşyalarını toplamasına yardım ederek, April'ı ait olduğu yere, Simon'un Washington'daki dairesine taşıyacaktı.

"Gel," diye seslendi senatör.

Simon kapıyı açtı ve senatörün masasının önünde duran koltuğa doğru yürüdü.

"Oturma zahmetine katlanma. Uzun sürmeyecek." Senatör her zamanki gibi sert ve kararlıydı.

"Bunları gördün mü?" Masanın üzerine bir yığın fotoğraf attı. Rastgele bir şekilde etrafa yayıldılar.

Simon yakındaki bir resme baktı. Onu kapmasıyla birlikte baka kaldı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Eee? Onları gördün mü?" Senatör öfkeyle yumruğunu masanın üzerine indirirken, sesini de yükseltmişti.

"Hayır" Simon boynunun arkasına iğne gibi batan korkuyu hissederek, fotoğrafları yavaş yavaş masanın üstüne geri koydu.

"Bu sensin, değil mi?"

"Şey—"

"Bana yalan söyleme! Bu sen misin?"

"Evet." Simon göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Zor nefes alıyordu.

"Bu fotoğrafları sen mi çektirdin?"

"Hayır, baba. Yemin ederim. Onları kimin çektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Babası küfretti.

"Bunlar sadece kopyalar. Onları nasıl aldığımı biliyor musun?"

Simon hayır anlamında başını salladı.

"Senatör Hudson. Birisi orijinalleri nişanlına göndermiş. Nişanlın babasına anlatmış ve o da bana göndermek için kopyalarını çıkarmış."

Simon'un göğsü gittikçe sıkışıyordu.

"April onları görmüş mü?"

"Evet. Kendini kaybetmiş. Annesi onunla birlikte olmak için Durham'a uçtu. Onu hastaneye götürmek zorunda kalmış."

"April iyi mi? Hangi hastanede?"

"Tanrı aşkına, oğlum soruna odaklan! Benim kampanyam için bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikrin var mı?"

Simon yumruklarını sıktı. "Bir dakika için kampanyanı unut. April kendine zarar verdi mi? Neden hastanede?"

"Hudsonlar şantajla ilgilenmedikleri için şanslıyız. Onlar sadece senin kızlarını bırakmanı istiyorlar. Açıkçası evlilik yok. Onlar yarın duyuru yapacaklarmış."

Simon cep telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. Telefonu kulağına götürdü, ama saniyeler içinde, April'ın cep telefonu numarasının artık hizmet dışı olduğunu belirten kaydedilmiş bir mesaj aldı.

"Baba, açıklayabilirim. April'la konuşmama izin verin. Onun düşündüğü gibi değil."

"Olmaz," diye bağırdı babası. "Robert resimlerdeki kızı tanıdı. Kız benim ofisimde stajyer bir lise öğrencisiymiş. Yaptığın hasarı anlıyor musun? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!"

"Bu bir yıl önce oldu. Tarih yanlış. Ben April ile birlikteyken beş kasıyla seks yapmadım, yemin ederim. Ben onu seviyorum."

"Onu seviyorum," diye alay etti babası. " Şu kızıl saçlı fahişe her zaman senin yanındaydı."

Simon ileriye doğru bir adım attı. "Değildim. Ondan ayrıldım. April'ın farklı olduğunu söylüyorum sana."

Sanki bir sineği kovalıyormuş gibi senatör elini salladı.

"Artık çok geç. Seninle ilgili bir şey yapmak istemiyor. Ayrıca onu kim suçlayabilir ki? Fotoğraflardaki kız on yedi yaşında, benim için çalışıyordu, sen onunla yattın, ayrıca onu uyuşturucu kullanmaya ve içmeye teşvik ettin. Ve hepsi şu Tanrı'nın cezası siyah ve beyazların içinde!" Senatör hızla masaya vurunca, fotoğraflar, kalemler ve kâğıtlar havada uçuştu.

"Baba, yemin ederim bunu düzeltebilirim. Sadece April ile konuşayım."

"Hayır" Senatör oğluna ters ters bakarak ayağa kalktı. "Hudsonlar onu bırakmanı istiyor ve sen de bunu yapacaksın."

"Ama baba, ben—"

"Bir kereye mahsus söyleneni yap!" diye bağırdı.

Simon ayakta duruyordu ama sadece bir dakika sonra, babasının masasının üzerindeki bronzdan bir atlı heykelini alıp karşı duvara fırlattı.

"Asla dinlemiyorsun!" diye bağırdı Simon. "Benim bütün hayatımda, sen emir verirsin, sen konuşursun, ama lanet olsun asla dinlemezsin. Siktir git. Kampanyan ve ailende siktirin gidin. Şimdiye kadar önemsediğim tek şey April'di. Ve Onu kaybetmeyeceğim."

Ve bunları söyledikten sonra, kapıyı arkasından çarparak odadan dışarı çıktı.

Simon, Durham'da bir polis merkezinde otururken bunun acı bir rastlantı olduğunu düşünüyordu.

(Gabriel'in aksine, Simon *rastlantı* kelimesinin gerçek anlamını bilmiyordu.)

Defalarca April'ı görmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Ona çiçekler ve mektuplar göndermiş ama hepsi geri çevrilmişti. April'a e-posta göndermeye çalışmış ancak kız e-posta adresini de bloke etmişti.

April'ın apartmanının dışında onu beklemeye teşebbüs etmiş ve tutuklanmıştı. Şimdi ceza alıp almayacağı haberini bekleyerek bir polis merkezinde oturuyordu. Bir avukatı yoktu ve babasının da kendisine yardım etmeyeceğini biliyordu.

Simon son tutuklanmasını—Julia'ya saldırdığı zaman— hak etmişti. Kızgındı ve aralarındaki skoru eşitlemek için aramıştı. Ama April ile aşk için davranışta bulunmuştu. Simon'un tek umudu, eğer suçunu itiraf edip tutuklanmayı kabul ederse, belki de telafi için fırsatı olurdu. Belki de April ya da sempatik bir kadın olan annesi, ona açıklaması için beş dakika verecektir.

Fotoğrafları kimin çektiğini bilmiyordu. Bunun meydana geldiği otel odasını Natalie'nin bilmesine rağmen, bu özel karşılaşma için kız bir parti düzenlemezdi. Simon'u filme alması için birini kiralamış olması mümkündü.

April'a fotoğrafları Natalie'nin göndermiş olduğu belliydi. Onların arasını bozarak kazanmak isteyen tek kişi o id ve bir hesaplaşma eyleminde, April'a ve babasının kampanyasına zarar vermişti. Aynı zamanda bunu yapmak için yeteri kadar kindar bir orospu idi.

April ile barışmak için bir fırsat beklerken, Sacramento'ya bir yolculuk yapıp, Natalie'ye ödeme ziyareti yapmanın zamanını bekliyordu.

Bunlar, yasal kaderini öğrenmek için beklerken Simon'un zihninde oluşan planlardı. Simon'un, hamile yeğenini düşünen ve polis merkezinin dışında, koyu renk bir Oldsmobile'de gülümseyerek oturan Jack Mitchell'den hiç haberi yoktu.

Bölüm Yetmişsekiz

Cambridge, Massachusetts

Julia'nın sabah bulantıları yatışır yatışmaz, Thai yemeği garip bir saplantı halini almıştı. Doymak bilmez iştahını tatmin eden tek yer olduğunu ısrarla tercih ettiği, Cambridge'de eski dairesinin yakınında bir restoran vardı. Sonuç olarak, Gabriel ya da Rebecca neredeyse her gün bu restorandan paket siparişi veriyordu.

Julia'nın beslenmesi göz önüne alındığında, bir noktada Gabriel karısının vücut ağırlığının yüzde yetmiş beşini (bebek ile birlikte) Çin böreği oluşturduğunu tahmin ediyordu. Dolayısıyla Ralph denilen bebeğe artık Gabriel, Rebecca ve en sonunda da Julia tarafından Çin Böreği adı verildi.

Nisan sonunda, Emersonlar ultrason çekimi için Mount Auburn Hastanesi'ne gittiler. Fotoğrafın, bebeğin cinsiyetini ortaya çıkarmak için yeterince belirgin olacağını umuyorlardı.

"Çin Böreği bir erkek," diye fısıldadı Julia, fazla dolu mesanesinin acısını görmezden gelmeye çalışarak.

"Hayır" Gabriel sırıttı. "Bana güven. Ben kadınları tanırım. Bu bebek kesinlikle bir kız."

Julia karşı koymadı ama güldü.

Teknisyen onun adını çağırdığında, Julia ultrason odasına doğru teknisyeni izlemeden önce Gabriel'in elini sıktı.

(Yeri gelmişken, Gabriel eşine eşlik etme konusunda, teknisyen ile tartışmamanın en iyisi olduğunu biliyordu.)

"Bebeğin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?" diye sordu teknisyen, yatağın üstüne bir önlük koyarken.

"Kesinlikle. Kocam bekliyor ve ayrıca onun öğrenmek istediğini de biliyorum."

"Tabii ki. Siz üstünüzü değiştirdikten sonra birlikte olacağız. İsmim Amelia." Teknisyen gülümsedi ve önlüğü giyinmesi için Julia'yı yalnız bıraktı.

Birkaç dakika içinde, Julia'nın yuvarlak karnı ısıtılmış ama yapışkan bir jel ile kaplanmış ve ultrason başlamıştı. Engellemiyordu ancak görüntüden görüntüye bebeğini izleyerek, bilgisayar ekranına bakıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kafası vücudundan daha büyüktü. Zavallı Çin Böreği bir uzaylıya benziyordu.

"Şanslıyız," dedi Amelia, bazı görüntüleri yakalamak için birkaç düğmeye basarken. "Bebeğiniz uygun pozisyonda olduğu için iyi görüntü alabiliyorum."

Julia rahat bir nefes aldı. Heyecanlı ve gergindi.

"Sadece bir kaç görüntü alacağım ve sonra kocanızı çağırabiliriz. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra, Amelia, Gabriel'i çağırmaya gitti. Gabriel odaya girdiğinde, hemen Julia'nın yanına gitti ve elini tutup dudaklarına götürerek öptü.

"Eee?" Gabriel, tekrar bilgisayar ekranının başına oturan Amelia'ya döndü.

Amelia ekranı işaret etti. "Bebeğinizin gelişimi gayet iyi. Her şey iyi görünüyor. Tebrikler, bir kızınız olacak."

Gabriel'in yüzü geniş ve mutlu bir gülümseme ile aydınlandı.

Julia'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Şaşkınlık içinde elini ağzına götürdü.

"Ben anneye söylemiştim. Kız olacağını biliyordum." Julia'nın yanağından öptü.

"Bizim bir kızımız olacak," diye tekrarladı Julia.

"O iyi mi?" Gabriel'in safir gözleri endişe ile koyulaştı.

"Mükemmel," diye soludu Amelia.

Gabriel ultrasonun anlık görüntülerinin kopyalarını çıkardı ve hemen profesyonelce çerçeveledi, ancak yatak odaları ve çalışma odaları dışında onları sergileme dürtüsüne karşı koydu.

"Şimdi Çin Böreği'nin bir kız olduğunu biliyoruz, galiba onun odasını hazırlamayı düşünmemiz gerekir." dedi Gabriel, Mayıs ayının bir Cumartesi günü gözlerini yoldan ayırmadan Volvo'yu kullanırken. "Ayrıca isim konusunu da konuşmamız gerekir."

"Kulağa hoş geliyor."

"Belki de, ne istediğini düşünmelisin ayrıca alışverişe de gidebiliriz."

Julia ona bakmak için döndü. "Şimdi mi?"

"Seni öğlen yemeğine götüreceğimi söylemiştim aynı zamanda alışverişte yapabiliriz. Ama sonra, Çin Böreğinin odası hakkında düşünmeye başlamamız gerekir. Göz alıcı ama fonksiyonel olmasını istiyorum. Senin ve onun için rahat bir şey ama çocuksu olmasın"

"Gabriel, o bir bebek. Onun eşyaları çocuksu olacaktır."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Zarif ve anaokulu izlenimi uyandırmamasını istiyorum."

"Yok canım!" Julia, profesörün tasarımını hayal etmeye çalışarak, bir sırıtmayı engellemeye çalıştı.

(Hemen aklına baklava desenleri, koyu renk ahşap ve çikolata kahvesi deri geldi.)

Gabriel boğazını temizledi. "İnternette biraz arama yapmış olabilirim."

"Ah, gerçekten mi? Nereden? Hardware Restorasyon mu?"

"Elbette değil" diye dikleşti Gabriel. "Onların eşyaları bir bebek odası için uygun olmaz."

"O zaman nereden?"

Gabriel zafer kazanmışçasına baktı. " Pottery Barn Kids."

Julia inledi. "Biz yuppie-şehirli genç profesyoneller- olacağız."

Gabriel sahte korkuyla ona baktı. "Neden böyle diyorsun?"

"Biz bir Volvo kullanıyoruz ve Pottery Barn'da alışveriş yapmaktan bahsediyoruz."

"Her şeyden önce, Volvoların mükemmel bir güvenlik seviyesi var ayrıca bir minibüsten daha göz alıcıdır. İkincisi, Pottery Barn'ın mobilyaları hem fonksiyonel hem de estetik oluyor. Seni onların mağazalarından birine götürmek istiyorum böylece kendiniz için bir şeyler bakabilirsin."

"İlk önce Thai yemeği almak şartıyla."

Gabriel'in gözleri anında devrildi. "Tamam. Ancak paket yaptırırız ve piknik yapmak için parka gideriz. Ayrıca ben onun yerine Hint yemeği alacağım. Eğer Thai dolu başka bir tabak daha görürsem, onu heba ederim."

Julia kahkahalara boğuldu.

O gece geç saatlerde, Gabriel çocuk odası için bir istek listesi hazırlayarak geçirdiği uzun bir akşamdan sonra yatak odasına çekildi.

Onun ve Julia'nın bebek hediyeleri olarak kaydettikleri eşyaların bazılarını, kız kardeşleri (Kelly ve Rachel), Diane, Cecilia, ve Katherine'dan talep etmek için hediye kayıt defterine kaydetti. Gabriel ebeveynlerin böyle bir şeyi yaptığını bilmiyordu ve konu çok ilgisini çekmişti.

(The Pottery Barn Kids'in hediye kayıt defterinin İtalyanca ya da Yidişçe çocuk kitapları ile genişlemediğini öğrenmesi Gabriel'i rahatsız ederdi.)

Yatağı geçip banyoya doğru yürürken, Julia'nın ayaklarının yorganın altından dışarı çıktığını fark etti. Vücudunun geri kalanı örtülüydü.

Güldü ve yorganı karısının ayaklarının üzerine çekmek için uzandı.

Bölüm Yetmişdokuz

Mayıs 2012
Sacramento, Kaliforniya

Natalie Lundy bir ilkbahar girişimi ile günlük hayatına başlamıştı. Simon ve April tümüyle ayrılmışlar, Simon ailesi tarafından evlatlıktan reddedilmiş ve Senatör Talbot'un kampanyası darmadağın olmuştu.

Kısacası, Natalie'nin tabloid gazetelere ödün vererek hikayeler anlatmak suretiyle yeni işini tehlikeye atmasının bir nedeni yoktu. Birisi—muhtemelen Simon'un kıskanç eski bir sevgilisi ya da babasının siyasi bir rakibi— Natalie için bir çalışma yapmıştı.

Natalie, Simon'un intikam planlarından habersiz idi. Ya da gerçek şu ki April ona karşı dava açmamaya karar verdiği zaman Simon bu planlarından vazgeçecekti. Natalie, onun April'i geri kazanmaya çalıştığı yönünde söylentiler duymuştu, ancak kamuoyuna göre, kız bu sonucun pek mümkün olmadığını düşünüyordu.

Elbette Natalie ve Simon'un, bu işe Jack Mitchell'ın karıştığına dair hiçbir fikirleri yoktu, bu da demek oluyordu ki Jack geceleri rahat uyuyordu, hamile yeğenini korumak için yapması gerekeni yaptığını bilmenin güveniyle.

Bölüm Seksen

Temmuz 2012
Boston, Massachusetts

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." dedi Julia, Newbury Caddesi üstündeki Agent Provocateur butiğinin önünde içeri girmeye tereddüt ederek.

"Neden?" Gabriel, Julia'nın elini kavradı.

"Burası bir hamile mağazası değil. Bana uyacak hiçbir şey yoktur."

Yanakları kızardı.

"Patricia ile daha önce konuştum. Geleceğimizi biliyor." Hamile karısına bakıp gülümsedi. "Hatta bir kaç tane istekte bulundum."

Julia butik sahibinin adını hemen hatırladı, daha önce tanışmışlardı.Gabriel kadın iç çamaşırlarından utanacak tipte bir adam değildi. Hatta onları kendisinin seçmesini tercih ederdi, en azından özel zamanlarda.

Bu özel bir zamandı. Hamileliği ilerledikçe Julia çıplak yatmakta zorlanır olmuştu. Seksi iç çamaşırları artık üstüne olmadığından, yatağa yoga pantolonları ve tişörtlerle girer olmuştu. Gabriel için bu hoş karşılanan bir değişiklik değildi.

Dolayısıyla bununla ilgili mutlaka bir şey yapmıştı.

Patricia onları sıcak bir şekilde karşıladı ve gecelik, iç çamaşırı ve sabahlık dolu özel bir giyim odasına götürdü.

"İhtiyacınız olan bir şey olursa beni çağırın." Kapıyı kapatmadan önce yakındaki sehpanın üzerinde duran dahili telefonu gösterdi.

Julia bir babydoll geceliğin transparan siyah şifonuna dokunurken Gabriel onu izliyordu, bir kedinin bir fareyi izlediği gibi.

"Ben bunu giyebileceğimi zannetmiyorum." dedi Julia, büyük üç katlı aynaya kötü kötü bakarak.

"Bu tam bize göre. Bak, Patricia bize içecek getirdi." Gabriel bir bardağın içine birkaç buz parçası koydu ve üzerine zencefilli gazoz döktü.

Julia minnetle gazozu aldı. "Benim için güzel bir gün değil. Kendimi bir inek gibi hissediyorum."

"Sen inek değilsin," diyerek sözünü kesti Gabriel. "Sen hamilesin. Aynı zamanda harikasın."

Julia gözlerini kaçırdı. "O aynanın önünde duramam. Üç farklı yönden bir otobüs gibi görünürüm."

"Saçmalama." Julia'nın elinden bardağı aldı ve yanındaki alçak sehpanın üzerine koydu. "Elbiselerini çıkart."

"Ne?"

"Elbiselerini çıkarmanı söyledim."

Julia kocasından uzaklaştı. "Yapamam."

"Güven bana," diye fısıldadı Gabriel, tekrar ona doğru adım attı.

Julia kocasına baktı, mavi gözleri sıcaktı ama çok kararlı bakıyordu.

"Sen beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?"

Gabriel kasıldı.

"Hayır, ben sana baktığımda ne görüyorsam seninde görmene yardımcı olmaya çalışıyorum." Baş işaretiyle onu yanına çağırdı ve Julia da ona yaklaştı.

Gabriel elini onun omzuna koydu ve alnından öptü. "Güzel olduğunu düşündüğün bir şey seç ve onu dene. Sen üstünü değiştirirken arkamı dönüp orada oturacağım. Eğer burada hiçbir şey beğenmezsen, başka bir yere gideriz."

Julia bir an için ona yaslandı ve Gabriel'de karısının ağırlığını yüklenerek onun yüzünü okşadı.

İçini çekti ve onlardan uzak bir köşede, duvarda asılı bir dizi kancadan bir kaç saten askı aldı.

Gabriel aynanın karşısında, bir kaç metre uzağa yerleştirilmiş deri bir kulüp sandalyesine oturarak gülümsedi. Julia soyunurken onu üzmek istemediği için karısına arkasını dönmeye özen göstermişti.

Rahatlamak için kendine biraz Perrier (maden suyu markası) koydu ve elbise raflarını izlemeye başladı. Julia'nın utancını göz önünde bulundurarak, daha fazla kışkırtıcı ürünler—örneğin göğüslerini açıkta bırakan ürünler— talep etmemişti.

Bu düşünceden hareketle, Julia'yı kendinden emin ve seksi hissettirecek, utanmayacağı ve üşütmeyeceği giysiler alacaklardı.

Gabriel'in seçimlerinden bazıları Julia'nın sınırlarını zorlayabilir olmasına rağmen, karısının tedirginliği onu ilgilendirmiyordu. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu, aynı zamanda da Gabriel ilham verdiğini ümit ediyordu.

"Bu biraz dar," diye kocasına seslendi.

"Onların sıkı olması gerekiyordur. Seni görebileceğim bir yere gel." Gabriel beklenti içinde neredeyse nefesini tutmuş, gözlerini aynaya dikmişti.

"Sanırım bir beden büyüğü gerekiyor."

"Patricia'ya senin ölçülerini vermiştim."

"Ne yaptın?" Neredeyse çığlık attı. "Ama ben kocamanım."

"Julianne." Gabriel'in ses tonu emreder gibiydi. " *Buraya —gel.*"

Julia derin bir nefes aldı ve aynaya doğru yürüdü.

Gabriel kalbinin göğsünde teklediğini hissetti.

Julia siyah şifon ve üzeri küçük pembe çiçeklerle işlenmiş bir Syble babydoll giymiş karşısında duruyordu. Siyah hamile külotunu çıkarmamıştı, fakat şişkin göbeğinin altına kadar çektiği siyah dikişsiz bir çorap giymişti.

"Nefes kesiyorsun," dedi.

Julia aynanın yanında durdu ve elini karnında, siyah şifon pililer arasında gezdirdi. Sonra yavaşça döndü ve arkasını kontrol etti.

"Mükemmel görünüyorsun."

Aynada kocasının bakışlarını yakaladı.

Gabriel artık oturmuyordu. Julia'nın arkasında duruyor ama dokunma dürtüsüne direniyordu.

Biliyordu ki eğer pes etseydi, soyunma odasında deri bir kulüp sandalyesinde ona sahip olurdu ve alışveriş gezileri sona ererdi. Julia ona boş ümitler verirken bir kaç dakika bekledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi boğuktu.

"Bu hoşuma gitti. Yine de biraz dar olduğunu düşünüyorum." Büyük göğüslerini daha fazla açığa çıkaran askıları çekiştirdi.

Gabriel ellerini uzattı ve askıları uygun hale getirmek için sıktı.

"Bir eldiven gibi seni sardı. Mükemmel bir görüntün var."

Julia'nın gözlerine yumuşak bir ifade yerleşti. "Gerçekten böyle düşünüyorsun."

"Aynen." Gabriel parmaklarını duyarlı göğüs uçlarının üzerinde her zamankinden daha fazla nazikçe dolaştırarak, kumaş ile göğüslerini okşadı.

Kocasının gözlerindeki açlığı gördüğünde, teninde boydan boya karıncalanma hissederek onun dokunmasını izlerken dudakları aralandı. İşte umutsuzca uyarılmış ve istekli bir adamın baştan çıkarma sanatı.

Gabriel karısının saçlarını yana çekti ve ağzını kulağına yaklaştırdı. "Bunu çıkardığın zaman yapacaklarımın seni nasıl hissettireceğini düşünüyorum."

Tedbiri bir kenara iterek, teninin tadına varmak için dudaklarını Julia'nın boynuna indirdi.

"Burası ısınıyor." Julia kocasının göğsüne yaslanarak gözlerini kapattı.

"Yeni başlıyorum." Karısının arka kavisine bastırınca, Julia onun belirgin bir şekilde uyarıldığını hissetti. "Bu giydiğini alacağımız konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum. Şimdi başka bir şey seç."

Julia onu öpmek için döndü ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak karıştırdı. Giysi raflarına dönene kadar öpüştüler, neredeyse alışverişten vazgeçeceklerdi.

Gabriel yakındaki bir masaya yürüdü ve dahili telefonu kaldırdı.

"Patricia? Daha fazla buza ihtiyacımız olacak."

Bölüm Seksenbir

Ağustost 2012
Burlington yakınları, Vermont

Kış ayları geçerken, Paul, Allison ile daha fazla zaman geçirdi. Akşam yemeğine ve sinemaya gittiler. Kısa mesaj ve e-posta yoluyla flört ediyorlardı. Aynı zamanda Norris çiftliğinde Paul'un bütün dolapları Dunkin' Donuts kahve ve ev yapımı kurabiyelerle dolmuştu.

Aslında, Ali (yine böyle hitap ediyordu) ile olan dostluğu Paul için çok önemli olmuştu. Her hafta sonu onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ayrıca her ne kadar fiziksel ilişkileri birkaç basit öpüşmenin ötesine geçmese de, ilişkileri derinleşiyordu.

Ancak, her ikisi de Mart ayının başlarında Paul'e, St. Michael Koleji İngilizce Bölümü'nde yardımcı doçent olarak görev teklif edildiğinde, gelecek olan çok büyük bir sevinci tahmin edemezdi. Paul maaş üzerinde dertlenerek ya da daha hafif bir ders yükü veya diğer avantajlar üzerinde görüşmeler yaparak zaman kaybetmemişti. Hemen işi kabul etmişti. Seve seve.

Julia'ya iş teklifi ile ilgili e-posta göndermiş ve zaman zaman, arkadaşça yazışmalarına devam etmişlerdi. Nisan ayının ortasında, Julia hamile olduğunu bildiren bir e-posta gönderince, Paul sersemlemişti. Yazışmalarındaki boşluk göz önüne alınacak olursa, Paul gebelik zamanlaması hakkında onu sorguya çekme rahatlığını hissetmemişti.

Kesinlikle Julia'nın üzülmesini istemiyordu, sadece dostluklarına değer verdiği için değil aynı zamanda tamamladığı tezini onaylayan Gabriel'in onayını geri çekmesini de istemiyordu. Sonuç olarak, Paul sade bir kutlama mesajı göndermiş ve bebeğe Vermont'dan bir hediye göndermek için sözü vermişti.

Tezini başarıyla tamamlayıp savunan ve Haziran ayında Toronto Üniversitesi'nden mezun olarak kurtulan Paul, Ağustos ayının sonunda St. Michael Kolejinin yerleşkesinde yeni ofisine taşınmıştı.

Çok mutluydu. Hiç peşinat ödemediği halde bir evde yaşayacaktı. Elinden geldiğince çiftliğe yardımcı olacaktı ancak babasının kiraladığı işçiler her şeyi sorunsuz hallediyor gibiydi. Ayrıca babasının sağlığı da önemli ölçüde düzelmişti.

Paul yeni ofisinde kitaplarının ambalajını açarken Dante ve Beatrice'in çalışma figürlerini buldu. Ne yazık ki, onları üreten şirket Virgil çalışma figürü için tekrarladığı isteklerini göz ardı etmişti.

(Bir kez daha, resmi pozisyonlarına göre Virgil çalışmaya layık değildi.)

Kapının vurulduğunu duyduğunda, Dante ve Beatrice'i masasının üzerine yerleştiriyordu.

"Gel," diye omzunun üzerinden seslendi, arkasını dönmeden. "Kapı açık."

"Merhaba."

Paul kapıda duran Allison görmek için Dante ve Beatrice ile ilgilenmeyi bıraktı.

O anda, onu binlerce kere görmesine rağmen, yıllardan beri onu tanımasına rağmen, Paul onun güzelliğine—saçları, yüzü, gözleri—vuruldu. Allison çok güzeldi.

"Burada olabileceğini düşündüm. Yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak ettim."

"Yapılacak pek fazla bir şey yok. Sadece kitapları düzenliyorum." Boş kutuları yere koydu.

Allison'ın yüzü asıldı.

"Ah. Peki, seni rahatsız etmek istemem. İşe geri dönmene izin vereyim."

Allison gitmek için geri dönünce, Paul'un yüreği ağzına geldi.

"Bekle."

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüyerek kızın elini tuttu.

"Seni görmek çok güzel."

Allison gülümsedi. "Seni görmekte güzel."

"İki haftadır yoktun."

"Ablamın çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacı vardı. Sadece bir hafta süreyle gitmeyi planlamıştım, ancak bunun nasıl olduğunu bilirsin."

Allison uzandı ve Paul'un alnına düşen saçını geriye itti. "Seni özledim. Günleri sayıyordum."

"Ben de seni özledim. Çok fazla."

Paul kelimelerini bulmadan önce bir asır gibi gelen zaman süresince birbirlerine baktılar.

"Her halükarda mola verecektim. Seni pizza yemeye Amerikan Flatbread'a götüreyim, ne dersin?"

"Seve seve."

Allison ofisten çıkmak için yürüdü ama Paul onun elini çekiştirdi.

Sorarcasına baktı.

"Güller," diye fısıldadı Paul, eklemlerinin üzeri çalışmaktan pürüzlenmiş parmaklarını okşayarak.

"Ne?"

"İlk kez birlikte olduğumuzda, tenin gül gibi kokuyordu."

Allison'ın yanaklarında iki pembe yama oluştu.

"Senin hatırlamadığını sanıyordum."

Paul yoğun duygularla kıza baktı.

"Nasıl unutabilirim? Bu gün de, her defasında da gül koklarken seni düşünüyorum."

"Artık gül kullanmıyorum. Onları dışarıda yetiştirmeyi düşündüm."

Paul kızın yüzünü elinin içine almak için uzandı.

Allison onun avucuna eğildi ve gözlerini kapattı.

"Tekrar gül kullanır mısın? Benim için?"

Gözlerini açtı ve araştırırcasına ona baktı.

"Ciddi olman kaydıyla."

"Ciddiyim." Paul yüzündeki ifadeyi ona göstermeye çalıştı, doğru söylüyordu.

"O zaman evet."

Allison aralarındaki boşluğu kapattı ve yavaşça dudakları birleşti.

Paul hafif bir itme ile ofisin kapısını kapatarak onu kollarının arasına çekti.

Bölüm Sekseniki

9 Eylül 2012
Cambridge, Massachusetts

Banyodan bastırılmış bir inleme sesi yükseldi.

Gabriel'in gözleri hemen açıldı. Şaşkındı. Bir an nerede olduğunu unuttu.

İnlemeyi tekrar duyduğunda, uykulu bir şekilde karanlık yatak odasında ilerledi.

"Sevgilim? İyi misin?"

Banyoya girdiğinde Julia'yı neredeyse iki katlım, beyaz eklemli elleriyle mermer tuvalet masasını tutarken buldu.

Derin derin nefes alıp veriyordu.

"Rebecca'yı uyandırmamı ister misin?" Garbiel arkasını döndü, kendisini koridora fırlamaya hazırladı.

"Hayır, hastaneyi ara."

"Onlara ne diyeyim?"

"Doğumun başladığını düşündüğümü söyle."

Gabriel anında paniklemişti. Çabucak ona sorular sordu, yatak odasına koşarak gözlüklerini ve cep telefonunu aldı ve Mount Auburn Hastanesi'nin doğumhanesini aradı.

"Suyun geldi mi?" diye sordu, hemşireye ulaşmayı başardıktan sonra.

"Hayır. Ahşap döşemelerin güvende."

"Çok komik, Julianne. Aktif doğum içinde misin?"

"Sanırım. Kasılmalar acı verici ve düzenli." Julia nefes alış verişini derin ve düzenli tutmaya çalıştı, bu tekniği ona doğum öncesi yoga hocası öğretmişti ve işe yarayacağını söylemişti.

(Julia parasını geri istemeyi planlıyordu.)

"Kasılmaların ne sıklıkta?"

"Altı dakikada."

Julia bütün dikkatini nefesine ve Gabriel'in sesini duymamaya yöneltti.

(Julia kocasını seviyordu, bu doğruydu ama Gabriel ona yardımcı olmuyordu.)

"Hemşire seni hemen götürmem gerektiğini söyledi. Senin ve bebeğin çantasını aldım. Hazır mısın?" Gabriel sesinin sakin çıkmasına çalışıyor ve Julia'nın bol tişörtünün üstünden sırtını sıvazlıyordu.

"Evet. Hadi gidelim."

Julia sırtını dikleştirdi ve kocasına dikkatlice baktı.

"Böyle gidemezsin."

"Neden?" Gabriel parmaklarıyla saçlarını taradı, kendisini bütün gece uyumuş birisi gibi göstermeye çalıştı. Sonra sakallarını kaşıdı. "Tıraş olmaya vaktim yok."

"Kendine bir bak."

Gabriel aynadaki yansımasına baktı. Anında dehşete düştü, üstünde yalnızca iç çamaşırları vardı; arsız boxer şortunun üzerinde fosforlu harflerle *Orta Çağcılar Karanlıkta Yaparlar* yazıyordu.

"Kahretsin! Bana bir dakika ver."

Julia kıkırdayarak onun arkasından paytak paytak yatak odasına girdi. "Scott, Noel hediyesinin bizimle beraber hastaneye gelmesine çok sevinecek. En azından elektrikler kesilirse seni bulabiliriz. Yapman gereken tek şey pantolonunu indirmek olur."

"Komedi kaynağısınız, Bayan Emerson."

Julia kıkırdadı, Gabriel'in kıyafet hatası onu gereğinden fazla eğlendirmişti.

Geçen bir kaç hafta boyunca Julia, Agent Provocateur'dan aldığı pahalı çamaşırları unutmuş, kendisini yeterince iyi ısıtmadıklarını savunmuştu. Bunun karşılığında Gabriel, Julia'nın hamilelik yoga

pantolonlarının ve tişörtlerinin "onun seksiliğine yeterince adil davranmadığını" ilan etmiş ve ısınması için kendi vücuduna güvenmesi gerektiğini önermişti.

Julia onun yerine bir vücut yastığına sarılmıştı.

"O ortaçağ boxerları seksiliğine yeterince adil davranmıyor," diyerek kışkırttı onu Julia, dışarı çıkan karnını neşeyle tutarak.

Gabriel kotunu ve tişörtünü alırken Julia'ya soluk bir bakış attı. Sonra karısını dirseğinden tuttu ve koridor boyunca ona eşlik etti.

Bebek odasına geldiklerinde bir başka kasılma Julia'yı ele geçirince durdular.

Gabriel onun yüzüne bakmak için beyaz-pembe avizeyi yaktı. "O kadar kötü mü?"

"Evet." Julia bebek odasının kapısına dayanarak içeri baktı ve dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Tüm eşyaları Target'ten almaktan mutluluk duyacaktı ama Gabriel, Pottery Barn üzerinde ısrar etmişti.

(Parantez içinde belirtilmelidir ki Julia, Pottery Barn'a Protestant Barn diyordu, iyi mobilyalardı ama fazlasıyla kırılgandılar. Mobilyaları beğeniyordu ama çok pahalı olduklarını düşünüyordu.)

Birlikte aldıkları ve aileleri ile arkadaşlarının cömertçe verdikleri hediye eşyalarla misafir odalarından birini küçük bir kız odasına uygun güzelce döşemişlerdi. Julia duvarlar için yaprak yeşili ve ahşap için de beyazı tercih etmişti. Meşe zemini kaplayan neşeli halının üstünde pembe, sarı ve yeşil pastel çiçekler vardı.

"Bu dünyadaki en sevdiğim oda," diye fısıldadı Julia, gözleri beklentiyle açılmış, karyolanın üstüne yapıştırdığı eski Winnie the Pooh süslemelerine ve bez değiştirme masasına bakarak.

"Kızımızı bekliyor." Gabriel gülümsedi. "Bizim küçük Çin Böreğimiz'i bekliyor."

Julia'nın kasılmaları azaldığında, Gabriel onu elinden tuttu, merdivenleri inmesine ve Volvo'ya binmesine yardım etti, arabanın içine çoktan bebek koltuğunu koymuştu bile. Rebecca'ya olan biteni anlatan bir mesaj attı ve onunla iletişimde olacağına söz verdi.

Kısa bir süre sonra Mount Auburn Hastanesi'ndeki Bain Doğum Merkezi'ne gelmişlerdi. Doğum odalarından birine yerleşene kadar, Gabriel soğukkanlı bir hava takınmayı başarmıştı. Julia'nın onu, içinde konuşulmamış korkular yüzünden paniklerken görmesini istememişti. Ama Julia biliyordu. Gabriel'in neden korktuğunu. Fakat onun elini tutmuş, kendisinin ve Çin Böreği'nin iyi olacağını söylemişti.

Muayene sırasında el ele tutuştular, bu sırada doğum uzmanı Çin Böreği'nin ters pozisyonda olduğunu söyledi, ancak bebeğin doğmadan önce doğru konuma gelmesini umuyordu.

Hemşire Tracy, endişelenen Gabriel'in kendisine karmaşık ters pozisyonların çizimle anlatılması ve Julia'ya ne zaman kasılma gelip ne zaman geçeceğini söyleyebilmek için monitörü okumasının öğretilmesi yönündeki isteğini çabucak engellemişti.

Julia, kocasının dikkatinin dağılmasından hoşnuttu. Ama bu Gabriel'i iPhone'undan Google'a girip ters pozisyonlara ve onların yetkili anlatımlarına bakmasını engelleyemedi.

(Bu noktada Julia, Gabriel'in o kahrolası şeyi evde bırakmış olmasını diliyordu.)

Şansına, ağrı kesici onu kestirme yapacak kadar rahatlatmıştı ve Julia yarı baygınlığa doğru kaymıştı.

"Julianne?"

Julia gözlerini açtığında kocasını ona bakarken gördü, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Hafif bir şekilde kocasına güldü ve bu Gabriel'in neredeyse kalbini parçaladı.

"İnliyordun."

"Rüya görüyordum herhalde."

Julia ona doğru uzandı ve elini tuttu, Gabriel onun elini dudaklarına götürerek parmak uçlarını öptü.

"Yüzüklerim," diye fısıldadı Julia, evlilik yüzüğüne dokunarak. "Onları kaybettim mi?"

Gabriel onun çıplak parmağını okşadı "Onları aylar önce çıkartmıştın, hatırlamıyor musun? Parmakların şişiyordu ve onların

sıkışacağından korktun. Sana meyve bahçesinde verdiğim kolyeyle takıyordun onları."

Julia boynuna dokunmak için uzandı. "Unutmuşum. Dün mücevher kutuma koymuştum."

"Önseziye sahipsin. Çin Böreği neredeyse geliyor."

Julia gözlerini kapadı. "Hiçbir şeyin Harvard'daki programımdan daha talep edici olacağını düşünmemiştim. Yanılmışım."

Gabriel'in kalbi sıkıştı.

"Kısa bir süre içinde üniversiteye döneceksin. Rebecca ve ben sana yardım edeceğiz."

Karşılık olarak Julia mırıldandı.

"Çok erken olduğunu biliyorum." Dudaklarını Julia'nın kulağına yaklaştırdı. "Özür dilerim."

"Bunu konuşmuştuk. Bazen sürprizler en iyi şeylerdir."

"Bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

"Seninle bir çocuk sahibi olmak zor değil. Acı hariç." Julia yüzünü buruşturdu.

Gabriel dudaklarını onun kaşlarına götürdü. "Babamı aradım. Babana ve Diane'a haber verecekler. Tommy'le gelebileceklerini düşünmüyorum ama yine de teklif edecek."

Julia başını salladı ama gözünü açmadı. "İyi."

Julia uyurken doğum uzmanı bir kez daha Gabriel'i bebeklerin ters doğmasının alışılmamış olmadığına ikna etmeye çalıştı. Bebek genellikle doğum sırasında kendini döndürüyordu ya da doğum uzmanı onu çeviriyordu. Korkulacak bir şey yoktu.

Gabriel doktorun desteğini takdir ediyordu ama yine de endişeliydi. Ona güç veren şey geleceğe olan umuduydu kısa bir süre içinde kızıyla tanışacağı ve babalığa başlayacağının bilgisiydi.

Julia yatakta yarı uyanık yatarak rüya görürken, Gabriel odanın içinde volta atıyordu. Büyük hastane yatağında çok küçük, çok kırılgan görünüyordu.

Çok genç.

Bölüm Seksenüç

"Julia?" Bir sonraki kasılma Julia'yı sıkıştırınca, Gabriel onun elini tuttu. Gözünü monitörden ayırmıyordu, böylece kasılmanın yavaşlamaya başladığından haberi olabiliyordu ve sonra da karısını cesaretlendirerek eklemlerini veya alnını nazik bir şekilde hafifçe okşuyordu.

"Çok iyi gidiyorsun."

Gabriel iyi değildi. Darmadağın ve sinirliydi, ayrıca eğer doğum hakkında düşünmeye vakti olsaydı, son derece endişelenirdi. Boston'da çok saygın ve mükemmel bir tıbbi bakıma sahip bir hastanede olmaları gerçeğine rağmen, Gabriel korkuyordu.

Julia ve Çin Böreği'nin iyi olmaları için sessizce dua üstüne dua okurken korkularını kendine saklıyordu.

Akşam saat dokuzdan kısa bir süre önce, Julia ateşlenmeye başlamıştı.

O zaman Dr. Rubio çağrılmıştı. Doktor Julia'yı incelemiş ve damar yoluyla antibiyotik verilmesini emretmişti.

Gabriel, karısının koluna yavaş yavaş damlayan diğer serumların yanma torba asan hemşireyi izlerken, dudaklarını ısırdı.

Dr. Rubio, Julia'nın suyunu patlatmış ve onu itmeye teşvik ediyordu.

Epidural sadece acının birazını geçirmişti ve çoğu hala mevcuttu. Julia hâlâ vücudunun alt yarısını hissediyordu.

Hemşire Susan, Julia'nın bacaklarından birini tutarken, diğerini Gabriel tutuyordu. Her kasılmaile itiyorduve Dr. Rubio ile Gabriel onu yüreklendirmesine rağmen, çok azoluyordu. En sonunda kadın doğum uzmanı Gabriel'in korktuğuna başvurdu, Çin Böreğiinatla ters konumunu muhafaza ediyor aynı zamanda da kıskaç ile ulaşmak için de çok yüksekteydi.

Julia habere zayıf bir şekilde inleyerek, bitkin bir halde yatağa geri yığıldı.

"Bu ne demek oluyor?" diye yavaşça sordu Gabriel, ellerini yumruk yapmıştı.

Dr. Rubio dudaklarını büzdü.

"Bu acil sezaryen yapılması gerekiyor demektir. Bebeğin kalp hızı artmaya başlıyor, karınızın ateşi yükseliyor ve bir enfeksiyon ihtimali var. Ameliyat ekibimi toplayacağım ama bunu hemen yapmak zorundayız."

"Bu benim için de iyi," dedi Julia. Yorgun düşmüştü. Ah, çok yorgundu. Doğum sancısını sona erdirme fikri hoş bir rahatlama getirmişti.

"Emin misiniz?" Gabriel endişeyle karısının elini kavradı.

"Bay Emerson, gerçekten başka seçenek yok. Bulunduğu pozisyonda bu bebeği alamam."

"Size daha önce de söylediğim gibi, *Profesör Emerson*," diye terslendi Gabriel, panikleme duygusuna yenilirken.

"Tatlım, rahatla. İyi olacağız. "Julia hafifçe gülümsedi ve vücudunu harap eden kasılmalara dayanmaya çalışarak gözlerini kapadı.

Julia'nın odasında hareketlilik başlamadan önce, masum bir öpücükle birlikte birkaç özür ve teselli kelimesi döküldü Gabriel'in dudaklarından.

Anestezi uzmanı geldi ve bir dizi soru sordu. Hemşire ameliyathane önlüğü giymesi için Gabriel'in onu takip etmesini istedi.

Gabriel bir an bile karısının yanından ayrılmak istemiyordu.

Dudaklarını buz parçalarıyla ıslatarak ve elini tutarak, Julia'nın yanında saatler geçirmişti. Ameliyathanede de onunla birlikte olmak istiyordu ve steril ortam olduğu için hemşirenin isteğine itiraz etmedi.

Gabriel odadan çıkmadan, Julia elini uzattı. Karısının elini tuttu ve dudaklarını onun avucuna bastırdı.

"Pişman değilim," diye fısıldadı Julia.

Gabriel geri çekildi. Ağrı kesici ilaç onun düşünce tarzını etkilemiş gibi görünüyordu.

"Sevgilim, neden pişman değilsin?"

"Hamile kalmaktan. Bu bittikten sonra, küçük bir kız sahibi olacağız. Biz bir aile olacağız. Sonsuza kadar."

Gabriel gergin bir şekilde ona gülümsedi ve alnından öptü. "Bir kaç dakika sonra görüşeceğiz. Güçlü ol."

Julia onun gülümsemesine karşılık verdi ve bir sonraki kasılma ile başa çıkmak için nefesini düzenleyerek gözlerini kapattı.

Bölüm Seksendört

Onun yokluğunda, Julia sadece gözlerini kapattı ve nefesine odaklandı—ameliyat masasına yatırılmasına ve Dr. Rubio'nun kesmek için hazırlandığı alana dokunmaya başlamasına kadar.

"Bunu hissedebiliyorum," dedi Julia, açıkça paniğe kapılmıştı.

"Basınç gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır. Tenimi sıkıştırdığınızı hissediyorum."

Gabriel, Julia'nın alt bedenini görmesini engelleyen ekranın yukarısında, karısının yanında oturuyordu.

"Canın yandı mı?"

"Hayır," dedi, sesi paniklemiş gibiydi. "Ama yine de ağrıyı hissedebiliyorum. Kesmeyi hissedeceğimden korkuyorum."

Dr Rubio, Julia'nın derisini kıstırma ve bükme denemesini tekrarladı ve Julia artan endişe ile her kıstırmayı hissettiği konusunda ısrar etti.

"Onu almak zorundayız," diye açıkladı anestezi uzmanı, genel anesteziye hazırlamak için hızla hareket ederken.

"Bu bebek için iyi olmaz. Julia'ya başka bir şey verin," diyerek itiraz etti Dr. Rubio.

"Ona daha fazla hiçbir şey veremem. Üst seviyede epidural anestezi aldı. Bebeği çıkaracağız."

Julia anestezi uzmanının müşfik gözlerinin içine baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Anestezi uzmanı Julia'nın omzunu okşadı. "Tatlım, özür dilemene gerek yok. Bunu her zaman yapıyorum. Sadece dinlenmeye çalış."

Gabriel etrafındaki ameliyat ekibini taciz ederek sorular sormaya başlamıştı.

Julia, sanki sinirlerine hakim olmaya zorlarmış gibi kocasının elini sıktı.Julia için gerekli olan kocasının sakin olmasıydı. O uyurken Gabriel ona göz kulak olmalıydı.

Doktorların ne yaptığını veya anestezi uzmanının talimatlarını zar zor fark ediyordu. Karanlığın içine doğru sürüklenirken en son duyduğu şey, uyanana kadar onun yanında olacağının güvencesini veren kulağındaki Gabriel'in sesiydi.

Bölüm Seksenbeş

"Lanet olsun." Dr. Rubio seri bir şekilde etrafa talimatlar vererek yaylım ateşine tuttu ve ekip hızla harekete geçti.

"Sorun ne?" Gabriel, Julia'nın gevşemiş elini sıkıca kavradı. Dr. Rubio göz temasında bulunmadan Gabriel'e doğru başını salladı.

"Kocayı buradan çıkarın."

"Ne oldu?" Gabriel ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Onu buradan çıkarın dedim," diyerek hemşirelerden birine bağırdı Dr. Rubio.

"Aynı zamanda cerrahı da buraya çağırın. Derhal."

Hemşire Gabriel'i kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Neler oluyor? Söyle!" Sağlık ekibine sorularını yöneltirken, sesini yükseltmişti.

Ancak hiç kimse yanıtlamadı.

Hemşire onun kolunu tuttu ve tekrar çekiştirdi.

Gabriel, karısına son bir kez göz attı, gözkapakları kapalıydı. Teni soluk. Vücudu hareketsizdi.

Sanki ölmüş gibi görünüyordu.

"Karım iyi olacak mı?"

Hemşire onu sürgülü kapıdan dışarı çıkarıp ameliyathanenin bekleme odasına götürdü.

"Birazdan sizinle konuşmak için birisi gelecektir." Hemşire ameliyathaneye dönmeden önce cesaret verici bir şekilde Gabriel'e başını salladı.

Bir koltuğa yığıldı, başı fırıl fırıl dönüyordu. Bir dakikada sezaryen için hazırlanmışlar ve daha sonra...

Yüzündeki ameliyat maskesini çıkardı.

Damarlarında panik ve korku birbiriyle yarışıyordu. Julia'nın yüzünü, sanki çarmıha gerilmiş gibi bedeninden uzatılmış kollarını görebiliyordu.

Gabriel hafızasında, Selinsgrove'da ki evinin bahçesinde ormana doğru yürüyordu. Bu yoldan bin defa geçmişti. Bunu karanlıkta bile yapabilirdi. Şimdi gün ışığı vardı.

Gabriel ormana yaklaşırken, onun adını çağıran bir ses duydu. Onu çağırarak arka verandada ayakta duran Grace'i görmek için döndü.

"Geri gel."

Gabriel meyve bahçesi yönünü işaret ederek başını salladı. "Onu almaya gitmek zorundayım. Onu kaybettim."

"Onu kaybetmedin." Grace sabırla gülümsedi.

"Kaybettim. O gitti." Gabriel'in kalp atışları hızlandı.

"Gitmedi. Eve gel."

"Onu gidip getirmek zorundayım." Gabriel ormana girmeden önce Julianne'nın herhangi bir işareti var mı diye ağaçları taradı. Adımları hızlandı, dallar elbiselerini ve yüzünü koparıp yırtana kadar koştu. Tam açıklığa girince ellerinin ve dizlerinin üzerine tökezledi. Hızla alana göz gezdirdi ve Julianne'nın hiçbir yerde olmadığını fark edince dudaklarından acı bir çığlık yükseldi.

Bölüm Seksenaltı

"Birini kaybettiğimize inanamıyorum."

"Her ikisini de kaybedebilirdik. Aynı anda iki acil sezaryen. En azından birinin durumu iyi." Ses of çekti. "Böyle gecelerden nefret ediyorum."

"Ben de. Allah'a şükür nöbetimiz bitti."

Gabriel'in gözlerini açması birkaç dakika sürdü. Uyumuştu ya da ..

Çenesini ovuşturdu. Bilmiyordu. Bir dakika, evinin arkasındaki ormandaydı hemen sonra hemşirelerin konuşmalarını duyabiliyordu.

Ameliyat masasında solgun ve hareketsiz yatan Julianne'nın görüntüsü aklına gelince beyni uğuldamaya başladı.

Hemşireler onunla ilgili konuşuyor olabilirdi.

Birini kaybettiğimize inanamıyorum.

Ayak sesleri duyunca bir hıçkırığı engellemeye çalıştı ve gözleri çirkin bir çift ayakkabıya odaklandı. Fena halde biçimsizdi, biliyordu ama yardım edemezdi ancak onların ne kadar kalın ve kötü olduklarının farkındaydı. Sanki tahtadan yapılmışlardı.

Oldukça iyi bir Podiatrik fırsatın bir atığı.

Başını kaldırdı.

Daha önce görmediği bir hemşire, ölçülü bir şekilde ona gülümsüyordu.

" Bay Emerson, ben Angie. Kızınızla tanışmak ister misiniz?"

Gabriel başını salladı ve ayağa kalkarken sendeledi.

"Özür dilerim, çok uzun süredir burada bekliyorsunuz. Birisinin daha önceden onu size getirmesi gerekirdi ama gerçekten işler çok yoğun ve sadece bir nöbet değişimi yapıyoruz."

Gabriel'i içinde bir beşik bulunan bitişikteki bir odaya götürdü.

Başka bir hemşire beşiğin yanında durmuş çizelgeye bir şeyler yazıyordu.

Gabriel beşiğe doğru yürüdü ve aşağıya baktı.

Beyaz küçük bir kundak hareketsiz yatıyordu. Kırmızımsı bir yüz ve küçük, mor örgü bir başlıkla kısmen kapatılmış siyah saçları gördü.

"Onun saçları var."

Angie, Gabriel'in yanında durdu. "Evet, saçı çok. Neredeyse dört kilo ve kırk sekiz santim boyunda. İri bir bebek."

Angie bebeği özenle kucağına aldı. "Size onunki ile eşleşen bir bileklik vereceğim, böylece onun sizin bebeğiniz olduğunu bileceğiz."

İkinci hemşire Gabriel'in sağ bileğine beyaz plastik bir bileklik taktı.

"Onu tutmak ister misiniz?"

Gabriel soğuk ve nemli avuç içlerini yeşil ameliyat önlüğüne silerek başını salladı.

Angie, bebeği yavaşça onun kollarına yerleştirdi. Bebek hemen büyük, koyu mavi gözlerini açtı ve ona baktı.

Gözleri buluştu ve o anda Gabriel, sanki tüm dünya durmuş gibi hissetti.

Daha sonra kızı gözlerini tekrar kapatmadan önce küçük gül goncası ağzını adamakıllı açarak esnedi.

"Çok güzel," diye soludu.

"Evet, öyle. Ve çok sağlıklı. Zor bir doğum oldu, ama sonuç iyi. Yüzünün biraz şiş olduğunu fark etmişsinizdir, ama inecektir."

Gabriel bebeği, yüzünden birkaç santim uzağa kaldırdı.

"Merhaba, Çin Böreği. Ben babanım ve uzun bir süredir seni karşılamak için bekliyordum. Seni çok seviyorum."

Gabriel kundak malzemesinden onun küçük kalp atışlarını hissediyordu ve küçük nefes alışlarını dinleyerek daha yakında tuttu.

"Karım," dedi boğuk bir sesle, yeniden oluşan gözyaşlarının gözlerini yakmasına aldırış etmeden.

Hemşireler bakıştılar.

"Sizinle Dr. Rubio konuşabilir mi?" diye sordu Angie.

Gabriel bebeği sıkıca tutarak başını salladı.

Angie kaşlarını çatarak diğer hemşireye baktı.

"Doktorun şimdiye kadar sizinle konuşmuş olması gerekirdi. Bunun için üzgünüm. Dediğim gibi, çok yoğun ve nöbet değişimi vardı." Angie yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Niçin kızınız ile birlikte oturmuyorsunuz, aynı zamanda ben de doktoru görmeye giderim, eğer bulabilirsem."

Gabriel kızını kalbine yaklaştırarak, söyleneni yaptı.

Hemşirelerin yüz ifadeleri tamamen bunu söylüyordu.

Hiçbir mutlu buluşma olmayacaktı.

Kucağında onların çocuğunu tutan Julia'nın görüntüsü hiç olmayacaktı.

Gabriel onu kaybetmişti. Kesinlikle Dante'nin Beatrice'i kaybettiği gibi, o'da sevgilisini kaybetmişti.

"Seni öldürdüm." diye fısıldadı.

Kızına sarılarak göğsüne bastıran Gabriel ağlıyordu.

Bölüm Seksenyedi

Gabriel kucağında Çin Böreği ile otururken, zamanın hiçbir anlamı yok gibiydi. Büyük bir hızla gözlerinin önünden görüntüler geçti. Kendini bebeği hastaneden eve götürürken gördü. Gecenin yarısında onu beslerken. Koridordan boş yatak odasına yürürken.

O çok yalnızdı.

Hayatında bir kadına âşık olmuştu. İlk başta, onu bir mabet yapmaya ve ona ibadet etmeye istekli bir dinsiz gibi sevmişti. Daha sonra bazı şeylerin ona duyduğu sevgiden daha önemli olduğunun farkına varmıştı—örneğin karısının mutluluğu.

Zihin gözünde, karısının onun elini tutarak fısıldadığını görebiliyor ve duyabiliyordu. "Hamile kaldığıma pişman değilim."

Julia artık pişmandı. Gabriel onun hayatını almıştı.

Onu ele geçiren bir hıçkırıkla omuzları sarsıldı.

Onun güzel, tatlı Julianne'sı.

Gabriel'in cep telefonu yanındaydı ama hiç kimse ile konuşacak durumda değildi. Aldığı mesajlardan, Richard ve Rachel'in yakında geleceklerini biliyordu. Rebecca misafirler ve bebek için evi hazırlıyordu. Kelly ise mesajında, onlar hastaneye giderken çiçekleri ve balonları sipariş ettiğini söylemişti.

Onlara Julianne'nın gittiğini söyleyecek güce sahip değildi.

Gabriel tek başına nasıl ebeveyn olacağını merak ederek, kızının yüzüne baktı. Julianne'ya çok fazla dayatmıştı. Ve sonuçta, karısının hayatını sona erdiren onun bencilliği olmuştu.

Kendi keder ve tükenmişliği içinde kaybolduğunda, odaya biri girdi ve onun önünde durdu. Bir kez daha gözleri çok çirkin, sağlam bir çift ayakkabı üzerinde odaklandı.

"Profesör Emerson."

Dr. Rubio'nun sesini tanıdı ve başını kaldırdı.

Kadın çok yorgun görünüyordu.

"Olanlar için üzgünüm. Aynı anda birkaç acil durum oldu ve ben de ayrılamadım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm—"

"Onu görebilir miyim?" Gabriel onun sözünü kesti.

"Elbette. Ama benim açıklama yapmam gerekiyor. Karınız—"

Gabriel doktorun sözlerini duyamazdı. Acı içinde kıvranıyordu.

Zihni, çocuklar hakkında Julia ile yaptığı tüm konuşmalarla doluydu.

Bu onun suçuydu. Bebek konusunda karısını ikna etmiş ve daha sonra o hazır olmadan hamile bırakmıştı.

Bunu kendisi yapmıştı. Onun içine çocuğunu yerleştirmişti ve bu hareketiyle onu öldürmüştü.

Ümitsiz bir şekilde başını eğdi.

"Profesör Emerson."

Dr Rubio daha yakına geldi.

"Profesör Emerson, iyi misiniz?" Kulağına doktorun hafif aksanlı sesi geliyordu. Gabriel kelimeleri, onun kendi kendine İspanyolca mırıldanıyor diye tanımlıyordu.

"Onu görebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Elbette." Dr Rubio kapıyı işaret etti. "Daha önce birisi sizi almaya gelmediği için özür dilerim, ancak doğum personeli bunalmış durumda."

Gabriel yavaş yavaş ayağa kalktı ve kollarındaki kızıyla birlikte beşiğe doğru ilerledi.

Dr Rubio bebeği beşiğe yerleştirmek için ona doğru yöneldi ve daha sonra tekerlekli sepeti önünde sürerek ilerledi.

Gabriel cebinden bir mendil çıkardı ve üzerine işlenmiş harfleri görmezden gelerek yüzünü sildi. "Çünkü" bu Julianne'nm bir hediyesiydi. Onun ruhu cömert, kalbi cömertti. Karısının yıldönümü hediyesi olarak verdiği Davud Yıldızını takmayı nasıl diliyordu. Şüphesiz ondan biraz ferahlama elde etmiş olabilirdi.

Gabriel, içinde numaralı hasta yatakları olan çok büyük bir alana girene kadar bir dizi oda boyunca Dr. Rubio'yu takip etti.

"İşte burada."

Gabriel aniden durdu.

Julianne bir yatakta yatıyordu ve bir hemşire onun üzerine eğilmiş iğne yapıyordu.

Gabriel karısının bacaklarını battaniyenin altında kıpırdadığını görebiliyordu. Onun inlediğini duyabiliyordu.

Sanki gözlerindeki yaşlar bir hayale neden olmuş gibi hızla gözlerini kırptı. Bedeninin sallandığını hissetti.

"Profesör Emerson?" Dr Rubio onun sallanmasını durdurma çabasıyla dirseğinden tuttu. "Siz iyi misiniz?"

Bir hemşire çağırdı ve Julia'nın başucuna bir sandalye koymasını istedi. Gabriel'in sandalyeye oturmasına yardımcı oldular ve tekerlekli beşiği onun yanına yerleştirdiler.

Birisi onun eline plastik bir su bardağı tutuşturdu. Gabriel sanki yabancı bir nesneymiş gibi ona bakıyordu.

Kulağına puslu gelen Dr. Rubio'un sesi, birden netleşti.

"Dediğim gibi, karınız çok kan kaybetti. Bu nedenle kan vermek zorunda kaldı. Sezaryen için kesi yaptığımda, onun fibroitlerinden biriyle karşılaştım ve ne yazık ki kanama oldu. İşlemin bu kadar uzun sürmesinin ve daha sonra da bazı cerrahi girişimlerde bulunmak zorunda kalmamızın nedeni bu."

"Fibroitler?" Gabriel ağzını eliyle kapatarak tekrarladı.

"Fibroitlerden biri kesiyi yaptığım yerde, rahmin sağına bağlıydı. Kanamayı durdurduk ve diktik, ancak sezaryeni normalden daha fazla komplike hale getirdi. Neyse ki, cerrah çağrımız üzerine gelen cerrah Dr. Manganiello içeriyi temizledi." Bir elini Gabriel'in omzuna koydu. "Ayrıca karınızın rahminde herhangi bir kalıcı hasar da görünmüyor. Kısa sürede uyanacaktır ama sersem gibi olacaktır. Ağrıyı kontrol altında tutmak için ilaç vereceğiz. Yarın vizite sırasında onu muayene edeceğim. Kızınızın doğumunu tebrik ederim. Çok

güzel bir kız." Dr Rubio omzunu okşadı ve dışarı çıktı.

Gabriel, Julia'ya baktı ve renginin geri geldiğini fark etti.

Uyuyordu.

"Bay Emerson?" Hemşire onun gözyaşlarını fark etmişti. "Size bir şey getireyim mi?"

Gabriel elinin tersiyle yüzünü silerek, başını salladı. "Ben öldüğünü sanıyordum."

"Ne?" Hemşirenin sesi keskindi.

"Kimse bana bir şey söylemedi. Ölmüş gibi görünüyordu. Düşündüm ki. . ."

Hemşire, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bir adım daha yaklaştı. "Çok üzgünüm. Önceki nöbetten birisinin neler olduğunu size açıklaması gerekirdi. Eşinizle aynı anda başka bir acil sezaryen daha vardı, ancak o hasta bebeğini kaybetti."

Gabriel hemşireye bakmak için gözlerini kaldırdı.

"Bu bir mazeret değil," dedi hemşire sessizce. "Birisi size karınızın iyi olduğunu söylemeliydi. On yıldan fazla doğum servisinde çalışıyorum ve çok az anne kaybettik. Çok, çok az. Ayrıca kaybettiğimiz zaman da hemen resmi soruşturma yapılıyor ve herkes son derece üzülüyor."

Gabriel, "çok az" m anlamının ne olduğunu sormak üzereyken Julia'nın yatağından gelen bir inilti duydu. Su bardağını bir kenara bıraktı ve karısına doğru eğildi.

"Julianne?"

Gözkapakları titreyerek açıldı. Yalnızca bir an için kocasına baktı ve tekrar gözlerini kapattı.

" Kızımız burada. Çok güzel."

Julianne kıpırdamadı.

Fakat birkaç dakika sonra, yine inlemeye başladı.

"Acıyor," diye fısıldadı.

"Bekle. Birini getireceğim." Gabriel hemşireyi çağırdı.

Hemşire Julia'nın intravenöz'ünü ayarladıktan sonra, Gabriel bebeği aldı.

"Sevgilim, kızınla tanış. Çok güzel. Saçları da var." Julia'nın yatar pozisyonda onu görebilmesi için bebeği yukarı kaldırdı.

Gözlerini kapatmadan önce Julia'nın bakışları geniş ve odaklanmamıştı.

Gabriel bebeği tekrar göğsüne yatırdı.

"Tatlım? Beni duyabiliyor musun?"

"Onun kendine gelmesi zaman alacaktır. Ancak sonunda uyanacaktır."

Hemşirenin sesi, bebek bakımının Julia'yı mutsuz etmesi endişesi içindeki Gabriel'i derin düşüncelerinden ayırdı.

Çocuğu beşiğe geri yerleştirdi ve gözünü eşinden ayırmadan yanına oturdu. Gabriel görüş alanından onun tekrar uzaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

iPhone'u bir çift mesaj ile cırıldadı ve Gabriel hemen kontrol etti. Richard ile Rachel'in zamanlamaları mükemmeldi ve birazdan varacaklardı. Tom ve Diane da tebriklerini ve sevgilerini gönderiyorlardı.

Ve Katherine Picton vaftiz annesi olarak adının verilmesindeki ısrarını tekrarlıyordu. Hatta rüşvet olarak Dante'nin *La Vita Nuova'sının* nadir bir el yazmasının sözünü veriyordu.

Gabriel telefonu ile Çin Böreğinin birkaç fotoğrafını çekti ve hızlı bir şekilde Kelly dahil olmak üzere herkese gönderdi, ayrıca tereddüt etmeden Katherine'e hiçbir rüşvete gerek olmadığını söyledi.

"Saçları var?" Julia nihayet uyandı ve fark ettiği ilk şey bebeğin mor örgü başlığının altından dışarı çıkan koyu renk saç telleri oldu.

"Öyle. Bir sürü saç. Seninkinden daha koyu." Gabriel sırıttı ve bebeği Julia'nın göğsüne yerleştirdi.

Bebeğin kundağını açtı ve kendi giysisini de geri iterek kızının tenini kendi tenine yasladı. Bebek hemen annesinin içine sokuldu.

Bu, Gabriel'in şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz manzaraydı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Julia.

"Annesi gibi tatlı."

Julia bebeğin başını yavaşça öptü. "Ben öyle düşünmüyorum. Sana benziyor."

Gabriel güldü. "Ben bu konudan anlamam. Benim göz rengimi almış gibi görünmesinin dışında, bizden birine benzediğine emin değilim. Senin şimdiye kadar gördüğün en büyük gözlere sahip ama onları açmaktan hoşlanmıyor."

Julia kızına daha yakından sarılarak, yüzünü incelemek için onun başını yukarı kaldırdı.

Gabriel endişe ile onu izliyordu. "Ağrın var mı?"

Julia yüzünü buruşturdu. "Yarıya bölünmüşüm gibi hissediyorum."

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

Sorarcasına kocasına baktı.

"Hayır sevgilim, ben görmedim." Gabriel onun saçlarına bir öpücük kondurdu. "Galiba onu nasıl çağıracağımız hakkında bizim konuşmamız gerekiyor. Kızımızın dedeleri Çin Böreği ismine hayran kalmayacaklardır. Ve şimdiden, Katherine bebeğe onun adının verilmesi gerektiğini düşünüyor."

"Biz Clare olsun diye konuşmuştuk."

Gabriel bir an için bu olasılığı düşündü.

"Clare hoşuma gidiyor ama St. Francis mahzenmezarın da dua ettiğimiz için belki de ona Frances dememiz gerekir."

"St. Clare, Francis'in arkadaşıydı. Ona Clare diyebilir ve göbek adını da Grace koyabiliriz."

"Grace." Gabriel, Julia'nın bakışını yakaladı ve tıkandığını hissetti. "Clare Grace Hope, nasıl? Çok fazla umudun zirvesini temsil ediyor, çok fazla zerafet. . ."

"Clare Grace Hope Emerson. Bu mükemmel." Julia Clare'i minik yanağından öptü.

"Mükemmel." Gabriel, Julianne ile Clare'i öptü ve her ikisininde kollarıyla sardı.

"Benim tatlım, tatlı kızlarım."

Bölüm Seksensekiz

Julia derin nefes alarak ve bedeni kıpırdamadan, deliksiz uyuyordu.

Hemşire, Gabriel uyuyabilir diye Clare'i beşiğe yerleştirmek için ona yöneldiğinde, reddetti. Sanki kızını ondan alacaklarından korkuyormuş gibi kollarının arasında tutuyordu.

Gözleri ağırlaştı ve Julia'nın yatağının yanındaki sandalyeye sırtını dayayarak kızını göğsüne yerleştirdi. Bir esnemeyle birlikte, küçük poposu havada, yanağı Gabriel'in göğsüne yaslanmış memnun görünüyordu.

"İnanç, umut ve bağışlama," diye kendi kendine mırıldandı. "Ama bunların en büyüğü bağışlamadır."

"Bu ne?" Julia ona doğru dönerek yatakta yer değiştirdi.

Gabriel gülümsedi. "Seni uyandırmak istemezdim."

Julia sezaryen yerini tutarak denemek için bacaklarını hareket ettirdi. "Ağrı geri geliyor. Herhalde iğne zamanı geldi."

Kocasına, onun Clare'yı kollarında tutuş şekline, babasının göğsünde yatan kızına baktı.

"Sen doğuştan hünerli bir babasın."

"Umarım öyledir. Ama olmasam bile, olmak için çok çalışacağım."

"Bilmiyordum," diye fısıldadı Julia, gözleri yaşlarla dolarken.

"Neyi bilmiyordun?"

"Senden daha fazla başka birini sevmenin mümkün olacağını bilmiyordum."

Gabriel elini Clare'in başını götürdü.

"Ben de bilmiyordum." Kızının başını öptü. "Aslında, Tam olarak St. Paul ile aynı fikirde değilim."

"Öyle mi?" Julia gözyaşını sildi. "Peki, cevap olarak o ne dedi?"

Gabriel karısının bakışını yakaladı. Julia sırıtıyordu.

"Ona en büyük erdemin bağışlama olmadığını söyledim; bu umuttu.

Ben Richard ve Grace ile bağışlamayı keşfettim ama aynı zamanda seninle de. Ve bu, bazı çok karanlık günler boyunca bana yardımcı oldu. Assisi'ye gittiğimde de inancı keşfettim ama umut olmadan, ben burada olamazdım. Hayatıma sahip olabildim. Pennsylvania'ya da bir meyve bahçesinde bir genç kızın bedeninde kutsal bir müdahale olmasaydı, Cehennemde olurdum ve kucağımda kızımız, senin yanında oturamazdım."

"Gabriel," diye fısıldadı, gözyaşları süzülürken.

"Bağışlama büyük bir erdemdir aynı zamanda inanç da öyledir. Ama umudun anlamı benim için daha fazla. Bu umuttur." Beyaz kundak içinde ve küçük örgü başlık giydirilmiş, göğsünde yatan kız bebeği işaret etti.

Gabriel'in şükran duaları doğal ve içten idi. Burada, bu odada, zenginliklerin mahcubiyetine—çok büyük ve bağışlayıcı bir kalbi olan güzel, zeki bir eş ve güzel bir kıza—sahipti.

"Gabriel, bu umutlarımın doruk noktası." Julia ona doğru uzandı ve Gabriel de onun serçe parmağını kendisininki ile yakalamak için eğildi. "Bu benim mutlu sonum."

Gabriel geleceğe umutla baktı. Çocuk kahkahaları ve merdivenlerden inip çıkan küçük ayak sesleri ile çınlayan bir ev gördü. Biri evlatlık, biri değil, bir kız kardeşi ve erkek kardeşi ile birlikte Clare'i gördü.

Gabriel, vaftiz törenini ve ilk ayine katılımını ve her yıl, her ayinde aynı sırada onunla birlikte oturan ailesini gördü.Sıyrık dizlerini ve okulun ilk gününü, liseden mezuniyetini ve balo tarihlerini, kırılan kalpleri ve mutlu gözyaşlarını ve Dante, Botticelli ve St. Francis'i çocuklarına tanıtmanın sevincini gördü.

Gabriel kendisini, Clare'nın düğününde onunla birlikte koridorda yürüdüğünü ve kollarında torunlarını tuttuğunu gördü.

Gabrile kendisinin, sevgilisi Julianne ile birlikte yaşlandığını ve meyve bahçelerinde onunla ele ele gördü.

"Artık benim kutsanmışlığım görünüyor." diye fısıldadı Gabriel, karısının elini ve göğsünde huzur içinde uyuyan Clare Grace Hope'u tutarak.

Son.

Yazar Hakkında

Sylvain Reynard, Rönesans sanat ve kültürüne ilgi duyan ve Floransa kentine büyük bağlılığı olan Kanadalı bir yazardır. Edebiyatçı olarak Sylvain çeşitli yardım kurumlarıyla ilgili farkındalığı yükseltmek için çaba göstermektedir. Bu kurumlar hakkındki bilgileri Twitter'da bulabilirsiniz: @sylvainreynard